

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

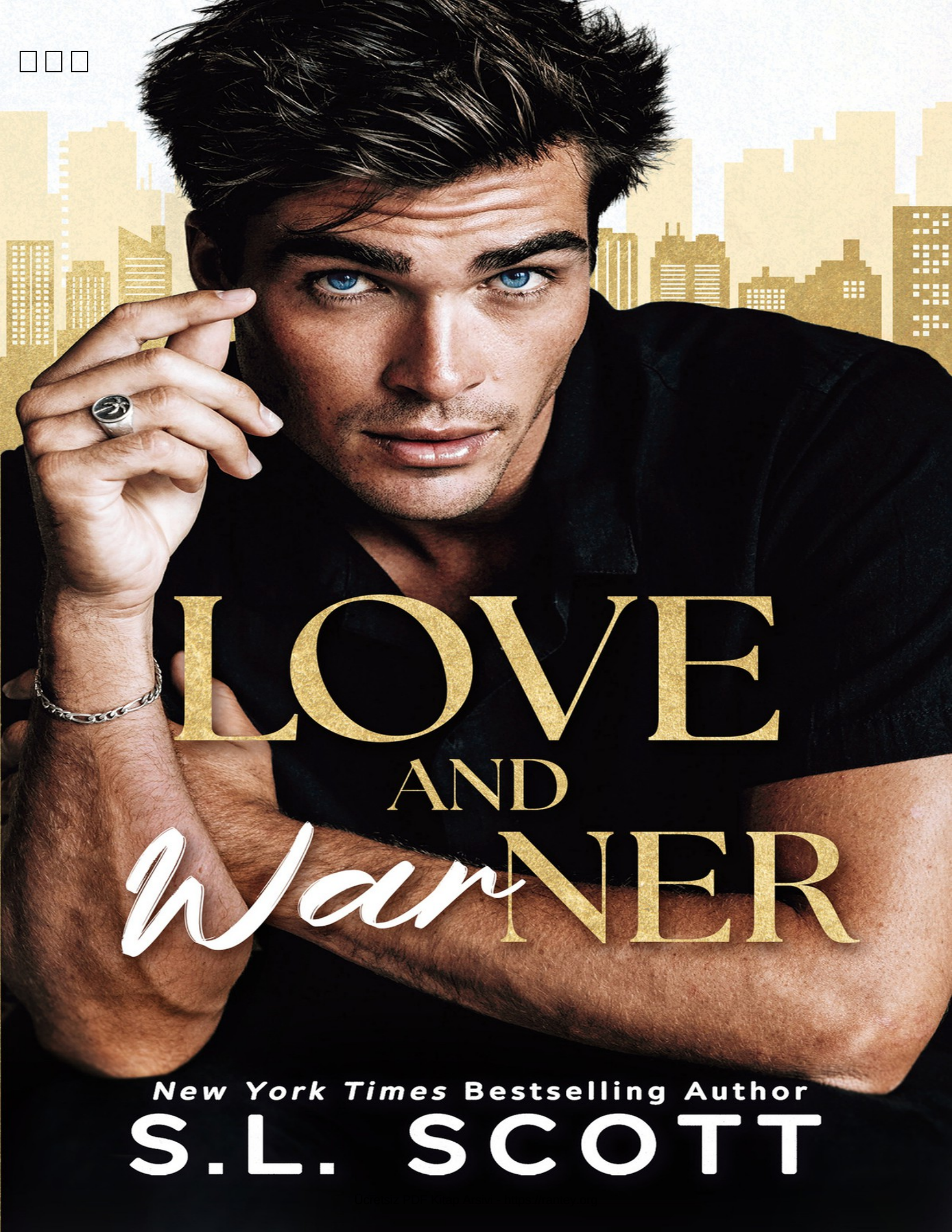
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE AND *War*NER

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

LOVE
AND
*War*NER

Telif hakkı © 2025 S.L. Scott

Tüm Hakları Saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür

Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-51-4

BU KİTABIN HERHANGİ BİR BÖLÜMÜNÜ AI EĞİTİMİ İÇİN KULLANMAK VEYA AI SİSTEMLERİNE VEYA YAZILIMLARA YÜKLEMEK YASAYA VE TELİF HAKLARINA AYKIRIDIR.

Yazarın yazıları ve diğer gelişmelerden haberdar olmak için S.L.

Scott'ın web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Onun tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, hediyeler, indirimler ve daha fazlası hakkında haber bültenini almak için:

<https://geni.us/SLScottNL>

Substack'te beni bulun: <https://geni.us/SLsubstack>

TikTok'ta beni takip edin: <https://geni.us/SLTikTok>

IG'de takip edin: <https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

S.L. SCOTT'IN DİĞER ESERLERİ

"Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap" olarak adlandırılan We Were Once, Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak mevcuttur.

[We Were Once](#)

Uluslararası sansasyon yaratan Best I Ever Had, okuyucuların kalbini kazandı ve e-kitap, sesli kitap ve ciltsiz kitap olarak Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak sunuluyor.

[Best I Ever Had Sesli](#)

[Kitaplar Audible'da - BURAYA TIKLAYIN](#)

Peachtree Pass Serisi (Tekil Kitaplar)

[Uzun Zamandır Beklenen](#) / [Beni Bağla](#) / [Küçük Kasaba Çılgınlığı](#)

Westcott Serisi (Tekil Romanlar) [Hayatım](#)

[Üzerine Yemin Ederim](#) / [Seni Hiç Görmedim](#)

[Veda Etmeyi Unuttum](#) / [Sen Varken](#)

[Hiç Yapmadım](#) / [Seytandan Bahsetmek](#) - *Faris Ailesi*

Hard to Resist Serisi (Tek Başına Okunabilir Kitaplar)

[Direnış](#) / [Hesaplaşma](#)

[Kefaret](#) / [Devrim](#) / [İsyân](#)

Karga Kardeşler (Tek Başına)

[Spark](#) / [Tulsa](#) / [Rivers](#) / [Ridge](#)

[The Crow Brothers Box Set](#)

[DARE - Bir Rock Yıldızı Kahramanı](#) (Tek Başına)

New York Aşk Hikayeleri (Tek Başına)

[Seni Asla Unutmadım](#) / [İstediğim Kişi](#) / [Aşk Delisi](#)

[Head Over Feels](#) / [Bir Öpücükle Başladı](#)

Everest Kardeşler (Tek Başına)

Everest / Kötü Şöhret / Doğa Gücü Everest

Kardeşler Box Set

Kingwood Serisi

SAVAGE / SAVIOR / SACRED / FINDING SOLACE

Kingwood Serisi Kutulu Set

Cennetteki Playboy Serisi

Playboy'a Aşık Olmak / Playboy'ı Kurtarmak Playboy'ı

Sevmek

Cennetteki Playboy Kutu Seti

Tek Başına Kitaplar

Simdiye Kadarki

En İyisi Bir

Zamanlar Aşk ve

Savaşlık

Charlie Geldi Grace'i

Özlemek

Teselli Bulmak

Seni Tanıyana

Kadar Aşk

Dersleri Çeviride

Kaybolmak

Bay Seksiyle Yatmak Şabah

Zaferi

ÇALMA LİSTESİ

Eğer siz de benim kadar müziği seviyorsanız, bu kitabı yazarken bana ilham veren eşlik eden çalma listesine göz atın. Spotify'da bulabileceğiniz şarkılardan bir örnek: [SPOTIFY - BURAYA TIKLAYIN](#)

1. So Easy - Olivia Dean
2. Yavaş Ol - Louis Metric
3. Ne Kadar Yüksek - Midnight Beverage
4. Son Kez - Taylor Swift, Gary Lightbody
5. 12'den 12'ye - Sombr
6. Madalyonun İki Yüzü - Hidanny!!
7. Sanki Buradasın Gibi - Yndling
8. Fark Ettin - Lola Young
9. Sıkışmış - LANY
10. Sana Bir Şeyler Söyledim - Gracie Abrams

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Epilog](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Hoşunuza Gidebilecek](#)

[Diğer Kitaplar Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

LOVE AND WARNER

S.L. SCOTT

BÖLÜM 1

Warner Landers

"Bu anlaşmayı sen mi kapatacaksın, yoksa ben mi halletmeliyim, Carl?"

Gökyüzü karardı, ofisim de onunla birlikte loşlaştı. Masamdaki lamba, tavandan tabana uzanan ofis pencerelerinin dışındaki şehri kaplayan gri bulutlarla baş edemiyor. Yağmur yağmak üzere. Yağmuru memnuniyetle karşılıyorum. Ruh halime uygun.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor. "Halledeceğim. Söz veriyorum."

"Sözlerinizi istemiyorum. Cuma günü saat beşe kadar ön hazırlık belgelerini masama koyun, inceleyeceğim. Anladınız mı?"

"Tüm taraflar son teslim tarihinden haberdar edildi, efendim. Onayınız için belgeleri size getireceğim ve hemen göndereceğim," diye cevaplar, ancak saygıdan çok alaycı bir şekilde "efendim" dediğini biliyorum. Umursamıyorum. Onun saygısına ihtiyacım yok. O, anlaşmaları sonuçlandırdığı için işe alındı. Bu sefer de ondan bunu yapmasını istiyorum. "İki gün içinde sözleşme masanızda olacak."

"Görüşürüz." Telefonu kapatıp ofisimde bir uçtan diğer uca yürüdüm, sanki son dört yıldır baktığım manzarada yeni bir şey görecekmişim gibi. Bulutlar caddelere sızıyor ve binaları benden korumak için çaresizce New York silüetini sarıyordu. *Bu şehirde hiçbir şey güvende değil. Benim sözüm geçerse tabii.* Bunlar, babamın çok erken ölümünden önce bana söylediği son sözlerdi ve beni imparatorluğunun başına bıraktı.

Onu gururlandırmak için her şeyi yapacağım. Onun yapamadığı son üç anlaşmayı onun adına gerçekleştireceğim. Kutlama

zaten cuma gecesi için planlandı ve annem de katılacak. Onun mirasını onurlandırmamı hiçbir şey engelleyemez.

Masamdaki telefon çalıyor, bu yüzden masama geri dönüyorum. Asistanıma cevap vermek için hoparlör düğmesine basıyorum ve "Evet?" diyorum.

"Bayan Bayetti birinci hatta sizi arıyor, Bay Landers," diye cevaplar Jocelyn. "Onun kim olduğunu bilmiyorum. Lütfen mesajını al."

Tam telefonu kapatmak üzereyken, "Acil olduğunu söyledi" diye ekliyor.

"Acil mi?" Bu kadını hiç duymadım ve şimdi benim acil ilgimi gerektiren bir işi mi var? Gülererek, beni habersizce arayıp kesinlikle beni ilgilendirmeyen konuları tartışmaya çalışmasının komik bulsam da, "Böyle diyen her aramayı kabul etsem, nefes almaya vaktim kalmaz. Mesajı al, Jocelyn. Teşekkürler."

"Peki, efendim."

Deri koltuğa yaslanarak, masamın büyük bir bölümünü kaplayan monitöre bakıyorum ve açılmamış e-postaları tarıyorum. Sayfayı kaydırırsam, her gece gece yarısından sonra bu e-postaları halletmek için burada kalmam gerekecek. Bu, Jocelyn'in temizledikten sonra kalan liste. Başımı eğip, alnımı işaret parmağım ve başparmağımla ovuşturuyorum, orada kalıcı olarak yerleşmiş olan gerginliği biraz olsun gidermek için.

Zamanı geldiğinde, CEO olmaya hazırdım. Hâlâ hazırım, ama bunun büyük fikirler, projelerin yönetimi ve şirketi büyütmek için satın almalar konusunda rehberlik etmeyi de içereceğini düşünmüştüm. Eskiden toplantılara katılır ve büyümeye katkıda bulunurdum. Ama şimdi, yatırımcıları e-postalar ve telefon görüşmeleriyle ikna etmek gibi önemsiz görevler benim tek amacım gibi görünüyordu.

Kapı açılır. "Yağmur yağacak," der en iyi arkadaşım içeri girerken. Arkasında kapıyı tekmeler ve doğrudan kanepeye gider, oraya uzanır ve ayaklarını sehpa uzatır.

"Kişiselleştirilmiş hava durumu tahminini çok beğendim." Evindeymiş gibi rahatça yerleşmesini izlerken, "Ne haber Jimmy?" diye soruyorum. Bu adamı anaokulundan beri tanıyorum. İkimiz de bu şehirde büyüdük, ama ben okuldan sonra Park Avenue'daki evime arabayla götürülürken, o

Ancak mesafe, buluşmamızı ve bu şehri kendi oyun alanımız gibi görmemizi engellemedi.

"Bir blok ötede toplantım erken bitti, en iyi arkadaşımı ziyaret edeyim dedim. Bugün neler oluyor?"

"Birkaç anlaşıma kapatacağım ve çok fazla işim var. Konuşmaya değer bir şey yok."

Kollarını kanepenin arkasına genişçe açarak, "Bir CEO'nun işi asla bitmez" diyor. Gözleri tekrar pencerelere dönüyor. "Bir bira içmek ister misin diye soracaktım, ama bu bulutlar buradan bakınca intikam dolu görünüyor."

Otuz dört yaşında ve düğününün eşiğinde, sadece onun hayatı değil, bizim hayatımız da değişiyor. İkimizden üçe... *ikisi*. En iyi arkadaşımı mı kaybediyorum? Artık üçüncü tekerlek mi oldum? Buna gerçekten inanmıyorum, ama içten içe, değişimin ufukta olduğunu kabul etmenin zamanı geldiğini biliyorum. Üniversite yıllarımızın güzel parti günlerini özleyerek soruyorum: "Ne zamandan beri biraz yağmur bizi durduruyor?"

Gülerek, ayaklarını yere koyup öne eğilir ve ön kollarını bacaklarına dayar. "Hiç engel olmadı. Ama senin işin birçok kez engel oldu."

Haksız sayılmaz. E-postalara göz atıyorum. Bir saat daha sıradan işlerle uğraşacak havamda değilim. Sırıtarak, "Hadi bunu telafi edelim" diyorum. Ayağa kalkıp masadan telefonumu alıp arka cebime koyuyorum. "Kutlamak için ilk içkileri ben ısmarlıyorum."

"Bütün içkileri sen ısmarla, para babası."

Ayağa kalkıp beni kapıya kadar takip ediyor. Sanki çabuk çıkmazsak yakalanacakmışız gibi kapıya doğru yürürken gülüyorum. Ceketimi dolaba asıp, ruh halimi hafifletmek için kollarımı sıvamaya başlıyorum.

Kapıyı açtığımda Jocelyn başını kaldırır. Kaşları yükselir ve ardından dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılır. "Önemli bir toplantıya gidiyorsun galiba."

"Evet," diye cevap veriyorum, ellerimi ceplerime sokarak. Başımı sallayıp gülümsüyorum. "Çok önemli. Acil bir durum olmadığı sürece mesajları al. Telefonum yanımda."

"Tamam. İyi eğlenceler."

Çarşamba günü saat beşe gelmeden kaçtığımı diğerleri fark etmeden önce topuklarımı döndürürüm. "İyi geceler."

Jimmy ve ben ofisin koridorunda çıkışa doğru yürüyoruz. Bekleme odasının kapısını açtığımda, resepsiyonist ayağa kalkıyor ve yüksek tezgahın diğer tarafındaki kadın da bize bakmak için dönüyor. Sıcak bir tartışmayı kesmiş olmalarına rağmen, aralarında bir soğukluk hissediliyor.

Bu resepsiyonistini daha önce hiç görmedim, bu yüzden onun da beni tanımadığını varsayabiliriz. Kapıdan çıkarken tanışma zamanı değil. Bana ve sonra Jimmy'ye bakarak, "Merhaba" diyor. Sesinde sabırsızlık var ve gözleri, köşelerindeki keskin çukurlar ve aramızda yardım arayışıyla çılgınca görünüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, elimi saçlarımın üzerinden geçirerek. "Her şey yolunda mı?"

"İyi. İyi. Sadece ziyaretçimize," diyor, diğer kadını işaret ederek, "biri görmeye gelip gelemeyeceğini bilmeden gelemeyeceğini söylüyordum. Randevu alması gerekiyor."

Diğer kadına bakıyorum. Açık mavi gözleri, sanki ona farklı bir cevap verecekmişim gibi benimkilere sabitlenmiş. Yaklaşıyor, elbisesinin eteği küçük adımında hiç kıpırdamıyor. "Bu çok önemli," diyor, sanki burada tek kişi benmişim gibi çok daha sessiz bir sesle. Bu yalvarış beni zayıflatıyor, ama çalışanlarımın işlerini yapacaklarına güveniyorum.

Bu konuyla ilgilenmek için müdahale etmeme gerek yok, ama içimde bir suçluluk duygusu var. Sorumluluktan kaçınıyorum. Babam hayal kırıklığına uğradı. Nefes alıyorum. Doğru olanın kalıp onun sorusuyla ilgilenmek olduğunu bilerek, ağzımı açıyorum. "Nasıl olabilir..."

"Asansör hemen geliyor," diyor Jimmy, pek de ince olmayan bir ima ile.

Güçlü ol ve git. *Tek yapman gereken bu, Landers.* Asansöre doğru yürü ve Jimmy ile birlikte git, aylarca fazla çalışmak için ihmal ettiğim arkadaşım. "Eminim ki..." Resepsiyoniste tekrar bakıyorum. Adını bilmediğim için, "Mesajın iletildiğinden emin olacak" diyorum. Ona tekrar baktığımda, başını sallıyor. Bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum ama sormaktan kaçınıyorum. "İyi günler."

Jimmy beni görünce sırtıyor. "Neredeyse seni kaybedecektim." Onun yanında durup, kadına bakıyorum ve resepsiyoniste "Lütfen. Anlamıyorsunuz..." dediğini duyuyorum.

"Yapabileceğim bir şey yok," diye tersler. "Bay Landers'ın asistanına mesaj bıraktım bile."

Omuzlarım düşer. Kahretsin. Ona baktığımda tanıdık gelmez, ama bu çekici kadın merakımı uyandırmıştır. Karışmalı mıyım, kendimi tanıtmalı mıyım, iki kadın arasındaki gerginliği azaltmalı mıyım diye tekrar düşünürüm. Bir nedenden dolayı beni görmek için çaresizdir. "Elbette bir iki dakika ayırabiliriz."

"Ya da her zamanki gibi otuz dakika ya da bir saat," diye mırıldanır Jimmy. Asansörün zili çalar ve kararımızı bizim yerimize verir. Kapılar açıldığında, Jimmy yanımdan geçerken bana çarpar. "Ofiste bırak şunu dostum."

O haklı. Kendimi bu işe karıştırmam gerekmiyor. Daha da önemlisi, onunla bir içki içmek öncelikli. Belki bu dikkatsiz bir karar, ama bunun için daha sonra eleştirilmeye hazırım. Onun ardından asansöre biniyorum, köşeye yerleşip ahşap panelli duvara yaslanıyorum. Kapılar kapanmaya başlarken, bir el —yüzük takmamış, özellikle belirli bir parmağında — kapıların arasında sallanıyor ve kapılar tekrar açılıyor. Kadın, elini kalçasına koymuş ve yüzünde bir gülümsemeyle asansöre biniyor.

"Asansörü beklediğiniz için teşekkürler, çocuklar," diyor, alaycı sözleri bir kamyon gibi çarpıyor ve gülümsemesinin o kadar da samimi olmadığını fark ediyorum.

O bize sırtını dönerken, zaten yanık olan lobi düğmesine iki kez basar ve sonra büyük bir öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturur.

Kapılar sanki o bir fark yaratmış gibi kapanıyor, bu da beni içimden gülümsetiyor.

Bunun neden eğlenceli olduğunu bilmiyorum. Çok fazla geç saatlere kadar çalışmaktan ve yorgunluktan dolayı, resmi olarak mizah anlayışımı mı kaybettim? Hayatımda yeterince eğlence olmadığı için basit bir şey bile benim için önemli mi? Belki de eğlenceli yanlış bir kelime. Hafifçe komik daha uygun olur, ama yine de gülümsüyorum, ağzımı kapalı tutmamın daha akıllıca olacağını bilsem de.

Vücudunun şeklini ve omuzlarının boynuna zarif bir eğriyle birleştiği yeri inceliyorum, küçük askılar sanki dikkatimi o yüzden uzaklaştırabilecekmiş gibi omuzlarının üzerinde dolanıyor. Profili bile çenesinde keskin, kalp şeklinde bir uç oluşturuyor. İş mi arıyor? İş için giyinmiş değil, ama elbisesinin belinden sıkışıp kalçalarına doğru genişlemesini beğeniyorum. Oldukça güzel. Kaderle oynayarak, "Kötü bir gün mü?" diye soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, göz teması kurmuyor. Bakışları yine de fırsatı değerlendiriyor ve vücudumun aşağısına kayıyor, hatta belimin altına kadar iniyor. "Öyle de denebilir." Onun sert tonu ve keskin bakışları beni şaşırttı. Bu, ona ya da yüzünün ince hatlarına, güldüğünde kırıştığına emin olduğum nazik burun hatlarına ya da kötü ışıklandırma altında bile güzelliğinin gölgelenmemesine yakışmıyor.

En çok göze çarpan, öfkesinin ağırlığını taşıyan mavi gözlerinde parıldayan ateştir, bu da onu daha da çekici kılıyor.

Soğuk tavırlarından hiç etkilenmeden, tam benden uzaklaşırken, "Öyle dedim" diye cevap veriyorum. Ses tonumdaki talepkarlık, Jimmy'nin bana bakıp, sanki çenemi kapatmam gerekiyormuş gibi sert bir bakış atmasına neden oluyor. Sessiz uyarıyı dinleyebilirdim, ama bunun neresi eğlenceli ki?

Kafasını o kadar hızlı yana çevirir ki, doktora ihtiyacı olup olmadığını merak ederim. "Anlamadım?" Kaşları çatılır, mavi gözlerinin içindeki alevler büyür. Artık onları söndürmek imkansızdır. Kadın öfkesini gizleyemez. *Bu neden bu kadar seksi?*

Mesleki ve kişisel hayatımda evet diyen insanlarla çevriliyim. Bu sıkıcı ve tahmin edilebilir. Randevum ne kadar güzel olursa olsun, bağlantılar, para, hatta seks için kullanıldığımda her zaman hayal kırıklığı yaşıyorum. İkincisi beni çok rahatsız etmiyor, ama ilki randevulardan tamamen bıkmamı sağlıyor.

Onun ateşli tavrının altında, bu kadının evet demesinin tek yolunun, bunu içtenlikle söylemesi olduğunu biliyorum.

Sinirini gösterme fırsatını kaçırmamak için homurdanıyor ve kollarını daha da sıkı kavuşturuyor. "Senin sorunun ne?"

Jimmy iç geçirir ve bizden en uzak olan asansörün kenarına yaslanana kadar geriye doğru kayar. Ne yazık ki onun için, hala

on beş kat daha inmek zorundayız.

Duvardan iterek, onun önünde dik duruyorum. Öfke ve meydan okumayla dolu bu kısa boylu kız, iyi bir günde bile 1,57-1,58 boyunda olamaz. Görünüşe göre, bugün kötü bir gün, ya da en azından öyle ima ediyor, bu yüzden fazladan bir santim vermeyi bekleyeceğim. "Benim bir sorunum yok, ama senin var gibi görünüyor. Ofiste, orada olmadığı söylenmesine rağmen birinin ofisine girmeye çalışıyordun..."

"Talep etmiyordum. Yalvarıyordum. Arada fark var." Kolları yanlarına geri döner, ama elleri kalçalarının hemen altında kedi yavrusu yumrukları gibi sıkılır.

"Neden yalvarırdın ki?"

Bu soru, güzel yüz hatlarını incitir ve başını geriye doğru çekmesine neden olur. "Ben..." Akıllıca telefonuyla meşgul olan Jimmy'ye bakar. "Bilmek istiyorsan," der, çenesini kaldırıp sesini alçaltarak, "O şirketin pislik sahibiyle konuşmam lazım, yoksa ailem restoranını kaybedecek."

Ve bu yüzden lanet ağzımı açmamalıydım. Artık bundan kaçış yok, bu yüzden dişimi sıkıyorum. "Peki o şirketin sahibi, ailenizin restoranını kaybetmesiyle ne alakası var?" "O pislik mi demek istiyorsun?" Gözleri iri, kirpikleri masumiyetle titriyor, ağzından çıkan küfürlerle tam bir tezat oluşturuyor.

"Evet, pislik," diye cevap veriyorum, gülerek. "Hikaye nedir?"

Asansör aniden sarsılarak durduğunda, refleks olarak onu dengelemek için kollarını tutuyorum. Ama ateşle oynayan her erkek yanar, özellikle de ateşi yakan o olduğunda. Ellerimi geri çekip ceplerime sokuyorum. Beklediği gibi, hayatını kurtardığım için teşekkür etmiyor, ama ardından gelen kötü bakış çoğu erkeği korkutabilir. Ben çoğu erkek gibi değilim.

Jimmy dışarı fırlar ve sonra durup geriye bakar. "Geliyor musun, Warner?"

Sinirlenme, tanıma ile yerini bırakır ve kız, çıkışımı engellemek için yana doğru adım atar. "Sen Warner mısın?" Kolları tekrar göğsünde kavuşturur ve gözlerine öfke geri döner. "Landers Ventures'tan Warner Landers mı?"

Bu durumdan kurtulmak için yalan söylemek o kadar yanlış mı olur ki, böylece Jimmy ile birlikte bir barda bourbon içmeye gidebilirim?

Muhtemelen.

Derin bir nefes alarak Jimmy'ye bakıyorum. "Orada görüşürüz Jimmy."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak, sanki desteğe ihtiyacım varmış gibi bana bakar. "Emin misin?"

Asansörden inerken ona keskin bir bakış attı ve "Emin, Jimmy" dedi.

Jimmy gülerek başını salladı. "İyi şanslar.

Seni beklerken bir içki içeyim."

"İki kat yap." Birisi asansöre bindiği anda ben asansörden iniyorum. Kapılar arkamdan kapandığında ve arkadaşım binadan çıkarken ona dönüp bakıyorum. "İki dakikan var."

BÖLÜM 2

Delaney Bayetti

İKİ DAKİKA...

Davamı savunmak için iki dakikam var.

Ailemin işini kurtarmak için iki dakika.

Bu pisliği, New York'taki lüks penthouse'unun gölgesinde yaşayan sıradan insanları mahvetmenin sadece bir iş anlaşması olmadığını ikna etmek için iki dakika.

Warner Landers geniş lobiden çıkışı doğru yürümeye başlar. Onu yakalamak için adımlarımı hızlandırıyorum. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim, ama kulaklarınızdan daha fazlasına ihtiyacım var."

Durur ve bana bakar, mavi gözleri keskin kenarlarına karşı hiç şansı olmayan bir kağıt mendil gibi beni delip geçer. "Neye ihtiyacın var?"

"Kalbin."

Tereddüt ederek başını geriye eğdi ve yüzünde mizahsız bir gülümseme belirdi. "Onu alamayacaksın."

"Neden?" Onun alaycı gülüşüne öfkelenerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çünkü öyle bir şey yok mu?"

"Komik."

Omuzlarımı silkiyorum, içimde kabaran küçük bir gururla kendi sırtışıma kırıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bir dakika," der, uyarısı, benden uzaklaşıp çıkışa doğru yürümeye başladığında olduğu kadar keskin. "İyi geceler, Jerry."

Lobinin ortasındaki uzun masanın arkasında duran güvenlik görevlisine hafifçe selam veriyor.

Hızlı adımları, diğer tarafındaki tek oturma alanı dışında boş olan odada yankılanır. Geniş omuzları, araştırmam sonucunda onun bir nepo-bebek olduğunu keşfettiğim kendine güveniyle dik durur. Kendini beğenmiş ve kaba; açıkça boş bir adamın sinir bozucu derecede çekici kabuğunun içinde saklı olan tam bir pislik.

Onu kovalarken, en sevdiğim düz ayakkabılarımın lastik topukları buna kıyasla sessiz kalıyor. "Dinle, Warner..."

"Sana Bay Landers."

Aptal.

O kapıya ulaşip içeri girerken, ben de hemen arkasından koşuyorum. Kapı kapanmadan önce şehrin sesleri — araba kornaları, sohbetler, hatta caddeden esen rüzgar — bana çarpıyor. Vay canına .

Kapıyı itip açtım ve kaldırımda onun peşinden koştum, gürültüye karşı bağırarak. "Bana iki dakika söz vermiştiniz Bay Landers, ama bana sadece zor anlar yaşattınız."

Bana sırtını dönerek durur ve ben de o kadar ani bir şekilde dururum ki, ayakkabılarımın burnuna doğru eğilirim. Kendimi toparlayıp tekrar topuklarımın üzerine inerim, çenemi kaldırır ve kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlarım. Asansörde onun kim olduğunu öğrendiğimde hissettiğim öfkeden daha fazla öfkeleniyorum. Bana sert bir bakış atıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Sanki diğer tüm kapitalist girişimlerinde olduğu gibi, beni yavaşça kemiklerimden sıyrıp ölüme terk etmek istercesine ruhuma bakıyor.

"Beni korkutamazsın," diyorum, gözlerimi onunkilere dikip sesimi sabit tutmaya çalışarak. Ancak bu çatışmada, bunun tam tersini hissediyorum. "Tüm çabalarına rağmen."

"Sanırım pratik yapmadığım için beceremiyorum."

Bunun bir mizah çabası mı yoksa bir itiraf mı olduğunu anlayamıyorum. Yaklaşmaya başlıyorum, aramızdaki mesafe azalıyor, sonunda sadece yalvarmak için yeterli bir boşluk kalıyor, ki onun da bunu umduğunu düşünüyorum. Eğer amacım için faydalı olacaksa, bunu yapmaktan çekinmem. Saatine bakıp saati kontrol ettiğinde, gözlerimi deviriyorum. "Ailemin restoranını iflasa sürükleyecek anlaşmanın arkasındaki kişi sensin

ailemin restoranını iflasa sürükleyecek, ya da daha kötüsü, iyi olan her şeyi alıp bir zamanlar başarılı olan bir restoranın kalıntılarını bırakarak, bir kuruşa çalıştıracak olan anlaşılanın arkasındasın."

"Yazar mısınız?"

Bu soru beni şaşırttı. Neden bunu soruyor ki? "Hayır." "Hmm. Ne iş yapıyorsunuz, Bayan.....?"

"Bayetti."

"İtalyan mısınız?"

"Bay Landers, bana sınırlı bir süre ayırdınız. Buraya gelme amacımla ilgisi olmayan şeyler hakkında konuşarak bu süreyi boşa harcamak istemiyorum."

"Ve bu amaç, benim sihirli değneğimi sallayıp, kahramanın doğru olanı yapıp kahramanın işini kurtardığı Hollywood romantik komedilerindeki gibi ailenizin restoranının satışını durdurmam mı?"

"Şey," diye cevap veriyorum, ağırlığımı diğer ayağıma vererek. Kaldırımın sert betonu ayaklarımın ağırlığına neden oluyor. "Temelde... ama durum bundan daha karmaşık."

"Sihirli değneğim yok ve aile restoranlarıyla ilgilenmiyorum, ama bu daha büyük bir anlaşmanın parçasıysa, artık geri dönüş yok. İş bitti." Dönüp tekrar yürümeye başlar.

"Henüz bitmedi. Hiçbir belge imzalanmadı," diye açıklıyorum, yanına yaklaşarak. "Ve bir çıkış maddesi var. Ödenebilecek bir ücret var, ama bedeli çok yüksek. O kadar parayı asla bulamayız." Görünüşe göre, ne benim durumum ne de ben bu adamın ilgisini çekmiyor. "Lütfen dinleyin..."

Gözleri, gece yarısı bir hırsız gibi benimkilere çarparak, bu aptalca göreve kendimi ikna ettiğimden beri umutsuzca tutunmaya çalıştığım cesaretimi çalar. Gözlerindeki soğukluk, bahar gününün sıcaklığıyla hiç uyuşmuyor. Bir anda bu kadar nefret uyandırabilmesi etkileyici. Sanırım bunu onda ben ortaya çıkarıyorum.

"Bayan Bayetti, bana dinlememi söylemeyin. Dinliyorum zaten. Bir kızın bana 'ailemin restoranını kurtar' demekten başka bir şey söylemediğini dinliyorum. Ailenizin durumunu veya nasıl oldu da şirketimin anlaşmaları listesine girdiklerini bilmiyorum. Size şunu söyleyebilirim

onlar bu durumdaysa, biz gelmeden çok önce restoranlarını kaybetmişlerdir. Kira ödenmesi gerekiyor ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım."

Bir kadın değil, bir kız olarak küçümsenmiş olmaktan dolayı kırılabilirdim, ama o tamamen haksız sayılmaz. Ne yaptığımı bilmiyorum. Kişisel bir hakaretle karşı karşıya kalma riskini göze alsam bile, harekete geçmek zorunda hissettim. Eğer en kötü ihtimal buysa, her şeyi kaybetmekten iyidir. Kafamı eğdiğimde gözlerimiz birbirine kilitlenir. "Bir aileyi yok etmek pahasına mı?"

"Ailen yok olursa, hayatta kalması gerekmiyormuş demektir." Sokağın köşesine doğru yürümeye başlar, ama durup ekler: "Üzgünüm, tatlım. İşin bedeli budur."

"Neden bu kadar nefret dolusun?" Yanımızdaki gökdelene bakarak, "Bütün dünya ayaklarının altında, ama bu yetmiyor, değil mi? Ne yeterli olacak? Ne zaman tatmin olacaksın? Bu artık mümkün mü, yoksa o kadar uzaklaştın ki artık 'küçük insanlar' için endişelenmiyor musun?" Düşünmeden konuştuğum için suçlandım, ama ona söylediğim tek kelimeyi bile geri almam.

Omuzlarını silkip, aramızdaki mesafeyi kapatan bir kıkırdama, beni kaldırımda bırakıp gittiği yere verdiğim tepkiye karşılık olarak aldığım tek şey. Ama sonra durur. Kahkaha yok. Duruşu sertliğinden ödün vermez. Durumu daha da kötüleştirmiş olabileceğim korkusuyla nefesim kesilir. Kendimi hazırlarım, ama bana sert bir bakıştan başka bir şey verilmez.

Sonunda nefes alıp tekrar yaklaşıyorum. Bu sefer sesimi alçaltıyorum, sadece onun duyabileceği kadar, ve "Bana insan gibi davranma nezaketini gösterebilirdin" diyorum.

"Aldığın muamele, durumun kışkırtmasından kaynaklanıyordu." Hareket ediyor, başı neredeyse benimkinin üzerinde, muhtemelen beni aşağıdan bakmak için, müdahaleye ramak kala duruyor. Onun yoğun bakışları altında yutkunuyorum, ama gözlerimi kırpmıyorum. Kalbi olan birini ortaya çıkarmak için kullanıldığını umabileceğim boş pencerelerden başka hiçbir şey barındırmayan cansız gözlerine bakıyorum. Bundan şüpheliyim. İnsanlar bir gecede değişmez. "Dikkatli olmalısın, küçük kız, yoksa zarar görebilirsin."

"Bu bir tehdit mi?" Dudaklarımı yalayıp, bu karşılaşmanın baskısı altında hafifçe nefes alıp veriyorum, sonra dilimi ısırıyorum

dilimi ısıtıyorum, böylece patlamıyorum. Bu ikimize de bir fayda sağlamaz.

Özellikle de ona.

"Ben insanları tehdit etmem Bayetti Hanım. Ben bir CEO'yum, mafya patronu değil. Ama sahip olmadığınız bir şansı zorluyorsunuz." Sözleri yüzümü kapladı, ardından nane kokulu nefesi geldi. Göz kapaklarımı kapatıp, önümdeki savaş için güç topladım.

Ben bir ilkokul öğretmeni olabilirim, ama onun daha büyük bir unvanı olduğu için ondan korkmuyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, öfkeyle göğsüm kabardı ve sonra kasıtlı olarak rahatladım. "Buradayım," diye başladım, önceki "küçük kız" hakaretinden sonra bile sesimi sakın tutarak. "Yeniden düşünmenizi rica ediyorum..."

"Ailenle ilgili ne tür bir anlaşma olduğunu bilmiyorum ve takip ettiğin için açıkça görebileceğin gibi, ben işte değilim. Yani bu gece yapılabilecek bir şey yok."

Bir adım geri çekilerek kararlılığımı ona göstermek için, "Yarın o zaman?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Kollarımı genişçe açtım. "Bu kadar mı? Hayır mı, sanki bizim için hiçbir önemi yokmuş gibi?"

O iç çeker, sinirlenerek bakışlarını başımın üstünden uzağa yöneltir. Bir süre bekledikten sonra nihayet tekrar gözlerime bakar. "Bu kişisel bir şey değil. İş meselesi. Kapatılmamış olan her anlaşma, bir nedenden dolayı kapatılmıyor. Mesele para kazanmak."

"Cebini doldurmak için," diye terslerim, ona bakamayacak kadar sinirliyim. Yenilmiş hissederek başımı sallarım. "Seninle mantıklı konuşmanın anlamsız olacağını biliyordum." Gözlerimi ona çevirip, bir nefes daha alırım. "Senin için paradan başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Her şey paranın etrafında döner. Aksini düşünüyorsan aptalsın." Saatine bir kez daha bakar.

"Senin gibi biri olmaksızın aptal olmayı tercih ederim."

Yüzünün yarısında bir gülümseme belirir. Sonunda gözlerinde eğlence belirir. "Peki benim gibi biri kimdir?"

"Kalpsiz biri."

Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. Ellerini tekrar ceplerine sokmadan önce beni bir kez daha süzdü. "İyi günler, Bayetti Hanım."

Güneş, sanki bir Yunan tanrısıymış gibi üzerine parlıyor ve onu altın ışınlarla yıkıyor. Sonra uzaklaşırken geniş sırtı ve omuzları gözüme çarpıyor. Benden uzaklaşmak onun için bir alışkanlık gibi görüldüğü için bu çok uygun.

Gerçekten farklı bir sonuç mu bekliyordum? Aslında hayır, ama bu reddedilmenin acısını dindirmiyor. Warner Landers tahmin ettiğimden daha acımasız. Buz gibi soğuk biriyle nasıl mantıklı bir şekilde konuşabileceğimi düşündüm ki? Etkilenecek yumuşak bir yanı, ulaşılabilir iyi kalpli bir yanı yoktu. Hayır, her şeye sahip ama ruhsuzca dolaşan bir adam vardı sadece.

O evrak imzalanmadan ve aileme tahliye bildirimi gönderilmeden önce kırk sekiz saatim var. Restoran benim yaşımdan daha eski. Onlar için çok önemli. Her şeylerini kaybetmelerine izin veremem.

Köşeye ulaştığında, omzunun üzerinden bana bakıyor. Muhtemelen, o zaferini kutlarken benim hala burada durmamdan hoşlanıyor. Buradan bile onun kibirinin dalgalarını hissedebiliyorum. Ne pislik! Warner Landers bana yardım etmezse, başka bir yol bulurum. Ne pahasına olursa olsun, restoranı kurtaracağım.

Bu, benim sadece fikirlerim değil, seçeneklerim de tükendiği gerçeğini değiştirmiyor.

Köşede dönüp yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla el salladığında, öfkem alevlenir. Hayatımda bu kadar sinir bozucu, narsist, kendini beğenmiş, sinir bozucu bir adamla hiç karşılaşmadım. Ve yıllar boyunca birkaç taneyle karşılaştım.

Eve gidip bir sonraki plan üzerinde çalışmaya başlamalıyım, ama o beni kışkırttı ve hala kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. *Kelimenin tam anlamıyla.* Onun etrafına doğru yürüyorum. Köşeye ulaşmam gerekmiyor, sadece "Hey!" diye bağırdığımda beni duyabileceği kadar yakın olmalıyım.

Yoldan geçenler bana bakıyor, ama umurumda değil. Hiçbir şey görmemiş gibi yoluna devam edecekler, tıpkı gerçek bir New Yorklu gibi.

"Beni mi çağırdın?" Ondan nefret ediyorum. O pis suratındaki kendini beğenmiş sırıtışından ve yanından geçen her kadının ona gülümsemesinden nefret ediyorum. Onu tanımıyorlar, gerçek onu.

Onun kim olduğunu çoktan anladım ve onu gördüğüm anda numarasını aradım. Ama en çok beni sinirlendiren,

hala yüzünde olan sırtışı, onu tokatlamak istememe neden oluyor, beni en çok rahatsız eden şey bu. Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp, "Sen bir pisliksin, biliyor musun?" diyorum.

Ben cümlemi bitirmeden, sanki ne diyeceğimi önceden biliyormuş gibi başını salladı. Sonra, yaralarım tuz basar gibi, kahkahalarla gülmeye başladı. Etrafındaki kalabalık onu bırakıp geçmişti, tek dostu egosu kalmıştı. Bu sokakları ezbere biliyor gibi, omuz silkerek geriye doğru yürüdü. Bunun imkansız olduğunu biliyoruz, çünkü o organı onda yok gibi görünüyor. "Kızmayın Bayetti Hanım. Bu sadece iş."

"Siktir..."

Etkisi anında olur, araba birdenbire ortaya çıkar ve vücudunu doğal olmayan bir şekilde betona fırlatır. Boğazımdan bir çığlık çıkar, ciğerlerimdeki hava boşalır. Nefes almaya çalışırken, titrek ellerimle ağzımı kapatıyorum. Orada donakalmış, sanki bunu ben istemişim gibi, onun bu kadar şiddetli bir şekilde çarpıldığını görmekten büyük bir şok içindeyim. O, tanıdığım en kötü insan olabilir, ama onun ölmesini istemedim.

Tanrım, lütfen ölme.

BÖLÜM 3

Delaney

Bu gerçek miydi yoksa hayal gücümün ürünü mü?

Birkaç kez gözlerimi kırpttırarak, az önce gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyorum, sonra etrafında toplanan kalabalığın içinden uzaklaşıyorum. 911'i aramak için sesler yükselirken, gözlerim yaşlarla doluyor ve panik beni sarıyor.

Onunla konuşuyordum. Tartışuyorduk, bağıuyorduk, ailem adına merhamet diliyordum ve şimdi... şimdi önümde yerde ölü yatıyor olabilir. Bunun sebebi ben miyim? Dikkatini yolundan mı dağıttım? Kendimi asla affetmeyeceğim.

Tanrım. Ona defalarca pislik dedim. Bu, onun son duyduğu şeylerden biri... Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken pişmanlık içimi kemiriyor. Aklıma bir düşünce gelirken sertçe nefes alıyorum. Ben tam bir kötüyüm, ama ruhumu kurtarmak için artık çok geç. Aklımdan böyle bir şey geçmesine inanamıyorum. Önümde oynanan sahneyi izliyorum ve sahnenin merkezinde anlaşımayı tamamlamak için son belgeyi imzalayan adam var. O pislüğün imzalamasını engelleyecek tek şey, eğer o...
Delaney!

Tanrım, ben böyle biri değilim.

Ufukta siren sesi duyulmadığından, onu orada tek başına, ya da daha kötüsü, yabancılarla çevrili bir şekilde ölüme terk edemem. Onun arkadaşı değilim, ama şimdi kaderimizin bir cilvesiyle hayatlarımız birbirine bağlandığından, ona yardım etmem gerekiyor.

Hiç düşünmeden, ayaklarım önce yavaşça hareket ediyor, ama çaresiz korku beni daha hızlı hareket ettiriyor. Endişe beni ele geçirirken kalbim hala hızla atıyor. Elinde bir kutu vantilatör tutan bir adamı itip, cesedin üzerinde kahvesini yudumlayan bir kadını geçiyorum. Yeni düşmanımın yanına diz çöküp, parmak uçlarımla yüzündeki çiziklere nazikçe dokunuyorum. "Warner? Warner, beni duyuyor musun?"

Tepki vermediğinde, sulu gözlerle yukarı bakıyorum ve kahvesini içen kadının bu anı anmak istercesine video çektiğini görüyorum. Öfke damarlarımdan akıyor ve "911'i aradınız mı?" diye bağıyorum.

"Yoldalar," diye cevaplar yanındaki kadın, bir elinde market poşeti, diğer elinde telefonu tutarak. Çekilen telefonların ve çekimlerin sayısına bakılırsa, bu planlanmış bir gösteriymiş gibi, bir adamın hayatı tehlikede değilmiş gibi.

Bana karşı hiç nezaket ve anlayış göstermeyen adama dikkatimi geri veriyorum ve ona yardım teklif ediyorum. Omzuna dokunarak onu inceliyorum, ama saçında kan gördüğümde göğsüm sıkışıyor. "Yardıma ihtiyacı var." Kalabalığı taramak için başımı kaldırıyorum. "Kimse yok mu? Lütfen."

Sanki ben istemişim gibi, kalabalık iki acil tıp teknisyeninin önünden çekilip onun yanına diz çökmesiyle ikiye ayrılır. "Ne oldu?" diye sorar mavi üniformalı bir sağlık görevlisi. Yanına bir tıbbi çanta bırakır, Warner'ın ağzına kulağını yaklaştırıp nefes alıp almadığını dinlerken bana bakar. *Tanrım, nefes alıyor mu?*

Ben cevap bulmaya çalışırken, o nabzını kontrol ediyor. "O, sürücüsüz arabalardan biri tarafından çarpıldı. Araba durdu ve sonra uzaklaştı." Sözlerim, göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbim gibi aceleci. "Hayatta mı?"

"Nabızı var." *Tanrıya şükür.* Başka bir sağlık görevlisi boynunu sabitlemek için bir destek takıyor. "Adı ne?" diye soruyor ilk sağlık görevlisi.

"Warner." Bir an duruyorum, son bir haftadır bu kabusu sona erdirmek için uğraşırken, ailemin restoranını mahvetmek için yaptığı anlaşma yüzünden onun soyadı benim nefret listemin en başında yer alıyor, ama baskı altında zihnim bir an boşalıyor. "Şey..." Üzerimizde yükselen binaya bakıyorum. Binanın yan tarafında herhangi bir isim göremiyorum, ama resepsiyonist altın rengi metal harfler

resepsiyonistin önündeki metal harfler zihnimde altın gibi parlıyor. "Landers Ventures. Landers. Warner Landers."

Başka bir sağlık görevlisi sedyeyle gelir ve sedyeyi yanına yere koyar. "Üç deyince," der diğerlerine.

O güvenli bir şekilde sedyeye yerleştirilir yerleştirilmez, birlikte sedyeyi havaya kaldırıp kalabalığın arasından geri dönüyorlar. Açıklık kapanmadan önce aceleyle onların peşinden koşuyorum. Bu durumda ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden sanki hakkım varmış gibi onları takip ediyorum. Bu bencilce bir davranış ve o bundan nefret ederdi, ama bu düşünce beni daha da yakın durmaya teşvik ediyor.

Warner ambulansa bindirilir ve sonra adını soran sağlık görevlisi, amaçsızca orada duran beni görmek için geri döner. Elinde kapıyı tutarak, "Onunla birlikte mi gidiyorsun?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum, düşünmeden cevap verdiğimden başka bir mazeretim yok. Warner'a hiçbir borcum yok, hatta aslında onun bana borcu var, ama ben sanki hayran bir hayran gibi ambulansa biniyorum. Kapı çarpıldığında bana söylenen yere oturuyorum.

Ne yapıyorum ben?

Keşfedildiğimde kaçmak için bir seçenekmiş gibi küçük arka pencerelere bakıyorum.

Ya uyanırsa?

Bu harika olurdu. İdeal. Hastaneye vardığımızda, onun ölümüne neden olmadığımı bilerek ortadan kaybolabilirim. *Tanrım*. Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına gömüyorum, bu öğleden sonranın olaylarının farklı şekilde gelişmesini diliyorum.

Kim olduğumu nasıl açıklayacağım?

Ben, bu adamı sözlü olarak saldırıya uğratan kızım.

. . bu . . . bu pislik CEO, sokağın ortasında bir psikopat gibi "Hey" diye bağırarak dikkatini çekince arkasına dönüp baktı. Son sözü onun söylemesi fikrine dayanamadım, bu yüzden onu alt etmek istedim. Bu bana bile korkunç geliyor ve bunun nedenini biliyorum. Ben korkunç bir insanım. Şimdi polisi arayabilirler. Bileklerimi uzatarak, zihinsel olarak beni kilitlemelerine ve anahtarı atmalarına izin veriyorum.

"Hanımefendi."

Warner'ın diğer tarafındaki acil tıp teknisyenine bakıyorum... *Onu ilk adıyla çağırmaya gerçekten hakkım var mı?* Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi davranıyorum. Tanımıyoruz. O, şu pislik... "Bayan?"

Bakışlarımı Bay Landers'tan (böyle daha iyi) tekrar acil tıp teknisyenine çeviriyorum. "Evet?"

"Doğum günü mü?"

Şokun etkisiyle ses tellerim titrer ve boğazım kurur. Warner'a tekrar bakarım, kendimi öncekinden daha kötü hissediyorum, ki zaten önceden de oldukça kötüydüm. "Bugün onun doğum günü mü?"

"Doğum tarihini soruyorum. Ne zaman?"

"Oh." Tekrar dik oturuyorum, zihnim sanki cevabı bulacakmışım gibi soruyu karıştırıp duruyor. "Emin değilim," diye daha sessizce cevap veriyorum. Bu yabancıнын doğum gününü bilmememden nasıl utanabilirim? Hiçbir fikrim yok, ama utanıyorum. "Belki cüzdanı yanındadır. Bakabiliriz." Bana en yakın tarafındaki pantolon cebini hissediyorum, sert bir şeye çarpıyor... "Sanırım burada."

Acil tıp teknisyeni, sinirleri gerginmiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Bu adamı tanıyor muyum?" Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bu adamı tanıyor muyum?" "Tanıyor musun?" diye tekrar soruyor, bakışları sertliğini kaybetmiyor.

Bir an duruyorum. Bu benim durağım, çok geç olmadan bu yalandan kurtulmak için bir fırsat. "Tabii ki onu tanıyorum." Elimle cansız bedenini işaret ediyorum. "Landers Ventures'tan Warner Landers."

Sağlık görevlisi bana göz kırpar, sonra gözlerini kısar. "Tamam, ama doğum gününü bilmiyor musun?"

"İş ilişkimiz vardı, doğum günlerine kadar gelmemiştik." Onun alyans parmağına bakıyorum. Yüzük yok. Bronzluk izi yok. Yüzüksüz dolaşan birinin bıraktığı izler yok. "Evli değil."

"Kimse sizi bir şeyle suçlamıyor. Dosya için onun hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamaya çalışıyoruz."

E-pad'ine bakar ve bazı notlar almaya başlar. Warner'ın güvenliğinden endişe duyuyormuş gibi bana bakması, beni koltuğumda kıpırdatır ve ışığa, yani arkadaki iki pencereye bakarak, "Neredeyse vardık mı?" diye sorarım.

"Evet," diye cevaplar. "Adın ne?"

Bu tuzağa düşmeyeceğim. Asıl adımla asla söyleyemem. Warner burada olduğumu öğrenirse, anlaşma imzalanmış sayılır. Ama beynim isimlerle dolu değil, bilinmeyen bir nedenden dolayı "Delaney Landers" adını dilimin ucuna getirip aramızda baygın yatan adamın vücuduna doğru söylüyorum. Yoksa baygın mıydı? *Ne yapıyorum ben?* Kahretsin, buradan çıkmam lazım.

"Bay Landers ile aynı soyadınıza sahip olmanıza rağmen onun doğum tarihini bilmiyor musunuz?"

"Tasadüf."

"Öyle diyebiliriz," diye mırıldanır, tam da ambulans sert bir şekilde dururken. Koltuğundan kalkar ve kapıları açmaya yardım eder. O anki kaos içinde ben en son dışarı çıkıp onları içeriye kadar takip ederim.

Bir hemşire yanıma gelip, "Onu muayeneye götürüyoruz. Bir doktor gelip ameliyat gerekip gerekmediğini ve sonraki adımları konuşacak," diyor. Beni, sandalyelerle dolu, duvarlara monte edilmiş eski televizyonların ve birkaç tane daha dağınık eşyanın bulunduğu cam bir odaya götürüyor. "Kocanızla ilgili daha fazla bilgi için burada bekleyebilirsiniz."

"Tamam... *Bekle, ne?* O benim... değil." Hemşire çoktan koridorda kaybolmuştur. Ne yapacağımı bilmeden orada duruyorum. Gitmek en iyisi olur. Zaten burada olmamam gerekirdi. Ama şimdi o, finans bölgesinde bir barda onu bekleyen arkadaşıyla baş başa kalmıştır.

Onu böyle bırakamayacağımı bilerek bir sandalyeye çöküyorum. Warner Landers bir pislik, ama ailesi veya arkadaşı onu almaya gelene kadar onunla ben ilgilenmek zorundayım. Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Vurulduğu görüntü kafamda tekrar tekrar canlanıyor, gözlerimi açıp dik oturmamı sağlıyor. Bu karma intikamını mı alıyor?

Ne karmaşa ama.

Ama daha da önemlisi, onun için burada olan kişinin önemli biri yerine ben olmamdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Onun hayatındaki biriyle iletişime geçmeye çalışmalıyım. Ama nasıl?

Aklıma bir fikir geliyor ve bana umut veriyor. Kalçamdaki çantadan telefonumu çıkarıp ofisini arıyorum.

"Landers Ventures."

Etrafa bakınıp, bekleme odasındaki diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltıyorum, "Merhaba, Bay Landers'ın ofisini rica ediyorum."

"Kendisi şu anda müsait değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Konuşabileceğim başka biri var mı?" Sesimdeki paniği sevmiyorum.

Hızlıca nefes alıp, fısıldayarak, "Lütfen," diyorum.

"Maalesef, şu anda müsait değiller. Asistanının sesli mesaj servisine bağlayabilirim. Mesajınızı ona iletacaktır."

Resepsiyoniste patronunu öldürdüğümü söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. "Tekrar ararım. Teşekkürler." Telefonu kapatıp internette onun adını arıyorum. Belki ailesini, kardeşini veya kız arkadaşını bulabilirim. Kim olursa olsun, onu önemseyen birini hastaneye getirebileceğim sürece umurumda değil.

"Bayan Landers?"

Ekranı kaydırarak bir kişi bulmayı umuyorum. Tek ihtiyacım olan bu. Hadi ama. Yakın olduğu biri olmalı, ama belki de sadece asansördeki arkadaşına yakındır. Şaşırmamam gerekir. O dayanılmaz biri.

Ve sonra buluyorum — "Bayan Landers." Omzuma dokunuluyor, bu beni ürkütüyor ve başımı kaldırmama neden oluyor. Bir hemşire bana gülümsüyor, ama bu gülümseme güven verici değil, tamamen sempati dolu. "Hâlâ kafasındaki yaraları kontrol ediyoruz, ama kocanızın kolu yerine oturtulmalı ve gözlem için bir gece hastanede kalması gerekecek. İç yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için birkaç test daha yapacağız ve kafasındaki kesik çevresini yeniden muayene edeceğiz. Öyle görünmeyebilir, ama genel olarak çok şanslı."

Ayağa kalkıp, bıraktığım sandalyeye telefonumu koydum. "Ameliyat ne için yapılacak?"

"Sağ kolu kırılmış. Tedavi talimatlarını verip taburcu edeceğiz. Şaşırtıcı bir şekilde kaburgalarında kırık yok. Ancak önümüzdeki birkaç gün, hatta bir hafta kadar ağrısı olacağını tahmin ediyorum. Yine de taburcu ederken tedavi talimatlarını vereceğiz."

Orada oturup, daha sonra ihtiyacım olabileceğini düşünerek bu bilgileri zihnime kazımaya çalışırken ona bakıyorum. Bu, ihtiyacım olan çıkış yolu. Ben onun karısı değilim. Kız arkadaşı, arkadaş, ailesi ya da hayatında tanıdığı biri de değilim. Ben sadece aileme kötü bir şey yapmaması için ona yalvarmaya gelen bir kızım.

Ama nedense, bu sözler dilimin ucuna takılıp kalıyor ve tek kelime bile çıkmıyor.

"Sorun var mı?" diye soruyor. "Hayır."

Onun hayatında bir payım varmış gibi hissettiren o gülümseme var. Benim için üzülüyor. İnsanların böyle hissetmesinden nefret ediyorum, ama aynı zamanda onu bırakıp gidemem. Gerçek hayatta bir pislik olsa bile.

Geri adım atıp, üşümüş gibi kollarını ovuşturuyor. Burası soğuk. Şimdiye kadar fark etmemiştim. "Ameliyat ve iyileşme sürecinden sonra odasına yerleştirildiğinde size haber vereceğiz, ama gerekirse eve gidebilirsiniz. Onu görebilmeniz için en az altı saat veya daha fazla beklemeniz gerekecek." diyor.

O odadan çıktığında, telefonumu alıp tekrar oturdum. Neden bekliyorum? Nedenini biliyorum. Onun için üzülüyorum. Muhtemelen sadece bir iş arkadaşı olan arkadaşı, Warner'ı tanıyan biri ya da onunla vakit geçirmek için para alan biri dışında, ona ne olacağına önem veren tek kişi ben olabilirim.

Benim nezaketime layık mı? *Pek sayılmaz.* Ama ameliyatı ve iyileşmesi için her şeyin yolunda gitmesini sağlayacak mıyım? *Elbette.*

Onu istediğim kadar hor görebilirim, ama o yine de yanında birine ihtiyaç duyan bir insan. Ve ben hala buraya aitmişim gibi burada duran kişiyim.

BÖLÜM 4

Warner

"Benim için tekrar ettiğiniz için teşekkür ederim, hemşire," diyorum, sesimdeki alaycı tonu gizlemeye ve gözlerimi tamamen açık tutmaya çalışarak. Sersemlik bulutu net düşüncelerimi gölgeliyor, ama gururum hala araba kazası ve ardından komaya girme, yani onun deyişiyle "uykuyu telafi etme" bombasını patlatan hemşireyle tartışmak istiyor. Buna iki kez gafil avlanmak diyorum: önce araba kazası, şimdi de bana gerçeği söylemeyen kendi hemşirem. "Sözlerinizi anlıyorum. Ama kolum kırık ve komada bu hastaneye nasıl geldiğimi anlayamıyorum."

Hemşire Edi kırmızı çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana bakıp gülüyor. "Sana iki kez söyledim. Komada değildin. Şu kazadan dolayı beyin sarsıntısı geçirdin..."

"Araba kazası. Biliyorum. Biliyorum. Ama..."

"Ama yok, Bay Landers," diye sonunda sertçe cevap verir. "Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Söyleyebilir miyim, söyleyecek miyim?" Bilgi eksikliği karşısında öfkemi kontrol altına alıyorum, sağ tarafıma ağırlık vermemek için kendimi zor tutuyorum.

İlk kez beni kontrol etmeye geldiğinde bana karşı sabrını yitirmiş, şimdi de öfkeyle nefes alıyor. Bu sefer, benim sorularımı ya da saçmalıklarımı dinlemeye niyeti yok gibi görünüyor. Pekala, o da sıraya girsin. Ben aptal değilim ve o soruyu cevaplayamadığında ya da cevaplamak istemediğinde, doktoru çağırdım. Her zaman en üst makama git.

Şimdi onun gözünde bir numaralı düşmanım ve beni cezalandırmak için tepsimden pudingi alıp on saniye sonra sanki lanet bir ödöl kazanmışım gibi geri koyuyor. Puding umurumda değil. Dün bana ne olduğunu bilmek istiyorum. *Neden bu kadar gizli?*

Farklı bir yaklaşım deniyorum. "Sizi kırdıysam özür dilerim..."

Kahkahası odayı ve özrümü parçaladı. "Beni kırmadın. Sana bir nedenden dolayı atandım."

Kırgınlık beni ele geçirir ve gerçekten değiştirilmesi gereken bu yatakta kıpırdanmaya başlarım. "Ne gibi bir sebep?"

"Son kırk üç yıldır hastanenin bu kanadındaki en huysuz hastalarla çalışıyorum. Size atanmamın bir nedeni var, Bay Landers." Sanki bu, sorularımı kesip atıyormuş gibi, bakışlarını e-pad'e çevirip stylus ile yazmaya başlıyor. Pad'e başka bir şey eklemekten önce bana sert bir bakış atıyor. "Ben tüm zor hastalarla çalışıyorum."

Zor mu? Sanki benim dosyama otobiyografisini yazıyormuş gibi karalamaya devam ediyor. "Ne yazıyorsunuz?"

"Size yardım edilemeyeceğini yazıyorum, diğerlerine uyarı olsun diye." Kısık bir kahkaha attı, sonra e-pad'i köşedeki monitörün yanına koydu. *Ondan gerçekten hoşlanmıyorum.* Kim hastalara böyle davranır ki? Görünüşe göre, Hemşire Edi. Bir kez daha gülerek, gözlüklerini yüzünden çıkarır ve boynundaki boncuklu zincirden sarkacak şekilde bırakır. "Paranoyak olduğunu ve değerlendirme odasına alınman gerekebileceğini yazdım."

"Yazmadınız."

Yine güldü, kendinden çok etkilenmiş gibiydi. "Hayır, ama şansınızı zorlamayın Bay Landers. Pudingin tadını çıkarın." Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve sonra geri döndü. "Ziyaretçilere karşı yeterince uyanık olduğunuzu söyleyebiliriz."

"Misafirim mi var?"

"Karın bir melek. Sen geldiğinden beri burada."

"Karım mı?" Bakışlarım sol elime kayıyor. Kapı kapanıyor ve ben hala bana ne olduğunu merak ediyorum. Hatırlayabildiğim anıları gözden geçirirken, ofisimde olduğumu hatırlıyorum.

Kapı açılır, koridordan gelen ışık bir kadının silüetini belirginleştirir. Başka bir hemşire, bir doktor ya da... *karım* mı? Evli değilim, bu yüzden Hemşire Edi'nin beni kışkırtmaya çalıştığını mı yoksa başka bir şey mi yaptığını bilmiyorum, ama bu şakanın komik bir yanı yoktu.

Ben berbat bir hastayım, özellikle de neden burada olduğuma dair çok az cevabım olduğunda. Üstelik her an yabancıların alanımı işgal etmesi de cabası. Ama kalp monitörüm ziyaretçiye endişemi belli ediyor. Soğukkanlı davranmaya çalışmak buraya kadarmış.

"Merhaba?" Yumuşak sesin tonu, bu kadının girişi kadar tereddütlü. Sonunda eşiği geçtiğinde, kapı arkasından çarparak kapanır. Öğleden sonra güneşinin zayıf ışığı, ucuz metal panjurların arasından zorlukla sızar ve onun girişini bir kağıt üzerindeki çizgiler gibi vurgular. Panjurlar da dört yerinden bükülmüştür, ama kan basıncımı yükseltmemek için kusurlara takılmamaya çalışıyorum. Ayrıca, bükülmüş parçalardan biri kadının çenesinin şeklini ve dolgun dudaklarını vurgulamaktadır.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. "Hemşire misiniz?"

İşğa adım atarak, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. Ondan bir endişe dalgası yayılıyor ve aramızdaki havayı değiştiriyor.

İzinsiz mi girdim? Burada neler oluyor? Onun yüz hatlarını hatırlamaya çalışıyorum, ama kalbim tekrar yüksek sesle bipleyip başıma ağrı saplanırken hiçbir şey aklımda kalmıyor. "Kimsin sen?"

"Benim," sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi cevap veriyor. "Delaney."

Kahretsın. Hemşire Edi'nin evlilik konusunda şaka yaptığını sanmıştım. Bu sefer sol eline bakıyorum. O parmağında yüzük yok, ama orta parmağında ince bir altın yüzük var. "Delaney..." diyorum, sözlerim aramızda asılı kalıyor ve Tanrı'ya, hafızamdaki boşlukları doldurması için dua ediyorum, böylece aptal gibi görünmeyeceğim.

"Kaza sırasında seninle birlikteydim. Şey," diyor, yaklaşarak, "kazadan hemen önce." Dağınık güneş ışığı, geceleri kışkandıracak yıldızlar gibi mavi gözlerinde parlamaya devam ediyor. Dudaklarını yalamaktan parlayan, ama parlaklık içermeyen bir ağız, nazikçe bronzlaşmış tenini ve burnuna ve elmacık kemiklerine dağılmış çillerini tamamlayan mükemmel bir tonu bir şekilde yakalıyor.

O çok güzel. *Olağanüstü derecede.*

Bu önemli mi? Muhtemelen değil, ama birdenbire bu izinsiz giriş beni o kadar da rahatsız etmiyor. Ve eğer bir eşim olsaydı, o bana çok yakıştırdı, her ne kadar ben genelde esmerleri tercih etmesem de. Gözlerinde saklı masumiyeti hiç düşünmeden yiyip bitirebilirdim, ama kendimi tutacağım. Lanet olsun, hastane önlüğü giyiyorum. Hoşlandığım bir kadınla konuşurken genelde olduğum durumda değilim.

"Benimle birlikteydin de ne demek?" *Lütfen bana evli olduğumu söylemesin.*

"Ah, gözün." Parmak uçları ağzının üstüne bastırıyor. Sol gözümün altına dokunmak için elimi uzatıyorum. "Diğer gözün. Çarpılmış. Acıyor mu?" diyor.

Hemşire bir şey söylemediğinden ve doktor bu sabah saat yedide bana ayırdığı beş dakika dışında ortalarda görünmediğinden bilmiyordum. "İlaçlar işe yarıyor olmalı. Durumum kötü mü?"

"İyileşemeyeceğin bir şey değil." Sanki birbirimizin yaralarını inceleyen insanlarmışız gibi eğildi. "Çizik de çok kötü değil."

"Çizik mi?" Odayı etrafıma bakındım, ama nasıl göründüğümü anlayabileceğim hiçbir şey yoktu. Burada, beyin sarsıntısı ve kırık kol için endişeleniyordum. Şimdi ise, morluklar ve kesikler için endişelenmem gerekiyordu. Ona dönüp sordum, "Neden kaza mahallindeydin?"

"Konuşuyorduk."

Onun hakkında tanıdık gelen hiçbir şey yok, umarım konuşmamız bazı anıları canlandırır. "Ne hakkında?"

Elini yatağın kenarından kaydırırken, vücudunu eğerek ışığın üzerine düşmesini sağlıyor. Bir dakika önce tahmin ettiğimden daha genç görünüyor. Yaşın perdesi pürüzsüz cildinden kayboluyor ve gözlerimi boynundan göğsüne doğru çekiyor. Omzundan bir askı düşmüş, onu yerine geri koymak için beni kışkırtıyor. Yapmıyorum, ama bu istek midemin derinliklerinde bir çukur açıyor.

Onun güneş sarısı elbisesini lekeleyen lekeler, onun da kazaya karışmış olabileceğini düşündürüyor. O kan mı? Merak etsem de, bu konuşmak istediğim bir konu değil.

Bakışlarım daha yukarı kayıyor ve gözlerinin altında, sanki makyajı bulaşmış ve cildini lekelemiş gibi, çok hafif bir gölge fark ediyorum.

Gözlerinin köşelerinde, sanki düşme emrini beklermişçesine su birikintileri oluşuyor. Nefes aldığı anda, gözlerim utanmadan göğsünün inip kalkışını izlemeye çekiliyor. O kadar çok duygu taşkınlığı var ki, gardımı yükseltiyorum. Duygusal kadınlarla ben pek anlaşıyorum. En azından, genellikle. Seçeneğim varsa, bu tür durumlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Hayatıma geri dönmeden önce kim bilir neyi beklediğim bu hastane yatağında mahsur kaldığım için bunu yapabildiğimden emin değilim. "Üzgün görünüyorsun," diyorum.

"Sadece uzun bir gece oldu." Sanki işaret almış gibi, burnunu çekip başını geriye eğerek gözyaşlarının akmasını engelliyor.

Parça parça bilgiler birbirine bağlanmaya başladı ve beni eskisinden daha da kafam karışık hale getirdi. "Bütün gece beni burada mı bekledin?"

"Evet. Elbette, Warner."

Tabii ki mi?

Warner

mi?

Şüpheli bir şekilde beni tanıyan biri gibi konuşuyor, ya da daha kötüsü... *bir* eş gibi. Boğazım göğsüm gibi sıkışıyor, nefes almam zorlaştıkça bir bant sonuna kadar gerilmiş ve patlamak üzereymiş gibi. Kalbimin daha hızlı attığı sesi ikimizi de bu gerçeğe dikkat çekiyor.

Bana bakarak, "İyi misin?" diye soruyor. Elimin üstüne dokunuyor, soğuk parmak uçları koluma elektrik şokları gönderiyor. "Hemşireyi çağırayım mı?" Parmakları bana baskı yaparken sesinde panik duyuluyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, bağlantıya bakarak. "Hayır. Sorun yok." Bu gecenin geri kalanında Hemşire Edi'nin radarına girmemek benim için iyi. Boyu en fazla 1,5 metre olan bir kadının bu kadar korkutucu olabileceğini kim bilebilirdi?

"Yüzün soldu, ben de düşündüm ki..."

"Ben iyiyim." Elimi yataktan kucağıma taşıyarak tekrar pozisyonumu düzelttim. "Dün ne oldu?" Bütün bu olay kulağıma saçma geliyor. Nasıl olur da bir araba bana çarpar? Doğası gereği dikkatsiz bir adam değilim. Yaptığım her hareket hesaplıdır. Her planım önceden belirlenir. Hiçbir şeyi düşünmeden yapmam. Bu yüzden, hatırlayamadığım kadar uzun zamandır hissetmediğim bir duygu içime çöktüğünde, onu neredeyse tanıyamıyorum. Ve tanıdığım da, utanç duyuyorum ve "Son yirmi dört saatin büyük bir kısmını kaybettim" diye itiraf ediyorum. O benim için bir

bana yabancı ama sanki tanıştıyormuşuz gibi davranıyor. "Bana biraz ayrıntı verebilir misin?"

"Mümkünse." Başını sallar ve yatağın daha aşağısına kayar, elleri yanlarına gider ve gizli ceplere kayar. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Serbest bırakıldınız, Bay Landers." Kapı daha yeni açılmışken, Hemşire Edi sanki piyangoyu kazanmış gibi duyurur. Belki de ben serbest bırakılıyorsam, o da kazanmıştır. Yatağımın ucunda duran kadına bakar. "Burada olduğunuz için mutluyum, Bayan Landers. Evrakları imzalayabilirsiniz, sonra o tekrar tamamen sizin olacak." Del için yüzüne bir gülümseme yapıştırmadan önce kaşlarını çatıldığını fark ettim... *Kahretsin.* Ben evliyim.

Elime tekrar bakıyorum, başparmağımın ucunu, böyle bir birliğin bir tür temsilini taşıması gereken parmağımın altında ovuşturuyorum. Hiçbir şey yok. Bir günden fazlasını mı kaybettim? Karımın, evlendiğimiz, balayımızın ve birlikte geçirdiğimiz hayatın hatıralarını mı kaybettim? Delaney adlı bu kadına bakıyorum. Onunla seks yapmanın daha unutulmaz olacağını düşünürdüm.

Kolumu saran bu kireçli alçı altında cildim kaşınıyor. *Başka neyi hatırlayamıyorum?*

Hemşire Edi onu odadan çıkarır, beni burada yatarken, pencereden çevredeki binalara bakarken bırakır. Onların gölgeleri sonunda pencereme ulaşır, beni yavaşça karanlığa iter, bu da zihnimdeki boşluklarla uyumludur.

Uzanıp, küçük bir başucu lambasını yakıyorum. Komodinde telefonumu, cüzdanımı, dış dünyaya erişimimi sağlayacak herhangi bir şey arıyorum. Delaney yokken kaçmalı mıyım, yoksa döndüğünde onu evime davet etmeli miyim, emin değilim. *Bizim evimiz mi?*

Ne oluyor lan?

Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. *Kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.*

Kapı açılır açılmaz, "Telefonum sende mi?" diye soruyorum.

Delaney başını sallayarak içeri girer. "Hayır. Hastane, geldiğinde üzerinde olmadığını söyledi." Yatağımın yanına gelir ve bana cüzdanımı ve saatimi uzatır. Babamın saati. Kadranı çatlamış, kulaklarından biri derin bir çentik almış ve çerçeve üst kısmında çizikler var. Saniye ibresi, sanki benim için zaman hiç durmamış gibi mucizevi bir şekilde çalışıyor.

Bunu iyi bir işaret olarak kabul ediyorum, çünkü bir araba çarptıktan sonra bir şekilde buradayım.

"Teşekkürler." Saati sol bileğime takmaya başlıyorum. Eğilip, tokasını takmama yardım ediyor. Kolum kırık ve parmaklarım biraz sert olduğu için sağ elimi kullanamadığımdan bu çok işime yarıyor.

"Eve gidebilirsiniz, ama sizi tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarmak istiyorlar." Dolaba doğru yürüyerek kıyafetleri çıkarır. "Giyinmenize yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır."

"Endişeleniyorsan, benim erkek kardeşlerim var." Bu durumun ne önemi var diye merakla ona bakıyorum, özellikle de o benim sözde karımsa.

Ne oluyor lan? Jimmy'nin bu ayrıntılı şakayı ayarladığını öğrenirsem, o adam öldü demektir. "Jimmy seni bu işe mi soktu? Bütün bunları o mu ayarladı?"

"Trafik kazası mı? Hayır, bunu o ayarlamadı." Giysilerimi yatağın üzerine koyarken, "Odadan çıkabilirim. Arabam yok, ama istersen taksi veya araç paylaşımı hizmeti çağırıp dışarıda bekletebilirim" diyor.

Ona bakıyorum. "Bu gerçek mi?" "Ne gerçek?"

"Sen. Ben. Bütün bu olay?"

Sanki onun duygularını incitmişim gibi omuzları düşüyor. Yüzündeki ifadeyi görünce hemen ekliyorum, "Kabul etmesi zor bir durum."

O, "Anlıyorum. Çok şey yaşadın" demeden önce yenilmiş bir şekilde başını salladı. O dışarı çıktı ve kapı kapanır kapanmaz, onun sadece arabasını almaya mı gittiğini yoksa tamamen ayrıldığını mı bilemedim. Duş alıp kendi yatağında uyumak dışında, bundan sonra ne olmasını istediğimi de bilmiyordum.

Ayağa kalkıp soğuk muşamba zemine yavaşça basıyorum. Çalışan kolumla gömleğimi giymek için düzeltmeye başlıyorum, ama sonra bunun alçıya sığmayacağını fark ediyorum. Zaten yırtılmış ve kanla kaplı, bu yüzden uğraşmaya değmez. Onu çöp kutusuna atıyorum ve kemerim işbirliği yapmasa da pantolonumu giymeyi başarıyorum. Hastane önlüğünü belime bırakıyorum. Görünüşümün ne olduğu umurumda bile değil, çok yorgunum.

Çorap giyme zahmetinden kurtulmak için ayakkabılarımı giyip odadan çıkıyorum. Konfeti yağmuru beklemiyordum ama bir selam ya da veda hoş olurdu. Kapiya doğru ilerlerken, Hemşire Edi ve bir tekerlekli sandalyeyle karşılaşıyorum. "Bin bakalım, Bay Otoriter."

"Bu yüzden mi bana kızgınsın? Otoriter miydim?"

"Hiç bu kadar patronluk taslayan birini görmedik." Beni koridorda itmeye başlar. "Stokları sanki menüdeki yemeklermiş gibi sipariş ediyordun ve yeni hemşirelerimizden birine ondan daha iyi iş çıkarabileceğini söyledin."

Dudaklarım aralandı, duyduğum kadarıyla çoğu personele borçlu olduğum özür dilekleri dilimin ucundaydı. "Bunu anestezinin suçu olarak görebilir miyiz?"

"Zaten suçladık. Sonra da seninle ilgilenmek için bana görev verildi. Ama o kadar da kötü olmadı, değil mi Bay Landers?"

"Hayır." Hafifçe gülümserim. "O kadar da kötü değil."

Geçerken bekleme odasında Delaney'i arıyorum. Onu görmeyince, önüme odaklanıyorum. Hemşire Edi beni dışarıya çıkarıyor ve kaldırımdaya duruyor. "Veda etme zamanı."

Ayakta durarak ona bakıyorum. Belki de onu yanlış yargılamışımdır. "Hoşça kalın, hemşire."

"Kendinize iyi bakın Bay Landers. Bu gece morarmış gözünüze donmuş bezelye koyun ve yürürken önünüze dikkat edin."

"İyi tavsiye. Bir dahaki sefere karşıdan karşıya geçerken bunu dikkate alacağım."

Hastane tentesi altında gürültülü kahkahası yankılanıyor. "Öyle yapın." Tekerlekli sandalyeyle geri dönmeye başlıyor ama duruyor. "Muhtemelen size söylemeyecektir, ama Bayan Landers hastaneden hiç ayrılmadı, siz ameliyat sonrası iyileşme sürecindeyken bile. Bütün gece burada kaldı, sizin için endişelendi. Bilmeniz gerektiğini düşündüm. Herkesin, onun size değer verdiği gibi değer veren birisi yoktur."

Bütün gece kalıyor, ama ben taburcu olduğumda gidiyor mu? Kafam gerçekten çok karışık. Bir sonraki adımımı düşünmek için arkamı döndüğümde, Hemşire Edi çoktan içeri girmiş.

New York sokakları acımasızdır — rüzgarlı ve tozlu, dışarı çıkıp onların yoluna çıktığımda insanlar sinirlenir. Güneş

batmış, ama gün ışığı geçtikten sonra da baharın sıcaklığı devam ediyor.

Jimmy'nin numarasını bilseydim onu arardım, ama numaraları hafızama kaydetmek yerine telefonuma kaydettirdiğim için hatırlamıyorum.

"Warner?"

Adımın sesini takip ederek baktığımda, Delaney'nin önünde açık bir kapı ile durduğunu gördüm. Eteği köşeyi sararken, saçlarının yüzüne gelmemesi için onları geriye doğru tutuyordu. Aklımda ne tür bir oyun oynadığını merak etsem de, onun hoş bir manzara olduğunu söyleyebilirim. Ona doğru yürümeye başlıyorum. Bununla mücadele etmenin bir anlamı yok. Evim, telefonumla ve yatağımda iyileşmem gereken yer. Ona ulaştığımda, "Eve mi gidiyorsun, canım?" diyorum.

Karımdan beklediğim gülümseme görünmüyor. Hızla arabaya binip koltuğa kayarak beni bekliyor. Hala sersemlik hissediyorum, beynim tam olarak çalışmıyor. Başım ağrıyor ve vücudum uyuşuk. Arabaya biniyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, az kalan enerjimi korumak için arkama yaslanıyorum.

Araba, sanki nereye gideceğini zaten biliyormuş gibi kaldırımdan ayrılıyor. Gerçekten şüpheli. Öyle ya da böyle, karımın gerçek olup olmadığını öğrenmek üzereyim galiba.

BÖLÜM 5

Delaney

WARNER LANDERS'IN BİR HAYATI VAR. İnternette bulduğum bilgilere göre, prestijli bir CEO işi ve başarılı bir kariyeri var. Çok fazla arkadaşı var, hepsini yakın arkadaş olarak kabul edemeyecek kadar çok, ve katıldığı etkinliklerde ailesi her zaman yanında. Hepsi *New York Times*'in Page Six köşesinde yazıyor. Onu önemseyen insanlarla çevrili, ama hastaneye tek bir kişi bile gelmedi.

Kimse onun için endişelenmedi.

Onun yokluğunda kimse onu özlemedi.

Kazadan önce birlikte olduğu arkadaşı bile onu kontrol etmeye gelmemişti.

Hemşirelerle konuştuktan sonra, kimse Warner'ı aramadı bile.

Umursamamam gerekirdi, ama umursayan tek kişi ben olabilirim. Ne yazık ki, bu durumumun düzelmesine yardımcı olmuyor. Tribeca'nın en değerli gayrimenkullerinden birinde yürümek için param yok, onun penthouse dairesinin "fuayesi"nde durmayı hayal etmekten ise bahsetmiyorum bile.

Önündeki kısa koridorun sonunda durup bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Tamam." Başımı sallayarak, başka bir plan bulana kadar bu oyunu oynamaya devam etmek için kendimi zorladım. Hastanede onun karısı rolünü biraz fazla kolayca üstlendim. Hiç çaba sarf etmeden, ki bu beni endişelendirmeli. Ama her şey çok kolay yerine oturdu. Cüzdanını aldığımda, ehliyetinde ev adresi yazıyordu, ben de onu geri vermeden önce uygulamaya girdim.

Daha fazla soru bekliyordum, ama o tek bir soru bile sormadı. Yolculuk boyunca süren sessizlik endişe vericiydi. Beni kesinlikle azarlayacağını düşünmüştüm, ama hiç yapmadı. Benimle oyun mu oynuyor, yoksa gerçekten karısı olduğumu hatırlamıyor mu?

Bu kadar kolay unutulduğum için kendimi aşağılanmış hissetmemeliyim, ancak gururumun incinmişliği damarlarımdan sızıyor. Gurur, kurtarılmaya değer son şeydir. Bu yüzden yolculuk sırasında bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım ama bir sonuç çıkmadı. Tek bir fikir hariç, ama o da kesinlikle berbat bir fikirdi. Hayır. *Yapmamam*. Yapmamalıyım.

Yapabilir miyim?

Koridorun sonuna geldiğimde, bu geniş odanın en güzel özelliklerini vurgulayan mükemmel bir aydınlatma beni karşılıyor. Durduramadan, ağzım açık kalıyor. "Bütün dairem bu odaya sığabilir..." Duruyorum, ağzımı kapatıyorum, kendimi bir sahtekar olarak ifşa ettiğimi fark ediyorum.

Elindeki su bardağını, yumuşak bej ve krem renginin birbirine karıştığı, ışık vurduğunda hafifçe parıltıyan taş tezgahın üzerine koyar. Beyaz tezgahların şık olduğunu düşünürdüm. Artık bu muhteşemliğin varlığını biliyorum.

Pantolonunun üzerine giydiği hastane önlüğüyle dururken, görüldüğünden daha aptal görünmesi gerekirdi. Bunun yerine, turkuaz kumaşın altından pazı kasları beliriyor ve kışının şekli, bağlamaya zahmet etmediği arkadaki yarıktaki belirginleşiyor. *Yapma, Delaney*. Bu, bir soygun filmindeki hırsız gibi, yapmam gereken bir işten başka bir şey değil. "*Burası* senin dairen, sevgili karım," diyor ve dalgın düşüncelerimi kesiyor.

Yorumunun sonunda, yılanın tıslamasını andıran bir tükürme sesi var. Bu, düşman topraklarında olduğumu hatırlatıyor. "İlk dairemi kastettim. Artık daha iyi bir yere taşındım." Neşeli görünmeye çalıştım, ama yalanlarımın her halimden okunabileceğini düşünerek bana bakışından, bunun pek işe yaradığını sanmıyorum.

Kahretsin.

"Kesinlikle öyle." Bardağı tekrar kaldırıp bir yudum aldı, ama bakışları hala üzerimdeydi.

The büyük boş alan bölge modern ama dolu
sıcaklık sıcaklık ile dolu, mutfağını ve oturma odasını
kapsayan, geniş bir

Büyük akşam yemeği partileri için mükemmel bir yemek masası. Bu alan, geniş bir şekilde açılabilen cam kapılarla ayrılmış bir balkonla birleşiyor ve dışarıyı içeriye veya içeriği dışarıya sorunsuz bir şekilde taşıyor. Bu akşam yemeği partileri oldukça muhteşem olmalı.

Ne söylemem gerektiğini bilene kadar hareket etmekten ve konuşmaktan korkuyorum. İtiraf edip buradan defolup gitmeli miyim? *Öyle yapmalıyım.* Sonra onu taburcu ettirmek için imzaladığım yasal belgeleri ve içgüdüsel tepkilerimin sonuçlarını hatırlıyorum. Bakışlarım *kocamın* yüzündeki yorgun ifadeye kayıyor ve kararlılığım çöküyor. Bu bir ihmal. Son sözü söylemeye çalışmasaydım o araba ona çarpmazdı ve arkadaşları ya da ailesi onu almaya gelseydi ben de paçayı kurtarabilirdim. *Ama gelmediler.*

Ailemin restoranından bahsetmiyorum bile. *Tanrım, eğer farkına varırsa başım büyük belada. Bunu yapabilirim.* Gelecek ay son tarih geçene kadar sevgi dolu bir eş rolünü oynamak ne kadar zor olabilir ki? Kendimi ikna etmek kolay kısmı. Onu ikna etmek ise bambaşka bir hikaye. Berbat bir yalancıyım, ama henüz farkına varmadıysa, bu saçma plan hala mümkün.

Bunu öğrenmenin sadece iki yolu var: bunu başarmaya çalışmak ya da şimdi kaçmak.

Daha net düşünebilmek için onun sorgulayıcı bakışlarından kurtulmak için arka kapılara doğru yürüyorum. Kilidi gördüğümde, her gün yaptığım gibi odanın karşısına geçiyorum. Mandalı çekip, sürgüyü çevirip, kapıyı geçebileceğim kadar açıyorum. Şehrin sesleri canlı ve bu yükseklikte bile, uzaktan gelen kornalar ve sirenler gürültülü. Burada, havada huzur da var. Gece, beni saran bir battaniye gibi çökmüş, beni yetiştiren şehirle bağımı güçlendiriyor. Bu lüks mahalleye hiç benzemese de, benim büyüdüğüm yerle aynı havayı soluyarak daha sakin hissediyorum. Karanlığın örtüsü altında, bu planın işe yarayabileceğine dair umut buluyorum.

"Bana vereceğin talimatlar var mı?"

Sesi aldatıcı bir şekilde sakindir, neredeyse samimi bir tondadır, sanki benimle evlilik yalanı o kadar da uçuk bir fikir değilmiş gibi. Gardımı düşüremeyeceğim. Onun hakkında bildiğim az şeyden yola çıkarak, ona asla güvenilmez.

Sırtımı beton korkuluğa yaslayarak, hayatım boyunca annemden babama neredeyse her gün duyduğum bir soruyu soruyorum, bunun mümkün olup olmadığını test etmek için. Sormak için iyi bir genel soru gibi görünüyor. "Bulaşık makinesi muhtemelen boşaltılmaya ihtiyaç duyuyordur."

Kaşları çatılır ve bakışları sertleşir. "Bunun ne alakası var?"

Dik durarak, ona karşı koymak için korkuluğa yaslanmayı bıraktım. "Talimat istediniz, ben de size verdim."

Sinirlenerek gözlerini başımın yan tarafına doğru çevirir. Derin bir nefes alır, sonra tekrar bana bakar. "Doktorun talimatı. Unuttuysan hatırlatayım, beyin sarsıntısı geçirdim ve kolum kırıldı." Gözünü işaret ederek ekler, "Gözüm morardı."

"Oh." Gözlerimi yaralarına kaydırırım. "Doğru." Hala burada yaşamayan biri gibi yanımda taşıdığım çantamın fermuarını açar ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarırım. "Duş almak dışında karmaşık görünmüyordu." Kağıdı önümde tutarak ona doğru yürürüm.

"Tamam, alçıyı ıslatma ve gözüne buz koyma dışında ne yazıyor?" Kağıdı alır, ama sonra hayal kırıklığı dudaklarını sıkıştırır ve beyazlatır. Bana bakarak, "Benim için açar mısınız?" diye sorar.

O sözleri söylemek ona acı vermiş olsa da, onu daha da kötü hissettirmemek için üzerine gitmeden ona yardım ediyorum. Onu geri verir vermez, benden uzaklaşıp içeri giriyor. "Duş alacağım." Elim, onun beni aptal yerine koyduğu gibi hala havada. Elimi indirip, her iki tarafı binalarla çevrili caddenin uzaklığına bir kez daha bakıyorum, şehrin seslerine kendimi kaptırıyorum ve sonra içeri giriyorum.

Bu muameleye şaşırmadım. Karısına da aynı şekilde davranacağından hiç şüphem yok. Tam bir pislik. Dilimi ısırarak mutfağa gidip ellerimi yıkarım.

Önündeki tezgâhın üzerindeki kağıda bakarak, varlığını fark etme nezaketini göstermiyor. Sadece "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ellerimi su akışının altında durdurup sabunu sıkıyorum ve ellerimi ovmaya başlıyorum. "Ne yapıyorum gibi görünüyorum"

? Ellerimi yıkıyorum."

Belki de onun aşk dili acıdır, çünkü ses tonum onun dikkatini çekiyor. Eminim ki, o tek bakışla paçayı sıyrabileceğini düşünmüştür. *Ama sıyıramadı.* "Duş almalısın." Onun değerlendirmesi beni rahatsız etmiyor. Berbat durumdayım ve kendimi iğrenç hissediyorum.

"Duş almak harika olurdu." Konuşmamı bitirir bitirmez, onun kurduğu tuzağa düştüğümü fark ettim. "Gerçekten duş almak istediğini biliyorum. Önce sen gir." Ellerimi yıkadım ve ellerimi kurulamak için havlu ya da kağıt havlu aradım.

"Solundaki orta çekmecedeyim." Sanki atlaması gereken bir engelmışim gibi etrafımdan dolaşıp buzdolabından buz torbası alıyor. Bir mutfak havlusuna sardıktan sonra gözüne tutuyor.

Onun karısı olarak bunu bilmem gerekirdi, ama bu oyunda feci şekilde başarısız oluyorum. Bir havlu çıkarıp ellerimi kuruladıktan sonra, o mutfak adasının ucunda dururken ona doğru dönerek, "Duş almak için birkaç dakika daha bekleyebilirim. Sen yıkanırken ben gözüme buz koyarım. Eminim o elbiseden çıkıp temiz bir şey giymek istersin" dedi.

Gerçeği açığa vurmadan bu soruya nasıl cevap verebilirim? Bütün bu yerde benim hiçbir şeyim yok, ne giysim, ne tuvalet malzemelerim. Ne kadar aptalım. Tek yapması gereken etrafına bakıp ilişkimiz hakkında yalan söylediğimi anlamakken, bunu başarmak imkansız. "Ben..." Gözlerim ahşap zemine düşüyor.

Buz torbasını indirerek sorar, "Neden bana bir şey söylemediğini hissediyorum, Delaney?"

Bu dairede olmamamı nasıl açıklayabilirim? Saçma bir plan, üzerine bir başka saçma fikir eklemeyi hak ediyor. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok, her şeyim var. "Ayrıldık, Warner." Yüzümde ilgisiz bir ifade var, ama kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

"Ayrıldık mı?" İtirafımı sindirirken gözlerinde inanamama ifadesi belirir.

"Evet. Dün ayrıldım."

"Dün mü? Benin araba çarptığı gün mü?" Yüzünün sol tarafında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu çok büyük bir tesadüf. Yani, ikisinin birbiriyle ilgili olduğunu düşünebilir insan."

"*Olabilir*, ama yanılıyorlar." Omuzlarımı kulaklarımın yanındaki savunma pozisyonundan indiriyorum. "Seni terk ediyordum."

Göğsünden kahkaha patladı. "*Beni* terk mi ediyordun?" Sonra gülümsemesi kayboldu, gözlerinin kenarlarını kırıştıran kahkaha da dahil olmak üzere tüm ifadesi kayboldu.

"Bu tavrın, seni terk etmemin nedenlerinden biri. Sen gerçekten kibirli bir pisliksin, biliyor musun?"

"Evet dediğine göre, bir ara bunu çekici bulmuş olmalısın."

Omuz silkiyorum. "Aslında, bu senin her zaman sorunlu bir özelliğın olmuştur." Bunun doğru olduğunu varsayabiliriz. Beni sadece şans taşıyor. Tüm bunları anlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. "Dinle, sen duş al. Vurulan sendin. Ben bekleyebilirim."

Her zamanki yoğunluğuna başvurarak, bir profesyonelin ustalaştığı kayıtsızlıkla bana bakıyor. Duygularını gizlemekte kesinlikle çok başarılı. Bu, benim hiç geliştiremediğim bir beceri, ama belki de onun gibi kapalı bir kitap olmadığım içindir. Ben oldukça açık ve genellikle nazik biriyim, ama Warner Landers içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor.

Yaklaşınca, aramızda kopacak sözlü çatışmaya hazırlık olarak gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın duruyor, aramızda nefes alacak kadar boşluk bile bırakmıyor, ben de gözlerimizi birbirine kilitleyerek nefesimi tutuyorum. Diz çökerek bir dolabı açıyor, eli bacağıma çarpıyor. Bir şey alıyor ve sonra tekrar tam boyuna yükselerek üzerimde dikiliyor. "Uzun sürmez, ama alçımı örtmek için bir çöp torbasına ihtiyacım var." Buz torbasını yerine koyar ve etrafımdan dolanır.

Etkileşimin gücü, o oturma odasının sol tarafındaki başka bir koridora kaybolana kadar azalmaz. Onun huzurunda nefes almama izin verilmeyormuş gibi nefes alırım. Ama nefesimi tutmamı sağlayan o değildir. Yalanlar üzerine kurulmuş kart evdir. Yanlış bir şey söylersem, yanlış bir hareket yaparsam, dürüst olmadığımı anlar. *O zaman ne olur?*

Dikkatli olmazsam, ailemin satın alma opsiyonunu tamamen kaldırabilir. Bir ay öncesinden haber vererek bu kadar büyük bir meblağı ödeyebileceğini düşündüğünü düşünürsek, buna şaşırırmam. Teklif ettiği anlaşma suç sayılır.

Ailem bu parayı bulamaz. İmkânı yok. Planımıza sadık kalacağım çünkü bu bizim tek ve son çaremiz. En kötü ne olabilir ki? Beni, ilgilenen biri gibi davrandığım için tutuklatır.

En iyi ne olabilir? Onu tatlı dille ikna edip anlaşmayı bozabilir ve restoranı kurtarabilirim.

Öncelikle, koridorda gizlice ilerleyerek onun kaybolduğu yere varıyorum. İki kapalı kapıyı geçip, en solda aralık bırakılmış bir kapıyı daha geçiyorum. Karşısında ise kapı ardına kadar açık. Lambanın yumuşak ışığı beni bu alana davet ediyor ve başka bir kapının arkasından gelen duş sesi, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Yatak çok büyük, şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü, kabarık örtüler ve büyük yastıklar var, muhtemelen pahalı kuş tüyü veya hafızalı süngerle doldurulmuş, bu da onun yatak odası için hayal ettiğim steril görüntüyü bozuyor. Yarıya indirilmiş perdelerin temiz çizgileri odaya modern bir hava katıyor. Ama şöminenin önündeki sandalye ve puf, iyi bir kitapla kıvrılıp birkaç saat geçirmek istememe neden oluyor.

Hayal kurmaya zaman yok. Kapıyı açıyorum, umarım dolaptır. Bingo! Ütülü gömleklerle dolu askıları, takım elbise ceketlerinin altına sığan pantolonları alıp dolabın bir bölümüne tıktırıyorum. İki raftan katlanmış gömlekleri ve şortları alıp, sadece iki çift ayakkabının bulunduğu küçük bir bölmeye istifliyorum. Onları yere koyup geri çekiliyorum. Parmaklarımı şıklatıyorum. Çekmeceler.

En üstteki çekmeceyi açtıktan sonra, düzgünce katlanmış iç çamaşırlarını kollarımın arasına alıyorum — şaşırtıcı bir şekilde hepsi siyah, ama bu kadar şaşırmamam gerekirdi — ve sonra ayakkabımın burnuyla alt çekmeceyi açıyorum. Tüm iç çamaşırlarını oraya atıyorum. Bir çift siyah boxer külot tertemiz bej halının üzerine düşüyor, ben de onu alıp diğerlerinin arasına sıkıştırıyorum ve çekmeceyi olabildiğince kapatıyorum.

Tekrar hızlıca bir göz attıktan sonra, dışarı fırlayıp arkamdan kapıyı kapatıyorum. Banyo kapısının açıldığını duyduğumda, sandalyeye atlayıp yastığı kapıp kollarımı onun etrafına doluyorum, sanki bu adamın dolabını mahvetmemişim gibi.

Beklenmedik varlığım, Warner'ın ilerleyişini aniden durdurur. "Burada ne yapıyorsun?"

Gömleksiz halini gördüğümde, sağ omzunda bazı morluklar ve göğsünde çizikler, şakağında da bir çizik olduğunu fark ettim. Morluklar henüz belirginleşmemişti, ama kırmızı lekeler yarın çok çirkin görünecekti. Terli avuçlarımı sandalyenin yumuşak kumaş kolçaklarına sürttüm. "Oturuyorum."

"Görüyorum." Dudakları bükülür ve bana, temellerinin sarsıldığını gösteren en ufak bir ipucu verir. "Bana bu konuda yardım eder misin?"

Gözlerim koluna sarılmış çöp torbasına ve onu tutmak için kullandığı kravata kaydı. "Tabii, ama duş kravatu mahvedecek. Lastik bantın var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. *Var mı?*" Neden yalan söylediğimi biliyormuş gibi konuşuyor? Bu adamın saçmalıklara tahammül etmesi için hiçbir neden yok, bu yüzden onun da bu oyuna geldiğini sanmıyorum. Bundan ne kazanacak ki? Sanırım sadece eğlenmekten başka bir şey.

Ayağa kalkıp sandalyenin arkasından ona doğru yaklaşıyorum. "Eminim bir yerlerde çöp çekmecesinde saklıdır." "

"Eşya çekmecesine ne?"

Durup başımı sallıyorum. Herkesin çöp çekmecesine vardır. Bu adamın yok mu? Muhtemelen kendini bunun için fazla iyi görüyor. "Boş ver. Benim var." Çantamın içinde karıştırıp bir saç lastiği buluyorum. Onu kaldırıp, "Bu iş görür," diyorum.

Kravatu yatağın üzerine atıyorum. Kravat yatağın kenarından yere düşerken gözleri onu takip ediyor. İşte böylece, belli birinin mükemmeliyetçi olduğunu keşfediyorum. *Not aldım.* Ona neden olduğum küçük rahatsızlıklardan zevk almaya başlıyorum.

"Neden hala kendi dairenizde misafirmişsiniz gibi çantanızı takıyorsunuz?"

Elastiki yerine kaydırarak, onun pazı etrafına sarılmış torbaya takıyorum. "İşte oldu. Her şey hazır." Cevaplayamadığım sorulardan dikkatini başka yöne çekmek gibisi yok. O yüzünü buruşturunca, göğsüne uzanıp ellerimi nazikçe üzerine koyuyorum. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Tamamen unutmuşum."

"Yaralandığımı mı unuttun? Yaralandığım için senden yardım istiyorum. Yaralandığım için bu dairede duruyorsun. Ben..." Başını geriye atıp derin bir nefes aldıktan sonra, torbasız elini yüzüne götürdü. Bana dönüp, "Şimdi duş alacağım" dedi.

"Tamam." Onun bastırıldığı öfkenin etkisiyle, sesim bir fare kadar zayıf çıkıyor. Banyo kapısı kapandığında, o duşun altında hareket ederken suyun sesindeki bozulmayı duyana kadar orada duruyorum.

"Ne yapıyorsun, Delaney?" Dün bu adamla tanıştığımдан beri kendime milyonlarca kez bu soruyu sordum. Bir aceleci karar, bir dizi mantıksız fikre yol açtı. Muhtemelen işleri daha da kötüleştiriyorum.

Mahvolmuş elbiseme bakıyorum, doğru olanın gitmek olduğunu biliyorum. Bu çukuru daha da derinleştirmeden hemen çıkmalıyım.

Koridordan geri dönerek, oturma odasına giriyorum ve çok ihtiyacım olan bir nefes alıyorum. Bu durumda en iyi ne yapacağıma dair son bir karar vermek için yaklaşık beş dakikam var. Onu evli olduğumuza inandırmanın mümkün olmayacağını anlıyorum. Artık buna kendisinin bile inanmadığını görebiliyorum. Bunu bir ay daha nasıl uzatacağım?

Cevap tam önümde. Başından beri oradaydı. Karar çoktan verilmişti. *Onun tarafından.*

Bir kez daha etrafa bakınıyorum, diğerlerinin nasıl yaşadığını görebildiğim için mutluyum. O, gökyüzündeki güzel sarayını elinde tutabilir ve şirketini bir kral gibi yönetebilir. Bu, benim hayatımın onunkinden daha az değerli olduğu anlamına gelmez, ancak iyi insanların kazanmasını dilememe neden olur. Ama tüm masalların sonu mutlu bitmez.

BÖLÜM 6

Warner

İKİ KEZ GÖZLERİMİ KIRPARIYORUM, tedbir olarak üçüncü kez yavaşça gözlerimi kırıyorum.

Bu kesinlikle gerçek olamaz. Beyin sarsıntısı geçirdim, bu yüzden hayal görüyor olmalıyım. Dolaptan çıkıp kapıyı kapatıyorum ve tekrar açmadan önce beşe kadar sayıyorum. Hala aynı durumda, her yer berbat durumda. Ama bu mantıklı değil. Nasıl bu hale gelmiş olabilir?

Üst çekmeceyi açtığımda boş olduğunu görüyorum. Aklımı mı kaçıyorum? Aşağıya baktığımda, alt çekmecenin dışarı çıktığını görüyorum, onu açtığımda üst çekmecedeki her şeyin özen gösterilmeden içine tıkıştırıldığını görüyorum. Hiçbir şey katlanmamış. Hiçbir şey düzenli değil. Çekmecedeki sadece siyah pamuklu giysiler dağınık bir şekilde duruyor. Sinir bozukluğu içimi kaplıyor ve başım daha da ağrımaya başlıyor. Giyinmesi zor bir iç çamaşırı seçtiğim için kendime küfrederek bir çift boxer şort giyiyorum ve sonra diğer kıyafetlerimi aramaya başlıyorum.

Normalde durduğu yerin karşı tarafında yere düşmüş bir tişörtü alıp başımdan geçirmeyi deniyorum. Yarı yarıya başarılı oluyorum. Bu kırık kol olayı günlük hayatımı gerçekten mahvedecek. Bir çift eşofman altı görüyorum ve onu giyiyorum. Alçı hareketlerimi kısıtladığı için ipi sıkmaya çalışmıyorum.

Bir kez daha etrafa bakınıyorum ve kafamın arkasını kaşıyorum. Delaney masum görünmeye çalışıyor, ama bu hikayede anlattıklarından daha fazlası var. Hala ne olduğunu bilmiyorum ve bu durum

. Muhtemelen beyin sarsıntısı daha çok suçlu, ama o açıkça düzenli dolaplardan nefret eden biri.

Karımış, hadi oradan. Böyle dağınık biriyle evlenmem mümkün değil. Hayatta olmaz. Her gün o dağınıklığı görmek beni delirtir. Alaycı bir şekilde dolaptan çıkıp yatak odasından geçerek normal hayatıma dönmeye hazırım. Bir araba kazası geçirmiş birinin olabildiğince normal hayatına.

Evimdeki ofis, daha önce olduğu gibi, yanından geçerken sessizce beni çağırıyor. İhtiyacım olan şeyleri sipariş ederken monitöre bakmak, göz kamaştırıcı ışıktan uzaklaşmak için yeterliydi. İyileşme sürecinin kendi seyrini izlemek ve işi yarına bırakmak muhtemelen akıllıca olacaktır. Hey, bakın, yeni bir sayfa açıyorum. Sanırım ölümle burun buruna gelmek insana böyle bir şey yaptırıyor.

Onu mutfakta gördüğümde duruyorum. Boppy müziği etrafını sarıyor ve o da ağzıyla şarkıya eşlik ediyor, ara sıra şarkı söylüyor. Sakin kalmak için nefes alıyorum. Kan basıncım bu kadar yüksek olursa iyileşemem.

Ona doğru ilerlerken, "Hâlâ burada olacağını beklemiyordum" diyorum.

Gözleri bana takılıyor, ama sonra ağzının köşelerinde bir gülümseme beliriyor. Benden hoşlanmadığını gizlemeye çalıştığına şüphe yok. Belki evliydik. Hala evliyiz... ayrı yaşıyoruz. *Siktir.* Bu çok çılginca.

Bana o kadar yakın duruyor ki, vücudunun ısını hissedebiliyorum. Ben sormadan, pamuklu gömleği alıp yana doğru uzatıyor ve kırık kolumu dikkatlice kısa kolun içinden geçiriyor. "Teşekkür ederim" diye fısıldıyorum.

Gömleğin eteğini karın kaslarıma üzerine indirir ve başını kaldırmadan "Rica ederim" diye fısıldar. Gözleri tekrar benimkilere takıldığında yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Seni yalnız bırakamazdım." Yakınlığımın tadını çıkaramadan çok çabuk uzaklaşır.

"Bırakabilirdin, ama kalmayı seçtin." Adanın diğer tarafında durarak, ocağı ve yanında duran tabaktaki küçük krep yığınına gözlerim. "Şimdiye kadar çoktan gitmiş olacağını sanıyordum. Nefret ettiğin bir adam için krep yapmazsın."

Sahip olduğumu bilmediğim bir önlükle önünü örtmüş, elinde bir spatula sıkıca tutmuş, ellerini

"İki şeyi netleştirelim, Warner." Bunun biraz zaman alabileceğini düşünerek bir bar taburesine oturdum. "Birincisi, senden nefret etmiyorum."

"O zaman neden ayrılıyoruz?"

"Çünkü seni tahammül edilemez buluyorum. Bu nefret değil. Senin saçmalıklarına sabrım kalmadı." Yarım vücudumu saran gömleğe bakarak ekliyor, "Artık."

Beni gerçekten tanıyormuş gibi konuşması etkileyici. "Hafızam yerinde," diyorum, tepkisini görmek için.

Kendini toparlaması dışında, tepkisi çok az. Birkaç hızlı göz kırpmasının ardından, mavi gözlerinin koyu renkli göz bebekleri panikle genişliyor. Dudaklarını yalıyor ve sonra alt dudağını dişlerinin altına çekip ısıyor, sonra bırakıyor. "Her şey mi?" Kahretsin, sadece dalga geçiyordum, ama tepkisi, kazamdan onun sorumlu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Her şeyi."

Arkasını dönerek yüzünü saklar ve duygularını incelememi ve görmemi engeller. Başını eğdiğinde, "Özür dilerim" diye fısıldar.

Şarkı değişir ve uçarı melodi ortama uymaz. Kalkarım ve tezgahın üzerinden uzanarak telefonunun ekranından şarkıyı durdururum. Sol elimi tezgaha dayayarak sorarım, "Neden özür diliyorsun, Delaney?"

"Sana yalan söylediğim için." Evli olmadığımı biliyordum. Aklım hatırlayamasa da içgüdülerim bana bunu söylüyordu. O geri dönüp, "Hâlâ seninle olmak istiyorum, Warner," dedi. Ellerini benim ellerimin yanına koyup tezgâha o kadar yaklaştı ki, akçaağaç şurubuna daldırdığını kokusundan anlayabiliyordum. Dudaklarının nefesinin tadı kadar tatlı olup olmadığını merak etmeye başladım. "Asla taşınmamalıydım."

O dürtüden sıyrılıp bu karmaşaya geri dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Elleri ellerimi kapattı ve cevapladı, "Kalmalı ve bizim için daha çok mücadele etmeliydim."

Kahretsin...

Bu gerçek mi? *Biz mi?*

Kapı zili çaldığında gözlerimiz hala birbirine kilitliydi. "Misafir mi bekliyorsun?" diye sordu, dikkatini tekrar kreplere vererek ve bana sadece kısa bir bakış atarak. "Daha fazla yapabilirim."

Tezgahtan kalkarım, ama gitmeden önce sorarım, "İkincisi neydi?"

Gülüyor. "Bu kreplerin senin için olduğunu kim söyledi?"

Onun burada kalmasına izin vermek gibi pişman olacağım bir şey söylemeden önce uzaklaşmam en iyisi. Kapıyı açmak için yürürken zil bir kez daha çalıyor, ama ben soruyorum: "Dolabımın neden böyle olduğunu biliyor musun? En son kullandığımda mükemmel bir düzen içindeydi, yemin ederim."

Kapıya doğru dönmeden önce onun cevabını beklemek için durdum. Gözlerini kırpmadan bana doğrudan baktı ve "Dün ayrılırken acelem vardı, kıyafetlerimi alıp çıktım" diye cevap verdi.

O çok iyi, gerçekten çok iyi.

Hızımı artırarak kapıya ulaştım ve gözetleme deliğinden baktım. Kapıcının diğer tarafta durduğunu görünce kapıyı açtım. "Merhaba Baker, nasılsın?"

"İyi, Bay Landers." Bana bakarak, "İyi misin?" diye soruyor. O daha yaşlı, babamın öldüğü zamanki yaşına yakın ve ben buraya taşınmadan önce de burada çalışıyordu. Manhattan'daki en mutlu adamdır. Kimseye veya güne karşı kötü bir söz söylemez. Keith Baker'ı lobide gördüğümde günüm her zaman güzel geçer. Dünyanın geri kalanı ağır bir gün geçirirken o ortamı hafifletir.

"Bir araba çarptı, bu yüzden dürüstçe söyleyebilirim ki daha iyi günlerim de oldu."

"Buna üzüldüm. Araba çarptıysa kırık bir kol o kadar da kötü değil." Her zaman olumlu tarafına bakan Keith, "Buradasın. Demek ki dünyada yapman gereken daha çok iş var" diye ekliyor.

"İş, en son istediğim şeydir."

Gülerek kapının yanına doğru ilerleyip asansöre yönelir. "Muhtemelen dikkatini gerektiren işin değil." Bana bir kutu uzatır. "Telefonunu mu kaybettin?"

"Evet, hastaneye kadar yanımda değildi."

"Yenisini aldığınıza sevindim." Koridora doğru ilerlerken, "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin, Bay Landers. Elimden geldiğince yardımcı olmaktan

ve daha çabuk iyileşmen için elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim, Baker. İyi geceler." "Sana da, efendim."

Kapıyı kapatıp kutuya bakıyorum. Hayatımdaki herhangi birini arayıp mutfağında kendini evindeymiş gibi davranan kadın hakkında soru sormam yeterli, gerçeği öğrenirim. Ya da düşündüğümden daha fazla darbe almışım gibi görünürüm. En azından cevapları alırım.

Cevapları!

Baker'a "karım" hakkında soru sormak için kapıyı açarım, ama o çoktan asansörde kaybolmuştur. Kapıyı kapatıp kilitlerim. Birkaç adım atmıştım ki Delaney koridorun diğeri ucunda belirir. "Kimdi o?"

Kutuyu kaldırarak, "Baker yeni telefonumu getirdi" diyorum. Onunla bu kadar sıradan şeylere cevap vermek neredeyse doğal geliyor. Keşke öyle olmasaydı.

"Çok hızlıydın." Gülümsüyor. "Sen tam bir işkoliksin. Aç mısın? Krepler konusunda şaka yapıyordum. Tabii ki ikimiz için yapıyordum. Açlıktan ölüyorum. Eminim sen de öylesindir."

"Yiyebilirim. Güvenli mi?"

Kahkahası kısa koridoru doldurur ve o uzaklaştıktan sonra da yankılanmaya devam eder. "Saçmalama. Kreplerini zehirleyip eve geldiğin anda zorla yedirmeyi planlasaydım, bütün gece hastanede seni merak ederek geçirir miydim sence?"

"Bu benim zevkime göre biraz fazla abartılı," diyorum, onu mutfağa kadar takip ederek. "Ve bu, senin kreplerini yemem için beni ikna etmiyor." Tezgâhın üzerindeki kutuyu açıp hazırlamaya başlıyorum.

O gülüyor, sesinde hafif bir kıkırdama var. Güzel olabilir, ama aynı zamanda kötü de olabilir. "Krepimi yemek." Yine gülüyor. "Bu çok yaramazca."

Yaramaz mı? Ona içki içip içmediğini sormak üzereyim, ama ona baktıkça, bunun bir hezeyan olduğunu düşünüyorum. "En son ne zaman uyudun?"

Önüme bir tabak krep koyup bana bir atal uzattı. "Dün gece değil, çünkü bütün gece o bekleme odasında mahsur kaldım." Şurubu ulaşabileceğim bir yere koydu. "Ye bakalım, Buttercup."

O takma adı duyunca başımı sallıyorum. Umarım bu takma ad kalıcı olmaz.

Beyin sarsıntısı geçirdiğimi unutmak zor, ama onun doğruyu söylüyor olabileceğini düşünmek büyük bir başarı. Onu şimdi dinleyince, itirafındaki dürüstlük - bütün gece benim iyi olduğumdan emin olmak için beklediğini söylemesi - ona güvenmeye başlıyorum. Yoksa neden bütün gece hastanede kalsın ki?

Ama bu kreplere güvenmem mümkün değil.

Çatalını uzattı, tatlı yığından bir parça kesti ve ağzına attı. "Mutlu musun?" Çiğnemeyi bitirip yuttu. "Yemekte sakınca yok, Warner."

Sanki işaret almış gibi midem guruldadı, ben de yemeye başladım. Bir ısırık alıp çiğnerken şurup ekliyorum. Çok lezzetliler. Yumuşacıklar. Yemek yapmayı iyi biliyor, bunu kabul etmeliyim. Şimdi kendimi biraz kötü hissediyorum. Benim için oradaydı. Eve güvenle ulaşmamı sağladı ve bana yemek pişirdi. O ocağın daha önce hiç kullanılıp kullanılmadığını bile bilmiyorum. Ben kullanmadım. Onun kullanmaya başlamasına sevindim.

"Delaney?" Bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor, kaşları yukarı kalkıyor ve ağzını açtığında güzel dudakları yuvarlaklaşıyor. Adını söylediğimi duymak onu hazırlıksız mı yakaladı? "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Ağzının köşelerinde beliren gülümseme samimi görünüyor. "Rica ederim, Warner."

Gözlerinin altındaki gri lekeler hala oradaydı, saçları eskisi kadar düzgün değildi ve o elbise... O elbiseden gerçekten kurtulması gerekiyordu. Önlüğü bile, başına gelen felaketi gizlemekte yetersiz kalıyordu. "Hey, duş almalısın. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"O kadar da kötü hissetmiyorum, ama gerçekten temizlenmek istiyorum." Çatalını masaya koyar. "Ama giyecek başka bir şeyim yok."

"Benimkilerden giyebilirsin." Sanki aramızda bir sır varmış gibi gülümsüyorum. "Sanırım dolabımı iyi biliyorsun."

"Dolabımızı, evet biliyorum." Gülüyor, ama bu sefer sesi gibi daha yumuşak. "Meşhur son sözler."

"En azından bizim için."

Benden gözlerini ayırırken gülümsemesi kaybolur. "Sanırım teklifini kabul edeceğim ve duş alacağım."

Tezgahın etrafından dolaşarak yanımdan geçip koridora doğru ilerliyor, ama tezgahın üzerinde bıraktığı çantasını ve ardından telefonunu almak için duruyor. Sanki bana güvenmiyor gibi. Dilimin ucunda olan şeyi söylemiyorum çünkü bu gecenin nasıl biteceğine odaklanmış durumdayım. Ya burada kalacak ya da beni yine terk edecek. İlk seçeneği desteklemeye başlıyorum.

Mutfağı onun bıraktığı gibi dağınık halde bırakıp yatamayacağımı bildiğimden, önce bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum, sonra makineyi çalıştırıyorum. Suyun olduğu sürahidен bardağıma su doldurup, baş ağrım ve kolumdaki ağrıyı dindirmek için bir hap alıyorum. Reçeteyi almaya gitmek için çok geç kalmıştım. Zincir eczane yerine yerel eczaneyi tercih ettiğim için başıma gelen bu, bu yüzden idare etmek zorundayım. Bir araba çarptı, bu yüzden bir gece Ibuprofen ile idare edebilirim.

Balkon kapısını kilitlerim ve ön sürgülerini iki kez kontrol ederim. Dairede dolaşırken, uykum gelmeye başlayınca ışıkları kapatırım. Yedek odayı kontrol ederim, yatak yapılmış ve misafirler için hazırdır. Bu gece burada uyuyabilir. Yarın olunca, buradan gidecek — benim yatağımdan, dairemden ve hayatımdan.

Yatak odama girdiğimde onu yatakta battaniyenin altında kıvrılmış halde görüyorum. Saçları nemli ve yüzündeki eski makyaj temizlenmiş. Böyle, yatakta bir melek gibi uyurken daha da güzel görünüyor. Giymek için seçtiği tişörtü görünce gülümsüyorum. Dolaptaki tüm tişörtler arasından, beni en çok temsil edenini seçmiş: mezun olduğum üniversitenin tişörtünü.

Onu dinlenmeye bırakıp dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanıyorum. Giymek zor olsa da, tişörtü başımdan çıkarmakta hiç zorlanmıyorum. Eşofman altımı yere yığılmış halde bırakıyorum, bu hiç bana göre bir davranış değil. Çok yorgunum, umursamıyorum.

Yatak odasına döndüğümde, onun hala aynı pozisyonda yattığını görüyorum. Benden daha yorgun olabilir. Onu diğer odaya taşıyamam. Bu da, yan odada uyuyacağım anlamına geliyor. Ama odadan çıkmadan önce durup geriye bakıyorum. "Siktir et," diye mırıldanıyorum, sonra lambayı kapatıp yanına uzanıyorum.

Yatak, uzanıp birbirimize hiç dokunmayacak kadar geniş. Tekrar burada yatmak çok güzel, o hastane yatağından çok daha iyi.

Yine yanıma bakıyorum, çünkü ay ışığı da bizimle birlikte geceyi geçireceğine karar vermiş.

Elimi uzatıp parmaklarımın arkasını onun açıkta kalan boynunun yumuşak derisi üzerinde gezdiriyorum. Sanki bu bizim için doğal bir şeymiş gibi kıpırdamıyor. O benim karım değil. Bunu içten içe biliyorum. Eğer öyle olsaydı, bunu iliklerimde hissederdim. Bunu biliyorum. Ama o etrafımda olması hoş bir arkadaş ve harika krep yapıyor.

Yarın konuşacak çok şeyimiz var, ama bu gece bu yatakta kaldığı için mutluyum.

BÖLÜM 7

Delaney

Sabahın erken saatlerinde pencereden içeri giren ışık, göz kapaklarımı açmamı sağlıyor. Kötü kararların kaosunu yaşamak yerine, bekarlığa veda partisinde sarhoş olmuşum gibi başım dönüyor. Dinlenmenin aşırı yorgun beynimi dengeleyeceğini ummuştum, ama başımdaki dönme hissi bunun aksini söylüyor.

Dinlendiğim süre boyunca yaşadığım rahatlama sadece geçici, çünkü etrafımdaki her şeyin bana yabancı olması boğazımda panik hissi uyandırıyor. Hava egzotik bir yerin kokusunu taşıyor — misk kokusu, tatlı bir sıcaklık, ev sıcaklığı, çıplak bacaklarıma değen yumuşak çarşaf, şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak, iç uyluklarımda üzerinde hissettiğim sıcak bir elin ağırlığı — *El mi?*

Sert bir nefes alırken gözlerim birden açılır. Korku damarlarımdan akıyor, ama nefesimi durdurup bir sonraki nefesi göğsümda tutuyorum. Başımı yavaşça çevirirken yanımdaki kişiyi rahatsız etmemeye dikkat ediyorum.

Odaya, yanımda sırtüstü yatan Warner'ı görebilecek kadar ışık giriyor. Kalbim, onun düzenli nefes alıp verme sesiyle hızla ritmini bulur ve ilk endişelerimi yatıştırır. Uyurken de uyanırken olduğu gibi yakışıklıdır, ama konuşmadığında daha da yakışıklıdır. İnsanların sinirlerini bozma konusunda, özellikle de benimkini, kesinlikle yetenekli. Onun huzurlu uykusunda, onun ailemin hayatını mahvetmeye çalışan korkunç bir insan olmadığını varsayabilirim.

Bacaklarımın arasında elinin sıcaklığında bile rahatlık bulabiliyorum. *Bir dakika, ne?* Yer değiştirmeliyim, ama bunun yerine hareketsiz kalıyorum, dokunuşunun vücudumun geri kalanına yaydığı ısıdan, hatta ayak parmaklarıma kadar ulaşan ısıdan zevk alıyorum.

Burada uzanmış, kolumu alnımın üzerine koyup tavana bakıyorum. Warner'ın eli uyluklarımın üzerinde ve sabununun kokusu havada dolaşırken, düşüncelerim son yirmi dört saatin anlık görüntülerini gözden geçiriyor. *Bu adamın benim kocam olduğuna inanmasına izin veriyorum.*

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum ve ona tekrar bakıyorum. Burnunun köprüsü hafifçe çıkıntılı ve dolgun dudakları, sabah ışığında sert hatlı çenesiyle tezat oluşturarak yumuşak görünüyor. Kaslı omuzlarının inişli çıkışlı hatları bakışlarımı göğsüne doğru çekiyor, ama içimde bir ağırlık hissediyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Derin bir nefes alıyorum, ona kapılmamak için direniyorum.

Babamla birlikte izlediğim eski dolandırıcı filmlerinden öğrendiğim her şey, Warner'ın bir hedef olduğunu öğretti bana. *Benim hedefim.* Hepsi bu. Elindeki işe odaklan.

Dün gece deliryumun eşiğindeyken bir seçim yapmak zorunda kaldım. Bunun akıllıca bir karar olup olmadığı henüz belli değil. Ama bugün, kendimi tamamen bu karara adadım. Bu noktada başka bir seçeneğim yok.

Warner Landers kendini açıkça ortaya koydu.

Delaney Bayetti'nin de aynısını yapma zamanı geldi. Buraya oyun oynamaya gelmedim.

Onu ikna etmek ve aklını başına getirmek için buradayım.

Yalanlar, gerektiğinde dilimden dökülmek için yeterince derime işlemiş durumda. Dün gece beni sınıyordu. Bugün yine aynısını yapacak. Ona hazırlıklı olmalıyım, yoksa kendimi ele vereceğim.

Keşke onun elinin uyluklarımın içini okşayan hissini bu kadar sevmeseydim. Ve sanki onun kız arkadaşımıymışım gibi, hatta daha kötüsü, karısıymışım gibi elini uyluklarımın arasına kaydırma cesaretini nasıl gösterdiğini. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandı? Teknik olarak fark etmedim, ama bu durumda bunun bir önemi yok. Bir sürü mazeretim var ve bir an önce bunları ortaya atmaya hazırım.

Birincisi, neredeyse kırk sekiz saat uyumadım. Kimse iyi bir dinlenme olmadan iyi olamaz. Dün gece burada bunu elde ettim. *Sonunda.*

İki. Bu adamı bizim ilişkinin gerçek olduğuna ikna etmek için yaptığım zihinsel jimnastik, sahip olduğumu bilmediğim bir enerji harcaması oldu. Bir çift olmayabiliriz, ama onun kalesinde bir kraliçe gibi yaşamak eğlenceliydi.

Bu kadar duygusallık yeter, Delaney. Bu adamın kalpsiz bir canavar olduğunu unutmamam akıllıca olur. Onu tolere edilebilir hale getirmek için zamanımı harcamak istemiyorum. O öyle biri değil, bu yüzden bu karmaşada en iyisini ummanın bir anlamı yok. Onun olduğu gibi kabul etmeye başladım. Neyle uğraştığımı çok iyi biliyorum ve ona göre davranacağım.

Ayrıca, bütün gün böyle kalamam.

Çok yavaş hareket ederek, yataktan kalkmak için yana doğru yuvarlanıyorum. Eli yatağa düştüğünde, hareketsiz kalıp omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Hareket ediyor, ama uyanık olduğuna inanmak için bir neden yok. Yataktan sessizce kalkıp banyoya doğru parmak uçlarında yürüyorum, sırtım kapıya dayanana kadar kapıyı sessizce kapatıyorum. Çok ihtiyacım olan bir nefes, her zamanki panik hissi yerine zihnimi berraklaştırıyor. *Doğru şeyi yapıyorum.*

Beyin sarsıntısı geçiren o olabilir, ama kazaya karışmış gibi davranan benim. Mantık pencereden dışarı uçtu. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. İçgüdülerim öyle söylüyor. Ama ahlak ne zaman amacın önüne geçecek? Omuzlarımdan suçluluk duygusunu silkeliyorum ve aynaya bakıyorum. Gözlerim, ön tarafında üniversitenin adı yazılı göğsüme kayıyor. Harvard'a gitmiş olsaydım, ben de bunu herkese duyururdum. Warner Landers pahalı takım elbiseleri ve bu inanılmaz daireye sahip olabilir. Hatta soylu bir geçmiş ve yüksek bir diploması var, ama hayatından gerçekten zevk alıyor gibi görünmüyor. Bir bobinden daha gergin. Bunun sebebi eğlence eksikliği, bunu biliyorum.

Mutluluk da suçlu olabilir. Başka neden birisi başkalarının hayatını mahvetmekten zevk alsın ki? Ve bu, onun hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor. *İşine odaklan, Delaney.* İçeri gir, onu tatlı dille bu anlaşmayı reddetmesi için ikna et ve çık.

"Esir almayın," diye fısıldıyorum. O aptalca yakışıklı yüzü olmasaydı çok daha kolay olurdu. Zenginlikten yakışıklılığa kadar tüm ödülleri kazanması adil değil. Kusurları da var, ama kişiliği bile göz ardı edilmesi kolaylaşıyor.

Yine gömleğe bakarak gülümsüyorum, ona hak ettiği övgüyü vermek için bile olsa. Etkileyici bir başarı. Harvard'a gitmesine şaşırmadım ama bu tişörtün yumuşaklığına şaşırdım. Bu pamuklu mükemmelliğe ulaşmak için kaç kez yıkamak gerekti acaba?

Banyoyu karıştırdıktan sonra, yeni diş fırçalarının bulunduğuşeffaf bir kap buluyorum. Tabii ki, onları düzgünce düzenlemiş ve yirmi yıl yetecek kadar stoklamış. Gözlerimi deviriyorum. Bu adam *hiç* eğlenmiyor mu? Görmeden inanmam.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra duşta duran yüz yıkama jelini kullanıyorum. Dün gece kullandığımda o kadar lüks hissettim ki, sonrasında nemlendiriciye bile ihtiyacım olmadı. Yüzümü kuruladıktan sonra straplez sütyenimi giyip elbiseyi köşeye top haline getiriyorum. Yatak odasından sessizce geçip bulduğum ilk şortu alıyorum, giyiyorum ama kapıya doğru parmak uçlarında yürürken belimde tutuyorum. Derin uykuda olan ona bir bakış atıp gülümsedim, sonra da yatakta böcek gibi kıvrılmış halinin sevimli olduğunu düşünerek ona nezaket gösterdiğim için kendime kızdım.

Arkamdaki kapıyı kapatıp, gün ışığında etrafa bakmak için koridordan ana yaşam alanına doğru yürüdüm. Güneş henüz binaların üzerine çıkmamıştı, bu yüzden mekan hala gölgede kalıyordu, ama bu onu daha az etkileyici yapmıyordu.

Bel bandındaki ipi olabildiğince sıkı çekip düğüm atıyorum ve şortun düşmemesini umuyorum. Bu çok utanç verici olurdu. Köşedeki büyük saksının arkasından çantamı çıkarıyorum. Dün gece onu saklamak iyi bir fikir gibi gelmişti. Benim söylediğim kişi olmadığımı kanıtlayacak bir şey bulması için çantamı karıştırmasını istemedim.

Garip bir şekilde, yeni bir günün ışığında geriye dönüp baktığımda, onun bunu umursayacağından o kadar da emin değilim. O kurnazdır ama yine de yüzde yüz çalışmıyor.

Bugün durum farklı olabilir.

Kimseye zarar gelmesini asla istemezdim, ama o hafıza kaybını bir süre daha sürdürebilirse, hiç üzülmezdim. Bar taburesine oturup telefonumu çıkarıyorum. Saati görünce acele etmem gerektiğini hissetmiyorum. Saat yedi bile olmamış, ama bahse girerim ki

Warner'ın genellikle güneş doğmadan kalkıp spor falan yaptığını iddia edebilirim. Vücudu da bunu kanıtlıyor.

Sert karın kasları.

Belirgin pazılar.

Bu adam atletiklikte mükemmel bir dengeye sahip — aşırı kaslı değil, ama kendini savunabilir. O omuzlar, ona bir maymun gibi sarılmak istememe neden oldu, ama istese beni tutabileceğinden hiç şüphem yok. Neden istesin ki, o başka bir konu.

O daha az... her şeyde daha az olsaydı, bu dolandırıcılık daha kolay olurdu. Görünüş, mali durum, daireler. Onu daha kolay kullanmak için değil, ama onun yanında o kadar dikkatim dağılmayacaktı. Ağzımı her açtığımda aptal gibi görünmezdim. O, benim gerçek, kendine güvenen ve bağımsız halimi görürdü.

Telefonuma tekrar baktığımda, pilimin yüzde 5'ten az kaldığını fark ettim. Bu şehirde fazla uzağa gidemeyeceğimi anladım ve onun yeni telefonunu fişten çekip benimkini birkaç dakika şarj ettim. Pencereden dışarı baktım, onun uyanmasına fazla zaman kalmadığını düşündüm. Şimdi ne olacak?

Giysilere ihtiyacım var. Tuvalet malzemelerime ihtiyacım var. Ve makyaj malzemelerine. Ailemi görmem lazım. Mutfığa geri dönüp, almam gereken şeyleri not alıyorum. Buzdolabını ve dolapları karıştırdıktan sonra, yapabileceğim tek şeyin krep olduğunu fark ettim. Buzdolabında çok az şey olduğu için yeni gibi görünüyor. Çekmecelerde eski peynir veya çürümüş sebzeler yok. Hiç peynir veya sebze yok. Tamamen yalın bir yaşamdan bahsediyoruz. Probiyotik aktif yoğurt, Evian su şişeleri ve Fransız tereyağıyla nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum, bu yüzden hızlı arama listesinde restoranların kayıtlı olduğuna eminim.

Onun telefonu... *Hay aksi.* Bu sorun olacak. Bir arama her şeyi mahvedecek.

Onu alıp çantama koyuyorum, çünkü bu kadar yol geldim, arkamda daha fazla yıkım bırakayım bari. Sonra kabloyu elimden kapıyorum. İyi ve büyük bir izlenim bırakmam lazım ve nasıl yapacağımı biliyorum. Ama acele etmeliyim. Ayakkabılarımı giyip kapıya doğru yöneliyorum.

Asansör bu saatte çabuk gelir ve ben çıkarken bir bayan ve köpeği içeri girerken beni lobide bırakır. O bana bakar.

ben, gülümseme yok. Yüzü buruşunca, ekşi bir şey yutmuş olabileceğinden endişeleniyorum, ta ki ağzında kötü bir tat bırakanın ben olduğumu fark edene kadar. *Vay canına*. Zor bir kalabalık. "Garip göründüğümü biliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum, bu yüzden bana biraz müsaade edin bayan."

Ben onun hayatını tehdit etmişim gibi, kabarık küçük köpeğini kucağına aldıktan sonra burnunu havaya kaldırıp küçümser bir şekilde bakıyor. Bilginiz olsun, ben öyle bir şey yapmadım. Asansör kapıları kapandığında, belime bağladığım, kalçalarımın zar zor tutunan bol basketbol şortuma, onun tişörtüne ve benim düz ayakkabılarıma bakıyorum. Ayak parmaklarımı kıpırdatarak, utanç duygusunu bastırıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Önümde kapıcıyı görünce, Warner'ın hayatındaki insanların, sadece tanıdık olanlar bile, benim onun karısı olmadığımı anlayacaklarını fark ettim. Onun bu oyunu oynaması için ne yapmam gerekir?

Filmlerde gördüğüm gibi makul bir rüşvet verecek kadar param yok. Bu yüzden benim berbat cazibe çabamla yetinmek zorunda. "Merhaba," diyorum, kollarımı yüksek tezgahın üstüne koyarak. "Ben Delaney."

"Günaydın, bayan. Sakinlerim bana Baker der. Nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümsemesi nazik ve kalın aksanı bir semtten geliyor. Onu şimdiden sevdim.

"Baker..." Ses tonumu yumuşatarak başlıyorum. "Warner Landers'ı tanıyor musunuz?"

"Penthouse'da mı? Tabii, Bay Landers'ı tanıyorum. İyi adamdır."

"Hrm." Yorumuna katılamasam da gülümsüyorum. "Evet, bunu zaman gösterecek. Her neyse, bir süre onunla kalacağım..."

"Ah!" Ayağa kalkar. "Bu sizin için olmalı." Tezgahın üzerine bir alışveriş çantası koyar. "Çanta saat altı civarında teslim edildi, ama önceden izin verilmedikçe saat sekizden önce kiracılarımızı rahatsız etmiyoruz. Bu yüzden hala burada."

Çantanın içine bakıyorum. Ve şimdi sırtıyorum. *Laney olsun ona*. Neden benim için böyle nazik bir şey yaptı ki? Bu Warner'ın karakterine hiç uymuyor.

Bir çift tayı tutarak soruyorum, "Burada üstümü değiştirebileceğim bir yer var mı?"

"Asansörün diğer tarafında bir tuvalet var."

"Teşekkürler." Dün akşam yemeğinde pancake yememişim gibi her şeyi içinde tutan spandex pantolonumu giydikten sonra aynada popomu kontrol ediyorum. "Warner iyi iş çıkarmış."

Çoraplar kalın ve spor ayakkabılar ayağına tam oturuyor. Onu sevmemek zor. Duygularımın tekrar tam anlamıyla geri dönmesi sadece an meselesi olduğunu biliyorum. Muhtemelen onu görür görmez, şehirdeki ev sahiplerinin istedikleri kirayı talep etmelerine izin verilmesi gerektiği gibi gerçeklerden uzak bir şey söyleyecektir. Tamam, belki bu biraz sert oldu. Manhattan'daki fiyatlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum, ama benim ve ailem için sorunun bir parçası olduğunu biliyorum.

Sevgili ailem. Restoranda geçirdiğimiz tüm Şükran Günlerini düşününce kalbim sıkışıyor, annem her zaman başka planı olmayan veya gidecek evi olmayan yabancılar için kapıyı açık bırakırdı. Sıcak bir yemek ve kahkahalar. Birlikte yemek pişirmenin ve aile gibi olan personele yemek vermenin sevinci.

Dairedeki üst kattaki masada pek çok doğum günü kutlandı, ön pencerede Noel ağaçları parıldadı ve komşularımız bizi kendi çocukları gibi korudu.

Gözlerimin altını silerim ve çenemi kaldırıyorum. *Bunu yapabilirim.*

Geri çıkıp çantayı tezgahın üzerine koydum. "Ben dönene kadar bu çantayı saklayabilir misiniz? Bay Landers'a kahve ve simit almak istiyorum. Öneriniz var mı?"

"Hiç sorun değil." Çantayı yere koyduktan sonra, tezgahın arkasından çıkıp kapıya doğru yürür. "Köşede harika bir yerel mekan var. Onların her şeyli bageli şehirdeki en iyilerden biri, ben bilirim. En sevdiğimdir."

Gülümsemem daha da genişler. "Sana güveniyorum. Teşekkürler. Çok minnettarım." Kapıyı açar ve tutar, sonra benimle dışarı çıkar. Tam ayrılmak üzereyim, ama utangaçça geri dönerim, gerginliğimi yutarım ve "Senden bir ricam var, Baker" derim.

"Seve seve yardım ederim. Ne oldu?"

Komplo kurar gibi eğildim, ki bu mantıklıydı çünkü gerçekten komplo kuruyordum. "Bay Landers bir kaza geçirdi."

"Gördüm. Durumu nasıl?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Daha iyi olmuştu. Sorun şu ki, hafızasının bir kısmını kaybetmiş."

"Vay canına. Çok kötü."

"Evet, çok kötü. Daha da kötüsü, kaybettiği kısmın benimle olan hayatı olması." Sessizliği, şoku ya da her ikisi birden bana bir fırsat verdi. "Evliydik ve şimdi hiçbir şey hatırlamıyor. Bu oldukça büyük bir sorun."

Yüzü buruşunca, ellerini ceplerine soktu. "Bunun nasıl bir sorun olabileceğini anlayabiliyorum."

"Bir anlık hevesle evlendik." Açıklamamı desteklemek için havada el hareketleri yaparken yalanlar şarap gibi akıyor. "Ben kendi yerimde kaldım. O da kendi yerinde. Birbirimizi seviyoruz, ama büyük bir kavga ettik ve ben hiç taşınmadım. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum, ama bu kaza bana zamanımın kalmadığını gösterdi. Birlikte geçirdiğimiz her günü en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Kafasını kaşıyor. "Bay Landers da aynı şekilde mi düşünüyor?"

Ben gülüyorum, ama kendimi zorla komik olmaya çalışırken komik bulamıyorum. "O ağır bir beyin sarsıntısı geçirdi. Onun adına konuşamam, ama birbirimize karşı hislerimiz karşılıklı."

Başını sallayarak, gözleri ve ağzının kenarındaki çizgiler yumuşar. "Bir iyilikten bahsetmiştin?"

"Ah evet, neredeyse unutuyordum." Unutmadım, ama kendi hikayeme dalmıştım. Bu çok ilginçti. "Bazı şeyleri sorguluyor olabilir. Bilirsin, beyin sarsıntısı geçirdiğinden. Doktor, ona her zamanki gibi davranmamızı, ama onu strese sokmamamızı tavsiye etti. Eğer beni sorarsa, muhtemelen ona nazikçe varlığımı hatırlatmak en iyisi olur, ama bana haber ver ki, herhangi bir gelişme veya kayma olursa doktora bildireyim." Bu konuda bu kadar iyi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Ben de kendimi kötü bir yalancı sanıyordum. Bu performansıyla Oscar kazanabilirim.

"Tamam. Yapabilirim."

"Teşekkürler, Baker. Çok sağ ol." Uzaklaşmaya başlıyorum, ama sonra dönüp geriye doğru yürümeye devam ediyorum. "Sana bir şey getireyim mi? Her şeyli bagel'lerden ister misin?"

"Bu teklifi reddetmeyeceğim."

Ve işte böylece, bir üssü hallettim.

Çantamdan telefonunu çıkararak, bir sonraki işi halletmem gerekiyor.

BÖLÜM 8

Warner

"Siktir lan!" Yatağa düşüp, elimle kalbimi tutuyorum. "Beni çok korkuttun Delaney."

Yanımda oturmuş, sanki bir dizi altın kural çiğnenmemiş gibi gülümsüyor. Bu kadının cüretkarlığı. "Sadece burada oturmuş bagel yiyorum, hiç ses çıkarmıyorum."

"Evet, sorun da bu." Ona sert bir bakış atıyorum. Tekrar oturup sırtımı başlığa dayayana kadar kayıyorum. "Neden benim yatağında bagel yiyorsun?"

"Bizim yatağımızda."

Sabırımı tamamen kaybetmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Onlar haşhaş tohumu mu?"

"Bu bir her şeyli bagel. Baker'ın en sevdiği tür. Onun için bir tane alacaktım, ben de yuvarlak olanından alayım dedim. Her şeyli bageli kim sevmez ki?" Krem peynirle kaplı bageli ağzına götürürken kendi şakasına gülüyor, ben ise kapıcımı nasıl tanıdığını merak ediyorum. Bir ısırık almadan önce bageli yüzüme doğru uzatıyor. "Aç mısın?"

Kafamı sallayarak kolunu itiyorum. "İyiyim. Zaten yatakta yemek yemek kurallara aykırı."

"Kimin kuralları?"

"Benim kurallarım," diye terslerim. "Bu büyük bir günah gibi. Herkes bunu bilir." "Sanırım o gün pazar okuluna gitmemişim. Kiliseye girmana izin verilmiş olmasına şaşırdım. Kutsal haçın şeytanları uzak tutmak için olduğunu sanıyordum"

şeytanları uzak tutmak için olduğunu sanıyordum?"

"Ben..." Kahretsin, buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Benim beynim yavaş çalışırken, onunki tam hızda çalışıyor. Birinin yatağında, sanki umurunda değilmiş gibi yemek yemek hala çok cesurca bir hareket.

Benim tişörtümü sanki kendi tişörtüymüş gibi giymiş, omzunda krem peynir lekesi var. Tepki verme, Landers. Yıkayınca çıkar. Küçük şeyleri dert etme. "Sana kahve getirdim," diyor, dikkatimi dağıtmak için. Yanımdaki komodini işaret ederek gülümsüyor. "Senin ruhun gibi, şeker eklenmemiş."

"Çok komik."

Omuz silkerek, "Öyle düşündüm" diyor.

Sahte kahkahamdan etkilenmeden, ağzına sığmayacak kadar büyük bir lokma daha alır. Boğulacak. Bu suç faaliyetini denetlemek için gerçekten seçilen kişi ben miyim? "Kimse onu senden çalmayacak, biliyorsun değil mi? Dört lokmada bitirmek zorunda değilsin. Yemeğinin tadını çıkarabilirsin."

"Benim evimde olmaz." Başını başlığa yaslayıp gülüyor. "Sekiz saniye içinde tabağını bitirmezsen, kardeşlerim senin için bitirir."

"Neden?"

Şaşkınlık gözlerini büyüttü. "Kardeşin yok mu?" "Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

"Az önce cevapladın." Bageli komodinin çıplak ahşap yüzeyine koyar. Peçete yok. Tabak yok. Sanki kalıcı bir iz bırakmayacakmış gibi öylece bırakır.

Dönüp ayaklarımla yere basıyorum. Başım zonklamaya başlıyor, kolum alçıdan dolayı zaten ağrıyor ve kaşınıyor. Bunu hak etmek için ne yaptığımı merak etmeye başlıyorum. Kazayı değil. *Delaney'i*.

"Reçetemi almam lazım."

"Aldım bile. Kahvenin yanında, soğumaya başladı."

Yatağın başucundaki kağıt kahve fincanına bakıyorum, altlığı görünmüyor. Benim yapacağım bir şey değil, ama bunun için enerjim yok. Yanında bir reçete şişesi var.

Yatağın üzerinde sürünerek, bacaklarını yanıma sarkıtıyor, ama ayakları yere değmiyor. Neden bu beni gülümsetmek istiyor, bilmiyorum. Gülümsememek için bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

"Ağrı için ve gerektiğinde günde iki kez alınması gerekiyor. Ağrın varsa bunun yeterli olacağını söylediler. Bu yüzden ölçülü olmak önemli ve midenin dolu olduğundan emin olmalısın." Elini önümde döndürerek, çok memnunmuş gibi görünüyor. "Bu yüzden bagel."

Bu hareketle kan basıncım düşer. Beynimin çalışan kısmı için o tamamen bir yabancı, ama bana daha fazlasıymış gibi bakıyor. Çok daha fazlası. Bunu yapmak zorunda değil. Benimle birlikte bu zorlu süreçte, iyileşmeme yardım ediyor. "Teşekkürler. Bu kadar zahmete girmen gerekmezdi."

"Zaten dışarı çıkacaktım. Sadece iyiliğine karşılık veriyorum. Kahve ve bagel en azından yapabileceğim şey." Ayaklarının üzerine çökerek, uyluğundaki kumaşı çekiştiriyor. "Kıyafetler için teşekkürler. Çok düşüncelisin, Warner."

"Önemli değil." Çenemi sıkmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Dün gece duş almadan önce hızlıca bir e-posta attım. Mucize yaratmış değilim."

"Bilemem. Olabilir. Tek yapman gereken parmağını şıklatmaktı ve giysiler sabah yediden önce kapına geldi. Bana mucize gibi geliyor." Ellerini bacaklarının yanlarından aşağı doğru sürterek, bageldeki haşhaş, susam ve diğer tohumları yere döktü.

Kazada ölmüş olmalıyım. Yaşadığım cehennemi açıklayabilecek tek şey bu.

"Küçük bir itiraf. Hayatımda hiç bu kadar pahalı spor ayakkabım olmamıştı. Sanki cennette yürüyormuşum gibi."

"Tabii ki senin için cennet gibi. Bana gelince..." Diye iç geçiriyorum. "Boş ver. Bir duş daha almak, kaslarımda yarattığı gerginliği azaltacak olsa bile çok zahmetli olur. Kalkıp dolaba doğru yöneliyorum, ama sonra durup yatak odasından çıkıyorum. Eskiden bana huzur veren şeyin şimdi yarattığı felaketi görmek için hiç havamda değilim."

Arkamda hızlanan adımlarını duyabiliyorum. "Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Kafamı dağıtmak için çalışmam lazım..." O benim görüş alanıma girdiğinde ona sert bir bakış attım. "Seninle."

Bu sözler onu benden fiziksel olarak uzaklaştırır. Anında pişmanlık duyarım. "Delaney..."

"Hayır," diyor, ellerini önüne kaldırarak. "Bence biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var." Adadan çantasını alıp, spor ayakkabılarını da alıyor ve çoraplı ayaklarıyla köşeyi dönüp koridora çıkıyor.

"Delaney, bekle." Koridora koşup, o spor ayakkabılarını bağlamadan giyerken orada durdum. "Ben öyle demek istemedim..."

"Sorun değil." Görevine odaklanarak cevap verir, "Çiftler kavga eder. Bunun bir anlamı yok."

"Biz çift değiliz." Ayağa kalkarken gözleri benimkilere takılır. Çantasının askısını başına geçirir, iç geçirir ve hayal kırıklığı gözlerine yansır. Birbirimiz için bir anlam ifade etsek ortaya çıkacak olan acıyı görmek, bizim gerçek bir ilişkimiz olduğuna ya da olduğuna inanmamı sağlar. *Kahretsin*. Ellerimi başımın üzerine getirip oraya koyarım. "Üzgünüm."

Bir kez başını sallar, gözleri benimkilerden ayrılır, benden uzaklaşır ve kapıyı açar. Dün olmuş gibi hatırlayamadığım alaycı bir cevap ya da hayatımızın detayları yok. Hiçbir şey yok, ne mavi gözleri ne de keskin dili. Ayrılırken, arkasından kapıyı kapatırken bir veda bile yok.

Bu en iyisi. Eğer bir çiftsek, iyi bir nedenden dolayı ayrıldık ve şimdi bunun ne olabileceğini anlıyorum. Eğer birlikte değilseniz, onun gitmiş olması iyi.

Kararlı bir tavır sergileyen biri için gereğinden fazla kapıya bakıyorum. Aptallar hep böyle değil midir? Kilitleri açmadan adaya geri dönüyorum. Ama sanki hiç gitmemiş gibi o kapıdan içeri girecekmiş gibi bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum. Girmedikçe pişmanlığım iki katına çıkıyor. Benim tepkimi ya da öfkemi hak etmemiştir. Her şeyi mahvettim.

Ne yapıyorum ben? Gitmesini istedim ve şimdi gitti. O zaman neden kendimi berbat hissediyorum?

Durum yeni bir hal almış gibi bir kez daha geriye bakıyorum. Öyle değil ve mantıklı olarak bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Bir an bile olsa bundan şüphe duymuş olmam beni sarsıyor. Kafanı onun kışından çıkar, Landers. *Çalış*. İhtiyacım olan bu. Kafamı eğip

ve işimi yapmalıyım. Kaç tane e-posta birikmiş olduğunu ancak tahmin edebilirim. Jocelyn'in benimle iletişime geçmemiş olması garip.

Yeni telefonu arıyorum, böylece rehberimi ayarlayabilir, e-posta uygulamalarını ekleyebilir, birkaç arama yapabilir ve işime geri dönebilirim, ama burada şarj etmek için kullanılan kablodan başka bir şey yok. Sanki yerde bulacaktım gibi eğilip ucuna bakıyorum. Ayağa kalktığımda tezgahı arıyorum ve oturma odasını tarıyorum. "Tamam, bu hiç mantıklı değil."

Yatak odasına geri dönüp, komodinin üzerinde olup olmadığını görmek için içeriye bakıyorum, ama orada sadece ruhuma uygun görünen kahve ve yüzeyi mahveden bir bagel var. Geri dönüp içeri girerim ve simidi alırım. Kim bu koşullarda yaşayabilir ki? Her yer dağınık, ayaklarıma yapışan tohumlar mezarlık gibi ve dolaba bakamıyorum bile, çünkü yere yığılmış giysilerin görüntüsü beni sinirlendiriyor.

Onun gitmiş olmasına sevinmem gerekirdi. Ama bunun yerine, onun yardımı olmadan nasıl duş alacağım diye merak ediyorum. Bir kadın bir kez bana yardım etti ve şimdi kendi hayatımı idare edemiyorum. Bu çok saçma. Ben yetişkin bir erkeğim. Kimsenin yardımı olmadan duş alabilirim. Hayatımın çoğunda bunu yaptım. Ne zaman bu kadar yardıma muhtaç oldum? Değilim.

Sadece bir şeyi kanıtlamak için, duş alabilmek için bu alçıyı çöp torbasına sarmak için yirmi dakika uğraşıyorum ve suyun başımın üstüne vurmasına izin veriyorum. Gözlerim kapalıyken, su yüzümden ve vücudumdan aşağı akarken saçlarım alnıma yapışıyor.

Yapılacakların uzun listesini gözden geçiren Delaney, takip e-postaları ile bu kadroya uygun hale getirmek için bazı takım elbiseleri değiştirmek arasında kendine yer bulur. Neden sanki beni kandırıyor ve her anın tadını çıkarıyor gibi hissediyorum? Hayatımın büyük bir kısmını, kazanın olduğu saatler hariç hemen hemen tamamını hatırlayabiliyorken, karımı neden hiç hatırlamıyorum? *İnanılmaz derecede imkansız.*

İşimi bitirip, üstüme bir şeyler giydikten sonra ilaçlarımı almayı hatırlıyorum. Kahvenin kapağını kaldırıp, onu ruhuma uygun mu seçti diye bakıyorum. Gülümsememeliyim, ama gülümsüyorum. Hatta kıkırdayıp gülüyorum. İster karım olsun, ister çok çaba sarf eden biri olsun, Delaney gerçekten başka bir şey.

Daire çok sessiz, bu da benim genellikle tercih ettiğim şeyin tam tersi. Arka plan müziğini açmak için beyin sarsıntısını suçluyorum ve koridordan ofisime doğru ilerliyorum. Telefonum yok, ama bilgisayarım var.

Masaya oturduğumda, monitör benim için aydınlanıyor. Mesajları kaydırıyorum, bazıları diğerlerinden daha fazla göze çarpıyor. Özellikle Jocelyn ve Jimmy'nin mesajları. Asistanımın panik dolu mesajını okumak için birine tıklıyorum. "Senin gibi değil." Daha fazla tararken, "İyi misin?" diye mırıldanıyorum.

Onun endişesini takdir ettiğimi söylüyorum. Bir kaza geçirdim, ama Pazartesi günü ofiste olacağım ve o zaman daha ayrıntılı olarak açıklayabilirim. Sonra Jimmy'nin mesajına tıklıyorum. Aynı cevabı veriyorum ve yarın ofisten onunla iletişime geçeceğimi söylüyorum.

Birinin benim yokluğumu merak ettiğini duymak hoşuma gitti.

Diğer e-postalar, Delaney'nin kafamda beliren görüntüleri ile dikkatimi çekmek için rekabet ediyor. O kazanıyor, ki bu onu çok heyecanlandıracaktır. Beni mi? Pek değil.

Muhtemelen hap kutularının üzerindeki talimatları okumalıyım. Artık çok geç, çünkü uyku beni ele geçiriyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, bu yüzden yatak odasına sendeleyerek girip yatağa uzanıyorum.

Orada uzanırken, uyku beni dipsiz bir uykuya çekmek üzere ve tek düşünebildiğim şey, onun bunun olacağını bildiği. Beni bayılttığı için çok mutlu olacaktır. Ama daha da önemlisi, geri dönecek mi?

BÖLÜM 9

Delaney

HER ŞEYİ MAHVETTİM.

Onun karısı olarak, kardeşleri olduğunu bilmeliydim. Her ne kadar benim hatamı fark etmediğini düşünsem de, ona güvenilmez. Yanlış bir hata bana her şeyimi mal olabilir. O zeki ve hızlıdır, beyin sarsıntısı geçirmiş olsa bile, ama aman Tanrım, sabır konusunda gerçekten çalışması gerekiyor. Hiç sabrı yok. Ve ben onun öfke sorunları üzerinde durmamaya çalışıyorum. Sanırım onun bilmediği sınırlarını keşfettim.

Onun iyi tarafında kalmak için daha çok çabalamam gerekiyor.

"Çok beğendim," diye cevap veriyorum, elimi önüme uzatıp yüzük parmağımdaki elmas gibi parlayan kübik zirkonya taşına bakarak. "Alacağım."

"Sana bir poşet koymamı ister misin, Delaney?" Darla çok yardımcı oldu ve en iyisi de sırrımı saklayacak olması. Clinton Hill'de büyümekle elde ettiğim avantajlardan biri de bu. New York büyük bir yer ama bizim küçük mahallemiz hala sıcak ve samimi, özellikle de yerliler için.

"Onu takacağım."

Bana indirim yapıyor çünkü o da restorana geldiğinde biz aynı şeyi yapıyoruz. Komşular birbirlerine böyle davranır.

Sokakta bir çöp kutusu görür görmez fişi atıyorum. Kanıt kalmasın. Yüzüğü tekrar inceliyorum ve sahte olduğunu ve tüm bunların bir oyun olduğunu düşününce kendimi çok gülümserken buluyorum. Ama

Yine de beğendim. İnce altın rengi şeridi ve tatlı küçük elmasıyla çok zarif. Tribeca Bey bana bu yüzüğü alır mıydı acaba? Gerçekten çıkıyor olsaydık, bence bana istediğim yüzüğü alırdı, sadece servetini göstermek için bir yüzük değil. Muhtemelen bu yüzden ilişkimiz yürümezdi. Para kokusu yayılıyor, sanki o zenginlik kokusunu yaymak için doğmuş gibi. Gerçi kullandığı sabunu gerçekten çok seviyorum. Saf para, bebeğim.

Restoran görünmeden önce taze sarımsaklı ekmeğin kokusu burnuma geliyor. Caddeyi geçmeden önce yüzüğü çantamın içindeki cebe koyuyorum, sonra iki tarafa da bakıp bir adım daha atıyorum. Warner gibi sonumun gelmesini hiç istemiyorum.

Bayetti's Italian Eatery, üç nesildir mahallenin vazgeçilmez mekanlarından biri olmuştur. Yıllar boyunca birçok ünlü isim burayı ziyaret etmiştir. On yıl önce "En İyiler" listesine girmesinden bu yana turistlerin de ilgisini çeken bir mekan haline gelmiştir, ancak bizi ayakta tutan şey yerel halkın desteğidir. Ne yazık ki, restoran artık yaşını göstermeye başladı. Kapının üzerindeki yeşil yazı zamanla soldu. Büyük ön pencereye boyanmış altın rengi yazı pul pul dökülüyor. Pencerelerin etrafındaki kalın ahşap süslemeler yeni bir kat kırmızı boyaya ihtiyaç duyuyor. Tuğlalar ve önündeki kaldırım da basınçlı yıkamadan fayda görebilir, ama eve gelmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ön kapıdan girip yeni hostesi selamlıyorum. Erken öğle yemeği için uğrayan müşterilerin yanından geçip, ağır ahşap dört kişilik masaların arasından geçiyorum ve her duvarı çevreleyen kırmızı vinil koltukların arasından geçiyorum. Büyük bir yemek tepsisinin altından eğilerek geçiyorum, ama durup "Yardımcı olabilir miyim, Luca?" diye soruyorum.

"Her şey yolunda, Delaney."

Mutfağa girdiğimde, personel telaşla çalışıyor, bu yüzden onların dikkatini dağıtmak istemiyorum. Dar bir koridora giriyorum, banyoları geçiyorum ve sağdaki son kapıdan içeri giriyorum. Babam gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. Gülümsüyor ve ofis koltuğunda geriye yaslanıyor. "Benim tatlı Delaney'im." Elini uzatarak kapının yanındaki küçücük alana sıkışmış sandalyeyi işaret ediyor.

Oda sadece onun masası ve köşedeki küçük bir masa, karşı köşeye sıkıştırılmış iki bej renkli dosya dolabı ve bu sandalyeden ibaret. Dar alanlara alışkın olduğum için oturuyorum. "Merhaba baba."

"Benim küçük cannoli'm nasıl?"

Bu hak edilmiş takma adı her duyduğumda hala gülümsüyorum.
"İyiyim.

Her şey yolunda. Sen nasılsın?"

Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu ve baş ağrısını gidermek istercesine burnunun köprüsünü sıktı. "Ben iyiyim. Ama bu kitaplar için aynı şeyi söyleyemem. Bu kadar kötü bir muhasebeyle denetlenmemiş olmamıza şaşıırıyorum."

"Joe'nun gündüz işinin yanı sıra muhasebe işini de yaptığını sanıyordum?" "Kardeşin yapıyor, ama bu tam zamanlı bir iş ve sadece geceleri çalışabiliyor

geceleri çalışabiliyor." Gülümser ve yanaklarına derin izler bırakan çizgilerini gösterir. "Sana yeni bir kız arkadaşı olduğunu söyledi mi?"

Neden birdenbire Warner aklıma geldi? Çıplak parmağıma bakıp başımı salladım. "Hayır, duymadım."

Saçları grileşmiş, ama ben onu hiç grileşmemiş olarak hatırlamıyorum. Koyu rengi üzerinde çok kolay fark ediliyor. "O, Macy's mağazasının erkek ayakkabı bölümünde satın alma sorumlusu. Böyle tanışmışlar."

"Öyle mi?" Kardeşimin ayakkabı denerken biriyle flört ettiğini hayal etmek o kadar da zor değil. "Onu bir dahaki görüşmemizde ayrıntıları öğrenmeliyim."

"Annen okuldan arkadaşlarının yanında kaldığını söyledi." Anneme mesajla yalan söylemek bir şeydi, ama babamın yüzüne karşı küstahça yalan söylemek benim için yeni bir alçaklık.

"Eğlenceli oldu." *Yalan değildi.* Warner'ı işkence etmek çok eğlenceliydi.

"Bazen evden çıkıp, restoran üstündeki bir dairede ailenle sıkışıp kalmak yerine, genç bir kadın olarak hayatını yaşamak iyidir." Bazı kağıtları karıştırdı, ama sonra bana bakarken gülümsemesi kayboldu. "Gerçekten nasılsın, evlat?"

Onun sakinleştirici sesi bana her zaman rahatlık vermiştir. O, kendim gibi davranmamı ve içimden geçen her şeyi söylememi, sırları ve aşklarımı itiraf etmemi sağlayan bir özelliğe sahiptir. Bu, onunla paylaşabileceğim bir şey değil. Anthony Bayetti, ne yaptığımı bilseydi beni erken mezara gönderirdi. Bu yüzden bilemez ve bilmeyecek de. En çok ihtiyaç duyduğu anda bile yardım istemek için fazla gururludur.

Onun için iyi olan şey, benim gururumun olmaması. Görünüşe göre benim için çok düşük diye bir şey yok. Daha fazla utanç duymalıyım... ya da en azından biraz, ama babamın gözlerinin köşelerinde beliren çizgileri gördükçe kararlılığım daha da sağlamlaşıyor. Bunların hepsi onun için. Aile işini kurtardığımda anlayacaktır.

Ayağa kalkıp duvar boyunca kayarak masanın diğer tarafına geçiyorum. O da ayağa kalkıp beni kocaman kollarının arasına alıyor ve başımın yanına bir öpücük konduruyor. "Ben iyiyim baba. Benim için endişelenmene gerek yok" diye fısıldıyorum.

"Senin için endişelenmek benim işim."

Ayrılırken masaya hafifçe vuruyorum. "Bu defterleri düzenlemek senin işin." Gülüyorum. "Tabii ki yasal olarak." Dar alandan çıkarken ekliyorum, "Ailemizin vergi kaçırma suçlamasıyla uğraşmasını istemem."

O sandalyesine yerleşirken gülümser. "Bayettiler her zaman kanunların doğru tarafındadır. Eğer öyle olmazsak, suçlu olan kardeşin olur." Gülümsemesi içtendir, ama bize hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Gülüşü yumuşayınca, "İş arama nasıl gidiyor?" diye sorar.

"Hiçbir şey yok." Omuz silkiyorum. "Bu noktada, sonsuza kadar restoranda benimle kalmak zorunda kalabilirsin."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Seni her gün görmek bir rüya olurdu, tatlım." O iri yarı bir adam, duygularını bastırma konusunda eski kafalı, ama bazen duyguları onu ele geçiriyor. Burnundan derin bir nefes alarak, hissettiği her neyse onu geri çekiyor gibi görünüyor. "Yakında bir iş bulacağını biliyorum. Umarım şehirde olur, böylece seni görebiliriz."

Sandalyenin arkasında durarak, sandalyenin arkasını tutuyorum. "Ben de öyle umuyorum, ama Manhattan'da öğretmenlik pozisyonları bulmak zor görünüyor. İlçelerde başvuruda bulundum, ama aramamı Jersey'e kadar genişletmem gerekebilir."

"Senin olacak olan, olacaktır."

Sessizce, onunla aynı fikirdeyim, ama benimkinde bir sözleşmenin yırtılması ve Bay Landers'in zor bir ders alması var. Bunun mümkün olup olmadığından emin değilim, ama bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Kapıyı açarken gülüyorum. "Bana çok güveniyorsun, baba."

"Her zaman. Senin için her şeyimi ortaya koyarım, Delaney." Bunu yapacağını biliyorum. Bütün çocukları için yapardı.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, cannoli."

Kıkırdayarak kapıyı kapatıyorum. Restoranın ön tarafına doğru ilerlerken ve kapıdan çıkarken gülümsemem yüzümden düşmüyor. Güneşli sokakta, yan kapıya doğru yürüyorum ve şifreyi girerek kapıyı açıyorum. Postaları kontrol etme zahmetine girmeden, aceleyle geçip merdivenleri tırmanıyorum. İlk katta bulunan kapının kilidini açıp omzumla iterek açıyorum. Bazen kapı sıkışır. Bu sefer sıkışmadı, ben de içeriye tökezleyerek giriyorum. Yüzüstü düşmeden kendimi tutuyorum. "Tanrım."

"Diline dikkat et, Delaney." Gözlerimi devirmek istiyorum, ama her seferinde kelime seçimimiz konusunda bizi uyardığında bunu yapsaydım, gözlerim kafamın arkasında kalırdı. "Lorenzo geçen gün yağladı," diyor annem mutfaktan. "Ama günlerdir evde olmadığın için bilmiyorsun. Ailenden uzakta maceraların nasıl gidiyor?"

Eğer içimdeki öfkeyi dışarı vurmazsam sesimde duyulacak olan öfkeyi dışarı vuruyorum ve annemin kurabiye yaptığı mutfağın diğer tarafına yürüyorum. *Oh oh*. Sanki uğrayacağımı biliyormuş ve beni suçluluk duygusuna sokmak için hazırlık yapmış gibi. "Sanki sizi bilerek kaçınıyordum gibi konuşuyorsun." Tamamen haksız sayılmaz.

"Değil misin?"

"Hayır, değilim." Onun çift çikolatalı kurabiyelerine karşı koyamıyorum ve o da bunu biliyor. Benim yokluğumdan gerçekten çok üzölmüş olmalı. Bir kurabiye almak için elimi uzatıyorum, ama plastik bir spatula elimi itiyor. Kafamı eğiyorum. "Yiyemem mi?"

"Hayır. Bana ne olduğunu anlatana kadar yiyemezsin."

"Bana bir şey yok," diye cevap veriyorum, şüphe uyandırmamak için ses tonumu sabit tutuyorum, ama zaten şüphe uyandırdığımı söyleyebilirim. Annemden hiçbir şey kaçmaz. "Sadece bir arkadaşıyla takılıyordum."

Gölümsemesi ve sevinçle parlayan gözleri ilk uyarıdır. Saldırıya geçmek üzeredir. "Bu arkadaşın erkek mi acaba?"

Ben yirmi dört yaşımdayım. Onun deyimiyle erkek "arkadaşlarım" olsaydı, bu o kadar da sıra dışı olmazdı — erkek olan gerçek arkadaşlarımdan ziyade, çıkıyor olabileceğim erkekler. Warner'ın erkek arkadaşım mı yoksa erkek "arkadaşım" mı olarak sınıflandırılacağını bilmiyorum. O sadece bir erkek. Düşman. "Olabilir." Olmayabilir de, ama bu konuyu gerçekten açmak istemiyorum. "Henüz bu konuyu konuşmaya hazır değilim, ama seni sonsuza kadar bu konudan uzak tutmayacağıma söz veriyorum."

"Sonsuza kadar mı?" Bob kesim kahverengi saçlarının uçları omuzlarına dökülüyor. Mavi gözlerim, saç rengim, hatta kısa boyum bile onun özelliklerini miras almışım. Connecticut'ta büyüyen annem, bazen sessiz ve düşüncelere dalmış anları olur. Hoş sohbetler ona doğal geliyor ve bana da bulaşmış, ancak Warner'ın aksini iddia edeceğinden eminim. Bazen sevgi dolu jestler, öpücükler ve kucaklamalarla babamın İtalyan tarafına eğilim gösterir. Duygularımızı göstermekten çekinmeyiz ve bu evde hissettiğim sıcaklığı çok seviyorum.

Gülümserim, çoktan yatak odama doğru ilerlerken. "Sonsuza kadar değil. Şimdilik. Seni seviyorum anne."

"Seni seviyorum, Delly."

Yatak odamın kapısını açtığımda, pencereden içeri süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyor. Sanki aylardır buraya gelmemişim gibi. İki gün içinde her şey değişmiş. Burada dururken bile kendimi farklı hissediyorum, sanki o küçük kız artık yokmuş gibi.

Gerçekten evli değilim.

Evcilik oynamıyorum.

Onunla çıkmıyorum ve kesinlikle aşık da değilim.

Bu çok saçma. Tamamen düşünülmüş bir plan olmayabilir, ama beni harekete geçirecek kadar yeterli. Yolda kalmak bana bağlı. Duyguların yeri yok. Hiçbir duygu karışmamalı. *Nefret dışında*. Warner söz konusu olduğunda buna izin vereceğim.

Yatağımın altından bir valiz alıp yatağın üzerine açıyorum. Farklı çekmecelerden birkaç şey, birkaç çift düz ayakkabı koyuyorum ve sonra dolabımın önünde durup neyi yanıma alacağımı düşünemiyorum. Fazla düşünmemeliyim. Bu, onun kalbine insanlık katmak için bir soygun. "Siyah olsun." Siyah bir

kazak, gece dışarı çıkarken her zaman iyi duran mavi saten bir tişört ve raftan aldığım dar pantolon. Askıdan kırmızı bir elbise alıp üstüne düzgünce katlıyorum. Bir çift kot pantolon ekledikten sonra, çantayı bir kez daha kontrol edip, vücut spreyi almak için komodininize doğru kayıyorum. Onun sabunlarının ne kadar güzel koktuğunu hatırlayınca, spreyi geri koyuyorum. Benim spreyim onunla karşılaştırıldığında ucuz kokuyor. Onu geri koyuyorum, ama sınıfta okumak zorunda olduğum kitapların arasında pencere kenarına sıkıştırılmış çerçeveli bir fotoğrafımı görüyorum. Onu ve birkaç başka bibloyu alıp kırılmasınlar diye elbisenin üzerine koyuyorum.

Biraz makyaj yapıyorum, abartmıyorum ama yüzüme biraz renk katıyorum. Yorgunluk enerjimi tüketmekle kalmadı, gözlerimin altına koyu halkalar da oluşturdu. İyi bir kapatıcıyla örtülemeyecek bir şey yok. Dudaklarıma parlatici sürdükten sonra hepsini kıyafetlerimin arasına atıyorum.

Son işim, yeni kırılan telefonu valizin dibine koymak. Bunu yaptıktan sonra valizi kapatıyorum.

Olay çıkarmadan çıkmak ilginç bir görev olacak. Annem valizi görür görmez yine bana zor anlar yaşatacağını biliyorum. Ama şans eseri, o pencerenin önünde telefonla konuşuyor. Arkadan ona sarılırım ve omzuna öpücük kondururum. "Birkaç gün sonra döneceğim. Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Fısıldayarak, "Bir kurabiye al" diyor. Başını sallıyor, ama telefon görüşmesine geri döndüğünü anlayabiliyorum. "Anne, gelecek Cuma geleceğim dedim..."

Çıkarken bir kurabiye ve çantamı alıyorum. Kapı kapanır kapanmaz rahat bir nefes alıyorum. Nedenini bilmiyorum. Evimin güvenliğini bırakıp aslanın inine geri dönüyorum. Kurabiyemi ağzıma tıktırırken, *Tanrım yardım et*, diyorum.

Tribeca'ya metroyla kısa sürede ulaşılır. Bu planı uygulamaktan vazgeçmek için yeterli zaman yok. Kendime, iki blok ötedeki binasına doğru yürürken, *tamamen kararlı olmayı* hatırlatıyorum. Kapıya ulaşmadan hemen önce durup yüzüğü tekrar parmağıma takıyorum. Parmağımı hareket ettirip yüzüğü hayranlıkla inceledikten sonra başımı kaldırıp Baker'ın kapıyı benim için açtığını görüyorum. "Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum.

"Davada yardıma ihtiyacınız var mı, *bayan*...?"

"Landers. Ve hallettim. Teşekkürler."

Onun tepkisini görmek için orada kalmıyorum. Bu beni çok gergin yapar, bu yüzden burada yaşıyormu um gibi yürümeye devam ediyor ve asansöre giriyorum. Penthouse'un düğmesine basmak, hiç yapacağımı d   nmediğim bir şey. Eğ r yakalanırsam, bu tek seferlik bir şey olabilir, bu yüzden bunun getirdiğ  heyecanı tadını çıkarıyorum.

Kapısına vardığımda saate bakarım. Saatlerdir yokum. Neyle kar ıla acağım? Yine  fkesi mi? Hayal kırıklığı mı? Bana olan kızgınlığı mı? Bunu  ğrenmenin tek bir yolu var.

Cesaretimi topluyorum ve yüksek sesle kapıyı  alıyorum. *Sinir bozucu derecede yüksek sesle.*

BÖLÜM 10

Warner

Delaney'i tekrar gördüğüm anda içimi bir rahatlama kaplar. Bakışlarım onun yanındaki valize düştüğünde başka bir duygu beni ele geçirir. Sinirlilik mi? Öfke mi? Kızgınlık mı? Sanırım üçünün bir karışımı. "Taşınıyor musun?"

Beni geçip, valizi geride bırakıyor. Sanırım benim almam için. "Geri dönmek mi?"

"Geri mi taşıyorsun?" Şaka yapmadığını çok iyi bilmeme rağmen, şaka yapmış gibi gülüyorum. O, benim geçirdiğim beyin sarsıntısı kadar ciddi.

"Evet," diyor koridorun diğer ucundan, yatak odalarının olduğu köşeyi dönmeden önce.

Sağlam elimle valizi alıyorum, çünkü şu anda tek sağlam elim var, diğer elim sakat, ve kapıyı kilitliyorum. Onun izinden giderek, "İki gün önce taşındığın için geri mi dönüyorsun?" diyorum, bunu daha çok kendime söylüyorum, sanki yüksek sesle söylersem bu sözlere inanacakmışım gibi.

Geri döneceğini bile bilmiyordum. Geri dönmüş. Beni yine karmaşık ağına düşürmek için. Yalanlar diyorum ama yine de doğruyu söylüyor olma ihtimali var. Eğer öyleyse, kendi karımı sokaktaki bir yabancıyla ayırt edemediğim için aptal durumuna düşeceğim. Ama içgüdülerim doğru çıkarsa, bedelini ağır ödeyeceğim.

Yedek yatak odasına vardığımda, ışığı açtım ve neden karanlıkta durduğunu merak ettim. "Delaney?"

"Burada," diye yatak odamdan sesleniyor. Ses tonu, bilerek benim alanımı ihlal eden biri için fazla rahat. Yine. Bavulu yere bırakıp koridordan yatak odama doğru yürüyorum. "Burada kalamazsın," diye söylüyorum, onu yatakta kıvrılmış halde görür görmez. Yatağa kıvrılmış halde yatıyor.

Kollarını genişçe açarak sırt üstü yuvarlanıyor. "Burada kalmalıyım. Bu yatağı çok özledim." Yatağı, beni değil. *Anlaşıldı.*

"Burada kalamazsın." Omzumun üzerinden ona bakarak, ona sert bir bakış attım. "Diğer odadaki yatak misafirler için hazır."

Dirseklerinin üzerine yaslanarak, mavi gözleri içindeki şeytanla parıldıyor. "Ben misafir değilim, sevgili kocam. Ben senin karınım. Aynı odalarda yatmak daha rahat geliyorsa, misafir odasındaki yatak senin için hazır."

"Dinle, Delaney..."

"Oh, tanrım," diye homurdanır ve tekrar sırt üstü uzanır. Sadece gözleri bana doğru döner. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Birlikte yatmak seni öldürmedi ya."

"Yatakta o bageli gördüğümde neredeyse öldürüyordu."

Aramızda hiç bir sorun yokmuş gibi kolayca gülüyor. Yanına dönerek, başını eline dayıyor ve dirseğini yatağa koyuyor. "Çok lezzetliydi. Seninkini yedin mi?"

"Senin için sakladım." Yatağın kenarına gelip onu ayak bileğinden tutup *kendime* doğru çekiyorum. *Bana doğru* değil, yatağın kenarına doğru. Onu yataktan çekip yere indirmek, benim için bile biraz sert kaçıyor. Bir çığlık ve tiz bir kıkırdama, onu sanki... *sanki...* sanki benden nefret etmiyor gibi gülümsetiyor. "Halıdan haşhaş tohumlarını çıkarmak için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun?"

"Hayır, ama tüm birikimlerini ortaya koyarak, bana söyleyeceğine bahse girerim."

Acaba ikinci dili olarak alaycı konuşma konusunda kredi almış mıdır? Bu konuda çok başarılı. "Senin o yatağa bir şekilde gireceğinden başka bir şey üzerine bahse girmiyorum." Bıkmış bir şekilde, kafamdaki damar patlamadan önce bu durumdan uzaklaşmaya karar veriyorum.

Ama kapıya ulaşmadan, "Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsanız, Bay Landers..." der. Dramatik bir duraklama beni geri çeker ve bakışlarımız bir kez daha buluşur. "İşe yarıyor."

Beni başka hiçbir kadının yapamadığı kadar sinirlendirse de, aynı zamanda çok da güzel. Öğleden sonra güneş ışığı çevredeki binalardan süzülerek dudaklarının parlaklığını öpüyor ve ben de aynısını yapabilmeyi diliyorum.

Arkamı dönüyorum. Ona sırtımı dönüp gözlerimi ileriye dikerek, mahkemede aleyhime kullanılabilecek bir şey söylemekten kaçınıyorum. Ya da onun gece boyunca bana karşı kullanacağı bir şey söylemekten kaçınıyorum. Gidiyorum.

Sinirleniyorum ve başım zonklamaya başlıyor. Delaney'e verdikleri talimatlarda belirtildiği gibi, "gözetim bölgesinden" çıkmak üzereyim. Hastaneden buraya, daireme kadar, benim için orada olduğunu defalarca iddia etti. Bu yüzden, o süre zarfında burada olması mantıksız değil. Ama sonra, kalması için bir neden kalmayacak. Ve burada parlak sohbetler için bulunmadığına göre, tahminimce gidecek.

Yine telefonumu ararken, bulmacanın bir parçasını kaçırdığımı düşünmeye devam ediyorum, ona ne kazandıracağını gösteren parçayı. Para mı? Bu kadın için çok basit görünüyor. Ona bir bakın. Çok uğraşmadan yaşlı bir adamla evlenip onun servetini miras alabilir.

Ben gencim, sadece otuz dört yaşındayım. Sağlıklıyım. Kendime iyi bakıyorum. Benimle uzun vadeli bir ilişki kuracaktı. Beni pek sevmiyor gibi görüldüğüne göre, bunun parayla ilgisi olmadığını düşünüyorum.

Seks mi?

Hayır. İsteddiği erkeği elde edebilir. Tabii, işin sonuna kadar dayanabilirse. Ondan sonra, özgür kalır.

Kanepenin minderlerinin altını kontrol ederken, arkamda odaya girdiğini duydum. "Dün gece olduğu gibi evlilik yatağını paylaşamaz mıyız?"

Ayağa kalkıp ona dönüyorum. Hâlâ taytlarını pantolon gibi giyiyor, sanki sadece spor yapmak veya evde takılmak için yapılmış değilmiş gibi. Harvard tişörtüm ona çok yakışıyor, ama bu, ondan bir saniye bile gözümü ayırırsam dolabımdan kaybolacağı hissini değiştirmiyor.

Benim bakışlarım altında yanakları pembe bir sel ile kızarır. Dilinin ucuyla dudaklarını yalar ve sağ ayağına sol ayağından daha fazla ağırlık vererek ağırlığını sağa kaydırır. Gerçekten buraya ait olabilir mi

? İlgüdülerimin tam tersini haykırmadığını varsayarsak, evet derdim. Burada ve benimle birlikteyken kendini evinde hissediyor gibi görünüyor.

Kahretsin. Evliyim.

Hızlı bir baş dönmesi beynimi döndürüyor. Oturmak için bir yer bulmam gerektiğinden, minderleri yerine koymaya vaktim olmadan kanepeye oturuyorum. Bu farkındalık beni kanepede gözlerim kapalı yatarken bırakıyor.

"İyi misin, Warner?"

"Daha iyiydim." Çoraplarının ahşap zeminde kayma sesi, gözlerimi tekrar açmamı sağladı. Yanımda diz çökmüş, sanki başarısız bir bilimsel deney gibi bana bakıyor. Beni daha da kötü hissettirme konusunda gerçek bir yeteneği var. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için gözlerimi kapatıyorum ve kendi dairemde bunu yapamadığım için zihinsel olarak kaçacağım.

Uzun zamandır tatile çıkmamıştım. Daha da derinlemesine düşündüğümde, babamın dört yıl önce öldüğünden beri tatile çıkmadığımı fark ettim. Alnımda kayan buz gibi parmak uçlarının hissi yüzünden yüzümü buruşturuyorum. "Ateşin var."

Gözlerimi açtığımda, onun benden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum. Kendimi yukarı iterek oturur pozisyona geçiyorum ve sonra elimin tersiyle başımı yokluyorum. "Ateşim yok. O soğuk parmaklarıyla her şey sıcak gelir. Gün boyunca tam konfor için test edilmiş 72 derecelik bu sıcaklıkta eldiven giymen gerekmiyor mu?"

Topuklarının üzerine yaslanarak, "Alay ediyorsun, ama bence bir uzmanın görüşünü almalısın. Termometren var mı?" diyor.

"Sen benim karımsın, sözde, ve şimdi de hemşirem misin?" Kanepenin kolundan kayarak, onun etrafından dolaşıp ilk yardım çantasını almaya gittim. O, bana artık kendimi tanıyamadığımı hissettiriyor. Eğer onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyorsa, bunu yapacağım. *Memnuniyetle*.

"Böyle şeyler söylediğinde gerçekten duygularım inciniyor, Warner."

Sorun onun sözleri değil. Elbette, söylediklerinin çoğu saçmalık ama bazıları, şu anki gibi, anlamlı. Saçmalık dedektörüm devreye giriyor ve hayatımı yönlendiren dengemi bozuyor; her zaman haklı olduğumu. Ya bu sefer yanılıyorsam?

Omzumun üzerinden ona baktığımda, sanki yapacak başka işi yokmuş gibi hala yerde oturmuş benim dönmemi bekliyor. İşte bu benim kafamı karıştırıyor. Gözlerinin yumuşak köşeleri, baskın olmayan ama güven veren nazik gülümsemesi ve burada rahat bulduğu omuzlarının eğimi. Gerçekten umursuyor gibi görünüyor. Ve buraya ait gibi.

Hayatımdaki diğer hiç kimse için bunu söyleyemem. Neredeler? Annem. Jimmy. Ofisim şimdiye kadar kayıp ihbarında bulunmuş olmalıydı. E-posta göndermeme rağmen, işe gitmemem benim için olağan dışı bir durum.

Telefonumun olmadığı için onlara hoşgörü gösterir miyim?

Jimmy ile her gün konuşmuyoruz. Birkaç gün ortalarda olmasaydı fark eder miydim? Muhtemelen hayır. Etmeli miydim? Evet. O benim en iyi arkadaşım.

Annemi çok nadiren görüyorum, etkinliklerde ve ara sıra yemeklerde, eğer yoğun programına beni sıkıştırabilirse. Aylarca ortadan kaybolsam bile, o bunu fark etmez.

Ama Jocelyn fark ederdi. "Kendine iyi bak" dışında bir cevap bile almadım. Bu hoş bir şey, bunu kabul ediyorum, ama ondan e-posta ve haber almamak garip.

Kahretsin... Hepsi karımın bana baktığını biliyorlarsa başka.

Hayatta olmaz. *Gerçekten imkansız mı?*

Arkamı dönüp koridorda yürürken, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. Banyoda, mide ağrımı hafifletmek için ilaç dolabında antasit arıyorum. Ama bu rahatsızlığı gidermek için hiçbir ilacın olmadığını bildiğim için termometreyi alıyorum. Delaney ile yüzleşmenin, dik durmanın ve dürüst olmanın zamanı geldi.

Artık bu koşullarda yaşayamam. Onun neden olduğu stres, beyin sarsıntısından daha kötü. *Dürüst ol, Landers*. Onun zaten acı çektiğini söylediğinden daha fazla acı çekmesine gerek yok.

Oraya gir. Ona gerçeği söyle. Ve bir araba çağır ki, benim hayatımı altüst etmeye devam etmek yerine kendi hayatına dönebilsin.

Odanın uzak köşesinde durduğu için, içeri girdiğimde beni duymuyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları sabit.

uzaktaki bir pencereden, ama ağız bükülmüş, yanağının içini ısıyor. İkinci kez baktığımda, bana bakarken hayatın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerinde ışık görmüyorum. Kaşlarını çatmış haliyle endişesi daha belirgin.

Bu, sanki benim görmemi istemediği bir şey gibi, rahatsız edici geliyor. Gerçek. Ham. Dürüst. Onun bu yönünü görmek, bende suçluluk duygusu uyandırıyor. Çok mu sert davranıyorum? "Duygularını incittiğim için özür dilerim." Bana doğru eğiliyor, vücut dili değişiyor, sanki bir an için zırhını indirmiş ve gardını düşürmüştü gibi. Durumu çabucak düzeltmeye çalışıyor, omuzlarını düzeltiyor ve başını daha dik tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor, bu şaşırtıcı, ama ben söylüyorum. "Son birkaç gündür kendimde değilim."

"Uzun zamandır kendimiz gibi değiliz." Sesindeki hüznün, gözlerindeki özlem ve gerginlikten uzak, sarkık kolları şüpheye yer bırakmıyor. Derin bir nefes almak biraz rahatlama sağlıyor, ancak onunla paylaşılmış bir geçmiş hayat olasılığını düşünmek, ona karşı gardımı düşürüyor.

Beni daha çok endişelendiren şey, gerçeği öğrenmek için birçok fırsatım olmasına rağmen, bu seçenekleri görmezden gelmeyi tercih etmiş olmam. Bunu ondan duymam mı gerekiyor? Neden onun söyledikleri internetten, arkadaşlarımdan, hatta asistanım Jocelyn'den daha önemli olsun ki? Onlar bilirler. Tabii, onlara sorarsam aptal gibi görünürüm.

Umarım iş o noktaya gelmez.

Bana yaklaşırken her zamanki enerjisi sakinleşti. Yeni bir açı mı? "Önden mi arkadan mı?" diye sordu ve termometreyi benden aldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ateşini ağızdan mı ölçeyim yoksa..." Anlamam gerekmiş gibi başını iki kez yana doğru salladı. "Tanrım, Warner." Sanki aşırıya kaçan benmişim gibi gözlerini devirdi.

"Ne oluyor lan? Hayır, istemiyorum..." Termometreyi geri alıyorum. "Ver şunu bana." Dilimin altına soktuktan sonra, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, yerinde durarak ona bakıyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, şu anda konuşmam yasak olduğu için çok şanslı.

Meydan okurcasına, kollarını tekrar göğsünde kavuşturur ve bana bakmaya devam eder. Mavi gözlerinde ateşli bir parıltı vardır ve dudakları dolgun ve pembedir, öpülmeye hazırdır. Derinleşen nefeslerinin iniş çıkışları, gözlerimin daha aşağıya kaymasına ve bordo gömleğin altından beliren meme uçlarını görmeme neden olur.

Nabzım hızlanır, bu sinir bozucu kadına duyduğum arzu, gerçeği arama çabamda tam bir ihanettir. Ama kuğu gibi kıvrımlı boynu, sanki o benim üzerimde bıraktığı iz gibi, onun üzerinde bir iz bırakacak kadar emmek için çok caziptir.

Yerimi değiştirip bu bakışma yarışını ona bırakıyorum, böylece eşofmanımı yeniden düzeltebiliyorum. Geri döndüğümde, termometreyi ağızımdan çıkarıp uzaklaştırıyor. "Bakalım size ne oluyor, Bay Landers."

Neden bana böyle seslendiğini duymak beni bu kadar tahrik ediyor?

Ateşim yok, o halde neden ona uyduym ki? "Sonuç ne?"

"Ateşin yok," diyor gülümseyerek. Neredeyse benim için mutlu olduğuna ikna oldum. *Neredeyse.*

Cam çubuğu bırakmak için mutfağa gider. Sanırım onu yıkamak bana düşecek, çünkü o bunu yapmaya niyetli görünmüyor. Birinin kaos içinde yaşamayı nasıl tercih edebildiğini asla anlayamayacağım. Etrafında dolaşırken gömleğimin eteğini çeker ve bırakmaz. "Acıktım Warner. Dışarı çıkabilir miyiz?"

Manzara değişikliği, ihtiyacım olan şey bu. Evli olup olmadığımı bilecek kadar beni iyi tanıyan diğer insanlarla görüşmek. Bu konuyu kapatmanın zamanı geldi. "Harika fikir. Tam da uygun bir yer biliyorum." Giysilerimi değiştirmek için yatak odasına yönelirim, o da hemen arkamdan gelir. Aniden durduğumda, sırtıma çarpar. Dönüp ona bakarım, burnunu ovuşturmaktadır.

"Bir dahaki sefere kıza önceden haber

ver." Nefes al. *Nefes ver.* Nefes al.

Nefes ver.

"Sana bir şey sormak istedim."

"Ne?" diye sordu, her düzensiz nefesime kulak kesilmişti. "Bana ne sormak istemiştin?"

"Telefonumu gördün mü?"

BÖLÜM 11

Warner

"YEMEK YEME YARIŞMALARINA KATILABİLİRSİN." Delaney'nin o çizburgeri yiyişini izledikten sonra hâlâ hayranlık duyuyorum. Hiçbir kadın bir hamburgeri bu kadar hızlı yememişti. Yine kardeşini çalmaya çalışıyor olmalı. Bu sinir bozucu ve beni aceleye getiriyor. "Yakıt olarak kullanılmadıkça, yemek gerçekten zevkle yenmelidir."

O gülüyor, bakışları pencerenin dışından, ofisimin köşesindeki, her zaman iyi hamburger ve soğuk bira servis eden bir barda karşımda oturan bana dönüyor. "Bu benim yakıtım. Bu sabah erken saatlerde yediğim bagel dışında, sadece bir kurabiye yedim. Açlıktan ölüyordum ve burger gerçekten çok lezzetliydi." Ben ilaç kullanırken içki içmiyorum, ama o yemeğini bir bardak bira ile yıkıyor. Pint bardağını masaya koyduğunda, karnını ovuşturuyor. "Keşke taytımı giyseydin. Bu kot pantolon hiç esnek değil. Of."

"Kurabiyeyi nereden aldın?"

Sıkı kot pantolonun ona çok yakıştığını fark etmeme rağmen, o bir patates kızartması alıp alt dudağına dokunduruyor. "Tanıdığım bir fırıncıdan."

Gittiği saatlerde nereye gittiğini bana hiç söylemedi ve ben de sormaya hakkım olmadığını düşündüm, özellikle de aramızdaki son durumdan sonra. Döndüğünde, önceki konuşmamızda ona sert davranmış olmama rağmen hiç kızgın görünmüyordu. Geri geldi ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Bu yüzden merak ediyorum, nereye gitti?

valizini almaya gitti ve bu kurabiyeleri hangi fırından aldığını. Onun hakkında alabileceğim her türlü bilgiyi istiyorum, çünkü bana pek bir şey anlatılmadı ve bana söylenenlere güvenilebileceğimden emin değilim. "Kurabiyeleri severim. Ne tür?"

"Çift çikolatalı, ama seni daha çok brownie seven biri olarak tanıyordum." "Neden öyle düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve pencerenin önünden geçen bir çiftte bakıyor. "Yumuşaklar. Hamurlu. Kek gibi. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Bu ağır hakaret onu acıktırmış olmalı, çünkü birdenbire patates kızartmalarına odaklanıyor ve kendi kendine gülerek ağzına olabildiğince çok patates tikiştiriyor.

Hamur gibi mi? Yumuşak mı? Lanet olsun, bu kadın acımasız. Öfkemi bastırmam lazım, ama ne zaman bastırmaya çalışsam, bana başka bir şey daha atıyor. "Senin için bir tetikleyici uyarısı olmalı."

"Öyle mi?" Neden benim yorumumdan gerçekten etkilenmiş gibi görünüyor? Yemeğini çiğniyor ve sanki bir bira partisindeymiş gibi daha fazla bira içiyor. "Neden öyle?"

"Benim zayıf noktalarımı bulup, beni kızdırıncaya kadar tekrar tekrar vurmak için doğuştan bir yeteneğin var."

"İnanması zor olabilir Warner, ama seni kızdırmaya çalışmıyorum. Ben sadece..."

"Bir bira daha?" Garsonumuzun zamanlaması harika.

Hiç komik bulmadım. Onun cevabını duymak istiyordum. Delaney "Evet, lütfen" derken ben "Hayır" diye cevap verdim.

Garsonun gözleri ikimiz arasında gidip geliyor ve endişeli ifadesinden, içimizden birinin onu bu durumdan kurtarmasını sessizce dilediğini anlayabiliyorum. Delaney masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koyuyor. Elimi hafifçe sıkarak, başını garsona doğru eğiyor ve gülümsüyor. "Kocam bir tane daha içemeyeceğimi söylüyor."

Hile yapıyor.

"Bir tane daha yiyemezsin demedim."

Garson, "Hayır dediniz" diye cevap verdi.

"Ben onun patronu değilim." *Kahretsin.* Sanırım bir daha buraya gelemeyeceğim.

"Ya da CEO'su," diye ekler Delaney omuz silkerek ve yüzük parmağını sallayarak. "Sadece sevgili eşim."

Gözlerim elinde parıldayan elmasa takıldığında, o uygun bir şekilde genç garsona odaklanmaya devam ediyor. "O bir tane daha alacak," diyorum. "Hesabı ben ödeyeceğim. Teşekkürler." Midem düğümleniyor, dünyam bir kez daha havada dikkatsizce çevrilmiş bir krep gibi ters dönüyor. Yalnız kalana ve Delaney'nin gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar tek kelime etmiyorum. "Bu yeni bir şey."

"Aslında değil." Onun kötü niyetini bilmesem, parmağında onu hayranlıkla seyretmesinden, bunun aşkımızın bir sembolü olduğunu sanırdım.

"Neden tekrar takmaya başladın?" "Sadece iki gün önce bıraktım."

Tamam, ben de sorayım... Elime bakarak soruyorum, "Yüzüğümün nerede olduğunu biliyor musun?"

Sinirlenerek gözlerini çıplak parmağıma dikti. Bana sert bir bakış attı ve "Yüzüğün *nerede*? Tekrar kasabanın en gözde bekarı olmak için sabırsızlanıyor muydun?" diye sordu.

"Yine, bu daha önce de yaptığımı ima eder. Ben o sıralamalara hiç katılmadım. Karım olarak bunu bilmen gerekir."

"Sana teklif edildiğini biliyorum. Kanıtları ortaya çıkarmamı ister misin?"

"Neden bu, bitmemiş bir tartışmanın kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi geliyor?"

Bira gelir. Kızın üzüntüsü, ya da sempatisi, ya da Delaney ile aralarında sessizce paylaşılan anlayış dolu bakışlarla birbirlerine ilettikleri her neyse, beni kalkıp gitme isteği uyandırır. Cüzdanımı cebimden çıkarıyorum ve kırık kolumla cüzdanı açmak, diğer elimle de paraları çıkarmak istediğimden daha uzun sürüyor, ama sonunda başarabiliyorum. Üç büyük banknotu tepsiye koyuyorum, penthouse'dan çıkma isteğim kaybolmuş durumda. "İç şunu tatlım. Personelin kötü bakışlarından kurtulmak için burada kalmayacağım."

"Ne oldu?" Delaney kadehi dudaklarına götürürken kaşlarını kaldırır.

Eğilerek, kimse dinlemiyor mu diye etrafa bakınıyorum. "Beni kontrolcü bir canavar gibi gösterdin."

"Kontrolcü olarak algılanmak istemiyorsan, hayatında ve benim hayatımda her şeyi kontrol etmeye çalışmamalısın." Masadan kalkıyorum. "Warner?" diye sesleniyor, ben uzaklaşırken.

Günün nasıl geçtiğini bilmiyorum, ama akşam çoktan çökmeye başlamış, çıkış kapısından dışarı çıktığımda güneş binaların arkasında kalmış. Batıya doğru yola çıkmadan önce iki tarafa da bakıyorum.

"Warner? Bekle." Onun sesi ile benim adımlarım arasındaki mesafe giderek artıyor.

Adımlarım, görünüşüm kadar kontrollü ve istikrarlı. Ama o bunu muhtemelen kötü bir özellik olarak görüyor, o yüzden bunu kendime saklayacağım. Köşede duruyorum çünkü, paranoyak olduğumu söyleyebilirsiniz, ama artık karşıya geçmeden önce tereddüt ediyorum. Bir araba çarpması insana bunu yapar.

"Warner? Hadi."

Diğerleriyle birlikte sinyalin yanmasını bekliyorum, ve benim kişisel deli kafamın bana yetişmesi için yeterince uzun bir süre. Geçmiş hayatımda gerçekten kötü bir insan olmalıyım ki, bu hayatta bunun bedelini ödüyorum. Karmanın bir adı var. Delaney ile tanışana kadar bunu bilmiyordum.

"Üzgünüm," diyor, yanıma yaklaşarak.

Sonunda ona bakıyorum. "Neden bunu yapıyorsun, Delaney?"

"Ne yapıyorum?" Herkes karşıya geçerken, o önüme gelip duruyor. "Sana değer vermeye çalışıyorum. Sen bunu hep zorlaştırıyorsun." Kollarını genişçe açarak, "Sanki bu bir suçmuş gibi davranıyorsun," diyor. Topuklarını döndürüp, öfkeyle ilerliyor.

Bakacak zamanım olmadan arabanın sesini duydum.

Delaney'i yakalayıp sol kolumu ona doladım ve alçılı kolumu kullanarak onu hızla kendime doğru çektim ve bir gürültüyle yere düştük. Çığlığı sessizdi ama ciğerlerindeki havayı boşalttı. Nefesim düzensizdi ama onu sıkıca kendime sarıp yaya geçidinden uzaklaştım.

Kaldırımın kalabalık yoluna karşı, omzumu tuğla duvara yaslarım.

Gözlerimi kapatıp, başımı onun başına eğiyorum, az önce neredeyse

olacak olanın gerçekliği içime işlerken. "İyi misin?" diye fısıldıyorum,

şampuanımın kokusu, *benim kokum*, onun saçlarını sararken.

Vücudu benimkine yapışırken, başını göğsüme yaslayarak kollarımda dönüyor. "Hayır." Tek kelimeyle cevap veriyor, ama omuzları sessizce titreyerek hıçkırırken, duygularının açığa çıktığını anlıyorum.

Neredeyse hiç tanımadığım bu kadının kaygısız ruhu sarsılmış. Güvenliğimiz bu kadar çabuk elimizden alınabilir. Bir adım

geç kalırsak hayatlarımız sonsuza dek değişir. Tıpkı şu an olduğu gibi. Onu teselli etmek için çaresizce nefesimi yavaşlatıp hızlanan kalp atışlarını yatıştırıyorum, çünkü onun korkularını yatıştıramazsam ona bir faydam olmaz. "Sorun yok. Sen iyisin."

Kafasını salladı ve bana baktı. "Beni kurtardın, Warner."

Övgü bir şekilde hak edilmemiş gibi geliyor. "O kadar da abartma."

Bir adım atarak kollarımdan kayıp sırtını tuğla duvara yasladı. Nefesi hala düzensizdi, ama duyguları yatışmıştı. Bana baktığında, gülümsemesi doğal görünüyordu. "Görünüşe göre sana borçluyum."

"Merak etme," diyorum gülerek. "Bunu sana karşı kullanmayacağım." Bu, her ne yapıyorsak, gerçek olamayacak kadar güzel. Gerginlik yok. Güvensizlik yok. Ne olduğumuzu ya da olmadığımızı sorgulamak yok. Sadece glşen iki insanız.

Bunun hepsi olmadığını biliyorum, ama şu anda, çılgın suçlamalarla bunu mahvetmek için çok iyi hissediyorum. Bu gel-gitlerden bıktım. Kadın parmağında bir yüzük takıyor, Tanrı aşkına. Ne tür bir deli, beni evli olduğuma inandırmak için bu kadar ileri gider ki? Kimse. Kimse bunu yapmaz. Bundan ne kazanacak ki? Ben asla evlilik sözleşmesi olmadan evlenmem.

Kahretsin. Evlilik sözleşmesi.

İşte bu!

Avukatımı aramam lazım.

Cebime uzanıyorum ama hala telefonum yok. O da aramama yardım etti ama ikimiz de bulamadık. *Yine* de çok sinir bozucu. Ofisimden sadece bir blok uzakta olduğumuz için, gitmek için başımı sallıyorum. O da yanıma gelip, yaya geçidinden uzaklaşarak kaldırımında yürümeye başlıyoruz. Binaların gölgesinde, rzgr esintisiyle hava daha serin. Kollarını kendine dolayarak, "Teşekkür ederim" diyor.

"Ne için?"

Gülerek ve koluma hafifçe vurarak, "Biliyorsun. Beni kurtardığın için" diyor.

"Bunu bu kadar abartmaya gerek yok. Herkes aynı şeyi yapardı."

"Doğru değil." Bakışları öne doğru yönelirken gülümsemesi kaybolur. "Bazıları orada durup, beni kurtarmaya değer miyim diye bir dakika boyunca tartışır, sonra da yardım etmek için çok uzun süre bekleyerek durumu daha da kötüleştirdiklerinden endişelenirlerdi."

Kaldırımında durup onun önünde yürüdüğünü izliyorum. "Ne?"

Arkasını dönüp bakar ve sonra durur. Yüzündeki ifadeyi yeniden düzenleyip gülümsemeyi yeniden ortaya çıkarmak için tüm gücünü kullanıyor gibi görünür. İki kez gözlerini kırpar ve sonra cevap verir, "Sadece olabilecekleri söylüyorum, olanları değil. Ben ölümcül bir hata yapmadan önce beni yakaladın. Demek istediğim, herkes yardım etmezdi." Kızgın bir şekilde kolunu kaldırarak devam eder, "Çoğu insan yardım etmektense etrafta durup birini filme almayı tercih eder." Gülümsemesi geri dönünce duruşu gevşer. "Ama sen öyle değilsin. Düşünmeden beni kurtarmak için atladın." Bana doğru yürürken, bana o kadar yaklaşır ki, gözlerini görmek için başımı eğmem gerekir. Ellerini dikkatlice göğsüme koyar ve yutar. Manhattan'ın gürültülü sokaklarında bile duyulur, ama onu utandırmamak için bunu belirtmem. "O pislik görünüşünün altında iyi bir insan olduğunu hiç ummuyordum. Yanıldığım için çok mutluyum."

Ne diyeceğimi bilemeden, "Teşekkür ederim. Sanırım," diye cevap veriyorum.

Yeniden yürümeye başlıyoruz. Bu sefer adımlarımız biraz daha yavaş, eşlik edenler her zamanki kadar sinir bozucu değil. Köşeyi dönüp bloğun ortasına doğru yürüyoruz, kapının önünde durup birbirimize bakıyoruz. "Beni neden ofisine getirdin?" diye soruyor.

Sözlerinde hafif bir kırgınlık hissedilir. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Neyi?"

Karısı gibi konuşmaya başladı. Babam bana asla evlenmememi söyledi. Kalbimin kırılmasını önlemek için değil, dırdırdan kurtulmam için. Annem onunla neredeyse hiç konuşmazdı, bu yüzden hep onun gizli bir sevgilisi olduğunu düşündüm. Yıllarca çevremdeki çiftleri inceleyerek, bana gösterilen evlilik modeliyle gerçek evliliğin nasıl olması gerektiğini anlamaya çalıştım. Gittiğim her yerde aynı şeyi gördüm.

Mutluluk, bir parça yasal belgede bulunmaz.

Aslında nerede bulunduğunu bilmiyorum, ama sanki ona bir cevap borçluymuşum gibi sorgulaması tanıdık bir sinirime dokunuyor ve kafamda yine babamın sesini duyuyorum. Onunla göz göze geldiğimde, farkında olmadan indirdiğim duvarlar yeniden yükselmeye başlıyor. "Bu seni ilgilendirmez, Delaney."

Ondan uzaklaşarak kapıyı açıp lobide giriyorum. Tezgahın arkasındaki güvenlik görevlisi daha önce görmediğim biri. Cüzdanımı çıkararak masaya doğru yürüyorum. "Ben Warner Landers."

Sandalyesinde ileri geri dönüyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ve?"

Tamam. "Arkanızdaki mermerdeki yazıyı görüyor musunuz? Landers Ventures yazan? O başlıktaki Landers benim."

"Oh." Emrettiğim gibi ayakta dururken, masadan şapkasını kapmak için acele ediyor ve başına takıyor. "Özür dilerim, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ofisimin anahtar kartına ihtiyacım var. Evden çıkarken kartımı unutmuşum." Kimliğimi ona kontrol etmesi için uzattım. Bunu onun istediği için yapmadım, ki istemeliydi. Bunu protokol gereği yaptım, çünkü ben kurallara her zaman uyarım.

Cüzdanımı tezgahın üzerindeki alçıya dengeleyip sol elimle kimliği cüzdana geri koyuyorum. Kimliği cebime güvenli bir şekilde koyduktan sonra, tezgahın üzerine bıraktığı anahtar kartını alıp "Teşekkürler" diyorum.

Delaney'nin yakınlarda beklediğini umuyorum, ama arkamı döndüğümde, onu bıraktığım yerde bile, hiçbir yerde göremiyorum. Muhtemelen onu kovalamamı istiyor, ama sonunda cevapları alabileceğim bir yerdeyim. Kapıya doğru bir adım atıyorum, ama daha fazla ilerlemekten vazgeçiyorum.

O, her fırsatta gerçeği öğrenmemi engelledi. Telefonumun, onun iddia ettiği gibi kendi kendine kaybolduğuna bile inanmıyorum. Ben utandığımda keyifleniyor gibi görünüyor ve sanki benim Satürnümün halkalarıymış gibi sürekli etrafımda dönüyor.

Asansörün varışta çaldığı zil sesi daha güçlü bir çekim gücü yaratıyor ve kapılar tekrar kapanmadan hemen önce onu yakalamak için koşuyorum. Düğmeye basar basmaz ve kapılar kapanır kapanmaz, onu geride bıraktığım ve onu hiç aramadığım için kendimi kötü hissediyorum.

Ben onun bakıcısı değilim, tıpkı onun da benim menajerim olmadığı gibi. Bu garip ilişkinin tanımlanması gerekiyor. Doğrusu, gerçeklere dayalı bir başlangıç noktasından çalışmamız gerekiyor. Ve bunun gerçekleşmesi için tek bir yol var.

Kapılar açılır ve Landers Ventures'ın bekleme odasına adım atarım. Evrensel anahtar kartını dokunarak bir sonraki kapıyı açarım ve açık konseptli odanın uzak köşesindeki ofisime doğru, çoğunlukla boş olan ofislerden geçerim. Birkaç çalışanın hala etrafa dağılmış olduğunu belirtmek gerekir; yakın gelecekte bir ikramiye verilecek. İş hayatında sert biri olabilirim, ama mesai sonrası kalıp ekstra çaba sarf etmek benim kalbimi kazanmanın yoludur.

Delaney burada olsaydı, göğsümde hiçbir önemli organ veya duygu olmadığını seve seve belirtirdi. Birkaç gün önce, buna hemen katılırdım. Şimdi ise o kadar emin değilim. Onunla birlikteyken her şeyi çok yoğun hissettiğim kesin.

Sanki aniden kapıdan gireceğini görecektim gibi arkama bakıyorum, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum. Ona asla anahtar verilmezdi. O çoktan seçimini yapmıştı. Kendisi için en iyisini yaptı. Ben de aynısını yapacağım.

Ofisimin kapısını açıp ışığı yakıyorum ve masama koşarak bilgisayarımdaki kişileri açıyorum. Numarayı bulur bulmaz masamdaki ofis içi interkom telefonunu kaldırıp avukatımı arıyorum.

"Warner, bu nezaketin sebebi nedir?" diye soruyor, hoparlörden yankılanan neşeli sesi, bir avukat için her zaman garip bulduğum bir özellik.

Sandalyeye oturup, onun gürültülü sesinden kaçınmak için arkama yaslanıyorum. "Cevap verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Her zaman senin için buradayım." Kıkırdar. "Bu yüzden o kadar yüksek avans ücreti ödedin."

Onun sözde şakasinda aynı mizahı bulamayınca, "Unutmadım. Hey, Richard, sana bir sorum var" diyorum. Tek yaptığım gerçeği aramak. Öyleyse neden Delaney'i ihanet ediyordum gibi hissediyorum?

Telefonu kapatmalı mı yoksa devam mı etmeli diye düşünürken sessizlik uzar.

"Warner? Hala orada mısın?"

"Evet, hala buradayım," diye tekrar başlıyorum. "Biliyorum, bu benim ya da başka birine yakışmayacak bir şey, çünkü bu bir insanın bilmesi gereken bir şey. Bunu görmezden gel. Şu anda ayrıntılara girmeyeceğim."

"İlginç."

"Aradım çünkü evlilik öncesi anlaşmam olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bu sefer, duraklama onun tarafında. Sessizce beklerken, sabırsızlıkla onun cevabını beklerken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Aktif olarak mı?" diyor.

Öne doğru eğiliyorum.

"Evet."

"Evlendin ve bana söylemedin mi?"

Delaney'e bakıyormuş gibi telefona bakıyorum. Kafam karışık. Aldatılmış. Kandırılmış. Aptal. Son kalan gururumu da yutuyorum ve "Teşekkürler Richard. Bilmem gereken tek şey buydu" diyorum.

"Tamam. Ne zaman istersen. İyi günler."

"Sana da," diye mırıldanarak ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Eskiden bu manzarayı çok severdim, ama son zamanlarda bundan da, hayatımdaki her şeyden de sıkılmıştım. Babamın ofisine taşındığımdan beri etrafım gri binalar ve az güneş ışığıyla doluydu.

Dışarısı kararmıştı, ama sonunda ışığı gördüm.

Bu Delaney Landers'ın kim olduğunu ya da neden karım gibi davrandığını bilmiyorum, ama artık senaryoyu tersine çevirip gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.

Işığı kapatıp dışarı çıkıyorum. Bu durumu halletmenin pek çok yolu var, ama kafamda tek bir şey dönüp duruyor. *Oyunlar başlasın...*

BÖLÜM 12

Delaney

WARNER SOKAKTA YATARAK.

Kalabalık toplanıyor ve görüşümü engelliyor.
Bir arabanın ona insan değilmiş gibi çarptığını görmek şok edici.
Suçluluk duygusu. Tartışma. Hayal kırıklığı. Onu kurtarmak için
yapılan yarış.

Anılar k a f amda bir film gibi canlanıyor ve ellerim titriyor.
ellerim titriyor. Hissettiğim panik, endişe, hayatta kalması umuduyla o
adama yüklediğim duaların ağırlığı, bir tsunami dalgası gibi içimi kaplıyor.

Anılar döngü halinde akarken, omurgamdan bir titreme geçiyor.
Şu ana dönmeden önce, boynuma soğuk bir hava değişiyor. *Biri bana dokunuyor.* Dudaklar boynuma değdiği anda saçlarım yana doğru
okşanıyor ve ben çığlık atıyorum.

"Hey—Ah!" Warner olduğunu fark ettiğimde dirseğim hala onun
karnına yapışık durumda. "Sanırım kusacağım." Kırık kolunu karnına
bastırarak eğilmiş, kusmaya çalışıyor. "Siktir, Delaney. Ciğerlerimdeki
havayı çıkardın. Nefes alamıyorum."

"Bu kadar gevezelik ettiğine göre gayet iyi gidiyorsun galiba."
Onun sırtını okşayıp elimi orada bırakıyorum. "Her neyse, sen hangi
dünyada yaşıyorsun bilmiyorum ama New York sokaklarında bir
kadının arkasına gizlice yaklaşıp ona sarkıtma."

Elinden geldiğince dik durmaya çalışıyor, ama yine de hafifçe öne
eğik duruyor. "Gizlice yaklaşmıyordum."

Onun önüne geçerek, gerçekten bir zarar vermiş olabileceğim ihtimaline karşı onu bir gözden geçiriyorum. Yüzünün kırmızı olması dışında, bu darbenin ya da öfkesinin etkisiyle, bence durumu iyi. "Eh, iyi bir fikir olduğunu düşündüğün şey, öyle değildi. Ama iyi haber, yaşayacaksın, Warner. Bir daha denemediğin sürece."

"Karımı öpüyordum," diye inler. "İnan bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Bu sözler damarlarımdan, İtalyan kırsalındaki en yumuşak şaraplar gibi, kış gününden eve döndükten sonra sıcacık bir ateş gibi, ya da Warner'ın yatağında uyurken beni saran en yumuşak çarşaflar gibi akıyor.

"Delaney, merhaba?" Büyük elini yüzümün önünde sallıyor. "Delaney? Hala bizimle misin?"

"Hayır, kaçtım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve ondan uzaklaşıyorum, gözlerine bakmaya ve balonun patlamasına, beni yalanlarla dolu gerçekliğe geri döndürmesine çok korkuyorum. Bu versiyonu çok daha fazla tercih ediyorum. Bu kılıf altında, daha pastoral ve daha az zehirli. Dünyanın sonu gelmiş mi, yoksa hâlâ bir sahtekarlığın ortasında mıyız diye bakmak için geri dönüyorum. Gözlerindeki sıcaklık daha az öfke, daha çok... *düşünceli* mi? "İnsancılık sana yakışıyor, Landers."

Kahretsin. Kaşlarının arasındaki çizgi bile çekici geliyor. Bir şeyim olmalı. Sırf beni karısı olarak adlandırdı diye mi böyle oldum?

Bu planın saçma olduğunu ve büyük olasılıkla işe yaramayacağını biliyordum, ama ona bu kadar gülünç bir tepki vereceğimi düşünmemiştim. O bir erkek. Bir adam. *Hepsi bu.* Bana öpüşmek ya da öldürmek istemiş gibi her baktığında, ruh dolu mavi gözleri beni kendine çekse ne olur? Belki ikisi de. Her halükarda, yakışıklı görünüyor.

Ve şu anda ona bakarken ellerinden bahsetmeyeceğim bile. Büyük, benim küçük bedenimi avuçlayacak kadar büyük. Onun avucunda bir papağan gibi tünebilir ve tamamen mutlu olabilirdim.

"Neden bahsediyoruz?" Sesi, düşüncelerimin dişlilerine bir çomak sokuyor. "Delaney?" Önünde parmaklarını şıklatıyor, ses dikkatimi ona geri çekiyor. "Yine kayboldun mu? Seni bağlamak zorunda kalacak mıyım?"

"Şşş. Bunu mahvetmeyelim." Saçımı omuzlarımin üzerine atarken, ona tek saç lastiğimi ödünç vermemiş olmayı diledim. Onu geri alamadım. Annem her zaman hiçbir şeyin ödünç verilemeyeceğini söyler. Hediye et ve işini bitir. Şimdiye kadar onun ne demek istediğini hiç anlamamıştım. "Ne... beni bağlamakla ne demek istiyorsun?"

"Böylece benden tekrar uzaklaşmazsın."

Önce, öpmek istediği karısıydım. Şimdi de beni kendisine bağlamak mı istiyor? Beni onun cennet gibi yatağına bağladığı görüntüsü, en kötü fikri sayılmaz. Yoksa bu benim fikrim miydi? Her halükarda, aramızda bir bağ var.

Neler oluyor böyle?

O ofisine çıktı, ben de orada, onun hiç sahip olmadığı bir eşin kimliğine bürünmüş intikam peşinde bir kadın olarak yakalanacağımı biliyordum. Ama işler öyle gelişmedi. O binada ne olduysa, benim lehime işledi. Beni kurtardığı ve planı yolunda tuttuğu için Suggestio Falsi'nin koruyucu azizine şükrediyorum.

Warner Landers'ın çekici tavırları normalde beni tatlı sözlerine kanmamı sağlardı. Ama bu Warner olduğu için, anında gardımı aldım. Kontrolü kaybediyor muyum? Yakışıklı bir erkeğin kurbanı mı oluyorum? Yine mi? Zamanımı hak etmeyen biriyle sınırimi aşma hatasını ilk kez yapmıyorum.

Bu, onun sadece ailemin geçim kaynağını değil, aynı zamanda evimizi de acımasızca elimizden alan kişi olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor. Bu, midemi düğüm düğüm ediyor. Ailemin ben doğmadan çok önce yaşadığı evden ziyade restorana vurgu yapmak neredeyse daha kolay. Bir dakika bile düşünürsem gözyaşlarım akacak. *Düşünme, Delaney.*

Nefes verip ruh halimi düzeltirim. Yeni bir Warner, benim ve ailemin hayatını mahvetmeden önce onun hayatını cehenneme çevirmek için yeni fırsatlar demektir. Ona gülümserim, ama gülümsememin çok büyük olduğunu ve muhtemelen niyetimi çok açık bir şekilde ortaya koyduğunu, onun bir adım geri çekilmesinden anlayabilirim. Bu halden bıktım, bu yüzden o enerjiyi serbest bırakıp rahatlamaya çalışırım. "Hey?"

Yaklaşır ve yürümeye başlarız. O durumu geride bırakıp ilerlemeye başladığım için mutluyum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. "Hey." Kolunu benimkine çarpar. Yanılmıyorsam, neredeyse şakacı bir tavır sergiliyor. Oh, çok iyi. "Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hadi öğrenelim." Ellerimi kullanmak için tekrar duruyorum. Üç parmağımı uzatarak, "Üç deyince söyle. Üç. İki. Bir..." diyorum.

"Gelato."

"Dondurma." Ağzım açık kalır. "Vay canına, aynı şeyi düşünüyorduk."

"Neredeyse," diye cevaplar ve kaldırımda benden uzaklaşır.

Onu yakalamak için koşmaya başlarım. "Neredeyse doğru. Dondurma, gelatodan çok daha üstündür."

"Hayır."

Köşede durup ona sert bir bakış attım. "Ne demek hayır?"

Omuzlarını silkiyor, ama bakışları daralıyor. Çok ince bir fark, ama göğsünün hareketinden nefesinin hızlandığını anlıyorum. Parmaklarını kıvrması ve dudaklarını yalaması, hayatı buna bağılıymış gibi yaya geçidi sinyaline bakmaktan alıkoymuyor.

Oh.

Elinin tersiyle alnını silerek, sanki yeterince hava alamıyormuş gibi ağzını açıp nefes alır. Uzman değilim ama sanırım panik atak geçirmeye yakın. Bu mantıklı olur. Olayın gerçekleştiği yerin yakınındayız. Başka bir boyutta korkunç sonuçlar doğurabilecek bir olayda, sadece hafif yaralarla kurtulduğu için şanslı olduğu kesin.

Bunu yaptığım için muhtemelen kendimden nefret edeceğim, ama şu anda önemli olan ben değilim. *Önemli olan o.* Aramıza bakarak, elimi eline sokup onu sıkıca tutuyorum. Bakışları ileriye doğru, ama parmakları sanki bunu düzenli olarak yapıyormuşuz gibi parmaklarımı kavlıyor. Sinyal değişip etrafımızdakiler yola çıkınca, ona yaklaşıp fısıldıyorum: "Birlikte geçebiliriz."

Sözlü olarak bir yanıt yok, ama o iki şeridin üzerinden elimi tutuyor. Her an elimi sıcak patates gibi bırakmasını bekliyorum, ama bırakmıyor. Warner, sanki ben ona aitmişim gibi, bırakmaya niyeti yokmuşçasına elimi sıkıca tutuyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, ağzım kuruyor. Boğazımı temizliyorum, umarım bu zihnime yardımcı olur. En çok endişelendiğim şey zihnim değil. Göğsümdeki başka bir aptal organ.

Nefesi tekrar düzeldiğinde ve yüzüne renk geldiğinde, "Dondurma üstün değildir" diyor. Sanki

konuşmada hiç duraklama olmadı. Geçiş ani oldu, ama egosu için, az önce olanları gündeme getirmeyeceğim. Öyle olmasını tercih ediyor gibi görünüyor. "Kremsiliğini takdir ediyorum. Ama ağır. Gelato daha hafif ama lezzet dolu. Şurup veya kiraz gerekmiyor..."

"Krem şanti veya muz yok mu?" Kafam hala onun elimi tuttuğu gerçeğine takılıp kalmış durumda. Kendi isteğiyle. Tekrar bağlantıyı ilk elden görmek için aşıya bakıyorum.

Kıkırdayarak, karşılaştığımızdan beri ilk kez gözlerimi onun gözlerine dikti. Gözlerine hayat geri dönmüştü, şakacı bir yaramazlık, ama sadece bir anlığına, sonra tekrar önümüze odaklandı. "Gerek yok."

"Kendi adına konuş. O bakireliği bozmayı sevmiyor musun?" Ayakları aniden durur, ben de hızdaki değişikliği fark etmeden aptalca yürümeye devam ettiğim için vücudum protesto edencesine sarsılır. Ayaklarımın üzerinde dengemi sağlar, ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Böyle şeyler söyleyip benim tepki vermememi bekleyemezsin."

"Ne dedim?" Az önceki konuşmayı geri sararak gülüyorum. "Kiraz meselesi mi? Ben öyle düşünmemiştim bile, seni pislik."

"Ben mi pislik kuşum?" Sanki benim imamdan ilham almış gibi, kırık kolunu göğsüne dayadı. Ama göğsümü sıkıştıran bu yan etki değil. Benim elimi tutmak için "iyi" elini kullanmaktan vazgeçtiği için. Kıkırdıyor. "Kirazları koparmakla ilgili konuşan ben değilim. Sen, geniş mavi gözlerin ve meyve suyuna batırılmış gibi görünen dudaklarınla konuşan sensin."

"Meyve suyu mu?"

"Kiraz suyu."

"Oh." Ve bu söze pek çok soru sormak istesem de, biz öyle insanlar değiliz. Biz, bir süreliğine silahlarımızı bırakmış düşmanlarınız ve bu el ele tutuşma olayı duygularımı karıştırdı. "Bu hafta başında eczaneden aldığım yeni bir dudak boyası. İşe yaradığına sevindim."

"İşe yarıyor."

Aklımı meşgul eden, kalbimi hızla attıran düşünceleri sıkıca tutuyorum. Kendimi korumak için onları yutuyorum. Belki de bu konuşma ya da onun sıcaklığıdır...

El ya da bunun iyi bir zamana dönüştüğü, ama dikkatli olmazsam bu adama aşık olabilirim. Zaman geçtikçe gözüme daha hoş görünse de, bunun olmasına izin veremem. İlişkimizin gerçek durumunu bildiğim sürece olmaz.

Aklımı başımda, kalbimi kontrol altında ve onu karanlıkta tutmak en iyisi. Elimi, oraya koyduğum kadar kolay bir şekilde onun elinden çekiyorum. O ise sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyor, kremaların yoğunluğu ve gelatonun özel bir şekilde nasıl yapıldığı hakkında bir şeyler gevezelik ediyor. Kendimi ona karşı savunmasız bir duruma sokmam aptalca. Muhtemelen yaşadığımız kaotik birkaç günün yorgunluğu ve keyifsizliğinden dolayı böyleyim.

"Bu yerin nerede olduğunu söylemiştin?"

Bana bir bakış atarak gülümsedi. "Söylemedim. Ama yakınlarda bir yer biliyorum."

Bu dikkat dağıtıcı şeye çok ihtiyacım var. O beni etkilemese bile kafam beni deli ediyor. Kafamdan tamamen çıkmak için parmaklarımı ağzıma götürüp şef öpücüğü gönderiyorum. "Tatlıya düşkünlüğüm için küçük bir şey lazım."

"Tatlıya düşkün müsün?"

"Sayılır. Gündüzleri şekerden çok, geceleri tatlılardan hoşlanırım."

Onun mırıldanmasını duyuyorum, sonra fısıldayarak "İlginç" diyor.

Benimle ilgili görüşlerini umursamadan, neden birdenbire bana karısı gibi davrandığına odaklanarak, bu konuyu ilerletmeliyim. "Neden bu kadar geç hissediyorum?"

Saatine bakarak cevap verdi: "Sekiz on beş."

"Bu geziyi iptal edip daireye dönsek kızarmısın?"

"Neden kızayım ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Gelato mu istiyordun?"

"Eve dönmeden önce gelato alabilirim." *Ev* kelimesi dilinden o kadar kolay çıkıyor ki, buna tepki olarak kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Ama telefonunu ödünç almam gerekecek. Benimki hala gizemli bir şekilde kayıp."

Çantamdan telefonumu çıkarıp ona uzattım. Kısa bir arama yapmak için elinde tuttu ve hemen geri verdi. Ama bu, kalbimin bu ilişki değişikliğinden sıkışmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum ve aynı zamanda "ev" kelimesinin ikimizi de temsil ettiği gibi sessizce keyifle kullanılmasına seviniyordum.

İşini bitirdiğinde, kaldırıma çıkıp iki tarafa da bakar. Kolunu havaya kaldırdığında, bunun bir kaçış olduğunu anlarım. Ama benden değil. *Benimle birlikte*. Birlikte "eve" gitmek için.

Zaten geceyi burada geçirmeyi planlamıştım ve boynuma dudaklarını hafifçe değdirdiğinde tüylerim diken diken olunca, daha fazlasına karşı olduğumu söyleyemem. Ama Warner, gelato'nun bir tuzak olduğunu düşündürüyor bana, özellikle de bir taksi kaldırıma yanaşıp bana kapıyı açtığı anda. Bu görevi ben yönetirken bir şeydi, ama onun emri altında, kendimi nasıl bir duruma sokuyorum?

BÖLÜM 13

Warner

Yanımızdaki ^{taksi} kornaya basıyor. Altı blok boyunca duyduğum ilk ses bu ve ben kendimi kaybetmek üzereyim. Delaney'nin sessizce oturması pek ona göre bir şey değil. En azından benim tanıdığım haliyle. Ama onun sessiz olduğu zamanlarda ya beni daha fazla işkence etmek için bir sonraki adımını planladığını ya da başka bir şeyin dikkatini kısa süreliğine çektiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Belki sonunda ona ulaşabiliyorum, kaotik dış kabuğunu kırmaya ya da havlu atıp bizi içine çektiği bu saçmalığı sona erdirmeye yaklaşıyorum. Sessiz kalmanın işe yaramasına şaşıyorum. Daha önce hiç buna kanmamıştım. Hiç bu kadar endişelenip böyle huysuz bir davranışta bulunmamıştım. Artık ona boyun eğmeyi reddederek soruyorum: "Aklında ne var?"

Bana gerçeği söyleyeceğini mi düşünüyorum? Söyleyebilir. Ağzından çıkan her kelimenin yalan olduğunu düşünmüyorum. Sadece yalanlarını ve gerçekleri nasıl ayırt edeceğimi bilmiyorum. *Henüz*. O, çoğu insandan daha zor okunuyor, ki sanırım bu kasıtlı, çünkü şu ana kadar gerçek Delaney'i görmedim.

Harika bir dış görünüşe, zeki bir zihne ve keskin bir dile sahip olan Delaney'nin, her zaman *ortaya* çıkmayan bir tarafı olup olmadığını merak ediyorum. O da "Gerçekten bilmek istiyor musun, Warner?" diye cevap veriyor.

"Gerçekten bilmek istiyorum, Delaney." Gülümserim ve cesaretimi toplayarak elimi uzatıp küçük parmağımı onun parmağına dolarım.

Bağlantıya bir göz attı ama elini çekmedi. "Bugün çok şey oldu." Durakladığında boşluğu doldurmak istedim ama yapmadım çünkü ne düşündüğünü, onu neyin üzdüğünü ve neyin mutlu ettiğini bilmek istedim.

Kahretsin, umursuyor muyum?

Göğsüm sıkışır, bu yüzden kolumun kırık olduğunu hatırlamadan önce uzanırım. İçimde oluşan düğümü yok etmek umuduyla, açıkta kalan parmaklarımla onu masaj yaparım.

Sevmek imkansız. Sadece iki gün oldu. Bu mantıksız olurdu. Duygularımı her zaman kontrol altında tutarım. Onun alt dudağının parlaması, ona her baktığımda gözlerimi ona çekmesi ya da kot pantolon giyme şekliyle bu durum değişmeyecek. Kotun kalçalarına sarılması hoşuma gidiyor. Duygularımı serbest bırakmadan onun görünüşünü hayranlıkla izleyebilirim. Sevmek böyle olur. Zihinsel olarak bir döngüden geçip başladığım yere mi döndüm? Kahretsin, bana da bulaşıyor.

"Beni kurtardın ve sonra..." diyor. Bakışları ön camdan uzaklara kayıyor. "Öyleydi." Başını sallayarak gözlerini kucağına indiriyor. "Bugün çok şey yaşadım. Şu anda duygularım biraz karışık. İyileşeceğim, ama yavaşlamak zihnime olanları sindirmek için çok fazla zaman verdi."

"Görünüşe göre ödeştik."

Gülümsemeyi engellemek için çaba sarf etmesine rağmen, gülümsemenin başlangıcını yakalıyorum. Taksi arkasında bana baktığında gülüyor. Hafif ama özgürleştirici bir gülümseme, sesi bile bana iyi geliyor. "Öyle görünüyor." Beni işaret ederek ekliyor, "Ama sadece bu seferlik."

"Katılıyorum. Bana borçlu olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Sana ne için borçlu olabilirim ki?"

"Bilmiyorum, ama eminim sana baskı yapabileceğim bir şey bulabilirim. Yani... zor olmaz. Bir kedi yavrusundan çok da büyük değilsin."

"Vay canına, yetişkin bir kedi bile değil, ha?"

Dudaklarımı sıkarken başımı salladım. "Korkarım öyle, ama bunu ailenle konuşman gerek." Yeni cephane

kilitlendi ve ateşlemeye hazır. *Ve ateş!* "Bu arada onlar nasıl? Onlarla akşam yemeğinde buluşmayalı çok uzun zaman oldu."

Korku, konuşmanın neşesini çalarken, o kısa bir süre benden gözlerini ayırdı. Geri döndüğünde, alt dudağının titremesi midemi bulandırdı. "Bu komik değil. Ölmüş babamla dalga geçme. O, sınırların dışında."

"Kahretsin, özür dilerim Delaney. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Siktir.

Alnı kırıışmış, ama şöyle diyor: "Hafıza kaybın olduğu için bunu beyin sarsıntısına bağlayalım. Gerçi, cenaze konuşmasını yaptığını düşünürsek, hafıza kaybından daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

Buna ne cevap vereyim? Yalan söylüyorum, ama bu çok fazla. "Hey," diyorum, sesimi arabadaki kasvetli havaya uygun olarak alçaltarak. "İyi misin? Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Öyle olmalı." Kahkahayı patlatıyor. Elini uzatıp bacağıma koyuyor ve beni okşuyor. "Babam hayatta ve sağlıklı. Sen gerçekten hafıza kaybı yaşıyorsun. Emin değildim ama vay be, tuzağa düştün."

Şimdi gerçekten suskun kaldım. O amatör değil. Oyunu daha da geliştirmem lazım.

"Her şeyi unutmadım."

Terlemek gerçek bir şey olsaydı, o bunun en iyi örneği olurdu. "Hatırlamaya başladın mı?"

"Evet." Anamlı bir duraklama eklemek, onun tepkisini incelemek için bana zaman kazandırır. Benimle dalga geçtiğini bilmesem, bunu büyük bir pisliklik olarak görürdüm. Elinin tersiyle alnını siler. Peki. Onu bu ızdıraptan kurtaracağım. "Sadece ara sıra aklımda beliriyor. Nedense, arkadaşın aklıma geldi. Sarışın olan." Ya da bunu biraz daha uzatayım. "Adı neydi?"

"Juniper?" Adın sonunu neredeyse yutuyor. Saçını kulağının arkasına atıyor ve sanki kaçmak için şehirdeki yerini takip ediyormuş gibi pencereden arkama bakıyor.

Arkadaşının adının ne olduğunu hiç bilmiyorum, ama parmaklarımı şıklatıyorum. "İşte bu." Arka koltuğun loş ışığında birbirimize attığımız bakış, bizi eşit şartlara getiriyor. Bu, ilk kez

köşeye sıkışıyor. Umarım zaferin sesini tanır. Çünkü o ses geliyor. "Her neyse, başka bir şey öğrenemedim."

"Çok yazık. Bak," diyor, araba kaldırıma yanaşırken, "eve geldik." Pencereden dışarı bakarak, ona çok ihtiyaç duyduğu dikkat dağınıklığını sağlıyorum.

"Zaman su gibi akıp geçti."

"Evet. Geldik." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Elimi ona uzattığımda elini elime koyuyor. Yüzündeki rahatlama beni gülümsetiyor. Uzun zamandır bu kadar gülümsememiştim. Kötü niyetli olsa bile, kazanmış gibi hissediyorum ve bu en sevdiğim şey. Bu ve anlaşmaları kapatmak. Kaldırıma sağlam basınca, yüzümüz, yani göğsümle yüz yüze geliyoruz, ama ben başımı yana eğip onun güzel gözlerine iyice bakıyorum.

Taksideki gerginlik ortadan kalkmış. "İşte geldik, yine evdeyiz," diyor, sanki bir şeyden kurtulmuş gibi gözlerinde bir ışık parıldayarak. Birkaç dakika önce berabere kaldığımız halde üstünlük sağlamış olmak büyük bir başarı. Övgüyü kabul edip zihnimde kendimi tebrik ederek zafer turu atıyorum.

Kapıcı diğer taraftan koşarak bize kapıyı açıyor. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum. "Penthouse'a bir paket teslim edildi mi? Landers."

Arkadaş edindiği için mutluymuş gibi sırıtarak, "Evet, efendim. Beş dakika önce," diyor. Tezgahın etrafından koşarak geçip üzerine küçük bir soğutucu koyuyor.

Delaney bana bir bakış attı, ama genişlemiş gözleri etkilenmiş olabileceğini ele veriyordu. "Parti mi veriyorsun, Landers?"

"İki kişilik parti." Onun burnuna hafifçe vurarak onu suskun bırakıyorum ve kapıcıya dönüp, "Tanışmadık. Ben Warner Landers," diyorum. Elimi uzatıyorum, o da kuvvetle sıkıyor.

Kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak, "Robert, ama bana Rob diyebilirsin," diye cevaplar.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Yanına yaklaşarak ekledim, "Bu eşim Delaney." O tükürüğünü yutmaya başlayınca gülümsedim. Sırtını okşayarak eğildim ve fısıldadım, "İyi misin tatlım?"

Nefes alış ı göz kırpma hızında. "İyiyim." Boğazını temizler. "Her şey yolunda." Gözlerini Robert'a çevirir ve "Tanıştığımıza memnun oldum" der. Bir fareden çok daha yüksek sesli değil, ama gülümsemesi herhangi bir erkeği yere serer. Neyse ki, herhangi bir erkekle uğraşmıyor. Benimle uğraşıyor ve o oynamaya geldiğine göre, ben de oynayacağım.

"Ben de." Rob, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." der.

"Öyle yapacağız," diyorum ve küçük tutacağından soğutucuyu alıyorum. Delaney ile evlilik düzenine girmenin bu kadar kolay olması rahatsız edici. En azından dış dünyaya göre. Kırık kolumu uzattığımda, o koluma tutunuyor ve bekleyen asansöre doğru yürüyoruz.

Kapı kapanır kapanmaz, küçük alanı hızla geçer, sanki hayatı pahasına tutunuyormuş gibi arkasındaki korkuluğa tutunur. Bir elini bırakıp, iki parmağıyla yüzüme işaret eder, sanki gözlerini benim gözlerime dikmiş gibi. "Ne yapıyorsun, Warner?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, ses tonuma saflık katarak, çünkü o beni öyle görüyor. Asansörün bu kadar epik bir göz devirmesini kaldırabilmesine şaşıyorum. Gülmemi saklamaya çalışmıyorum. Sinirlenerek gözlerini kısıyor ve kat göstergesine bakıyor. "Bu benim karım," diyor alaycı bir sesle, sesi kendi sesinin aptalca bir versiyonuna dönüşüyor. "Ben, istediğim her şeyi her şeyi elde edebilen CEO'yum."

"Her şeyi değil," diye düzeltiyorum.

"Neyi elde edemezsin? Her saat kapına teslim ettiremeyeceğin bir şey söyle."

"Sen." Ses tonumda alaycılık yok, yüzümde kendini beğenmişlik yok. Dürüstçe cevap verdiğimi sorgulamaya başlıyorum.

Dudaklarını aralıyor ve göğsü buna tepki olarak yükseliyor. Ayakkabılarına bakarak ayak bileklerini yana doğru çeviriyor ve sonra tekrar dik duruyor. Gözlerinin dış köşelerinde bir yumuşaklık var, omuzlarında tuttuğu gerginliği hafifletiyor. "Sen beni elde ettin."

"Ve kaybettim." Nefesim istem dış ı derinleşir, yalan göğsüme saplanır ve o düğümü tekrar sarar. "Buradasın. Hastaneden beri benimlesin, neredeyse hiç yanımdan ayrılmadın. Kalacak mısın?"

Asansör zil sesi çalar, katımıza geldiğimizi bildirir ve beni etkisi altına alan büyüü bozar. Metod oyunculuğu yoğundur. Kapılar açıldığında, sessizce iner. Balonumuz dış dünya tarafından istila edilmiştir. Yürüyoruz, ama ikimiz de sessizliği bozmuyoruz.

Kapıya ulaştığında, arkasına bakmadan beni bekledi. Arkasında durup, başının tepesine bakıyorum. "Kilit açacak mısın?" diye soruyor.

"Anahtarın var sanıyordum?"

"Ben... şey," diye kekeledi, gözlerini kapıya dikmiş halde.

Benden kaçınıyor galiba. "Seninkini kullan. Daha kullanışlı."

Sağ elim bu günlerde cebime sığmadığı için pek de öyle sayılmaz. "Anahtar o cepte. Onu alabilir misin?"

Omzunun üzerinden bir bakış atar, yavaşça dönerek gözleri vücudumun aşağısına doğru kayar. Birkaç kez göz kırptıktan ve kendi kendine tartışıyor gibi göründükten sonra, biraz mırıldanarak, elini uzatıp cebime sokar.

Tırnaklarının uçları, cebin ince kumaşını sıyrarak bacağıma değiyor. Kaderi kışkırtmamalıydım. Beklemediği bir şeyle karşılaşmaması için pozisyonumu değiştiriyorum, ama bu da işe yaramıyor. Penisime dokunduğu anda, gözleri benimkilere kayıyor ve elini cebimden çekiyor.

Özür dileyebilirim, ama bunu işin bir riski olarak görüyorum. Kadın bazen dengesiz davranıyor, ama yine de çok seksi. Bugün onunla vakit geçirip onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra daha da öyle oldu. Kim bilir, belki de hepsi sahteydi. Öyleyse, o iyi bir oyuncu. Öyle değilse, onun neyin peşinde olduğunu bilseydim, aramızda bir sorun olmazdı.

"Anahtarı almalısın bence" diyor. Soğutucuyu yere koyup sol cebime uzanıyorum. "Hey! Sağ tarafında olduğunu söylemiştin!"

"Öyle mi yaptım? Sanırım karıştırmışım." Anahtarı çıkarıp, "Voilà" diyorum. Kapıyı açıp ona açıyorum. Ayağımla kapıyı tutarken, o başını sallayarak içeri giriyor, bu da bu savaşı kazandığımı gösteriyor. Soğutucuyu alıp onu içeriye takip ediyorum.

Yatak odasına doğru yönelirken, "İyi geceler" diyor.

"Bekle, nereye gidiyorsun? Gelato var, hem de çok fazla." Durup arkasını döner, omuzlarından enerjisi boşalırken başı yana düşer. "Ne kadar cazip olsa da, çok

çok yorgunum."

"Saat daha dokuz bile değil."

"Erken yat, erken kalk." Yine koridorda yürümeye başlar, adımları penthouse'da yankılanır.

Soğutucuyu tezgahın üzerine koydum. "Bana eşlik etmek için uyanık kalmayacak mısın?"

"Gerçekten çok yorgunum, Warner. Belki yarın gece."

Ne olacağını görmek için bir düğmeye basmaya karar verdim. "Ya burada olmazsan? Bu geceyi en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Ayakları durdu, ama yine de sadece sırtını görebiliyordum. Bu sefer geri döndüğünde, "Yarın neden burada olmayayım ki?" diye sordu.

Kolumu yan tarafa uzatarak, "Beni terk ettin, Delaney. İyileşiyorum. Bu gece ilaçlara bile ihtiyacım yok. Kaldığın için minnettarım, ama yarın beyin sarsıntısı konusunda endişelendikleri durumdan çıktım. Öyleyse neden burada kalasın ki?"

Gözümü kırpsaydım, maskesinin kaydığını kaçırdım. Gerçekten bir şey gördüğümü anlamaya vakit bulamadan maske yerine geri oturur. Gülümser ve ben, o gülümsemenin, bir anlık da olsa, kazara ortaya çıkan kişiliğiyle çeliştiğini anında anlarım. Gülümseme güzeldir ve çoğu kişiye inandırıcı gelebilir, ama ben onun gerçek olmadığını bilirim, az önce gördüğümle karşılaştırıldığında. "Ya bir hata yaptıysam?" der.

"Beni terk etmekle hata mı? Buna ben cevap veremem Delaney. Sadece sen cevap verebilirsin."

O yatak odasına girmeden önce, başını sallayarak aramızda açıklanamayan bir anlayış geçer. Onun ardında kalan hava ağır değildir. Sanki umut sohbete girmiş gibi hafiftir.

Ne diyorsun sen, Landers?

O bir dolandırıcı. Bu ayrıntılı plan bana başka seçenek bırakmıyor, ona uymak zorundayım. Peki dolandırıcılık nedir? "Yatakta sana eşlik etmemi ister misin?" diye sesleniyorum, dondurma kaplarını açıp dondurucuya koyarken.

Kafasını dışarı çıkararak, "Seni yatağıımızdan uzak tutamam" diyor.

Sol elimi tezgaha koyup, muhtemelen olmaması gereken yerlere giden düşüncelerle ona bakıyorum. "Bu bir davet mi?" Çok geç.

Ondan bir gülümseme kopardım.

"Keşke." "Aslında gerçekten keşke."

Gözlerini devirerek, gülerek yatak odasına geri çekildi.

Bir an fazla duraksıyorum, sanki tekrar ortaya çıkacakmış gibi boş kapıyı izliyorum. Kafamı sallayarak dönüp dolaptan bir bardak çıkarıyorum, su doldurmaya hazır. Artık ağrı kesici almadığım için daha sert bir şey içebileceğim aklıma geliyor. Bu durum kesinlikle bunu gerektiriyor. *Bu durum Delaney'i kastediyor.*

Yemek odasındaki bardan bir şişe burbon alıp, bardağı yarısına kadar dolduruyorum, bir yudum alıp, kalan kısmı tekrar dolduruyorum.

Delaney?

Delaney...

Bu onun gerçek adı mı ki?

Başka hiçbir sesin rahatsız etmediği bu ortamda, içimi bir sinirlilik kaplıyor. Landers'in, onun iddia ettiği gibi soyadı olmadığına eminim. Tıpkı içine girmek üzere olduğu yatak gibi. Bu konuda nasıl bu kadar iyi olabilir?

Kendimi tamamen bu işe adamam gerekiyor. Durum, yani Delaney, her an izlenmeli. Ama önce, kehribar rengi sıvıyı bir yudum alıyorum. Bourbon boğazımdan yumuşakça geçiyor ve bir yudum daha almam için beni kışkırtıyor. Onunla başa çıkmak için sıvı cesarete ihtiyacım yok, ama bir yudum daha zararı olmaz.

Elimde bardakla koridora doğru ilerliyorum.

On dakika bile geçmemişti ki, bir baştan çıkarma sahnesine rastladım. Komodinin üzerinde bir mum titriyordu ve havada egzotik bir koku vardı. Işıklar loştu ama o, karanlıkta okuyabiliyormuş gibi bir kitaba dalmıştı. Ya da en azından elinden geleni yapıyordu.

O benim burada olduğumu fark etmeden bir an önce kapıya ulaştım. Harvard tişörtümün yerine, ince bir üst giymişti, spagetti gibi ince askıları vardı

ve meme uçları dik bir şekilde dikkat çekiyor. Delaney, benim yatağında oturmuş, oraya aitmiş gibi görünüyor ve son derece seksi. Bana baktığında, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Kendi yatak odama girmek için izin almam gerekiyormuş gibi orada duruyorum. İçeri girip odayı geçerek ona doğru yürüyorum. "Yatağa geliyorum." Mumun yanında küçük bir çerçeve duruyor, alevin her titremesiyle kristaller parlıyor. İlginç

. . . "Burada yaptıklarını beğendim. Burasını gerçekten kendine ait hale getiriyorsun, sanki kalmak niyetindeymişsin gibi."

Gözleri elindeki kitaptan ayrılmıyor, ama içten içe bakmak için can attığını biliyorum. "Tıpkı ayrılmadan önceki gibi yine ev gibi hissettiriyor." Bir sayfa çeviriyor ve sonra gözlerindeki sinsi bakış beni vuruyor. Beni kızdırmaktan büyük zevk alıyor.

Nefes al. Yatağın yanında dururken kayıtsız bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama *zar* zor başarabiliyorum. Bardağımı komodinin üzerine koyuyorum, bardak altlığı kullanmadan, sanki yoğunlaşmadan zarar görmeyecekmiş gibi ahşabı doğrudan kullanıyorum. Gömleğimi çıkarıp ellerimle karın kaslarımı ovuyorum. "Burger çok lezzetliydi. Senin yaptığın gösteriden sonra bir daha oraya girmeme izin verilmeyecek olması çok kötü."

Bu salya mı?

Dili dışarı çıkıp ağzının köşesini yaladıktan sonra alt dudağını ısırırdı. Sanırım onun Achilles topuğunu buldum. Onun için beklediğimden daha tahmin edilebilir bir şeydi. Gözleri benim için çok uğraştığım altı paket kaslara yapışık halde, burnundan nefes aldı. "Sen, şey, ben... Çok güzel. Yani, öyleydi. Hamburger. Ugh. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Kitabı, umduğu etkiyi yaratmadan kapatır, çünkü kitap kağıt kapaklıdır. Dudaklarını yalayıp, "Ne oldu sana?" diye sorar. Pantolonumun düğmesini açmaya başlarım. "Warner." Dudaklarından çıkan uyarıcı ton, gözlerinin manzarayı içmeye devam etmesini engellemez.

Karın kaslarımı okşayarak onu kızdırmaya devam ediyorum. "Ne?"

Dikkatini başka yöne çekmek için, komodinin üzerindeki bardağa bir göz atıyor ve sonra bana doğru koşuyor. "Sarhoş musun?"

"Sarhoş değilim tatlım, ama aramızdaki bağı hissediyorum." Yatağın kenarındaki küçük alana yerleşmek için ona çarparak biraz yer açıyorum. O hareket etmeyi reddettiğinde, kalçamı ona doğru itiyorum

kalçamı onun kalçasına doğru itiyorum ve o da yana doğru yatağa yuvarlanıyor. "Söylesene, sen de hissediyor musun?"

"Tam olarak ne hissediyorsun?" Kendini destekleyerek, bana yer açmak için ortaya kaydı. Hızla, yanına yerleşmek için ihtiyacım olandan daha fazla yer kapladım. "Tek hissettiğim şey, sınıandığım."

"Seni neden sınavayım ki?"

"Oh, bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde cevaplar ve başını boynunda döndürür. "Belki de beni sinirlendirmek için."

Görevi hatırlayarak, onu paranoyak hissettirmekten çekinmiyorum. Güçlü ol. İtiraf ettir. *Görüşürüz bayan*. Elinden kitabı alıp yatağın ucuna atıyorum. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır. Daha çok çabalaman gerek ve umarım kitabımı zarar vermemişsindir. Kapakların kıvrılmasından nefret ederim."

"Meydan okumayı kabul ediyorum, kitap için endişelenme. Sana yenisini alabilirim." Eğilerek, kulağı ile dudaklarım arasındaki mesafeyi kapatıyorum. Nefes almadığından eminim. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum" diye fısıldıyorum.

Son otuz saniye içinde gözlerini kırpmadığını da düşünüyorum. Bir nefes alıp havayı içine çekiyor. Nazik ve işkence gibi yavaş bir nefesin sonunda, "Sarhoş olmayabilirsin, ama sana bir şey oldu. Bence bunun sebebi alkol. Tam olarak ne kadar içtin?" diyor.

"Ne yaptığımı tam olarak bilemeyecek kadar çok içmedim."

BÖLÜM 14

DELANEY

Warner yatak odasına girmeden önce ne kadar içtiğini bilmiyorum, ama yanındaki bardak, davranışındaki ani değişimi açıklayacak kadar boş görünmüyor. Ne yazık ki benim için, öpülmeyeli epey zaman oldu, başka şeyler ise hiç yok. Final sınavları, mezuniyet, iş arama ve restoranda tam zamanlı çalışma arasında, flört etmek için zamanım kalmıyordu.

Onun bir işkolik olduğunu düşünmüştüm, ama belki de bütün gün ofisinde mekik çekiyordur. Yoksa o adam nasıl o kadar kaslı olabilir ki? O büyük ve güçlü elleriyle karın kaslarını okşarken, o gerçek dışı karın kaslarını göstererek bana acımasızca davranıyordu. O beni böyle dikkatimi dağıtırken nasıl en iyi performansımı sergileyebilirim? O, geçici olarak sağduyumu kaybetmeme neden oluyor. Üç gündür içinde bulunduğum bu planın tamamı için de aynı şeyi söyleyebilirim. Ama değiştiremeyeceğim küçük şeyler hakkında tartışmanın bir anlamı yok.

Ona karşılık olarak, "Bana bir bardak getirmeliydin" diyorum.

Bana bardağı uzattı. "Paylaşabiliriz. Evli olduğumuza göre, tükürük alışverişi beni rahatsız etmez."

Gözlerimi devirerek gülüyorum. "Tükürük alışverişi mi? Bu tanımla karşı koymak gerçekten zor." Warner Landers'ın taşıyabileceği mikropları öldürmek için sek içki içiyorum. Kristal kesim bardağı ağzıma götürüp, sıvının kenarını kaplayacak kadar eğip dudaklarıma değdirerek tadına bakıyorum. Isı anında hissediliyor, boğazım ısınmaya başlıyor. Küçük bir yudum alıp bardağı ona geri veriyorum.

Gözleri bardağından içerken benimkilere sabitlenmiş durumda. Dilinin ucuyla dudaklarında kalanları temizlemesini izlerken, bu adama saldırmak istiyorum. Sonra onun, ailemin geçim kaynağını ve evini yok etmek isteyen adam olduğunu hatırlıyorum. Muhtemelen küçük adamları ezmekten zevk alıyor. Çekici olması, hatta aşırı çekici olması, hedeflerime ulaşmamı engellemiyor. Kabul ediyorum, bu işi kolaylaştırıyor. Yani, ona ya da karın kaslarına bakmak zor değil.

Tanrım, çok sığ konuşuyorum.

İstediği her kadını elde edebilir, bu yüzden onu elde etmek istediğim için beni dava et. Hiçbir kadın kapısını çalmadığına göre bir ilişkisi yok gibi görünüyor ve bir şekilde, bugün kişilik değişimi hoş bir değişiklik oldu.

Pes etme, Delaney.

Ona merhamet etmek için yolumdan saptığım anda, eminim ki işleri benim için daha da kötüleştirmek için elinden geleni yapacaktır. Tıpkı birdenbire bir "arkadaş"ını getirdiği zamanki gibi. Beni köşeye sıkıştırdı ve daha fazla yalan söyleyerek mezarımı daha da derinleştirdi. Başka ne yapabilirdim ki? Kapana kısılmış hissettim.

Onun tavırları değişti, bu yüzden benim de uyum sağlamam gerekiyor. Adam birdenbire tahrik oldu. Sanırım bu, ben onun cebini karıştırırken başladı. Ya seks yapmak isterse ne yapacağım? İçimden gülümsüyorum. Onun altında sırt üstü yatmaktan daha kötü durumlar da olabileceğini düşünüyorum.

Ugh. Aklını pisliklerden arındır. Şüpheli görünmeden restoranla ilgili anlaşmayı nasıl gündeme getireceğimi bulmam lazım. Öne uzanıp bardağı tekrar ondan alıyorum ve bu sefer daha büyük bir yudum alıyorum. Diğer şeyler zamanı geldiğinde kendiliğinden hallolur. Rahatlamam ve şu anda gittiğimiz yönden çıkmanın bir yolunu bulmam lazım. Yoksa dizginleri ele alıp onu suya mı götüreyim?

Cazip...

Sırtlarımız başlığa yaslanmış, gözlerimiz mum ışıklı odanın önündedir. Tanımadığımız bu odada kişisel bir şey görmek zor, ama mobilyalardan başka pek bir şey yok. Burası sadece temiz bir ev değil, neredeyse hiç yaşanmamış bir ev. İçinde hayat yok. Koridorlarda kahkaha sesi yok. Başkalarını boş ver. Warner, fiziksel varlığından başka

fiziksel varlığı dışında bu alanda neredeyse hiç yok, ama şu anda bacaklarını biraz daha açarak çok daha fazla yer kaplıyor. Bu gidişle, bana sadece 30 santimlik bir alan kalacak.

Her zaman ona üstüne çıkabilirdim. Büyük laflar ediyor, ama bunu gerçekleştirebilir mi? "Ee..." diyorum, ne eklemek istediğini görmek için cümleyi havada bırakıyorum.

"Düşünüyordum da..." Kendi sözünü yarım bırakıyor, ama ben onun nasıl bitireceğini çok daha merak ediyorum. Bitirmiyor.

Bardağı alıp, "Ne hakkında?" diye soruyorum. Bir yudum alıp, sonra bir yudum daha alıyorum. İçki yakıyor ama dumanlı, tatlı tadı oldukça hoş.

"Daha önce kırık kolla seks yapmadım."

"Beyin sarsıntısı geçirirken seks yaptınız mı? Bu güvenli mi? Doktorun böyle bir şeyi tavsiye edeceğini hayal bile edemiyorum."

"Doktorlar hiç seks yapmayı tavsiye eder mi?"

"Tabii." Ona bir bakış attım. "Bir tanesi migreni hafifletmeye yardımcı olacağını söylemişti." Bir yudum aldım ve sonra olanları hatırladım. Bunu geri vermeden önce bir içki daha içmem gerekiyordu. "Sonra gönüllü oldu."

"Ne?!" Bana doğru eğildi ve "Delaney, lütfen bana onun artık senin doktorun olmadığını söyle." dedi.

"Artık benim doktorum değil." Omuzlarımı bir kez yukarı aşağı salladım. "Arkadaşımın odasında ders çalışırken sürekli yaktığı tütsüden migrenim olduğunu keşfettim. O yüzden tütsü yakmayı bıraktık."

"Juniper mı?"

Göğsümden bir kahkaha patladı. "Evet. Juniper. Arkadaşım. Senin çok iyi hatırladığını sandığın sarışın." Tanrım, bana merhamet et. Bu adam sinir bozucu. "Bu arada, onu hatırlaman ilginç... *Özellikle de o gerçekte var olmayan biri olduğu halde.*" "Ama beni hatırlamıyorsun. Karını."

Bakışları, battaniyenin altına sakladığım bacaklarımı taradıktan sonra, parmak eklemlerini uyluğuma sürtmek için uzandı. Aramızdaki battaniye ve çarşaf bile kalbimin hızlanmasını engelleyemedi. "Eminim, anıların geri gelmesini tetiklemek için yapabileceğimiz bir şeyler vardır. Sence de öyle değil mi?"

"Bence bana asılıyorsun."

Bardağı geri koymak için hareket ederken, kırık kolu nedeniyle daha yavaş hareket ediyor, ama geri döndüğünde aramızdaki ortak an alev alev yanıyor. Lanet olsun o inanılmaz karın kaslarına, ruhuma bakan o gözlere ve o boğuk, baştan çıkarıcı sesine. Bu ara, kendimi toparlamam için yeterince uzun sürmedi, çünkü o, kendine güvenini ortaya koyacak kadar sıırtmaya başladı. "Bir kocanın karısına ilgi duyması o kadar yanlış mı?"

Nefes alıyorum, umarım nefesim düzenli ve ona karşı olan kirli düşüncelerimi ele vermez. Bal kadar tatlı bir şekilde, kirpiklerimi kırpyorum. "Tüm olanlardan sonra bile mi?"

"Amnezi'nin güzelliğı de bu, bebeğim. Ben boş bir sayfa gibiyim. Yeni bir başlangıç. Birlikte yeni anılar yaratmamızı engelleyecek hiçbir şey yok." Yaklaşıyor, eli belimin arkasına kayıyor. Hızlı bir hareketle, çığlık atacak zamanım bile olmadan kucağına çekiliyorum. Zaten itiraz etmezdi.

Örtü bacaklarımdan kayıyor ve alt tarafımı sadece ince bir saten örtüyor. Dantelli kenarlı bol bluzum karnıma değıyor ve kumaşın örtmediğı alanı ortaya çıkarıyor. Pantolonu hala üzerinde, açık düğmesinin kapağı kışma sürtünüyor. Bu tür küçük ayrıntıları fark etsem de, aramızda çok daha büyük bir sorun büyüyor.

Yutkunmam çok gürültülü ve çok gergin olduğum için yanaklarım yanıyor. "Warner," diye fısıldıyorum, gözlerine bakarak. Yanağına dokunuyorum. Son birkaç gündür uzayan sert sakalları, elimde küçük dikenler gibi hissediliyor. Sahne hazır. Sonuç bizim elimizde. Cildinin sıcaklığı ve hafif kokusu, yün bir fular gibi beni sarıyor. Büyük eli kalçamdan belime kayıyor ve vücudum ona tepki veriyor. Sertleşen meme uçlarımı ya da kalçalarımın ona daha sert bastırmasını saklayamıyorum, bu baskı hayatta kalmam için zorunlu hale geliyor.

Bu çok fazla. Benimkine kıyasla onun boyu ve şeytanın beni savaşımaya değer bir ödölmüşüm gibi bakması beni mahvediyor. Eğilip dudaklarımı onun dolgun dudaklarına değıdiriyorum, ama pes etmeden önce kendimi tutuyorum ve tekrar geri çekiliyorum.

Nefesi benimki gibi derinleşmiş, göz kapakları ağırlaşmış ve dudakları aralanmış, izin versem beni öpmek için hazır. Öpüyorum çünkü

kontrolümü kaybederim, kucağından kayarak, yatağın diğer tarafına geçene kadar hareket etmeye devam ediyorum. Pencereleden yıldızlar gibi parlayan şehre ve sonra kral ve kraliçeye yakışır bu saray gibi odaya bakıyorum. Ama ben onun kraliçesi değilim. Onun sarayının bir parçası bile değilim. Bu hayata kıyasla ben sadece bir köylüyüm.

Kendi ahlaki değerlerime aykırı davrandığım gerçeğini görmezden gelerek, milyonlarca kez kendime ne yaptığımı sordum. Minör ligde bile oynayamıyorken neden majör ligde oynamaya çalışıyorum? Utançtan başımı eğerek, parmak uçlarımla alnımı okşuyorum.

"Delaney?" diye fısıldadı, kıpırdamadan. Bana alan tanıdığı için minnettarım, ama itiraf etmeliyim ki aramızdaki bağı özölüyorum. Yataktan kalkıp yatağın diğer tarafına geçti. "Neler olduğunu konuşmak ister misin?"

"Hayır." Gerçeğimi ve mücadele ettiğim duygularımı saklayacak yalanlar bulamıyorum. Ondan yüzümü çevirip, ağzımı kapalı tutarak pencereden dışarı bakıyorum. Kristal bardağın kaldırılma sesi beni geriye dönmeye zorluyor. Warner, yoğunlaşma suyunun birikmesini önlemek için elini ahşap yüzeyde gezdiriyor. Aslında gece masasını lekelememek için yaptığını bilmek güvenli bir tahmin olurdu.

Yere attığı gömleğini yerden alıp yüzeyi silerken, ağzımın sol tarafında bir gülümseme belirir. Alçının ucundan çıkan parmaklarıyla parlak çerçeveyi tutar. "Bu sen misin?"

Olanlara karışmamak için adımlarımı hafif tutarak yanına yaklaşıyorum. Onun hemen yanında durup fotoğrafa bakıyorum. O gün hissettiğim umut ve mutluluk yeniden içimi kaplıyor. "Büyük güneş gözlükleri, kırmızı dudaklar, saçlarım pürüzsüz ve parlak, buklelerim mükemmel dalgalar oluşturuyordu." Sanki o ne demek istediğimi anlamamış gibi fotoğrafa dokunuyorum.

"Coney Island mı?"

"Üniversiteden mezuniyetimi böyle kutladım. O bluz ve eteği, her bahar düzenlenen Dumbo kıyafet takasında yirmi dolara aldım. Çok ucuza geldi. Yeni olsaydı, yüz elliden fazla ederdi." Fotoğrafa bakarak, tüm görünüşü inceliyorum, hala o kıyafeti seviyorum. Ama belki de sadece görünüşüm değildi. Zorluydu...

kazanılmış başarı. "Ailem oradaydı, bu yüzden tören için gömleğimi pantolonumun içine soktum, ama karnavalda gömleğimin önünü düğümleyerek karnımı ortaya çıkardım." Kendime gülmek istiyorum, gözlerimi devirmek istiyorum. Neden biraz utanç duyduğumu bilmiyorum. Utanmamam gerekirdi. Başımı koluna yaslayarak ekliyorum: "Bunu yaptığım için kendimi asi hissettim. Ama aynı zamanda kendimi güzel de hissettim. Rastgele bir adama fotoğrafımı çekmesini rica ettiğimi hatırlıyorum, umarım telefonumu alıp kaçmazdı. Spoiler uyarısı: kaçmadı."

Warner bardağı masaya geri koyar ve kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırır. Cildi benimkine değince sıcaklığını hissederim, bu temas vücudumdaki her parçacığı elektrikle doldurur. Bana bakarak sorar, "Neden ailenizden biri fotoğrafı çekmedi?"

Kızgın değilim, bu konuyu kafamda milyonlarca kez düşündüm. Sebepleri kabul edilebilir. Haksız yere, hala incinmiş durumdayım. "Akşam yemeği servisi için restorana dönmeleri gerekiyordu."

"Yalnız mı gittin?"

"Odada oturmaktan ya da resepsiyonda çalışmaktan iyiydi. O gece izinliydim, ben de Coney Island'a gittim. Küçükken gitmiştim, birkaç saat kaybolmak için iyi bir yer gibi görünüyordu."

Yatağa oturur, elimi tutar ve beni kendine çeker. Dizlerimiz birbirine değiyor, benim dışım onun iç kısmına, bu birleşme sanki onun kucağında otururkenki kadar samimi. Boş boş konuşarak sessizliği bozmak istemediğim için yutkunuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldıyor, gözlerimin içine bakarak.

"Tabii ki."

"O fotoğraf ne kadar zaman önce çekildi?"

Yaşımı sormak için çok dolambaçlı bir yol, ama benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek istemesi ve bunu öğrenmek için yeterince önem vermesi hoşuma gidiyor. "İki yıl önce."

"Yani yirmi dört yaşındasın?" Başımı sallıyorum, beni götürdüğü bu yeni alandan endişe duyuyorum. "Ne kadar süredir evliyiz?"

Zırhımı yere bırakıp çok rahatlamıştım. Onun yüzüne dokunduğumda, sanki kendi kalbim gibi onun kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Yalanlar boğazımda safra gibi yükselirken midem düğümleniyor. "Bir yıl bile olmadı."

"İlk yıldönümümüzden önce seni kaybetmekle tam bir pislik olmuş olmalıyım."

"Sen mi söylüyorsun," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama içimden gelmiyor, bu yüzden onun da duymadığını biliyorum. Yine de devam ediyorum. "Seninle yaşamak zorundaydım."

Beni bıraktığında elim yanıma düşüyor. Dizlerimiz hala birbirine değecek şekilde dururken, bakışları aramıza düşüyor. Burun köprüsünü ovuşturuyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Otuz dört yaşımdayım." Bu itirafının bir amacı yok gibi görünüyor.

Onun benden on yaş büyük olduğunu fark etmemiştim. Görünüşünden kişiliğine kadar, yaş aralığına uyan birçok özellik var. Yani bu şok edici bir haber değil. Tırnak uçlarımı çenesinin altına sürüp elimi tekrar yanıma koyuyorum. "Yaş farkı olan bir ilişki yaşamak çok klişe."

"Biz öyle miyiz? Yaş farkı olan bir ilişki mi?" O gülümser. "Hayatımda hiç bu kadar yaşlı hissetmemiştim."

"Hadi ama." Ona karşı ufak bir empati duyarak gülümserim. "Seksi bir genç karısı olan yaşlı bir adam olmak sorun değil." Kalçalarımı hafifçe sallarım.

Yüzünde haklı bir gülümseme belirir, ama bu gülümsemede kendini beğenmişlik ya da kibir yoktur. "Yaşlı hissetmemin sebebi bu değil."

"Öyleyse neden öyle hissediyorsun?" "Sen benim karım olabilirsin..."

"Ben senin karınım," diye düzeltiyorum, yüzümde sabit bir gülümsemeyle.

"Sen benim karımsın, ama sana yapmak istediğim şeyler yüzünden tutuklanabilmişim gibi hissediyorum."

O yatak kenarında oturmasına rağmen benim için çok da uzak olmayan bir mesafeye eğilip, parmaklarımı kulağının üzerindeki saçlarından geçirip gözlerine bakıyorum. "Neyse ki, bu tür arzuları gerçekleştirmek için yasal yaştan çok üzerimdeyim." Daha da yaklaşıyorum, dudaklarımız birbirine çok yakın, ve fısıldıyorum, "O hatayı tekrar yapmanı istiyorum."

Gözleri sanki içimi görüyormuş gibi benimkileri inceledi. "Ne hatası?"

"Karını öptüğün hata." Parmakları, ağzı benimkine çarpmadan birkaç saniye önce ensemdeki saçları okşadı.

Hoşça kal, irade. *Merhaba, Warner!*

BÖLÜM 15

Warner

TATLI VE BAHARATLI.

Delaney'nin ilk tadı, dudaklarında kalan pahalı yıllanmış burbonun tadından daha güzel. O istemiş olsa bile onu öpmemeliydim, ama öptüğüm için şimdi bütün gece bunu yapmak istiyorum.

Ağızlarımız birleşir ve dillerimiz birbirine değdiği anda boğazında hafif bir inilti titrer. Karamel, yaşlı meşe ağacının narin kokusuyla karışır ve bu muhteşem kadının her damlasını tatmak için daha derine dalmak isterim.

Tek kolumun işe yaramaz olması beni beceriksiz hissettiriyor. Üstünün bir askısı kolundan kayarak, dik göğsünün üst kısmını ortaya çıkarır, ama diğer askıya uzanırken parmaklarım beceriksizce hareket eder, bu yüzden dururum. Bunun yerine, alçılı kolumun parmaklarını boynunun uzunluğu boyunca nazikçe gezdiririm.

Gözlerindeki arzuyu ve dudaklarımızın ayrılmaya cesaret etmesinden duyduğu hayal kırıklığını görebilmek için yeterince geri çekiliyorum. *Hâlâ çok ateşli.* Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, onun tadının kalanını tatmak istiyorum. Benim hakkımda haklıydı. Sabrım yok, özellikle de ona karşı. Saçma sapan konuşsa da, dairemde dağınıklık bıraksa da, ya da öyle görünse de, onu istiyorum. "Yatağa uzan."

Sırtı ok gibi dikleşir, göğüsleri hala gömleğinin altında ilgi beklemektedir. Eğer birbirimizi öldürmezsek, dilimle onu kızdırmak çok cazip gelir. Ellerini omuzlarıma koyar, derin bir nefes alır ve omuzları düşer.

"Bunu yapmalı mıyız?" Ölçülü, nefes nefese nefesleri sözcükleri boğuyor.

"Neden olmasın? Biz evliyiz, unuttun mu?" Evli olmadığımızı bildiğim halde evliymişiz gibi davranmaktan dolayı kendimi kötü hissediyor muyum? İş hayatında bu duyguyu çok uzun zaman önce kaybettim. Şahsen, ateşe ateşle karşılık vermek kazanmanın tek yoludur ve kazanmak afrodizyak gibidir. Penisim bu kadar sert olsa bile, onun verdiklerini alıp karşılığını vermemek sorumsuzluk olur. Bir şey tehlikede. Henüz ne olduğunu çözemedim, ama sadece bir düşman onun yaptığı kadar ileri gider.

Ona gülümsediğimde, bu gerçek. Bana karşı beslediği şiddetli nefretine rağmen, onun arkadaşlığından keyif almaya başlıyorum. Onun benim altında ezilmesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu, hayatının en iyi orgazmı olacak ve sadece rakibinin onu bu kadar iyi hissettirebileceğini bilerek uzaklaşacak. Sözleri tükendiğinde, "Belki sen de biraz hafıza kaybın vardır" diye ekliyorum.

Gözleri, omuzlarımin üzerinde kayan, kaslarımin akışına göre dalgalanan ellerinden birini takip ediyor, sonra bakışları tekrar bana dönüyor. "Hafıza kaybı yok. Sorun da bu. Her şeyi çok iyi hatırlıyorum."

Elimi kısa, ipeksi bluzunun dantellerinin altına kaydırduğımda vücudu yumuşak. Beyaz renk, tenini daha da bronz gösterir ve kumaşın üzerine serpiştirilmiş mavi çiçekler, saatlerce her birini birbirine bağlamak istememe neden olur. "Belki de evren bize yeniden bir araya gelmemiz için bu kazayı yaşatıyordur."

Gülümser. "Güzel düşünce, ama evrenin bizi yeniden bir araya getirmek için seni öldürmeye çalışmamasını tercih ederim. Güller. Mücevherler. Şık bir akşam yemeği işimizi görürdü." Hızla bastırmaya çalışsa da, istemeden kahkaha atar.

"Bunu yapabilirim."

Eli bakışlarını meşgul ederken, "Neyi yapabilirim?" diye sorar.

"Sana güller verebilirim. Mücevherler. Şehrin en iyi restoranlarında rezervasyonlar. İstedğin her şeyi." Sırıtiyorum. "Bize altı çeşit gelato sipariş ettim, hemen gelecek."

"Etkileyici."

"Başka neler yapabileceğimi görene kadar bekle."

"Senin neler yapabileceğini bizzat gördüm. Umarım karanlık tarafına da ışık tutabilirim." Sanki gerçekten umursuyormuş gibi elini yanağımda gezdiriyor. "Benim yanımda sadece Warner olabilirsin. Gösteriş yok. Büyük jestler yok." Kulaklarımın üstünü nazikçe okşadıktan sonra elini enseme koyup bana doğru eğiliyor. "Sadece sen ve ben." Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Kötü adam olmak zorunda değilsin." Eli benden ayrıldı ve beni sıcak tutacak o olmadan kış geldi. Yüzüne, kalbine kadar ulaşmayan gülümsemesi geri döndü. "Hangi aromalı dondurma aldın?" Ben cevap vermeden, banyoya girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Sadece birkaç saniye. Onun konuştuğu şifreyi çözmek için yeterli bir süre değil. Neden kötü adam benim? Çok sıradan bir şekilde söylendi, ama farkında olmadan bende bir etki bıraktı. *Bir ipucu mu?* Warner onunla birlikte değilse, beni kim sanıyor? Sanırım sandığım kadar zeki değilim, en azından onun yanında. "Fıstık" diye cevap veriyorum, banyoda duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Fıstığı çok severim." Şimdi sanki benim malıymış gibi bornozumu giyip geri dönüyor. İstersen ona veririm. Ona benim giydiğimden çok daha yakışıyor. "Başka ne var?" Kırılmamış kolumdan tutup beni ayağa kaldırmaya çalışıyor. "Başka hangi tatlar var?"

Bir ruh halinden diğerine geçişi neredeyse delice. Ciddi tarafı yok olmuş. Neşeli tavırları beni kelimenin tam anlamıyla tetikte tutuyor. Elini sıkıca tutarak onunla yürüyorum. Bencilce, onun bu tarafını seviyorum. Sanki birbirimizi mahvetmeye çalışmıyoruz gibi. Onun iyi tarafı benim iyi tarafımı ortaya çıkarıyor. "Kan portakalı karıştırılmış çikolata."

"İnanılmaz."

Onun gibi.

Güzel yüzlere ve paranın satın alabileceği en kaliteli likör gibi tadı olan dudaklara bayılıyorum. Bu kadının ilgisine karşı tam bir aptalım. Neden bulutlu bir günde güneş ışığı gibi hissediyorum? Birinin bana sanki ay'ı onun için asmışım gibi bakmasına ne kadar aç olduğumu fark etmeden, bunu yutuyorum. Bu duygu geldiği kadar çabuk geçecektir, ama ben bu anın tadını çıkaracağım. Gözlerindeki ışıltı, kurtarılamayacağını düşündüğüm organı yeniden canlandırırken, nasıl yapmam?

gözlerindeki ışıltı, kurtarılamayacağını düşündüğüm organımı yeniden canlandırıyorrsa?

Onu aşağı çeken çapa, yani ben, nihayet serbest kaldığı için neredeyse mutfağa zıplayarak gidiyor. Onun sevinci bulaşıcı ve bunun sebebi de dondurma. Onu dondurmadan vazgeçirebileceğimi biliyordum, ama tatlıya düşkünlüğü konusunda yalan söylemediğini anlıyorum. Bu kızın kالبine giden yol kesinlikle bu. Keşke yatak odasında başladığımız işi bitirmek için daha fazla istek duysaydı. Karnımdaki ağrı azalıyor, ama hala devam eden mavi toplarım yüzünden taburede daha iyi bir pozisyon bulmak için yer değiştiriyorum. "Ahududu, stracciatella, limon ve lavanta-fesleğen karışımı. Sonuncusunda biraz risk aldım."

"Hangi lezzetle başlıyoruz?" diye soruyorum, mutfağımda hareketlerini izlemek için yerime yerleşirken.

Dondurucu kapısı açıkken bana bakıyor. "Sadece bir tane mi deneyeceğiz?"

Gülmek isterdim, ama o çok ciddi. "Hepsini deneyelim."

Pint kapları önümdeki tezgahda sıralanmışken, heyecanla atlayıp gümüş çatal bıçak çekmecesine koşuyor. İçine bakıp, "Bana bunların gerçek gümüş olmadığını söyle" diyor.

Bu yargı beni rahatsız etmiyor. Pahalı zevklerim var ama o kadar da savurgan değilim. "Paslanmaz çelik. Gümüş bakımı yapmak yerine paslanmaz çeliği tercih ederim. Zaten burada sadece ben varım, o yüzden lüks bir şeye ihtiyacım yok..." Küçük alanda gözlerimiz birbirine kilitleniyor, ikimiz de aynı anda yaptığımız büyük hatanın farkına varıyoruz.

Karım olarak, cevabı biliyor olmalıydı.

Kocası olarak, ben öyle cevap vermezdim.

Ama işte buradayız, sonuç olarak karmaşık bir ağa takılıp kaldık.

Her şey bu kadar iyi gittiğinde ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onun ruh haline uyum sağlayarak kendi ruh halimi de değiştirmeyi başardım. Neden her şeyi mahvettik ki? Şu anki durumumuzun gerçekliği ortaya çıktı, sanki iyi bir şeyin ölümü gibi. "Ben..." Derin bir nefes alıp, taşın kıvrımlarında nasıl devam edeceğime dair bir plan bulacakmışım gibi tezgaha bakıyorum.

"Büyük mü, küçük mü?" diye sordu, iki kaşık kaldırarak ve sanki sırlarımız bizi yakalamamış gibi davranarak.

Bu sefer onun izinden giderek, "Büyük" diye cevap veriyorum.

"Ben küçük kaşığı alacağım." Yanıma gelir ve göz teması kurmadan kaşığı uzatır. Yine, eminim ki fazla anlam yükleyeceğim bir işaret. Kapakları açarken sorar, "Sol elinle yiyebilir misin? Hamburger ve patates kızartmasıyla iyi idare ettin, ama gelato başka bir şey."

Hiçbir şeyden kurtulamadık, ama o ustaca konuyu saptırıyor. "Göreceğiz."

Çikolatalı kan portakallı dondurmanın altını tutar. "Ben tutarım. Sen ye."

Kremalı tatlıyı kaşıkla alıp ağzıma götürdüm, yavaşça çıkardım. Benim kaşığımdan sonra onun kaşığı daldığını izledim, tatmak için zaman kaybetmedi. "Bunu sevdim."

"Benim favorim."

"Nedenini anlayabiliyorum. Ya da tadını anlayabiliyorum." Şampanya gibi bir kıkırdama patlar - beklenmedik, sessiz patlama tadını çıkarmak için bir şeydir. Birkaç nedenden dolayı gülümsüyorum, ama esas olarak onunla olan şeylerin bir dakikadan diğerine nasıl değiştiği tuhaf olduğu için. On beş dakika önce onu tadıyordum, şimdi ise onun dudaklarının tatlılığına rakip olabilecekmiş gibi gelato yiyorum. Gümüş çatal bıçakların kayması artık o kadar da önemli gelmiyor. Bunun, yaptığı her şey gibi muhtemelen bir rol olduğunu bilmek, onun tuhaflıklarını takdir etmeye başlamamı engellemiyor.

Bir sonraki pint'in tabanını tutarak, "Deneyin ve tadını tahmin edin" diyor.

Renginden ne olduğunu zaten biliyorum, ama oyuna uymaya karar veriyorum. Bir ısırık, bildiklerimi doğrulamak için yeterli. "Fıstık."

Kaşığı dudaklarının arasından çıkararak köşesini yalıyor ve "Tuzlu ve tatlı. Zıtlıkların birbirini çektiğine her zaman inanmışımdır" diyor.

"Zıtlıklar birbirini çeker. Bizim gibi mi?"

Burnunu kırıştırması, ardından yayılan bir gülümsemeye yol açar. "Sanırım benim tatlı olan olduğumu ima ediyorsun." Kafamı eğip, tartışmadan bu unvanı kabul ediyorum, ancak tuzlu olan daha uygun olabilir. "Aramızda kesinlikle tuzlu olan sensin. Sence günde kaç saat huysuzsun, Warner? Ben on sekiz diyorum."

"Ne kadar rastgele bir tahmin," diyorum gülerek. "Neden on sekiz?"

"Genelde altı saat uyuduğunu varsayarsak, geri kalan saatlerde uyanık kalıp bize eziyet ediyorsun." Kahkahalarla gülerek ve bir sonraki pint'e dalarak komik olduğunu düşünüyor. Bu sefer *ona* katılıyorum. *Öyle.*

Derin mor renginden dolayı sıradaki dondurma ahududu. Bir ısırık alıyorum ve ekşiliğinden yüzümü buruşturuyorum. O da aynısını yapınca, bir süredir birikmiş gibi hissettiğimiz bir kahkaha atıyoruz. "En sevdiğim değil, ama beğendim," diyor.

"Sen de benim için aynı şeyi söyleyebilirsin."

"Çok da uzak değilsin, zeki çocuk." Bir sonraki pint'i öne doğru kaydırarak ekliyor: "Limonlu. Garip bir şekilde, hiç ekşi değil. Gerçekten çok iyi."

Kaşığımdaki gelatoyu önümde tutuyorum. "Seni giderek daha çok seviyorum."

Kahkahası ada üzerinde yankılanır, sesi bir zamanlar ritimsiz olan o organa sızar. "Öyle umarım." Yüzük takılı parmağını sallayarak ekler, "Madem evliyiz."

"Ve her şey benim en sevdiğim kısmı." Sonunda limonlu tatlıyı ağzıma alıp tadını çıkarırım. Eridikten sonra, "Bunun görücü usulü bir evlilik olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Senin sevdiğin tipin tam tersi gibi görünüyorum."

Çikolata kaplı kaşığı karıştırarak, "Sen öyle diyorsun, ama ben bir zamanlar düşündüğüm kadar zıt olmadığımızı fark ediyorum." der. Adanın benim tarafıma gelerek, yanımdaki bar taburesine oturur. "Söylesene, zeki çocuk..."

"Yine mi zeki adam?"

"Ayakkabı ayağına uyuyorsa..." Kaşığın arkasını yalıyor ve aklım hemen pantolonumun içindeki gerginliğe gidiyor. Fark edilmeyecek şekilde hareket ediyorum, ama yüzündeki bilmiş gülümseme ve beni başıma bela açtığı için parlayan gözleri, onun beni anladığını gösteriyor. *Tanrım, keşke beni anlasaydı.*

Kaşığı tekrar yalamasından, bu sefer daha yavaş, benim onu görmemden, onun beni tahrik etmesinden hoşlandığını anlıyorum. Daha önce aklıma gelen bazı düşünceler - beni çılgınca becerirken göğüslerinin sallandığını hayal etmek, onu arkadan becerirken kalçalarının kıvrımlarına tutunmak, onu masamın üzerine çıplak olarak yatırıp

dönüyor. Onun inanılmaz kum saati vücuduna girmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu bir kedi fare oyunu, ama karşılıklı çekim olduğunda seks hala bir faktör.

"Warner, dünyaya dön." Elini önümde sallıyor. Gözlerim tekrar yüzüne odaklandığında, "Ve sen de benim ortadan kaybolmamdan şikayet etmeye cüret ediyorsun. Her zaman yansıtma yapıyorsun. Diğer haberlere geçelim, gelato'ya geri dönelim. Artık denediğine göre..."

"Lavanta fesleğenli olanı denemedim."

"İki otu da ayrı ayrı seviyorum. Karıştırılmalarına gerek olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden sana bu acıyı yaşatmayacağım." Elinden kaşığı alan kız, mutfığa geri dönüyor, kaşıkları çelik lavaboya atıyor ve dipte çınlamalarına izin veriyor. Ben utanç içindeyken, "Bitirdin, değil mi?" diye soruyor.

Ne zaman cevap verebileceğimi bilmiyorum, ama sonucu değiştirecek zaman çoktan geçti. "Hepsi bitti." Her bir kapağı pint kavanozuna geri koyduktan sonra, onları üst üste dizip dondurucuya geri koymak için döndü. "Şimdi ne yapalım?"

Eğer bunları dile getirirsem muhtemelen tokat yiyeceğim fikirlerim var. "Film mi?"

Çıplak ayağıyla çelik kapıyı tekmelerek kapattı, ben de kendimi kaybetmeden önce derin bir nefes aldım. "Tabii. Ne izlemek istersin?"

"*Mr. and Mrs. Smith* nasıl?"

Ellerini beline koyarak, onaylamadığını gösteren bir ifadeyle yüzünü buruşturur. "Birbirini öldürmeye çalışan casuslar hakkında bir film mi izlemek istiyorsun?"

Oturma alanına geçip duvara asılı büyük ekran televizyonun altındaki konsoldaki kutuyu açtım. "Onların evli olduğunu unutma."

"Oh, unutmadım." Delaney bacaklarını altına kıvrımış bile. Oturur oturmaz uzaktan kumandayla ışıkları kısınca, orta minderden kayarak bana yaslanıyor. Biraz abartıyor. Beni aptal sanabilirsiniz, ama hoşuma gidiyor. "Catherine Zeta-Jones'un oynadığı *Entrapment*'a ne dersin?"

"Hiç duymadım."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Film çıktığında sen hayattaydın."

Bakışlarım boşluğa takıldıktan sonra kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Bu film çıktığında sen henüz doğmamıştın, değil mi? Çünkü bu odadaki en yaşlı kişi benim." Filmi bulup başlattım. Eski bir filmdi, ama iyi olup olmadığını görmek için izlemeye karar verdim.

"Ben doğmadan yıllar önce çıkmış." Kafasını omzuma yaslayıp, film stüdyosunun logosunun ekranda geçmesini izliyor. Sanırım göz teması kurmaktan kaçınıyor, ama benim gibi yaşlı bir moruk ne bilir ki? "Babam soygun filmlerini sever."

"Demek sana dolandırıcılığı o öğretti," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Ne?"

"Hiçbir şey." Uzaktan kumandayı sehpayaya koyup kolumu onun omuzlarına doladım. "Başlıyor."

Kırk beş dakika sonra, ben tamamen kendimi kaptırmıştım, ama Küçük Hanım, program başladıktan yirmi dakika sonra uykuya dalmıştı. Yumuşak horlaması beni rahatsız etmiyordu, ama onu yatak odasına taşımayı düşünmeme neden oluyordu. Yine de, kırık koluyla onu taşımak pek akıllıca olmazdı. "Delaney?" Neden onun kafasına öptüğümü bilmiyorum. Oradaydı ve ben iki kez düşünmeden yaptım. Omuzlarını nazikçe salladım. "Delaney?"

Yorgun gözleri zar zor açılmış, bana bakıyor. "Evet?" Sesinde panik var. "Ne oldu?"

"Sorun yok." Yüzünün yanından saçlarını okşuyorum. "Hadi seni yatağa götürelim." Bu öneri üzerine nefes alışsı aniden derinleşiyor, gözleri kapanıyor. Ama kanepeden kalkıp onu da kaldırır kaldırmaz ekliyorum: "Hadi. Yatağa gidelim."

Benimle birlikte hareket eder, koridorda birlikte yürürken ağırlığını desteklemek için kolumu sırtına doluyorum. "Çok uykum var." Sözleri belirsiz, konuşurken zihni bulanık. Vücudu gevşek, ama zayıf bir çabayla başını dik tutmaya çalışıyor.

"Biliyorum. Seni yatağa götürelim." Onu yatağa götürür götürmez, o da yatağa giriyor. Onu yatırmaya başlıyorum, battaniyeyi omuzlarını örtecek şekilde çekiyorum, sanki bunu her zaman yapıyormuşum gibi. *Ama yapmıyorum.* Kadınları, bizim faaliyetlerimizden sonra yatağıma yatırmam. Kadınlar gece kalmazlar. Burası benim alanım ve ben böyle olmasını seviyorum.

Ama Delaney'de bir şey... bana giderek daha çekici gelmeye başladı.

Bana dönük olarak yan yatarken, gözlerini bir kez daha açıyor ve beni görünce gülümsüyor. "Sen gerçekten yakışıklısın, biliyor musun? Gözün morarmış olsa bile."

Sessizce gülümserim. "Bunu senden duymak hoşuma gidiyor." Eğilip kafasına öpücük kondururum ve fısıldarım, "Çok güzelsin, Delaney." Karşılık vermek için söylemiyorum bunu. Ona itiraf etmem gerektiğini hissettiğim için söylüyorum. Elini uzatıp yüzüme dokunmak ister, ama göz kapakları ağırlaşmıştır, açık tutamaz.

Bu yeni keşfettiğim duyguların gerçek olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Gerçek olabilirler. Birine bu kadar uzun zamandır değer vermediğim için, bu duyguyla biraz daha uzun süre baş başa kalmam gerekiyor. Belki de bunu söylediğinde gözlerindeki bakışın samimi olması nedeniyledir. O da benim kadar dürüst geliyordu. Gerçek ortaya çıktı. Yorgunluğun etkisiyle uykuya dalmışken, gitmem gerekirdi, ama ayaklarım yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine, yatağın yanında diz çöküp, dolgun dudaklarını ve burnunun eğimini hayranlıkla seyrettim. O kadar huzurlu görünüyordu ki, sanki yatağında bir melek yatıyordu.

Ama omzumdaki şeytan galip geliyor... "Delaney?"

"Hmm?" Gözleri hiç açılmadan, yanıtını mırıldanarak duyurur.

"Soyadın ne?"

Ağzının köşeleri hafifçe kıvrılır ve "Bayetti" diye cevap verir.

İşte bu, kullanabileceğim bir bilgi. Alnına bir öpücük kondurup "İyi geceler" diye fısıldarım.

BÖLÜM 16

Delaney

"TANRIM, WARNER!" Uyanınca onun bir katil gibi üzerimde durduğunu görünce dehşet içinde nefes almaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Hala nefes alıp almadığını kontrol ediyorum." Yatağın kendi tarafına geri düşer ve başlığa yaslanır — gömleksiz, eklemeliyim, ve gülüyor. *Pislik.*

"Görünüşe göre, kalbimin pencereden uçup gitmesi sana komik geliyor."

"Oraya mı gitti?" Uyandığım için, belki de onun ifadesiz yorumunu fazla abartıyorum.

Kalbim hala göğsümden çıkacakmış gibi atarken, ondan uzaklaşıp gözlerimi kapatıyorum, Warner Landers hayatıma girmeden önceki halime dönmeyi umuyorum. *Yoksa ben mi onun hayatına girdim?* Fark etmez. Artık birbirimizin hayatına girmiş durumdayız. Bu gidişle ömür boyu böyle olacağına inanmaya başlıyorum.

Onun kocaman eli kolumu kavrar ve beni ileri geri sallamaya başlar. "Hadi ama Delaney. Kızma."

"Kızgın mı?" Gözlerimi kapatıyorum, böylece gözlerimi devirmem. "Kızgın değilim. Bu cehennemi hak etmek için ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum." Eminim sırtıyordur. Yüzünü görebilmek için gözlerimi biraz açıyorum. *Evet.* Tahmin ettiğim gibi. "Bunu çok komik buluyorsun, değil mi?"

Bunun için havamda değilim, en azından şimdilik. Oynamam gereken rolü hatırlamak, bu çekinmeden şeytani adama ve üstüne üstlük sabahımı mahveden adama sabır göstermek için henüz çok erken.

"Bunu bulmam yanlış mı?" Kahvesini h  p  rdeterek i  mesi, k  t   ruh halime ekstra bir   fke katıyor. Bu hakaretin   st  ne bir de kiraz koymak gibi.

Yukarı doğru itip geriye eğildim, ağırlığımı elimle destekledim. "  ğle yemeğini g  rmek istiyorsan yanlış ve tehlikeli."

"Sabahları moralin bozuk, tatlım. D  n gece uykulu bir melek gibiydin, ama şimdi bir ayı gibi uyandın. Uykun k  t   m  yd  ?" "B  t  n gece kabus g  rd  m." V  cudumun   zerindeki battaniyeyi kaldırıp bacaklarımı sallıyorum.

Bacaklarımı dışarı sarkıtıyorum. Yere basar basmaz, omzumdan d  şen askıyı d  zeltiyorum, ona kendimi g  stermek istemiyorum. *Hain*. "R  yamda kendini   ok   nemli sanan bir adam vardı, ama aslında o sadece beni   ld  rmek isteyen, kahve i  en bir sapıktı." Topuklarımı d  nd  r  yorum, sa   tokamdan d  şen sa  larım sallanıyor ve banyoya doğru y  r  yorum.

Kapıyı kapatmadan hemen   nce, "Seni   ld  rmek istemiyorum, Delaney" diyor. Neden bu, s  ylemek istediği şeyin sonu gibi gelmiyor?

İlgiyi   ekmek i  in ona sert bir bakış attım. "Bana ne yapmak istiyorsun?" Daha iyi biliyorum, ama tuzak kurup onun yakalanmasını izlemek benim yeni favori eğlencem. Kollarımı g  ğs  m  n   zerinde kavuşturup ayağımı yere vurarak dramatik bir hava kattım ve onun tepkisini bekledim.

G  zleri hala sıcaklık dolu bir şekilde g  zlerime bakıyor ve "Mile High Club'a kabul edildin mi?" diye soruyor. Ama sonra ağzını a  p her şeyi mahvetti.

Kapıyı   arparak kapatıp duşu a  ıyorum. Zaten k  t   bir ruh halinde olmasaydım, buraya sanki *kendi* banyommuş gibi girip, her sabah yaptığım gibi duşu a  p, onun izni olmadan hayatına dalmamışım gibi bu dairede dolaştığımı fark edebilirdim. Bu benim hayatım ya da benim evim değil. Bunun dışarıdan nasıl g  r  nd  ğ n   ancak tahmin edebilirim. Ailem, binayı ele ge  irip bizi ve restoranı tahliye eden adamla uyuduğumu, yani ger  ekten uyuduğumu bilseydi. Bu eylemin utancının, amaca ulaşmak i  in kullandığım y  ntemleri değiştirmesine izin veremem.

Bir g  n bana teşekk  r edecekler. Tabii ki, kirli ayrıntıları bilmelerine gerek yok, sadece restoran ve evimizin g  vende olduğunu bilmeleri yeterli. Elimi camın i  ine sokuyorum ve mermer olduğunu d  ş  nd  ğ m malzemeyi test ediyorum

Sıcak. Üstümü ve iç çamaşırlarımı çıkarıp yere bırakırken buhar camı kaplıyor ve ben duşun altına giriyorum. Gözlerimi kapatıp suyun yüzüme yağmur gibi yağmasına izin veriyorum, sonra dönüp saçımı ıslatıyorum.

Omuzlarımdaki yumruklar, ani uyanışın kaslarıma yerleştiği gerginliği hafifletiyor. Modern tasarımlı, şık bir şekle sahip sabun şişesini alıyorum. Kapağını açıp cennetten gelen kokuyu içime çekiyorum. Topraksı ama egzotik bir koku. Bu markayı araştırıp kendime de bir şişe almak için adını ezberliyorum. Sabunu köpürttüğümde, ipeksi köpükler cildimi yumuşatırken koku havayı dolduruyor. Warner'ın düşmesi için tuzaklar kurmanın

Burada olmanın en iyi yanı, ama kesinlikle sabun.

Durulamak yerine, saçımı yıkarken vücut şampuanını bırakıyorum, sonra saç kremi sürüyorum. Onun pahalı yüz yıkama jelinden bir gümüş dolar büyüklüğünde miktar sıkarak, onu israf ederek ona gerçekten zarar veriyormuşum gibi, ellerimle yüzümü ovuyorum. "Ack!" Sabun gözlerimin iç köşelerine sızınca gözlerim yanıyor. Acıyı hafifletmek umuduyla başımı suya sokuyorum, ama o sırada "Dinle, Delaney..." diye bir ses duyuyorum.

"Aman Tanrım." Kendimi örtmek için acele ediyorum, ama gözlerim hala yanıyor, bu yüzden onun nerede olduğunu veya nereye baktığını göremiyorum. Sadece bazı vücut bölgelerimin önünde ellerimi sallayabiliyorum ve "Burada ne yapıyorsun?" diye bağıriyorum.

"Bence sorunlarımızı çözmeliyiz."

"Ben giyinik ve çıplak değilken, suyla kaplı değilken bunu yapabilir miyiz?"

Sırtımı ona dönerek, kıcıımı ona sergiliyorum. "Ayrıca, bana bakmasan olur mu? Teşekkürler."

"Kendini çok beğeniyorsun. Sana bakmıyordum bile, dik dik bakmıyordum."

"Oh." Kalan sabunu temizlemek için başımı tekrar suya daldırıyorum ve buğulu camdan ona bakıyorum. Orada, şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş sırıtişla duruyor. "Sen bir pisliksin."

Kapıya doğru yürüdü, kenarını tutarak arkasına baktı. "Bu daha önce görmediğim bir şey değil, sevgili *karım*."

Bakışlar öldürebilseydi, o çoktan yerde yatıyor olurdu. Ama hoşuma gitse de gitmese de, bu raundu o kazandı. "Çıkarken kapıyı kapat."

Tam gittiğini düşündüğüm anda, kahkahası aksini gösteriyor. "Bu arada, güzel popon var, tatlım."

"Defol!"

Sözler ağızımdan çıkmadan kapı kapanır. Ya şanslıdır ya da ateş hattından ne zaman çıkması gerektiğini bilecek kadar akıllıdır. Ona fazla değer vermeyeceğim, ama her halükarda gitmiştir. Duş spa'sında hissettiğim huzuru geri kazanmaya çalışıyorum, ama her şey değişmiştir ve o dayanılmaz adam kazandığım tüm huzuru yok etmiştir.

Suyu kapatıp kabarık havluyu alıyorum — çünkü elbette, insanlık tarihinin en kabarık havluları onda — ve kuruluyorum. Kapıyı açtığımda muhtemelen odadan çıkmış olacaktır. Önce dışarıya göz atıyorum ve ortalıkta kimse olmadığını görünce odanın diğer ucundaki dolaba doğru yürüyorum. Dolaba bavulumu bırakmıştım. Eğilip şifreyi girip kapağı açıyorum. Bugün beni neyin beklediğini bilmediğim için ne giymem gerektiğini düşünürüm. Bugün Cumartesi, yani o çalışmayacak ve ben de henüz bir işim olmadığı için birlikte vakit geçireceğiz. Belki onu mağazaya götürüp buzdolabı için gerçek yiyecekler almasını sağlayabilirim.

Midem tam da o anda guruldamaya başladı, bu ses beni çok etkiledi ve ben buna hiç hakim olamadım. Ayağa kalkıp tekrar yatak odasına girdim. "Warner?"

"Ne?" Sesi koridoru geçip koridorun sonuna kadar ulaşıyor.

"Ne giyeceğimi bilmiyorum," diye bağıryorum ki beni duyabilsin. "Bugün ne yapıyoruz?"

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, beni duymadığını düşünmeye başlıyorum. "Ne yapmak istersin? Mile High Club'a üye yap beni deme sakın."

Yatak odasının kapısında belirir. "O zaman pek seçenek kalmıyor."

"Saçmalıyorsun." Dolaba geri çekildim. "Ben de hala kıcını düşünüyorum."

Hala ellerimi başımın üstüne koymuş, bunu bu kadar sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Ne düşünüyorsun?" Nefret, onunla bu oyunu oynamaya cesaret ettiğim için kendime duyduğum hayal kırıklığını örtmeye yetmiyor. Bu sabah tam bir pislikti, ama dün gece

gece neredeyse rüya gibiydi ve gerçekten harika öpüşüyor. Devam etseydik çok daha ileri giderdim. Şimdi neden durduğumuzu bile hatırlamıyorum. En iyisi olduğunu bilsem de.

Dün gece seks yapsaydık bugün nasıl olurdu? Şu andan çok daha karmaşık olurdu. Yapmadığımıza seviniyorum.

"Vücudunun şekli hoşuma gidiyor," diye cevaplar, pişmanlık duymadan. Sesi daha yakındır, sanki dolabın hemen dışında duruyormuş gibi. Evliymişiz gibi içeri bakmaz ya da içeri dalmaz, giyinmem için ihtiyacım olan alanı ve mahremiyeti bana tanır.

Ellerimi kızaran yanaklarıma bastırıyorum ve onun vücudumu beğenmesinden hoşlanmamak için elimden geleni yapıyorum. Warner'ın onayını almak ihtiyacım olan son şey, ama bu beni gerçekten harika hissettiriyor. "Teşekkür ederim." Sesimi alçaltıyorum, artık bağırمام gerekmiyor. Ama aslında, bu övgü beni daha derinden etkilerse duygularımın beni ele geçirebileceği için.

En iyi ihtimalle bu sığ bir şey, ama o beni fark etti. Bu, sonsuza kadar kayıtlara geçecek.

İki havluyu da yere bırakıp, dağınık pamuk yığınının içinden onun tişörtlerinden birini alıp giydim ve bir çift külot giydim. Bütün gün burada kalacaksak hazırlanmanın bir anlamı yok.

Odaya girdiğimde, o artık burada değildi, ama kolonyasının hafif kokusunu aldım ve bu beni daha derin bir nefes almaya teşvik etti. Koridordan geçerek adadaki devasa pembe gül vazosunu gördüm. Ayaklarım yavaşladı, ama yine de onlara doğru yürümeye devam ettim ve yanlarındaki tezgahta bir kutu fark ettim. "Bu ne?"

"Güllerden

bahsetmiştin."

"Bana

güller mi aldın?"

Tezgaha ulaştığımda mutfaktan çıkıp beni karşılamaya geliyor. Elimi tutarak, "Sana gül aldım. Mücevherlerden bahsetmiştin." diyor. Kutuyu alıp bana uzatıyor. "Sana mücevher aldım."

Ellerim o kadar titriyor ki, ondan koyu mavi kadife kutuyu almaya korkuyorum. "Ben öyle dememiştim..."

"Biliyorum. Zamanlama doğruydu ve ben de istedim."

Aklımdan milyonlarca fikir geçiyor, zamanlamayı bugüne bağlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Zamanlama neden doğru?"

Kutuyu ısırmayacakmış gibi almayı başardım. Kapağı açtığımda, çenem sert ahşap zemine çarptı. Gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken nefesim kesildi.

Restoranda zengin müşterilerin taktığı tenis bileziğini hatırlatan klasik kolyeyi parmaklarımla okşuyorum. Gerçek elmaslar gibi parıldayan kristalleri olsa da, bunun ona bir servete mal olmuş olması önemli değil. Bu hediye kabul etmemin imkanı olmadığı için, bu hem bir merhaba hem de bir veda niteliğinde. "Çok güzel, Warner, ama bunu kabul edemem."

"Giymek istersen giyebilirsin. Giydin elbiseyle çok yakışır."

"Hangi elbise?" Etrafıma bakıyorum ama hiçbir yerde asılı bir elbise görmüyorum, kanepenin üzerine atılmış bile değil. "Neden bahsediyoruz? Aksesuar olarak elmaslarla süslü bir kolye gerektirecek ne tür bir elbise giyebilirim ki?"

Elini sırtıma kaydırarak, vücudunu kullanarak beni dışarıdan gelen gün ışığından koruyor. Şakağıma bir öpücük konduruyor, dudakları sadece bir an kalıyor ve sonra soruyor: "Bu akşamki etkinliği unuttun mu? Aylardır takvimimizde yazıyordu."

Ben iyi olduğumu sanıyordum. O benden daha iyi olabilir. "Unutmadım."

"İyi. Met için düzenlenen bağış etkinliği, yılın en çok beklenen etkinliklerinden biri. Benim gibi bir pislik bile iyi bir amaç için bağış yapmaktan hoşlanır." Ses tonunda alaycı bir ifade kullanabilirdi, ama kullanmadı. "Araba saat altıda bizi alacak, bu yüzden bugün hazırlanmak için ihtiyacın olan zamanı ayır." Koridora doğru yürümeye başladı.

"Şu andan itibaren yedi saatten fazla var." Kim giyinmek için bu kadar zamana ihtiyaç duyar ki?

"Duş alıp ev ofisimde birkaç saat çalışacağım."

Yine kolyeye bakarak kapağı kapattım. Bu çok fazla, ama zaten rol yapıyorum, bir etkinlik daha ne fark eder ki? "Hediyeler için teşekkür ederim."

Durur, dikkatli olmazsam aşık olabileceğim birine benzer. "Onları giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece kolyeyi de takarak."

Gölüyorum, bu da garip bir durum olabilecek şeyi rahatlatıyor. "Sadece kartlarını doğru oynarsan, Hotshot."

"Kazanana kadar oynayacağım, tatlım. Ve her zaman kazanırım." Kızarmamalıyım, ama gözlerinde gördüğüm açlık karşısında, böylesine prestijli ve lüks bir etkinliğe katılacağımı hiç hayal etmemiştim.

Bu bağış etkinliğini daha önce duymuştum ve ertesi gün gazetede fotoğraflarını görmüştüm. Katılmamız konusunda endişeli değilim. Hayır, bu eğlenceli olacak. Büyük bir etkinlik ve ortama uyum sağlamak kolay. Ama en iyi yanı, o gece prenses gibi giyinip süslenebileceğim. Gerçek mücevherler ve her şeyiyle.

Gül koklamak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Tatlı kokusu çok güzel, ama bu muhteşem kolyenin ardından, beni giyinmek için heyecanlandıran şey onun bahsettiği elbise.

Yatak odasına koşarak giriyorum, düşün sesini ve Warner'ın mırıldandığını duyuyorum, ama asıl dikkatimi çeken, sandalyenin üzerinde duran zümrüt yeşili elbise ve onun önündeki zeminde duran kristal süslemeli topuklu ayakkabılar. Warner'ın evli olmadığını bilen diğer insanların yanında bunu nasıl başaracağımı düşünmeliyim.

Hayallerimin gerçeğe dönüştüğü bu anda her şey eğlence ve oyundu. Ama bu muhteşem elbiseyi elime aldığımda, kendime karşı dürüst olmalıyım. *Kendimi neye bulaştırıyorum?*

BÖLÜM 17

Warner

Kendi daireme giren kadından saklanmak tamamen normal bir şey.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Delaney ile benim ilişkimizde normal olan hiçbir şey yok, ama bu çılgınlığın sınırları içinde elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bu gece bu davayı tamamen açığa çıkaracak. Bu aşamada ona pek güvenmiyorum. Geri dönüş yapma konusunda bir yöntemi var. Eminim bu sahte durumu sona erdirmesini engellemek için bir şeyler uydurmayı başaracaktır.

Hayatımı mahvediyor olsa da, onun azminden etkilenmek yanlış mı? Kayıp telefonu her bahsettiğimde rahatsız oluyor, telefonun kendi kendine kaybolup kırılmasının imkansız olduğunu iddia ediyor. Bununla ne demek istediğini bile bilmiyorum. Onun söylediği bazı tuhaf şeyleri görmezden gelmeyi öğrendim.

Telefon burada bir yerde olmalı, ama bulamıyorum. Birikmiş e-postaları kontrol etmek için buraya saklanmadan önce ev ofisimi hızlıca aradım. Bu sabah erkenden buraya gelmemiş olsaydım, etkinlik ile ilgili takvim hatırlatıcısını almamış olacaktım. İyi ki gelmişim. Yepyeni karımı göstermek için mükemmel bir fırsat.

Ceketim kapının arkasındaki kancaya asılı dururken, ben takım elbise giymiş oturuyorum, o ise yatak odasında hazırlanıyor. Öyle olduğunu sanıyordum, ta ki o "Warner?" diyene kadar.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum, aramızda oluşan bu tuhaf ilişkiye kapılıyorum. Sert ahşap zemine vuran topuk sesleri, yatak odasından oturma odasına kadar izini takip etmemi sağlıyor. E-postayı bitirip gönder düğmesine basıyorum ve ayağa kalkıyorum. Masamdan makası çaldıktan sonra, ceketimi askıdan alıp odadan çıkarken kapıyı kapatıyorum. Sağ kolunu inceleyerek, başparmağımla dikişi okşuyorum. "Gipsi üzerinden gömleği giymeyi başardım. Manşeti düğmeli bırakacağım, ama ceketimi kesmeme yardım eder misin?"

Yukarı bakmadan önce oturma odasının ortasına doğru yürüyorum. Onu görünce göğsüm sıkışıyor. "Delaney?" Ne sorduğumu bilmiyorum. *Beyin sarsıntısı kelimelerimi karıştırıyor*, kendime yalan söylüyorum. Onları ağızımdan çalan o. Gözlerinin etrafındaki makyaj daha koyu, dudaklarında ise daha açık, sadece parlaklığı gözlerimi çekiyor. Kirpiklerinin siyahlığı, gözlerinin Akdeniz rengini ortaya çıkarıyor. O sakın sularda yüzmekten mutluluk duyarak dalabilirim.

"Vay canına." Onu bu dairede saklamak, tamamen kendime ait etmek istiyorum.

Saf.

Zahmetsiz.

Olağanüstü.

Onun güzelliği, duştan yeni çıkmışken ne kadar çarpıcı olduğunu göremeyecek kadar kör olanlar için vurgulanıyor. Ben öyle değilim. Özellikle havlunun ipliklerinden bir damla su kaçıp saç çizgisinde akarken, ona bakmaktan kendimi alamadım. Neredeyse onu yakalamak için elimi uzattım, ama o, sanki az önce onun tenine dokunmamış gibi, onu silip attı.

Etkinliği atlayabiliriz. Binlerce dolar bağışladığım kimin umurunda? Ya da kokteyl saatinde onurlandırılmam beklendiği kimin umurunda? Görünmezsem kimse gerçekten umursar mı?

Evde kalmak için gerçekten iyi bir bahanem var. *Karım.*

Cesaretle yana doğru sallanıyor, sanki gördüğüm en güzel kadın değilmiş gibi onu saran utangaçlıkla dengede duruyor. Gözleri yere düşerken, "Bu uygun değil mi?" diye soruyor.

"Sorun değil." Ceketimi tezgahın üzerine, makası da üstüne atarak, onu güvenli kollarıma almak için yanına yaklaşıyorum. İnce askıları ve kalp şeklinde yakası, köprücük kemiğini ve göğüslerinin yuvarlak üst kısımlarını vurgulamaktadır. En ufak güneş ışığı bile cildinde parıltı yaratırken, vücudunun kıvrımları bakışlarımı, beklediğimden daha yüksekte, uyluklarının üst kısmına kadar her santimetrekarede gezdiriyor. Onun düzgün bacaklarını görünce hiç de üzölmüyorum. "Nefes kesicisin." Gülümsüyorum, kolumu mücevher tonlarında yeşil kumaşın arkasına, beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Aslında, kelimeleri çalıyordur." Onun şakağının üstüne öpücük kondurup, sonra cildine fısıldarken, vücudunda direnç gösteren tek bir kemik bile yok. "Çok güzelsin, Delaney."

Başını göğsüme yaslar. "Emin misin?" "Kesinlikle eminim."

Bana bakar. "Çok güzel bir elbise, Warner. Teşekkür ederim."

Bir adım geri çekilip onu bir kez daha baştan aşağı süzdüm. Çok güzel görünüyordu. Bunu başardığım için kendimi çok iyi hissediyordum. "İyi ki çevremde zevk sahibi insanlar var... Hızlı arama demeliydim ama bu durumda e-posta demeliyim. Ama bunu başarabildim çünkü sen uyuyakaldın."

"Güzel elbiseler ve pahalı mücevherler alacaksam, daha sık uyuyacağım." Vazoya doğru yürüdü, çiçeklerden birini koparıp kokladı. "Ah." Parmağını ağzına götürdü ve dilini çıkarıp parmağının yüzeyine dokundu. "Diken. Acıttı," dedi yarı gülümseyerek.

Parmağını alıp önümde tutarak yarayı inceliyorum. Küçük noktayı öpüyorum. "Sanırım onu kaybedeceksin."

Gülüyor. "Umarım kaybetmem. Ama dikenli şeylerin yanında güvende olmayabilirim." Bu kelimeyi gerçekten seviyor.

"Bilmiyorum. Benimle gayet iyi anlaşıyor gibisin."

Gülümsemesi, yanındaki güller gibi açıyor — canlı ve pembe renkte güzel. Yaralı parmağıyla göğsüme dokunarak gülüyor. "Bu komikti."

Omuz silkiyorum ve "Deniyorum" diyorum. Ceket bakınca, hala bununla uğraşmam gerektiğini fark ediyorum. "Ceket alçıya sığmıyor ve tadilata zamanım olmadı." Makası alıp çeviriyorum.

dikişi ortaya çıkarmak için kolunu sıyrır. "Dikiři her iki santimetrede bir açarsak, kolun kanadı açılmadan gerilmesine izin vererek alçıyı sıkıştırabilirim diye dūřunuyorum. Ve..."

"Ceketini kesecek misin? Bu mantıksız. Kumařa bak." Yakadaki etiketi arar ve sonra ağızı açık kalır. Bana dōnūp bakarak, "Bu Tom Ford" der.

"Biliyorum. Bana özel diktirdim, ama giyemezsem bir faydası yok."

"Ama, ama..."

"Sorun olmaz." Gūlūmserim. "Dikkatli olur ve dikiři bozmazsak, iyileřtiğimde bir tarzide tamir ettirebilirim."

Ceketine bakarak, onu gōğsūne sıkıca sarıyor. "Ben sadece..." diye başlıyor, gōzleri benimkilere bakıyor. "Bu çok inanılmaz. Ya onu mahvedersem ve tamir ettiremezsen?"

Sırtının ūst kısmını okřadım, sonra elimi omzuna koydum. "Önemli değıl. Altı ūstū bir ceket."

Ceketini önünden sūpūrerek, onu adanın ūzerine dūz bir řekilde serer. "Tamam. Hadi yapalım." Elini uzatarak, "Makas" der.

Ona makası veriyorum ve birlikte işi bitiriyoruz — ben yōnlendiriyorum, o dikişleri açıyor. Manşetin altında, "Giydir de, elin için ne kadar amam gerektiğini gōrelim," diyor.

Giymeye yardım ediyor ve biraz sıkışsa da, dirseğıme kadar giymeyi başarıyoruz. Eğılip, gerilmiş kumaşı inceliyor. "Manşeti gevşetmemiz lazım. Fazla değıl ama..."

"Sana gūveniıyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Derin bir nefes alır ve nefesini verir. "Sadece bir ceket." O kadar sessizdir ki, kendi kendine moral vermeye çalıřtığını dūřunūrūm, ama tereddūt etmeden manřeti açar, makası bırakır ve ceketini sonuna kadar çeker. "İřte." Onayımı beklerken gōzleri parlar.

"Harika iři çıkardın. Teřekkūrler." Yakamı çevirerek boynumu esnetiyorum ve ekliyorum, "Artık bu kadar gōze arpmayacağıım."

Yine yaklařır, ama bu sefer kravatımı alır ve dūzeltir. Gōğsūmū okřayarak, "ok řık gōrūnuyorsun

şık görünüyorsun, Hotshot."

O uzaklaşmadan önce bileğini yakalıyorum. Geriye baktığında, onu tetikte tutan kararlılık yerini daha yumuşak bir duyguya bırakmış. Bir anlık zayıflık mı? Yoksa bana güvenmeye mi başlıyor?

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, merakla gözlerini büyütüp benimkilerde bir cevap arıyor.

Onu alt etmek ve kovmak için duyduğum hırsımı kaybetmiş olarak, derin bir nefes alıyorum. Bu, değer verdiğim biriyle randevuya çıkmak gibi bir his. Göğsümde kabaran duyguları yutuyorum. Eminim geçecektir. "Neredeyse kolyenizi unuttuyordunuz."

Narin parmakları, kolyenin yerinde olmadığını fark etmiş gibi boynuna dokunur. "Onu gerçekten benim için mi aldın?"

Mücevher kutusunu açtığımda, platin tabanı saran elmaslar ışık olmadan da parıldıyor. Kolyeyi tutuculardan çıkarıp tokayı açıyorum. Hafifçe gülümsüyorum, onunla dalga geçmek için değil, birine bir şey hediye edip sonra geri almayı beklemek düşüncesine gülümsüyorum. "Gecenin sonunda geri vermek zorunda değilsin." Kahretsin, ona da bu mu oldu? Uydurmalarımızda şimdiki zamanda kalmak için bu kadar çabalarken, geçmişî gündeme getirmenin sırası değil bence. Kolyeyi arkadan boynuna geçiriyorum. Saçlarını bir tarafa çekip, boynuna takıyorum ve cildine düzgün bir şekilde oturduğundan emin oluyorum.

Etrafında dolaşırken, bu muhteşem yarattığı hayranlıkla izliyorum. "Milyon dolarlık bir görünüşün var, Sass."

"Sass mı?"

"Eğer ayakkabı uyuyorsa..." Onun cevabını ona karşı kullanıyorum.

"Senin bana tatlım demenle alaycı ses tonuna alışmaya başlamıştım ki, şimdi de bunu değiştiriyorsun." Ayakkabılarıyla uyumlu küçük çantasını kaparak, geçerken kravatımı çekiştiriyor. "Bir milyon dolar bahse girerim ki, bir araba yolculuğu boyunca beni sinirlendirmeden duramayacaksın."

"Birazdan öğreneceğiz, Sass," diye cevap verip göz kırparak onu kapıya doğru takip ettim.

"Tamam. Tamam. Fazla uzatmayalım."

İlk maceramıza çıkarken gülümsüyorum, gerçek hayatımızdaki insanlarla karşılaşacağımız bir maceraya. *Daha doğrusu benim hayatımdaki insanlarla.* Koltuğumun kenarında oturmuş, onun bu durumu nasıl idare edeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Araba yolculukları onu her zaman sakinleştirir gibi görünüyor. Bu zamanı plan yapmak için mi yoksa sakinleşmek için mi kullanıyor acaba? Endişeli görünmüyor ve sanki etkinliği dört gözle bekliyormuş gibi sadece rujunu tazeledi. Müzeye çıkan merdivenlerdeki kalabalık hakkında biraz sohbet ediyoruz, ama bunun dışında, herhangi bir sorun ya da itiraf olmadan varıyoruz.

İçeri girince, giriş işlemlerimizi yapıp kurdelelerimizi giysilerimizin önüne takıyoruz. "Altın kurdele ne anlama geliyor?"

Eğilerek cevap veriyorum, "Bağış yaptığımız anlamına geliyor."

Kendi kendine gülümsüyor, ama ben bunu fark ediyorum. "Ne kadar?" diye fısıldıyor, kaşlarını oynatarak, parmak uçlarına yükselip bana sırtarak işime burnunu sokuyor. Sevimli, ama yine de bu rakamları onunla paylaşıyorum.

"Yeterli."

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak bana sırtıyor. "Blah. Tamam, paylaşma." Etrafına bakınıyor. "Bu yerde nereden içki alabiliriz?" Bu gece yakalanabileceğinden hiç endişelenmiyor olması şaşırtıcı. Keşke onun kadar kendinden emin olabilsem. *Oh, bekle...* evet, alçakgönüllü biri olarak bilinmem.

"Bar bu tarafta." Kalabalığın içinden geçmesi için elimi sırtına koyuyorum. Kalabalık çok yoğunlaştığında, elimi indirip onun elini tutuyorum. O da o kadar doğal bir şekilde elini benimkine sokuyor ki, bir çift olduğumuza inanmaya başlıyorum. Sonra kendime, hayatına yılanların sızdığını hatırlatıyorum.

Bara varırız ve içeceklerimizi sipariş ederiz. Ona bir kadeh şampanya doldurup arkalarındaki kaliteli burbonu alırken, bana yaslanır, mutlu, sanki ben onun hedefi değilmişim gibi tüm vücudunu bana dayayarak kendini iyi hisseder. "Geldiğimize sevindim."

"Daha önce katıldın mı?"

Saçımı alnımdan nazikçe kenara itti. "Sadece seninle, aptal. Hatırlamıyor musun?"

"Sanırım hatırlamıyorum."

"Bir şey düşünüyordum," diyor, içkilerimizi elimizde bardan uzaklaşırken.

"Öyle mi? Neymiş o?" *La Nuit* bronz heykelinin yanında, gece Central Park manzaralı boş bir kokteyl masası bulduğumuzda içkimi yudumladım. Her zaman büyük şaheserlerden çok dikkatimi çeken Delaney'e bakmayı tercih ederdim.

"Gerçekten Mile High Club'ın üyesi misin?" Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra, gözlerini bana dikip bardağı önümde tuttu.

Gülmeye başlıyorum, bu iyi bir dikkat dağıtıcı çünkü onunla geçmişteki cinsel hayatımı konuşmak gibi bir niyetim yok. "*Washington Delaware Nehri'ni Geçerken* tablosunu hiç gördün mü? Met'te orijinali var. Duvar büyüklüğünde. Gerçekten görmeliyiz..."

"Sorun değil. Bana anlatmak zorunda değilsin, ama madem bahsettin, ben üye değilim."

Bana bakarak, sanki onu yargılayacakmışım gibi, nasıl tepki vereceğimi bekliyor. Bardağımı masaya koyuyorum. Elimi yanağına götürüp, avucumla tutuyorum ve gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Herkes hayatında en az bir kez *Washington Crossing the Delaware*'i görmeli..."

Göğsüme bir yumruk yedim. "Sen gerçekten dayanılmazsın, biliyor musun, Warner Landers?"

Gülmekten cevap veremiyorum, ama çoktan pişman olduğum bir anı kaçırdım. "Biliyorum, ve bir saniye bile olsa unutsam, sen hatırlatırsın." Gülerek, parmağındaki yüzüğe bakıyor, durduğumuz koridordaki en ufak ışığı yakalıyor. "Hey, Sass?"

O başını kaldırdığında, affedilmişimdir. Gözlerinde hiçbir kin kalmamıştır. Son birkaç günü düşününce, hiç olmamış gibi geliyor. Şimdi tam tersi. Beni, onu kurtarabilecek tek kişiymişim gibi bakması, dün kaldığımız yerden devam etmem için bana ilham veriyor. Çenesini kaldırıp, ona öpücük vermek için eğiliyorum.

"Burada olacağını umuyordum, Warner." Tanıdık ses, gözlerimi açma fırsatım olmadan alarmımı çalıyor. *Gelen. Gelen. Gelen.* Gözlerimi açar açmaz, Delaney'nin

elini sıkıca tutup onu yanıma çekiyorum. "Anne, seni göreceğimi ummuyordum."

"Anne?" Delaney yanımda fısıldayarak soruyor.

Kahretsin.

BÖLÜM 18

Delaney

OMUZLARINI GERİ ÇEK.

Çeneni kaldır.

Ellerimi önümdeki çantamda birleştir, oğluna dokunma. Ve tam da işler yoluna girmeye başlamışken... annesi gelip hayatımızı karmaşıktırıyor. Sanki zaten karmaşık değilmiş gibi. Neredeyse kıkırdayacaktım, ama kendimi tuttum.

O, annesinin yanağına öpücük kondurup yanıma geri döndü. "Nasılsın anne?"

"Neden gözün morarmış, Warner?" Merhaba demedi. Nasılsın demedi. Hatta klişe bir "iyiyim" cevabı bile vermedi.

"Bar

kavgası."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum anne. Uzun hikaye. Sonra anlatırım. Uzun zaman oldu."

Sanki öncesinde hiçbir şey olmamış gibi, şöyle diyor: "Kaley Wrennick bu yıl Upper East Side Social'ı mahvetti, ama ben kimim ki şikayet edeyim? Komite, geçen yılki etkinlikten sonra bizi emekliye ayırdı ve kontrolü, kendi deyimleriyle 'yeni nesil'e devretti. Hepimiz en azından şok olduk ve hakarete uğradık. O etkinliği Darly Scoffield ve ben başlatmıştık. Biraz saygı gösterilseydi iyi olurdu."

Onun annesi tüm bu sert eleştiriler sırasında sadece bir kez nefes alırken, ben şok içinde ona bakıyorum. Onunla benzer mavi gözleri, onunkinden biraz daha koyu,

ve doğal olmasa da platin sarısı saçları altın rengi tenine çok yakışıyor. Çok güzel bir kadın, ama bu beni şaşırtmıyor, çünkü gözleri ve yumurtalıkları olan herkes yanımdaki adama ilgi duyacaktır. O çok yakışıklı ve bu genleri bir yerden almış olmalı. Babasının da bunda payı olduğunu sanıyorum, ama onu görmediğim için bilemiyorum.

Eminim kulüpte kızlarla tenis oynamak için sürekli rezervasyonu vardır ve tenis hocasıyla flört ettikten sonra pahalı Cobb salatalarını yerken bir sonraki tur içkilerini içerler. *Vay canına!* Bu çok fazlaydı. Şimdi ben de onun gibi konuşuyorum. Kendimi bu düşünceden kurtarıyorum çünkü Mother Landers'ın taklit etmek istediğim kadın olduğundan emin değilim.

Warner içkisini yudumlarken sıırıttı. Benim gördüğüm gülümseme değildi, ama küçümseyici de değildi. Samimi mi? Muhtemelen nezaket gereği taktığı bir gülümseme. Tanıdığım adamdan çok farklı. "Eminim başarısız olursa, komite sana tekrar aday olman için yalvaracaktır. Aksi takdirde, işlerin yolunda mı?" dedi.

Neden sanki sıradan tanıdıklarımı gibi sorular soruyor? "İyiyim." Korktuğum an geldi. Beni baştan aşağı süzen bakışları on tonluk bir kamyon gibi üzerime çöküyor.

İki sorun var.

Birincisi, ben onun gelini değilim.

İkincisi, daha önce hiç tanışmadık.

İşte plan böyle suya düşüyor. İşte burada, sahte ilişkimiz, bitiş çizgisinde ödülü kazanma şansı bulamadan sona eriyor. Warner bizi tanıştırmaya niyetli olmadığını gösterdiğinde, ben harekete geçiyorum. Onu, Upper East Side Sosyal Kulübü veya Komitesi, hayır kurumu, ya da onun kızdığı her neyse, oradan gelen en iyi arkadaşlarımızımız gibi kollarımı ona doluyorum.

Kahretsin. Page Six'te adını okumuştum, ama en çok ihtiyacım olduğunda aklıma gelmiyor. Vücudu gergin ve ellerimle hala kollarından tutarken geriye yaslandığımda gözlerinde korku belirince kaya gibi sertleşiyor. "Seni tekrar görmek çok güzel, anne." Arkamdaki seyircilerin kıkırdamasına ihtiyacım yok, bu yüzden Warner'a, "*Kapa çeneni, bayım*" anlamına gelen, umarım açık ve net bir bakış atıyorum.

Annesi sorar, "Biz tanıyor muyuz..."

Warner araya girer, ellerimi annesinden çeker ve "Anne, içkini içmedin." der.

"Ben..." Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde, tek söyleyebildiği bu kadar. "Bu kadın kim..."

"Ben de içkimi doldurmam lazım," diye ekler, kolunu onun koluna dolayarak onu bara doğru çeker. "İçkilerimizi alalım." Omzunun üzerinden bana bakar. "Sanat eserlerine bakmaktan çekinme. Bu gece buraya bunun için geldik."

Annesi alçısına vurur. "Kolunu mu kırdın?"

"Bir araba bana çarptı. Barda sana her şeyi anlatırım." Barın yanında toplanan kalabalığın içinde kaybolmadan önce duyabildiğim son sözler bunlar. İnsanları suçlamıyorum. Ben de sürekli bu sıkıcı etkinliklere katılmak zorunda kalsam, içkiye ihtiyaç duyardım. Giyinip süslenmek için heyecanlanıyordum, ama etrafa baktığımda kimse eğleniyor gibi görünmüyor. Şampanya kadehimi alıp heykellerin arasında dolaşmaya başladım. Durmadım. Mermer ve bronz heykeller genellikle ilgimi çeken sanat eserleri değildir.

Farklı sergileri dolaşırken, Mısır kanadında en görkemli sergilerden birini buluyorum. Devam ederken, eski silahları, mücevherleri ve 1800'lü yıllardan kalma Fransız resimlerini inceleyerek zaman geçiriyorum. Bir kanada girmeden önce bir kadeh şampanya daha içiyorum ve boş kadehimi yeni bir kadehle değiştirmekten mutluluk duyan başka bir garson buluyorum.

Warner ile geçireceğimi düşündüğümünden daha fazla zaman geçti. Sorun değil, ama o pisliği biraz özledim. Sonunda müzenin Amerikan kanadına ulaştım. Bu tabloyu internette ve televizyonda milyonlarca kez gördüm ve ezbere tarif edebilirim. Ama o bu tabloda o kadar çok bahsetti ki, onu şahsen görmek zorunda hissediyorum. İki açık çift kapıdan giriyorum ve duruyorum. Öne doğru bakarken, büyük bir tablo bekliyordum. Bunu beklemiyordum. Çok büyük, odanın en ucundaki duvarın çoğunu kaplıyor.

Ona doğru yürürken hayranlık duyuyorum ve nutkum tutuluyor.

"Etkileyici, değil mi?"

Warner'a bakıyorum. Yanımda duruyor, gözleri önümüzdeki tabloya dikilmiş. "Bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim. Ya da..." diye başlıyorum, ama sanat düşüncelerimden üstün gelince kelimeler yine aklıma gelmiyor

Sessizce duruyoruz, ikimiz de ünlü tabloya bakıyoruz. "Yıllar boyunca buraya birçok kez geldim. Bunu daha önce hiç görmediğime inanamıyorum."

"Burası büyük bir müze." diyor. "Orijinal değil. Ama inanılmaz bir kopyası. İki savaşta yok oldu."

"Bunu televizyonda, internette veya hatta filmlerde görmemiş değilim. Tanrı aşkına, bu bir generalin teknesinde çekilmiş bir fotoğraf. Bu kadar duygusal olmamalıyım."

"Bunun için harcanan saatler insanı hayrete düşürüyor. Tanıdık olduğu için bildiğimizi sanıyoruz, ama gerçek hayatta görmek farklı bir etki yaratıyor."

Onun gözlemine ekleyecek değerli bir şeyim olmadığı için başımı sallıyorum. Tam isabet. Ona dönüp, odada annesini görüp görmediğime bakmak için etrafa bakıyorum. "Annen nerede?"

"Bu gece tanıtılacak cam sanatının baş küratörüyle şampanya içiyor. Serginin gerçekleşmesi için gerekli fon açığını kapatmak için bağış yaptı."

"Oldukça hayırsever bir aile."

İçkisini yudumlarken eğildi. "Sen de o ailenin bir parçasısın, unuttun mu?"

"Denesem bile unutabileceğimi sanmıyorum."

Kıkırdayarak bana dönüyor. "Seni burada bulduğumda neredeyse öpecektim. Boynun gerçekten çok zarif."

Hayal kırıklığı aklımı, hatta kalbimi kaplamamalıydı, ama işte orada, olabileceklerin ağırlığıyla beni ezip geçiyordu. "Neden öpmedin?"

"Çünkü geçen sefer, kemikli dirseğinle bana yumruk attın."

Bu beni güldürdü ve içime yerleşen ağırlığı hafifletti. "Sanırım akıllıca bir karar verdin. Bu seferlik."

Resme bir kez daha baktıktan sonra, en yakın çıkışı arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Bu resim ne kadar romantik olsa da," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. "Buradan çıkmaya ne dersin?"

"Odan mı, müzeden mi?"

"İkisi de." Bir garson boş bardaklarla dolu bir tepsiyle geçerken, Warner içkisini bitirir ve bardağını diğerlerinin yanına koyar. "Hazır mısın?"

Bardağımı tepsiye koyup Warner'ın uzattığı eli tutarım. "Hazırım."

Koridorlarda dolanıp doğrudan ana lobi girişine doğru ilerleyişine bakılırsa, buraya birkaç kez gelmiş olduğunu düşünüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Nereye gitmek istersin? Hepimiz giyinip süslenmişiz ve..."

"Warner Landers."

Lobi alkışlarla doluyor, bizi odanın tam ortasında, el ele tutuşmuş, aslında olmadığımız bir çift gibi sıkıştırıyor. Ona bakıyorum, bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliyim. Açığa çıkmak? Yakalanmak? Onun karısı gibi davranmaktan tutuklanmak? Panik içinde donakalmışım, kalbim hala coşkulu alkışlardan daha yüksek sesle atıyor.

Spiker hoparlörden şöyle diyor: "Sizin gibi müzenin altın statüsündeki azizlerine çok minnettarız. Bağışlarınız olmasaydı, bu kadar zengin bir sergi kataloğu sunamazdık. Warner Landers için bir alkış daha lütfen."

Altın statü mü? Gözlerim, ceketinin önüne iğnelenmiş kurdeleyi bulur, benimkine iğnelenenle aynı kurdele. "Altın statü ne anlama geliyor?"

Bir adam elini sıkamak için yanına geliyor. Bana dönüp cevap veriyor: "Önemli değil, Sass."

"Sadece merak ediyorum." Boynuna müze kartı asılı olan yaşlı bir kadın, adamın elini sıkamak için onun arkasından içeri girer. Ben telefonumu çıkarıp araştırma yapmayı düşünürken, kadın adama teşekkür eder. "Eminim internette bulabilirim." Neden bu kadar gizemli? Adamın zengin olduğunu biliyorum, ama ne kadar zengin olabilir ki? Yüz bin mi, yoksa iki yüz bin mi? O kadar parayı hayal bile edemiyorum, ama bu onun dünyası.

Bir adamın daha elini sıkarken bana bir bakış atıyor ve sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi gülüyor. Sanırım öyle. İkimiz de buradan çıkmak istiyoruz. Başka biri araya girmeden Warner elimi tutup "Gidiyoruz" diyor.

Elini belimin altına koyarak beni kalabalığın içinden çıkışa doğru yönlendiriyor. Topuklu ayakkabılar başlı başına birer sanat eseri, üzerlerini kaplayan kristaller Met'in parlak ışıkları altında parıldıyor, ama koşmak için ilk tercihim değil.

Ayaklarımdaki ağrıdan dolayı kısa bir mola vermek için yarı yolda duruyorum. O dört adım daha ilerledikten sonra geri dönüyor. Benden bir adım aşağıda duruyor. Göz hizasına gelmek için bir ya da iki adım daha aşağı inmesi gerekiyor. "Ayaklarım ağrıyor."

"Yapabilseydim seni taşırdım." Kırık kolunu kaldırır.

"Sorun değil. Sadece biraz dinlenmem lazım." Dengemi sağlamak için elini uzatır. Elimi onun eline koyarım ve flamingo gibi her bir bacağımı kaldırarak, diğer bacağıma geçmeden önce dinlenmesini sağlarım. "Neden ne kadar bağış yaptığını bana söylemiyorsun? Karın olarak bu bilgiyi öğrenmeye hakkım yok mu?"

Yanakları gülümsemeyle çatlar ve kıkırdar. "Sen acımasısızsın." Kabul etmek için başımı hafifçe sallarım. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Diğer yarısının nasıl yaşadığını bilmek istiyorum." Bunu söyler söylemez, rolümün bir kısmını ele verdiğimi anladım. Bu hatayı gizlemek ya da dikkatleri başka yöne çekmek cazip geliyordu, ama üç kadeh şampanya bile bunu örtbas etmek için acele etmemem için yeterli bir engeldi. Bu sadece suçlu görünmeme neden olurdu, ki öyleyim de, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Warner gözünü bile kırpmıyor, kim olduğumdan ya da kendimi ifşa ettiğimden hiç şüphe duymuyor. "Beş milyon dolar." Sanki bir buçuk dolar gibi söylüyor. Onun için öyle olabilir. Benim içinse, bu benim ailemin binadaki payı demek. Ve o bunu sanki hiçbir şey değilmiş gibi elinden çıkardı.

Bacağımı geri indirip iki ayağımı da betona basıyorum. Elimi onunkinden çekince göğsüm sıkışıyor ve midem bulanıyor. "Bilmek istedim, ama keşke sormasaydım." Milyonlarca basamak varmış gibi hissettiğim merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum. Bu ayakkabılarla hızlı bir kaçış mümkün değil.

O benim yanımda yürüyor, yardım istersem dirseğini uzatıyor.

Benim istediğim şey onun lanet kolunun desteği değil. Ailemin en çok sevdiği şeye sahip olmasını istiyorum: evlerine ve restoranlarına. Ve

onlar da bunları sadece bizim bir parçası olduğumuz için istiyorlar.

Aile, bu iki yeri özel ve uğruna savaşmaya değer kılan şeydir. Ama

sadece ben varım, ceketim ve oksijenim olmadan, hayatta kalma becerim olmadan ve o dağı tırmanmama yardım edecek hiçbir şeyim olmadan Everest Dağı'nın önünde duruyorum. Hiç şansım yok. "Sana

söylemek istemedim, ama evet, araştırabilirsin. Bu bir

sır, ama ben...

Durup ona baktım. "Ne, Warner?"

"Bunun aramıza girmesini istemedim." Eğer apartmanda olsaydık, onun ciddi ifadesi benim soğuk kalbimi eritirdi. Hatta hala savaş tablosunun önünde birlikte duruyor olsaydık, bu duruma romantizm katardı. Ama öyle değiliz. Manhatta'nın ortasındayız ve onun milyonlarca doları şeker gibi dağıtmasını kutluyoruz.

Rüzgar hızlanır ve saçlarımın birkaç teli, gece boyunca özenle tuttuğu spreyden kaçır. Onun gözlerini kesintisiz görebilmek için saçlarımı elimle geriye doğru iterim. "Dinle..." Kalbimin dalgalı sularını sakinleştirmek için nefes alırım. Başka bir zaman olsaydı, zengin bir adamın iyi amaçlar için para bağışlamasını iki kez düşünmezdim ve sanat iyi bir amaçtır. Ama bu başka bir zaman değil. Bu, ailemin yıkımın eşiğinde olduğu bir zaman. Mesele şu ki, ona kızmaya, parasını nasıl harcayacağını söylemeye hakkım yok, bu para işçi sınıfı ailelerin sırtından kazanılmış olsa bile. Ailemin acı çekmesi, onun bize bir şey borçlu olduğu anlamına gelmez. Sadece onu, bu gece yaptığı gibi, bizi seçmeye, iyiliği seçmeye ikna edebilmeyi umuyordum. *Beni seçmeye.*

Onun önünde başka bir seçenek yok. Sarsılmış zihninde, beni çoktan seçti. Ve kaçmıyor. Asla alamayacağım elbiselerle ve maaşımdan daha pahalı olduğuna emin olduğum ayakkabılarla beni şımartıyor. Warner, sanki o etkinliğe aitmişim gibi, sanki ona aitmişim gibi elimi tuttu.

Şimdi, beni mutlu etmek için bu kadar çaba sarf ettiği için kendimi kötü hissediyorum.

"Dinliyorum," diyor, kafam bu güzel gecenin tadını kaçırmaya başladığında. Elim tutuyor, benden vazgeçmeyecekmiş gibi tutuyor. Neden? Neden vazgeçmesin ki? Onun dünyasında ben bir hiçim. Bir baş belası. Bir sahtekar. Bir düşman. "İyi misin?" *Onun küstahlığı.*

Kaçışımı aceleye getiren kızgınlık, olanların gerçeği karşısında dağıldı, ama kalbim başka bir nedenden dolayı çarpıyor. Ondan hoşlanıyorum. Onu önemsiyorum. Ben... Beni güvende, hatta bu kadar soğuk ve gri bir şehirde korunmuş hissettiren sıcak bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum. Nefes alıp, bir an tutuyorum, sonra duygularımla birlikte nefesimi bırakıyorum. *Warner Landers'a aşık oluyorum.*

Warner Landers'a aşık oluyorum. Düşmana aşık oldum. Tanrım, ne yapıyorum ben? Daha da önemlisi, ne yaptım ben?

Umarım bunu geri çevirmek için çok geç değildir. Onun prens değil, pisliğin teki olduğunu düşündüğümde çok daha iyi çalışıyordum. Çünkü Tanrı biliyor ki, ona günahlarımı itiraf edecek durumda değilim.

Görünüşe göre, midem bunu yapabilir. Midem guruluyor ve bu onun yüzüne bir gülümseme getiriyor. Ve bu da beni gülümsetiyor çünkü ona deli oluyorum. Ya da belki bu, yemek yemediğim için oluşan bir ruh hali? Bir kız sadece umut edebilir. Aksi takdirde, üç gün içinde kendi oyunumda kaybettim demektir.

"Araba burada," diyor, beni bu acı veren ayakkabılardan kurtaracak kaldırım kenarına bakarak. Öfkemi dindirdiğim halde, tereddütümü hissetmiş olmalı. "Ayakkabılar?"

"Evet. Sanırım onları çıkaracağım."

"Burası New York." Sesi sertleşiyor. "Bu sokaklarda ayakkabısız yürüyemezsin. Seni taşıyım." Onun gergin ve otoriter yanını bu kadar çekici bulmamam gerekse de, bu adam için yumuşak kalpli olduğum ve bununla birlikte gelen tüm duyguların karmaşası nedeniyle, bu yeni koşullar altında bile öyle.

"Yapamazsın. Kolunu incitmeni istemiyorum." Koluma bakarak, sert alçıya hafifçe dokunuyorum. "Zaten incindi. Yürürüm. Bir şey olmaz. Eminim, daha sonra kabarcıkları sarmak için ihtiyacım olabilecek her şeyi içeren bir ilk yardım çantası vardır."

Benden iki basamak aşağıda duran adam, önümde eğildi. "Kabarcık yok." Bana bakarak, "Hadi ama. Sadece birkaç adım." dedi.

"Hadi, yani omzuna bin..." Sorumu bitiremeden omzuna atlıyorum. Bu dev adamın üzerinde sallanırken, bir elimle popomun tüm Manhattan'a görünmemesi için dikkat ederken, bu şakacı harekete gülüyorum. Bu, daha küçük bir insan olduğum için minnettar olduğum tek an olabilir. Ama Warner'ın beni böyle taşımasından hoşlanıyor muyum? Evet. Yine de ona zorluk çıkaracak mıyım? Hayır. Kesinlikle ona zorluk çıkaracağım. El çantamla poposuna vurup gülüyorum. "Sen en kötüsüsün, biliyor musun, Hotshot?"

Kıkırdayarak, "Biliyorum, Sass," diyor.

Warner kalan on bin adımı kolaylıkla atar ve sonunda biraz da gösteriş yapmak için koşar. Beni bekleyen siyah Town Car'ın yanındaki kaldırıma indirir, yüzümü tutar, gözlerimin içine bakar ve başparmağının ucuyla yanağımı okşar, sanki ben onun gördüğü en değerli şeymişim gibi. Başımı duygularla doldurur ve kalbim, hain olduğu için, sadece onun için atar.

Olumlu tarafı, Met'e bağışlamak için beş milyonu varsa, şehirde harcayacak çok daha fazlası var demektir. Yani ona birkaç milyon, tam olarak beş milyon, bana atmasını sağlamak o kadar da imkansız olmayabilir. Tek yapmam gereken onu buna ikna etmek.

Olumsuz tarafı ise, bu adama sırlıslıkla aşığım. Mahvoldum. Hikayemin kötü adamına aşık olacak tipte biri olacağımı kim bilebilirdi? *Ben bilmiyordum*. Okuyucu kadar şaşkınım.

Ben içeri girerken kapıyı açık tutuyor. Görünüşe göre şoföre yol tarifini çoktan vermiş. Bağımsız olmayı sevmeme rağmen, bazen küçük şeylerin halledilmesi hoşuma gidiyor. Onunla birlikteyken, bunlar hallediliyor. Arabaya binip kapıyı kapattığında, bana doğru dönüyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

On beş dakika sonra, arabaya yaslanıp hot dog'larımızı birbirine vuruyoruz. "Şerefe," diyorum ve bir ısırık alıyorum. Hot dog onun karşısında hiç şansı yoktu. Tek ısırıkta yarısını bitiriyor. Ben bir ısırık daha alıyorum, açık gökyüzünün, etrafımızdaki insanların koşuşturmacasının ve eskiden dayanılmaz bir bekarın arkadaşlığının tadını çıkarıyorum. Gerçi bekarlık bizim için öznel bir kavram. Ona çarparak, aşık bir kız gibi sırtıyorum, çünkü evet, onun yanında kendim olabilmek çok güzel. Sonunda. "Sosisli sandviçleri sevdiğimi nereden bildin?" diye soruyorum.

"Bu şehirde yaşıyoruz. Tahmin ettim." "İyi bir tahmindir."

Yemeğini bitirip kolunu omuzlarıma doladı. "Peki şimdi ne yapmak istersin?"

"Bu ayakkabıları giydiğimi düşünürsek, büyük adamımla kanepede kıvrılıp, dondurma yiyip film izlemek, gecenin geri kalanını geçirmek için harika bir fikir gibi geliyor."

"Büyük adam." O gülümsedi. "Aklında hangi film var?"

"Koca adam." O gülümsedi. "Aklında hangi film var?" "*Ocean's 11'i* yıllardır izlemedim."

"Bir kalıp seziyorum."

Bu düzeni ele almaya hazır olmadığım için, yine doğru düzgün  iğneyemeyecek kadar büyük bir ısıruk alıyorum. Şu anda planın ne olduğunu bilmiyorum, düzeni ise hiç bilmiyorum. Warner'a baktığımda, onun düşündüğüm kadar kötü olmadığını, tanıştığım da olmasını istediğim kadar kötü olmadığını biliyorum. İşler çok daha karmaşık hale geldi.

BÖLÜM 19

Warner

"SANA BİR ŞEY SORABİLİR MİYİM?" diye sordu, başını kaldırıp gözlerime bakarak.

Vücudu kolumun kıvrımına yaslanmışken, kırık kolumla elma şekerinin bulunduğu kaseyi yan masaya koymaya çalışıyorum. Kaşık cam tabakta tıkırdamaya başlıyor ama hiçbir şey kırılmıyor. Onu kanepeden kaldırmaktansa kaseyi feda ederim. Onu kucaklamayı seviyorum. Duvardan bir şey alıp bana vurmak üzere olsa bile. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum, seziyorum. Delaney'nin nasıl davrandığını yavaş yavaş anlıyorum. İki saatlik normal davranıştan sonra, mutlaka patlayacaktır. "Söyle."

Elimden kaçıp gitmesi *çok hayal kırıcıydı*. Bana dönerek birkaç kez gözlerini kırptı ve bükülmüş bacağını aramıza soktu. "Beş milyon dolar alabilir miyim?"

Kahkahayı patlatarak başımı kanepeye geri yasladım. Sadece benim kahkahamın yankısı havayı doldurduğunda, gülüşüm sessizliğe büründüğünde tekrar başımı kaldırdım. Hâlâ aptal gibi sırtarak, elimi başımın üzerinden boynuma doğru kaydurdım ve kaşınan yerimi kaşıdım. "Benim karım olmadığını ya da telefonumu çaldığını falan söyleyeceksin sandım. Bilirsin," diye ısrar ettim, hala bunun sorumlusu olup olmadığını merak ederek. "Öyle bir şey."

Yüzündeki ifade hiç değişmez. "Neden öyle bir şey söyleyeyim ki?" Delaney, son derece ciddiymiş gibi bana bakmaya devam eder.

"Ohh, bilmiyorum. Belki de..." Gözlerimi kısarak ona baktım ve başımı eğdim. "Bekle..." Kaşlarım birden yukarı kalktı ve

çenem düştü. Öne eğildim, uzaktan kumandayla sesi kapattım ve tekrar arkama yaslandım, hala benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordum. "Para konusunda ciddi misin?"

"Evet." Başını eğdi, omuzlarını düşürdü ve ağzının köşeleri aşağı doğru çekildi. Vücut dilindeki bu değişiklik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Parmağıyla bacağına bir şeyler çiziyordu ve gözleri yarattığı görünmez sanata odaklanmıştı. "Öyleydi. Öyle."

Sesinin titremesine neden olan, onun sahip olduğunu bilmediğim iştme sinirleri, ona istediği her şeyi vermek, her şeyin yoluna gireceğini ona güvence vermek için beni çekiyor. Ama bunu yapamam.

Birdenbire birbirimiz için ne olduğumuzu hatırlıyorum, yanlış giden bir dolandırıcılıktan başka bir şey değiliz.

Bu, elimi uzatıp dizine koymamı engellemiyor. "Bu çok para, Sass. Neden beş milyon dolara ihtiyacın var?" *Kahretsin*. Kendim söyledim. Biz başarısız bir dolandırıcılık işiyiz. Ama belki de başarısız olmamış ve bizi bu noktaya getirmiştir. Onun için mesele bu muydu? Para kazanmak mı istiyor?

"Aileme yardım etmek istiyorum." *Elbette istiyorsun, tatlım...*

Ayağa kalkıp sürgülü cam kapıya doğru yürüyorum. Bu konuşmayı atlatmak için temiz havaya ihtiyacım olabilir. "O kadar parayla ailenize yardım etmekten daha fazlasını yapabilirsiniz." Kapıyı açtığımda, onu bıraktığım yerde oturan kadına bakıyorum. "Bu dolar miktarı kesin mi, yoksa daha çok hayal mi, şansınızı denemek için bir rakam mı?"

Ayağa kalkar ve kanepede göstermediği ani bir enerjiyle odayı geçer. "Kesin."

Fazla bilgi vermediği için, zihnim mantıklı bir şey bulmak için en kötü senaryoların köşelerinde dolaşıyor. "Kumar sorunun mu var, yoksa birine borcun mu var?"

"Hayır, Warner." Gülümsemesi nazik, ses tonuna uygun, göğsüme dokunuyor. "Kumar oynamam. Birine borcum var ama benim yarattığım borçlardan değil."

"O zaman neden borçlusun?"

Cevap dilinin ucunda gibi bana bakıyor, ama bunu söyleme isteğini kaybetmiş gibi. "Karmaşık bir durum."

"Para her zaman öyledir." Bunu ilk elden biliyorum. Balkona çıkıp kenarına ulaştığımda sol tarafımı ona yaslıyorum. Kalın oyma dikmeler, pürüzsüz korkuluğu destekliyor ve savaş öncesi binanın çağını anımsatıyor. Temiz çizgilerin modern konforla dengelenmesini her zaman sevmişimdir, ama sonra Delaney kaosunu benim düzenli dünyama getirip her şeyi mahvetti.

Önümdeki korkuluğa yaslanarak, sanki utanıyormuş gibi başını sallar. "Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum. Bunu sormak zorunda kaldığımda nasıl hissettiğimi bir düşün."

Gülümsüyorum, ama bu gülümseme, çok alt katlarda bulunan sokakların sesleri arasında kayboluyor. Gecenin bile şehrin karmaşasından kurtulmak için bir rahatlama sağlamaması inanılmaz. Güvenmeye başladığım birinin varlığı bile bunu sağlayamıyor. Mavi gözlerine baktığımda, gökyüzü yok olmuş, yerine bulutlar ve yalanlar gelmiş. "Bu durumda ne kadar rahatsız olduğunu hayal etmemi mi istiyorsun?"

"Senin için eğlenceli olmadığını biliyorum."

"Eğlenceli değil mi? Rahatsız mı?" Bu konuşmanın mutlak saçmalığını sindirmek için zamana ihtiyacım olduğu için, ondan uzaklaşırken kahkahamda hiç mizah yok.

"Eminim sana para isteyen ilk kişi ben değilim, Warner. Bu geceye bak." Sanki bana çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi kolunu kaldırıyor. "Her yıl milyonlar kazanan bir müzeye aynı miktarda bağış yaparken hiç tereddüt etmedin. Benim istediğim..."

"Yapma."

Kafası geriye doğru savrulur. Kolu yanına düştüğünde, "Neyi yapma?" diye sorar.

"Bir ya da iki kez düşündüğüm şeyi bildiğini sanma." Ona sırtımı dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve binaların arasından geçen caddeye bakıyorum. Nasıl bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdim? Neden yaptım bunu? Pişmanlık sadece düşüncelerimi değil, damarlarımı da sardığında başımı sallıyorum. Elimi yüzüme sürterek, oyuna devam edebileceğimi ve kimsenin incinmeyeceğini düşünerek ne kadar aptalca davrandığımı düşünmeden edemiyorum. Her zaman biri incinir. Sadece genellikle o kişi ben olmam.

Elinin sırtımda hissettiğim dokunuşu beni onun dokunuşundan uzaklaştırıyor. Sırtım hala ona dönükken, "Bana dokunma ve

bir daha benden para isteme” diyorum. İçeri girerken kapıyı onun için açık bırakıyorum.

İçeri girebilir ya da diğer tarafta kalabilir. Seçim onun — fiziksel ve mecazi olarak. Bu kadının hayatımda kalmasına izin vermek için hiçbir nedenim yok. Onu güvenebileceğimi düşünmeme izin verdiğim için çok aptalım, ama işte buradayım, beni mi yoksa lanet kapıyı mı seçeceğini düşünüyorum.

Siktir git.

Koridordan geçip yatak odasından banyoya giriyorum. Kolumu sudan korumak için çöp torbası ve elastik bağ banyonun kenarına asılı duruyor. Asla banyo yapmam. Banyo kapısının dışındaki her şeyi unutmak için duşu açmak üzereydim, ama banyo yapmak tek başıma halletmek için çok daha kolay olurdu.

Musluğu açıp, su ısınana kadar bekledikten sonra tıpa kapatıyorum. Porselen küvetin kenarına oturup hayatı düşünüyorum. Büyük resimde değil, günlük hayatta. Kazayla ilgili hala hiçbir şey hatırlamıyorum, ama dairenin boşluğundan kaçmak için ne kadar uğraştığımı hatırlıyorum.

Gerçekten kendime acıyor muyum?

Kafamdan çıkıp düşüncelerimi gömmem gerekiyor, böylece asi duygularım düzenli bir şey haline gelmesin. Tekrar çalışmam gerekiyor. Küvetin yanındaki tahta tabureden bir mum alıp, lavabonun altındaki pistonun yanında bir çakmak buluyorum. Fitili yakıp tezgahın üzerine koydum. Akan suyun altına sabun sıktıktan sonra, etkinlikten eve döndüğümüzde giydiğim eşofman altı ve tişörtü çıkardım ve su taşmadan önce küvete girdim. Suyu biraz daha doldurduktan sonra musluğu kapattım ve alçıyı tabureye koydum, böylece alçı bozulmasın diye.

Belki de duş almak daha kolay olurdu.

Boyum ve küvetin kapasitesi arasında yapabileceğim tek şey bu olduğu için biraz daha batarak, başımı fayanslı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Çıktığımda Delaney hala dairede olacak mı bilmiyorum. Onu nasıl bıraktığım konusunda ciddi şüphelerim var, ama fiziksel olarak burada olmasa bile

burada olmasa bile, sabunla yıkayamayacağım ya da süpürgeyle süpüremeyeceğim bir şekilde orada kalacaktır.

Bir içki içmek isterdim, ama dışarı çıkıp almayacağım. Hala buradaysa onunla karşılaşmak istemiyorum ve ona gitmesini söyleyen kişi olmak da istemiyorum. İpuçları ortada ve gözden kaçmayacak kadar açık. Ayrıca daireyi ıslatıp temizlemem gereken başka bir pislik yaratmak da istemiyorum. O bunu kendi başına gayet iyi başardı.

Bir kapı çalmasıyla oturdum. "Git buradan."

"Lütfen, Warner. Konuşabilir miyiz?"

"İyiyim. Yeterince konuştuk bence."

Sanki gerçekten burada yaşıyormuş gibi kapıyı açıyor. Bu çok hızlı oldu. Hızlı olmak, muhtemelen hedeflerine karşı her zaman kullandığı bir taktik. Fazla zaman geçerse, kimliği açığa çıkar. İçeriye bakarak, "Özür dilerim" diyor.

"Ne için özür diliyorsun?"

"Senden para istediğim için, paranın senin için bir anlamı olmadığını, düşünmeden harcadığını, hatta o kadar çok paran olduğunu varsaydığım için üzgünüm..."

"Bende var," diyorum, sanki ona bir şey kanıtlamam gerekiyormuş gibi. Bu bir tetikleyici olmamalıydı, ama egom bu gece darbeyi kaldıramıyor, olan biten her şeyden sonra. Bana bakıyor, söyleyecek başka bir şeyi yok. "Hepsi buysa, gidebilirsin."

Kapıyı biraz daha açarak, "Gidebilirim ama..." diyor. Benden ödünç aldığı boxer şortunu çıkarmaya başlıyor.

"Yapma, Delaney." Sanki isteğimi desteklemek için görsel bir kanıtı ihtiyacı varmış gibi elimi uzatıyorum. "Gitmen gerek."

Boksörler yere düşer ve sonra o benden çaldığı Harvard sweatshirt'üne saldırır. Bu, benim iznim olmadan aldığı birçok şeyden sadece biridir, benimkiler de dahil... O konuya girmeyeceğim. O duygular gerçek değil. O da herkes gibi benim haklı olduğumu kanıtladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim mum ışığında daha alçak, daha sessiz.

O fısıldar, "Filmi bitirmedik."

"Sen de benim gibi filmi izledin. Mutlu son yok."

"Bu son değil." Sweatshirt'ü yere bırakır. "Bizim sonumuz değil."

Gözlerim onun cildinde ve vücudunun açıkta kalan kısımlarında dolaşıyor. Onun için sertleşmiş olmam şaşırtıcı değil. Tahmin ettiğim gibi, o gerçekten çok çekici. Ama bu olanları değiştirmez. Geri alınabilecek bir şey değil. Nefes alıp iç çekerek nefes veriyorum. "Sana parayı vermeyeceğim. Baştan çıkarmaya kapılacak kadar aptal değilim."

"Baştan çıkarma mı?" Bu kelime onu rahatsız ediyor. "Bu terimi kullanmasak olmaz mı? Modası geçmiş bir terim ve benim yaptığım şey bu değil."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Gözlerini devirdiğini fark ettim, ama hemen kendini topladı. Bu, ilk kez beni rahatsız etmedi. Göğüsleri gözümün önünde olduğu için neredeyse fark etmedim. "Dinle..." dedi.

"Dinledim ve sonra benden beş milyon dolar istediniz, sanki verebilecekmişim gibi, sanki verebilecekmişim gibi."

Ellerini beline koyup, öfkeyle nefes alır, sonra saçlarını başının üstünde bükmeye başlar ve sabitler. "Bunu kolaylaştırmıyorsun, Warner."

"Planını bozduğum için çok üzgünüm."

"Aynen öyle. Benim özür dilememden başka bir plan yok."

Aptal gibi gülüyorum, ne mizah ne de samimiyet var bu gülüşte. "Hadi, bana gerçeği söyle." Onun yüzüme karşı bu sözleri söylemesini duymam lazım; *biz evli değiliz*. Zorlama olmasaydı, muhtemelen bunu bir kez daha denemeye ikna olabilirdim. Ama yalanlar her şeyi mahvedecek, aksi takdirde birbirimize karşı sadece nefret kalacak.

"İş ilişkilerim nedeniyle yargılanıyorum. Ahlaka aykırı veya yasadışı bir şey yaptığım için değil. Bazı insanlar, başka şirketleri ele geçirme işiyle uğraşanları sevmezler. Sorun değil. Kendi görüşlerine hakları var. Bu benim duygularımı hiç incitmedi. Ama ben aptal değilim."

"Senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Ama bence gerçek kimliğinle bağlantını kaybetmişsin." Banyomda çıplak dururken, bir kez bile çekinmedi ya da utangaçlık göstermedi. Utangaç değil ve vücudunun hiçbir yerini örtmedi. Gerçeği önümde çıplak bir şekilde ortaya çıktı.

Birinin sizi o kadar net görebilmesi, yıllardır hissettiğiniz ve sakladığınız duyguları tam olarak tespit edebilmesi olağanüstü bir şey. Ve onun benim kim olduğumu zaten bilmesi ve umursuyor gibi görünmesi inanılmaz derecede tehlikeli. Belki bu bir tür soygun olarak başladı, ama artık sadece benim kalbimin çalınmadığını düşünmeye başlıyorum. Onunki de çalınmıştı.

Ben de suç ortağıyım.

Siktir. Bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, ama yanlış bir şey gibi gelmiyor. Elimi ona uzatıyorum. Elini elime koyduğunda, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum, onu biraz daha yanımda tutmak için bir bahane arıyorum. "Neden bu gece benden para istedin?" Nedenini biliyorum, ama onun ağzından duymam lazım.

Ayağını küvete daldırıyor ve ben onu sabit tutarken, suya dalıp üstüme uzanıyor. Sırtını göğsüme dayayarak başını omzuma yaslıyor. "Gerçek mi?"

"Öyle olsa iyi olur." Vücudumuz birbirine yaklaştıkça göğsümdeki ağırlık kayboluyor. Beni seksi kadınlara karşı zayıf bulabilirsiniz. Umurumda değil. Seksi kadınları her gün görebilirim. Mesele Delaney ve onun bana özel biriymişim gibi hissettirmesi. Umarım hayatımın en büyük hatasını yapmıyorumdur. Kolumu onun etrafına doluyorum, elimi karnına koyarak onu ait olduğu yerde tutuyorum.

"Paraya kapıldım. Tanrı şahidimdir. Sonunda, sadece senin değil, bu gece orada bulunan pek çok kişinin de sanki hiçbir şey değilmiş gibi büyük miktarda para bağışladığını anladığımda..."

"Bu önemsiz bir şey değil. Bu yıl yaptığım en büyük bağışlardan biri. Her doların nereye gideceğini dikkatlice seçiyorum. Bunun anlamlı olmasını istiyorum."

"Sadece en büyük bağışlarından biri. Tanrım." Derin bir nefes alır ve başını çevirip pencereye bakar. Perde kapalıdır, ben de uzanıp jetlerin anahtarının yanındaki düğmeye basarım. Perde yukarı doğru toplanırken, profilinden bir gülümseme yakalarım. Gösterişli bir gülümseme değildir, ama paylaştığımız bu an gibi gerçektir.

Bacağımı okşamaya başladı. Bunu kasıtlı mı yapıyor bilmiyorum, çünkü bakışları camın öbür tarafındaki gece gökyüzüne uzanıyor.

Bu basit hareketle benim gibi o da rahatlık mı buluyor, bilmiyorum. "Para istediğim için özür dilerim."

Bu, bir eşle asla yapılmayacak bir konuşma. Tüm bunların nasıl başladığını ve nasıl bu noktaya geldiğimizi, birbirimize karşı dürüst olmaya başladığımızı merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu rol oynamak onun için gittikçe zorlaşıyor, maskesi düşüyor ve yarattığı dengesiz karakterin altında yatan gerçek kişiliği ortaya çıkıyor. Bu, onun en sevdiğim hali. "Para gerekli bir kötülüktür, ama aramıza girmesini istemiyorum."

"Ben de." Suyun üstünden köpüğü sıyrıp omuzlarına sürüyor. "Warner?"

"Evet?"

"İkimiz de çıplak bir şekilde küvetteyiz."

Gülümsüyorum. "Elbette öyleyiz. Kendini davet etmek cesurcaydı." Kendi şakama değil, daha önce hissettiğim ihaneti dışa vurmanın verdiği rahatlama hissine gülümsüyorum. Elimde kendi içgüdülerimden başka pek bir şey yok. İçgüdülerim bana yolculuğa güvenmemi, varış noktasını başka bir zaman düşünmemi söylüyor.

Bana bakmak için yana kayıyor. Kendi gülümsemesiyle, "Başın nasıl?" diyor.

"Neredeyse eskisi gibi iyi. Ama kolum hala kırık."

Her yere su sıçratmamak için dikkatlice hareket ederek kucağıma oturur. Eğildiğinde yüzümü avuçları arasına alır ve hızlıca öper, sonra tekrar gözlerime bakmak için geri çekilir. Sanki onu gülümseten benmişim gibi gülümsemesi yeniden belirir — *umarım öyledir* — ve "Bu işime yarar" der.

BÖLÜM 20

Delaney

BOĞAZIM KURU, ciğerlerime daha fazla hava çekmek için ağzım açık kalıyor.

Suyun sıcaklığı ve Warner ile olan bağımın ısısı sayesinde, saçlarımın yüzümün yanlarına yapışmış olması umurumda değil. Kızarmış yanaklarım muhtemelen pembeye dönmüş ve dudaklarım onun çene hattını sıyırmaktan şişmiş.

Elini uzatıp, başparmağının ucuyla bir gözümün altını, parmağının ucuyla diğer gözümün altını nazikçe ovuşturuyor. Elini enseme kaydırıp beni tekrar öpmek için kendine çekiyor.

Pandora'nın kutusunu açmak çok da zor olmadı. Artık açtığımıza göre, kapatmak da mümkün değil. Bu çok iyi geliyor. Beni çok tahrik ediyor. Kafam kalbimle birlikte dönüyor ve ona karşı koymayı bırakıyorum. Kontrolü, üstünlüğü bırakmak ve beş adım ötesini düşünmeye çalışmak, ilk öpücükten sonra yok oldu. Bu kadar özgür hissetmek, yeniden kendim gibi hissetmek çok eğlenceli.

Küvetin kenarlarını kavrayarak, başımı onun başının yanına bırakıyorum ve onun ereksiyonuna karşı sallanıyorum. *Utanmaz* ve *kaygısız*. Nefesi derinleşiyor ve kulağıma fısıldadığı sözler daha boğuk çıkıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, bu adamla her şeyin daha fazlasına.

Parmakları klitorisimi okşadığında, sıçrayarak suyun porselenin kenarına sıçramasına neden oldum. Dağınıklık umurumda değil, ama Warner'ın umurunda olacağını biliyorum. Gözlerimi tekrar ona dikerken sözlerim kesik kesik çıkıyor. "Çıkmalıyız."

"Sen gelene kadar olmaz." Sesindeki o kadar otoriter bir ton var ki, eli suya dalıp vücutlarımızın arasına kayarken kendimi nefes alırken buluyorum. Klitorisimin okşanması beni aşağıya doğru kaydırıyor ve daha sertleştiriyor. Parmakları beni tahrik ediyor, sonra biri daha ileri kayarak girişimi okşamaya başlıyor. Gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde, izin istemiyor ama ben eline karşı sallanarak izin veriyorum.

Başlangıç silahı ateşlenir, tüm varlığım tamamlanmaya ihtiyaç duyar, geçmek istemediğim bir bitiş çizgisine doğru koşarım. Neden bu kadar iyi hissetmeyi sonsuza kadar sürdüremem? Bir duraklama bile değil, ama kendimi şimdiden "Durma" diye yalvarırken buluyorum.

"Durmayacağım, Sass." Kalbime kazınan gülümseme, bütün gece ona bakmak istememe neden oluyor. "Sen benim için gelene kadar durmayacağım."

"Bunu yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin," diyor şakacı bir şekilde. Dikkatli olmazsam, gözlerindeki o parıltıyı aşk sanabilirim. Onun gibi birinin benim gibi birine bu kadar çabuk aşık olacağını düşünecek kadar aptal değilim. Biz farklı dünyalardanız. *Ateş ve buz*. Hatta bazen yağ ve su. Ben gizli kapaklı işleri tercih ederim.

Başımı eğiyorum, boğazımın daralmasıyla kulaklarımda çınlayan kesik kesik nefesler yerine karnımda kabaran açlığa odaklanıyorum. Elinin üzerine yeniden yerleşerek ona doğru itiyorum, parmağı derinliklerime dalıyor ve başımın geriye düşmesine, ağzımın açılmasına ve göğsümden bir inilti kaçmasına neden oluyor. Geri çekiliyor, ama benim tutunmaya çalıştığım bağı koparmayacak kadar. *Bir anda çok fazla*.

"Beni çok tahrik ediyorsun. Seni düzgün bir şekilde sikmek için sabırsızlanıyorum." Nefesi benimki kadar zor, sesi boğuk ve alıştığım ses tonu değil. Beni yiyip bitirebilecek gözleri, rahatlamaya doğru daha hızlı sürmem için beni motive ediyor.

Sadece bir saniye gözlerimi kapattığımda, kendimi bir sonraki adımın eşiğinde buluyorum: karanlığa ve ışığın içindeki mutluluğa doğru bir iniş. Parmakları, beni baş döndürücü bir döngüye sokan dairesel okşamayı hiç durdurmuyor. Vücudumu tutmak için küvete tutunuyorum, ileri geri, yukarı aşağı, sağ tarafım yukarı, sol tarafım aşağı sallanıyorum. O, tüm düşüncelerimi tüketiyor, vücudum onun vücuduna uyum sağlarken, ben kendimi kaybetmeye başlıyorum.

gelecek olanların ağırlığı altında kendimi buluyorum. "Tanrım, bunu istiyorum. Çok istiyorum." Ona odaklanmaya çalışıyorum, ama kafamda dönen düşünceler yüzünden bu imkansız. "Çok iyi geliyor, Warner."

"Öyle bir şey yok." Beni cennete gönderip geri getirecek olan adamla tartışacak durumda değilim. Onun sihirli *parmaklarının* işini yapmasına izin vereceğim. O beni kenara itip tekrar geri çekerken, ben yükselip alçalırken su etrafıma sıçırıyor. O kadar yaklaştım ki, sonrasını şimdiden hayal edebiliyorum. Mutluluk. Sakinlik. Onun kollarında uykuya dalmanın ödülü. Bunu istiyorum. Hepsini istiyorum. Çok istiyorum.

O derinlere girdiğinde, avucunun içi klitorisime baskı yapıyor. Ona sürtünüyorum, düşüşü kucaklıyorum. Nefesimi ya da ciğerlerimdeki ağrıyı hissetmiyorum. Rol yapmanın yükünden kurtuldum ve son birkaç günden özgürleştım. Bu duyguyu ve sonrasını memnuniyetle karşılıyorum.

Başımın yanını onun başına dayayarak fısıldarım, "Neden bu konuda bu kadar iyisin?"

O gülümser, parmağı hala içimde, bu da içimde başka bir zevk dalgası yaratır. "Gizli yetenek."

"Gizli olmasını seviyorum." Oturuyorum. "Benden hariç." Öpüşmek için öne eğiliyorum. Geri çekildiğimde nefesim hala düzensiz. "Bunu yatakta bitirmeye ne dersin?"

"Bu bir davet mi, Sass?"

"Kendi yatağına mı?" Ayağa kalkıyorum, ama onsuz kendimi boş hissetmekten hemen nefret ediyorum. Yardım için elini uzatan bana, küvetten çıkıp yakındaki kancaya asılı havluyu alıyorum. "Altın bileti sen aldın, Hotshot."

Dikkatlice dışarı çıkarak diğer havluyu alır. "Yatağımıza."

Az önce yaptığım hatayı nasıl düzeltebileceğimi düşünürken ellerimi durduruyorum. Aklıma inandırıcı bir şey gelmiyor, bu yüzden yüzleşmeyi seçiyorum. "Tabii ki öyle, aptal." Gülüyorum, ama gülüşüm çabucak sönüyor.

Warner her zaman her şeyi kontrol altında tutar, bir hata yapmamı bekler, böylece ifademi inceleyip tepkimi değerlendirebilir. Onunla birlikte olmak, her zaman kaybetmek demektir. O, bariz olanı görür, bu yüzden artık mümkün olduğunca belirsiz davranmaya çalışıyorum.

Sanki bir soru sormuşum gibi, "Evet, tabii ki" diye cevap veriyor. Kurulanınca arkama dolanıp başımı öpüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Aramızdaki cinsel gerilim soğudukça, kollarımı onun kollarına dolayarak, başımı göğsüne yaslayıp onu kucaklıyorum. Gözlerimi kapatıp, her şeyin değişmeden önce bu anın tadını çıkarıyorum, gerçeğin ortaya çıkmasına çok az kaldığını biliyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bu oyuna devam ettirmek için kullanabileceğim bir numara yok. Aklımın sesine karşı gelerek parayı istedim ve kendimi geri tepmeye açık hale getirdim. Bunu bir daha yapmak istemiyorum. Ondandır para istemek istemiyorum. Paraya ihtiyacım olmasını istemiyorum. Yaptığı hatanın farkına varmasını ve düzeltmesini istiyorum. Ve eğer durmazsa ya da sözleşmeyi sonlandıramazsa, parasını en önemli yerde harcamanın faydalarını ona göstermem gerekir. En azından benim için.

İşte bu. Ona göstermem lazım.

"Warner?"

"Hmm?" Boynuma mırıldanıyor ve sonra öpüyor.

"Ailem her pazar günü birlikte akşam yemeği yer..." Arkamda vücudunun kasılmasını ya da hoşnutsuzluk içeren bir iç çekişini bekledim. İkisi de olmadı. Kasları güçlü ama benim etrafımda esnek, kalbi atışını kaçırmıyor, nefes alışları düzenli, sanki bu fikir o kadar da uçuk değilmiş gibi. "Bildiğin gibi." Kahretsin, bunu eklemeyi neredeyse unutuyordum. Doruk noktası beynimi jöleye çevirdi.

Beni serbest bırakarak, sanki yerel pasta yarışmasını kazanmış gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle önüme gelir. "Bir gecede iki davet mi? Sanırım orgazmın kalbine ulaşmış." *Hayret.* O bile fark etmiş.

Ona aptalca gülümsüyorum. Öyleyim, bu yüzden doğal geliyor. "Merak etme. Yakında geçecek ve sonra daha huysuz halime geri döneceğim."

"Seni huysuz biri olarak görmüyorum, Delaney." Yanağımı okşadıktan sonra öptü. "İnatçı ve kavgacı, kesinlikle." Burnuma dokunarak ekledi, "Oh, ve ikisini de kabul ediyorum. Ailenle akşam yemeği ve burada başladığımız şeyi orada bitirmek." Kapıyı açıp dışarı çıktı, beni biraz şaşkın bırakarak.

Bu resmi bir akşam yemeği daveti değildi. Ona sadece bu gece neden dışarıda olacağımı anlatıyordum. Ama şimdi sahte kocamı restorana götürüyorum. *Tanrım, yardım et.* Onun duygularını incitmeden bu durumdan kurtulmam mümkün değil, yani Warner Landers ailemle tanışmak üzere.

Yatak odasına girdiğimde, o çoktan yatağa girmiş, kollarını başının arkasına koymuş. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var ve yorganın üstü kabarmış. "Görünüşe göre benden önce başlamışsın."

"Hayır, bu senin içinde olmanın ne kadar harika bir his olacağını düşünerek yaptım."

Havluyu düşürdüm, ama yatağa tırmanmak için dizimi kaldırdığımda, onun tertemiz halısına ıslak havlu bırakmanın onu rahatsız edeceğini fark ettim. Bu genellikle benim için önemli bir noktadır, ama ilk kez birlikte olacağız. Halının  zerindeki ıslak havluları düşünmesini istemiyorum. Beni düşünmesini istiyorum.

Havluyu aldıktan sonra banyoya girip çamaşır sepetine atıyorum. Geri döndüğümde onun daha da geniş bir gülümsemeyle beni beklediğini görüyorum. "Kibir mi?" diye soruyorum.

"Olabilir." Yorganı açarak yatakta ve yorganın altında yerimi almamı sağlıyor. Yanına kayıyorum. Onunla  ıplakken kendimi çok canlı hissediyorum. Bana hayranlık duyulacak bir şey gibi bakması, kollarımda t ylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Susuzluktan  len bir adam gibi beni içen gözleri afrodizyak gibi.

Warner'ın yanında utangaç hissetmiyorum. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi utanmıyorum. Onu öpüyorum çünkü böyle olduğumuzda her şey yolunda.  zerine kayarken, kendimi konumlandırırken dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor. Onun içime girmesini sağlamak kolay olurdu, kalınlığı beni sadece ona uyum sağlamak için gererdi. Yapmıyorum, ama o benim duvarlarımı yerle bir etti, bu yüzden hayır demeyeceğim.

Dudaklarımız birbirine yapışırken, eli sırtımın arkasına kayıyor. Beni  zerine oturtup, ereksiyonunun üzerinde kendimi s rt yorum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp, "Prezervatifler komodinin içinde" diye fısıldıyor.

Kırık koluyla zorlanmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden yatağa doğru eğilip,  n kollarımın üzerine ağırlığımı vererek

elimden geldiğince uzanarak en üst çekmeceyi açıyorum. Ama içindeki hiçbir şeye ulaşamıyorum. Kendimi daha yakına çekip içine bakıyorum. Gözlerimi ona çevirip soruyorum, "Prezervatiflerini düzenlemek için bir kutun mu var?"

Hala oturur pozisyonda, ama şimdi ağırlığını sol koluna vermiş, gülümsüyor. "Restoranlardaki şeker paketleri için olan bir tutucu. Onu gördüm ve ters çevirirsen prezervatif ambalajlarına tam uyduğunu fark ettim."

"Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Gülüyorum. "Onlara bir daha aynı gözle bakmayacağım." Tutucuyu alıp komodinin üstüne koyuyorum. "Sadece beş tane alıyor."

"Büyük planların mı var, Sass?"

Gülerek arkanı dönerim. "Artık yok, çünkü sende sadece beş tane var."

Tekrar yaklaştığımda, çenemi tutup beni bir füze gibi dudaklarına doğru yönlendirir. "Merak etme," diye fısıldar ve dudaklarıma hafifçe öper. "İhtiyacımız olduğunda daha fazlası var."

Bir paket alıp açmadan önce bir öpücük çaldım. Tek elle bunu yapmaya çalışırken zorlandığını izleyebilirdim, ama bu sadece beni cezalandırırdı. Onu şimdi istiyorum. Battaniyeyi geri çevirdiğimde nefesim kesildi. "Warner." Neden onu derin sularda gibi hissettiğimi bilmiyorum, çünkü açıkça başı belada olan benim.

"Yavaş olacağım."

Ona sert bir bakış attım. "Dur tahmin edeyim. Endişelenme mi?" diye sordum alaycı bir tonla. Kendime kasıtlı olarak yapacağım şey hakkında endişelenmemeye çalışarak, çünkü bunun büyük bir avantajı vardı, koruyucuyu onun uzunluğu boyunca yuvarladım. Parmağının beni doldurduğunu düşünmeden edemiyordum. Kesinlikle başım beladaydı.

Elimi tuttuğunda ona bir süre daha bakıyorum. "Buraya gel," diye fısıldıyor ve elimi sıkarak beni rahatlatıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yanına yaklaşıp başımı yastığa koyarak ona dönük yatıyorum. "Henüz koluma yük bindiremiyorum ama yavaş yavaş yapabiliriz. Nazik olacağım. Söz veriyorum."

Başımı sallayıp ona öpüşmek için daha da yaklaşıyorum. Bir öpücük diğerini takip ediyor ve sonra vücutlarımız yer değiştiriyor. Beni üstüne çekmiyor ama ben isteyerek gidiyorum. Boyutu beni korkutuyor ama vücudum

ona srtnrken rahatlamayı arıyor. "Oh," diye inliyorum, daha yeni başlamış olsak da his çok iyi.

Onun zerine oturarak kendimi kaldırıyorum. Eli dış uyluklarımın boyunca kayıyor ve sonra aramıza girerek girişime doğru konumlanıyor. Onun tavsiyesi gibi yavaş davranıyorum, nefes almadan önce ucunu içine alıp sonra tamamen aşağı kayıyorum. Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve ilk yanma ve gerilme hissini atlatmak için nefes almaya odaklanıyorum.

Gözlerimi kapatıp bir kez daha derin nefes alıyorum ve nefes verirken fısıldıyorum, "Hareket etmen gerek, Warner."

Elini tekrar kalama koyarak, vücudu benimkinin altında dönüyor ve sonra biraz geri çekiliyor, beni yalvarmaya zorluyor, sonra tekrar içeri giriyor. "Aman Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun," diye aceleyle nefes verirken dilimden dökülüyor. Ellerimi göğsüne dayayarak, sonunda kendimi kaldırıp bir sonraki itişine karşılık veriyorum ve her seferinde daha kolay oluyor, yanma hissi kalmıyor, sadece daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteme arzusu kalıyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor, eli yanağımı okşamaya geliyor, sonra beni siktmeye devam ederken boynumun yanına kayıyor.

Durmayacağım. Duramam. Daha fazlasına, mutluluğa, itmeye, itmeye ve doruğa olan alığım birbirine karışıyor, hislerim uzun süre dayanamayacak kadar yoğunlaşıyor. "Tanrım, ben de sana ihtiyacım var." Gerçekten var. Kendimi sırtımı gererek, onun uzunluğunu kucaklayarak ve onu tamamen içime alarak, bakışlarını sahiplenerek ve kalbini hedef alarak buluyorum. Geriye yaslanarak, saçımı başımdaki düğümden çözüp aşağıya dökülmesine izin verirken gğslerimin sallanmasına izin veriyorum.

Beni harika hissettiriyor, o kadar güzel ki, söylediğimiz yalanlar uzun vadede hiçbir anlam ifade etmiyor. nemli olan tek şey şu anda, burada yaşamak. Onu kaldırıp dşryorum, sarılıp sıkıyorum, kucaklıyorum ve sonra parçalanmaya başlayana kadar onu sikiyorum. Yakında onu alt edecek dalgayla mücadele etmek için vücudunda gösterdiği çabayı hissediyorum. Gözlerinde dayanmak için verdiği mücadeleyi görebiliyorum. Ellerimi tekrar göğsüne koyuyorum, gözlerimi ona sabitleyip her itişinde, her sikişinde ona karşılık veriyorum. Kollarını bana doluyor ve beni yatağa yatırıyor. Vücudumuz hala birbirine bağlıyken, ağırlığını üzerime veriyor ve beni itmek niyetiyle içime giriyor.

onunla birlikte düşünüyorum. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, her itişinde sahiplenme duygusu hissediliyor — kolu beni sarıyor, dudakları boynumda, penisi her santimimi sahipleniyor. "Siktir, seni seviyorum." Nefes nefese bu sözler ağzından çıkıyor, içime girerken rahatlamaya çalışıyor ve beni de kendisiyle birlikte dibe çekiyor.

Ve sonra onunla birlikte düşünüyorum...

Çözülüyorum.

O şehvetli mükemmelliğe doğru sarmal halinde.

Zevkin beni tüketmesine izin verirken vücudum saniyeler, dakikalar, hatta bir ömür boyu titriyor. Bu dünyaya, onun kollarına geri dönüyorum ve hareket edecek ne gücüm ne de isteğim kalmadan göğsüne yığılıyorum. Ama zevkin sisi kalktığında, sonrasını tüketen itiraf oluyor.

Onunla birlikte olmak, bu karmaşayı yaratırken anlayabileceğimden daha fazla beni değiştirdi. Bu kedi fare oyunu değildi, onun düşmesi için tuzak kurmam değildi. Bu bizim evcilik oynamamızdı. Burada yatarken, saf zevk için göğsünde güçlü atan kalbini dinlerken, onun karısı olmayı sevdiğimi fark ediyorum.

Daha önce başımın belada olduğunu sanıyordum. *Tanrım, ne yaptım ben?* Kendimi kurtarmak için çok geç kalmış olabilirim.

BÖLÜM 21

Warner

BAYETTI.

Delaney beni o kadar meşgul etti ki, tek molamda bile biraz iş yapmaya çalıştım. O konuda da pek ilerleyemedim. Ama biraz araştırma yapmalıydım. Telefonum benim için bir uzuv gibi olsa da, düşündüğüm kadar özlemedim. Muhtemelen beni sürekli meşgul eden kadın yüzünden.

Delaney Bayetti.

Güzel bir isim. Ama ben Landers'a daha çok ısınmıştım. Bu da demek oluyor ki, bir an önce kafamı muayene ettirmem gerekiyor. Beyin sarsıntısının yan etkisi mi? Korkarım ki, bu kadına aşık olmaya başlamanın yan etkisi.

Variş noktasına bir blok kala, körlemesine gittiğimi fark ettim. Benim tarafımdan bir yanlış karar. Gergin değilim, ama bunu nasıl başaracağını anlamıyorum. Ailesini de işin içine kattı mı? Kardeşlerinden bahsetmişti... "Bu akşam yemeğe kimler geliyor?"

"Her zamanki gibi."

İstediğim cevap değildi. Ama ona hakkını vermeliyim, seks yaptıktan sonra bile baskı altında pes etmiyor. Köşedeki restorana yaklaşırken, terli küçük elini biraz daha sıkı tutuyorum. Çünkü *Bayetti's'te* ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz.

Işık yeşil yandığında bile, caddeyi geçmeden önce durur. Bana dönerek, ellerini gömleğimin önünden aşağı doğru gezdirir. Durup beni öpmek için başını kaldırdığında bu hareket çok tatlıdır, ama ben pamuklu gömlekte ter izi olup olmadığını görmek için aşağıya bakarım. Yoktur, bu da beni rahatlatır. "Güzel görünüyorsun. Gergin olma."

"Genelde gergin miyim?"

Gülerek ağırlığını sol kalçasına vererek dengeliyor. Kırmızı elbisesiyle çok güzel görünüyor, düz siyah ayakkabılar giymiş. Kısa boylu kadınlar biraz uzun boylu olmayı severler diye düşünürdüm, ama rekabet etme ihtiyacı hissetmemesi çok seksi. Başını eğerek cevap veriyor: "Hayır. Genelde değil."

"Gergin misin?"

"Ben..." Cevabı orada bulacakmış gibi uzaklara bakıyor. "İyimserim."

"İyimserlik iyidir. Bu elbise de sana yakışmış. Çok güzelsin, Sass."

Gülümser ve dünyamı ateşe verir. "Teşekkür ederim." Tekrar uzattığım eli tuttuğunda, onun buna benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlarım. Ailesi olaya karıştığında bu saçmalıkları nasıl halledeceğini ancak tahmin edebilirim. Karşıya geçmek için bir sonraki fırsatı beklerken, gözleri restorana takılır. "Tatlı için kalmak zorunda değiliz." Bana bakarak, "Sen hazır olduğunda hemen gidebiliriz," der.

"Anladım. Bir çıkış yolumuz var."

"Bu bir çıkış yolu değil. Bir seçenek."

"Tamam." Yaya geçidi işareti yanıp sönmeye başlar. Kaldırımdan inip karşıya geçeriz. "Seçeneklerimiz var." Bu aslanın inine girmeden önce biraz bilgi edinmeye çalışarak sorarım: "Hafıza kaybım yüzünden isimleri hatırlamakta zorlanıyorum. Hızlı bir hatırlatma yapman gerek."

Pencerenin önünde durup bana döndüğünde hala elimi tutuyor. "Pamela annem. Anthony babam. Joe en büyük ağabeyim ve Lorenzo tam anlamıyla ortanca çocuk."

"Yani sen en küçüksün?" Onun "kocası" olarak bunları bilmem gerekir. Ama şu anda onunla yatan adam olarak, onu gerçekten tanımak istiyorum.

"En küçüğüm." Neden bu beni şaşırtmıyor? Kardeşler arasındaki sıralama, kişiliklerinden ne kadar yaramazlık yapabileceklerine kadar her şeyi belirler. Tek kız olması da işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Buna büyük bir İtalyan ailesi de eklenince, başım belada. Her zamanki cazibem onlar üzerinde işe yaramayacak. Bu akşam konuşmaktan çok dinlemek benim için daha iyi olacak. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." *Bu pek bir şey ifade etmiyor.*

Ona kapıyı tutuyorum, o içeri girerken arkamdan sarımsak ve ev yemeği kokusu geliyor. Elini geriye uzatıyor, ben de onu tutuyorum, o da hostese merhaba diyor ve masaların arasından geçerek arkaya doğru ilerliyor.

Sass'ın özelliklerini yansıtan, saç rengi ve mavi gözleri aynı olan, ancak daha yaşlı bir kadın olan "Delly Bean", arka köşedeki büyük kırmızı vinil koltuktan kayarak çıkar. Delaney, Delaney'nin kollarını açarak ona koşarken elim serbest kalır. Bunun Pamela olduğunu varsaymak yanlış olmaz sanırım.

Babası diğer yüzler arasından kolayca ayırt edilebiliyor. Üç adam sırayla Delaney'i selamlamak için yerlerinden kalkıyorlar. Aralarında paylaşacak çok sevgi var. Kardeşleri bile ona sarılıyor, ancak ikisinin de Delaney'in omzunun üzerinden bana bakarken yüzlerinin ciddi olduğunu fark ediyorum.

Mahvoldum.

Her şeyin onun için mahvolması gereken bir anda, bana dönüp sanki ben buradaki eski bir elmişim gibi eliyle beni uzaklaştırıyor. "Warner." *Çok nazik.*

Bana, yapbozun bir parçası eksikmiş gibi bakıyorlar. Ben de, Bayetti ailesi. *Ben de.*

Annesi yüzümü ellerinin arasına alıp beni iyice incelemek istiyor. "Çok yakışıklısın." Beni kendine çekip kaçmam için fazla yer bırakmayacak şekilde sarılıyor.

"Teşekkürler, Pamela."

"Bana anne de." Sanki sıcak patatesle yanmış gibi beni bırakarak, "Diğerlerine selam söyle" diyor. Delaney'nin ardından kabine geri kayıyor.

"Tamam, tabii, elbette."

Kardeşlerden biri beni süzer ve "Sen paralı bir adama benziyorsun. İçeride adamın var mı?" diye sorar.

"Neyin içinde?" Bu *açıkça Sass'ın planı değildi*.

Elinin tersiyle göğsüme vurur ve güler. "İş."

Beklediğim bir şey değildi, ama karşı çıktığım bir konu da değildi. Bana bir şey satmaya çalışmıyorsa tabii, ki öyle bir izlenim edindim.

"Birkaç tane var. Finans sektöründe misin?"

"NYU'da sınıfımın birincisiydim."

"Ah, Stern İşletme Fakültesi. Etkileyici. Ben de Harvard mezunuyum."

Sanki hayallerini yıkmışım gibi gülümsemesi kayboldu. "Eğer birine ihtiyacın varsa..."

"Kimi arayacağımı biliyorum, Joe." Çılgın bir tahminde bulunmak işe yaradı. Kenara çekilip restoranın arkasına kayboldu ve beni Lorenzo ile baş başa bıraktı. Kollarını kavuşturup gözlerini kısmasından, azar işiteceğimi ya da belki de tehdit edileceğimi anlayabiliyordum. Muhtemelen ikisi de.

"Warner, ha?"

Elimi uzattım. "Warner Landers."

"Evet, biliyorum." *Tamam*. "Sonunda buraya yüzünü gösterdin."

Bu adam neyden bahsediyor? Koluma vurup kahkahaya boğuldu. "Onu kandırdım. Gerçekten kandırdım."

Delaney, "Onun tek iyi kolu var, Lorenzo. Ona karşı nazik ol" diyor.

"Tamam. Tamam," diye cevaplıyor, alçıya bakarak. Kolumu kesmek hoş bir şey değil, ama terzim pazar günleri açık olmadığı için, kısa sürede en iyi şekilde görünmek için bunu yaptım. İlgisini kaybetmiş gibi dönüp annesinin yanına oturuyor.

Olağanüstü sabırlı olan babasına dönüyorum. Bu gürültücü kalabalığın içinde sabırlı olmak zorunda olduğunu tahmin ediyorum.

"Cannoli'm bana araba çarptığını söylüyor?"

Bakışlarımı ondan Delaney'e çeviriyorum. "Senin cannoli'nin mi?"

"Nasılsın?" Endişesi alınanda kırıksıklıklar oluşturuyor ve derin ses tonunda hissediliyor.

Alçıyı kaldırarak cevap veriyorum, "Hikayeyi anlatmak için hayatta kaldım."

"Bu iyi. Delaney'nin sana iyi baktığından eminim."

"Öyle, efendim."

"Eh." Bana el sallayarak uzaklaşıyor. "Bana Pops de."

Pops? Anne? Kendi anneme bile anne demiyorum. Bir şey bana, onların lakaplarının yıllar içinde hak ettiklerini düşündürüyor. Annem her zaman bana tam uymuş.

"Hadi, Hotshot." Kız arkadaşına bakıyorum ve yanındaki koltuğu okşadığını görüyorum.

Masaya oturup bacaklarımız masanın altında birbirine değene kadar kayıyorum. Eli uyluğumu buluyor ve sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi yukarı aşağı okşuyor — ailesiyle akşam yemeği yiyip, herkesin içinde birbirimize dokunuyoruz. Hiçbir zaman halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapan biri olmadım, ama Delaney'nin benim olduğunu dünyaya göstermekten de çekinmiyorum. Onu benim olarak işaretlemek barbarca, ama lanet olsun, içgüdü çok güçlü.

Joe geri gelir ve yanıma oturur. Sonsuza kadar kapana kısılmış durumdayım. Pamela önüme bir bardak koyar ve Chianti şişesinden şarap döker. Şarap konusunda çekingen değildir. Bardağı neredeyse ağzına kadar doldurur. "İç. İç," der.

İtalyan restoranlarında yemek yerken genellikle ucuz masa şarabı tercih etmem, ama onların misafiri olduğum için bu gece Chianti içeceğim.

Diğerleri Macy's'teki bir alıcı hakkında Joe'yu taklit ederek sohbetle meşgulken, Delaney önüme bir sepet tutar. "Ekmek?"

"Sorun değil. İştahımı kaçırmak istemem."

Sohbet durur ve tüm gözler bana çevrilir, en azından bu masadakilerin. Delaney bana kabarık, sıcak bir çubuk ekmek uzatır ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldar, "Lütfen ye." Herkesin hayatı benim bir ısırik alıp almamama bağlıymış gibi görünürken, ısırırım. Sesler geri gelir, kaldıkları yerden devam ederler. Delaney der ki, "Yani seni teslimatçı için terk etti mi?"

"Evet, aldığı ikramiye çekini sanki altın külçesiymiş gibi gösteriyordu. Benim kaybım değil."

Kendime not: Bayetti bir şey ikram ettiğinde asla hayır deme. Ekmeği yemeye devam ediyorum çünkü gerçekten çok lezzetli, ama aynı zamanda konuşmamak için bir neden de vermiş oluyor.

Pamela, "Öyle olmalı" diyor. Bana dönüp gülümsüyor. "Delly Bean senin de beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi."

Cannoli ve Delly Bean mı? Aralarındaki aşk ortada. Annem ve babam bana Warner adını verdiler. Ve bu isim bana yapıştı. "İyileşiyorum."

"Bu iyi. Umarım köfteleri seversin."

Aradaki bağlantıyı anlamıyorum, ama onlarla yeterince vakit geçirirsem, aralarındaki geçişleri daha iyi anlayabilir ve muhtemelen bir takma ad alabilirim. "Köfteleri severim."

Joe ve Lorenzo kalkıp tekrar arkaya kaybolurlar. Kırmızı kumaş peçeteyi sağ bacağıma geçirip grissini bitiririm. Şarap kadehimi alıp grissini yutmak için ağzıma götürürken, her hareketimi izleyen gözler hissedirim. Kız arkadaşına bakıp "Ne oldu?" diye sorarım.

"Hiçbir şey." Gülümser, ama sonra "Bu çok hoş" der.

"Öyle." Şaraptan bir yudum alıyorum, yutmadan önce bu kararımın pişman oluyorum. Ama o hala en iyisini umuyormuş gibi bana bakıyor, ben de gülümsüyorum. "Burada olduğuma memnunum."

Omuzları rahatlamış bir şekilde düşer. "Ben de öyle."

Kardeşler yemek tabaklarıyla geri dönerken Anthony, "Her zaman söylediğim şeyi biliyorsunuz." der.

Hepsi bir ağızdan cevaplar: "Senin olacak olan, senin olacaktır."

Parmağıyla havayı işaret eder ve ekler: "Bu doğru."

Pamela parmağını tutar ve elini aşağı çeker. "Ye. Ye, Anthony. Bütün gece vaktimiz yok. Bu gece restoran dolu."

Lorenzo, "Bu gece seninle çalışacağım" der. Güler, ama sonra ekler, "Çünkü buradaki çalışmıyor."

Kardeşine kötü kötü bakan Delaney'e bir göz atıyorum. Delaney ile aramızdaki ilişkinin fırtına gibi bir aşk olduğunu anlıyorum. Mantıklı değil ve benim mutlu olmam için mantıklı olması da gerekmiyor. Yeterince biliyordum, ya da öyle sanıyordum. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Ne iş yapıyor? Burada, restoranda mı çalışıyor? Benimle yaşamadığı kesin olduğu için nerede yaşıyor? *Teknik olarak*. Ama onu kovmuyorum. "Akşam yemeğinden sonra çalışmak zorunda mısınız?" diye annesine soruyorum.

Bir lokma daha yedikten sonra, "Restoran sahibi olmak, yorgunluktan dinlenmek yok demek" diye cevaplar. Sözleri ifadesine uymuyormuş gibi gülümser. "Başka türlü süneni istemezdik."

Babası, "Burayı seviyoruz. Ailenin altıncı üyesi gibi" diyor.

Delaney'nin eli benim pazıma konuyor. "Bayetti's pazartesi günleri kapalı, ama pazar akşam yemekleri bir gelenek. Pazartesi günleri hep dışarıda yemek yerdik." Aile birlikte gülüyor. Büyürken böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum. Yetişkin olarak bile. Annemle babam evliydi, ama kendilerini boşanmış sayıyorlardı. Babam, işe yürüyerek gidebilmek için Finans Bölgesi'nde yaşıyordu. Annem ise babamdan uzak durmak için Upper East Side'da kalıyordu. Sadece Bay ve Bayan Landers olarak görünmeleri gerektiğinde karşılaşıyorlardı. Aksi takdirde, iki farklı hayat yaşıyorlardı ve ben de ortada kalıyordum.

Joe, "Başka bir şey için hazırız" diyor.

"Ve yemek pişirmek istemiyoruz," diye ekliyor Pamela. "Sen yemek yemiyorsun, Warner."

Çatalımı ve kaşığımı alıp önce makarnaya başlıyorum. Sos çok lezzetli, filmlerde gördüğüm evleri hatırlatıyor bana, benim evimden daha gerçekçi. "Bu gerçekten çok lezzetli, Pamela."

"Anne."

"Anne," diye cevap veriyorum, tahmin ettiğimden daha kolay geliyor. Delaney, hızlı yiyen biri olarak birkaç köfte ve bol miktarda spagettisini bitirdikten sonra çatalını bırakıyor ve başını omzuma yaslıyor. Yüzündeki yumuşak gülümseme değil, gözlerinde yansıyan mutluluk kalbimi hazırlıksız yakalıyor.

Benim evimde inanılmaz biridir, ama şimdi onu görmek, içinden gelen gerçek kişiliğini görmek... muhteşem. Onu küvete soktuğumda nasıl görüldüğünü ve üstüme oturup istediğini ve ihtiyacı olanı alırken cildinde parıldayan özgüvenini hatırlamak, onu şimdi görmekten bir kez daha ayrıcalıklı hissetmemi sağlıyor. Buna karşılık, bu kadar masumiyet gerçekten nefes kesici.

"Amneziye sahip olmak nasıl bir şey?" Lorenzo, ağzına bir lokma yemek atmadan hemen önce soruyor. Şimdi neden bu kadar hızlı yediğini anlıyorum. *Hepsi öyle.*

"Daha önce hiç yaşamadım, ya da yaşamışsam da hatırlamıyorum."

Sass, kimse gülmese de kahkahayı patlatır. "Hadi ama, bu komikti. Amnezi şakasını profesyonelce yaptı." Bacağıma hafifçe vurur. "Şakanı beğendim, bebeğim."

Bebeğim mi?

Tanrım, bu kadını çok seviyorum. Yani, aşk gibi sevmiyorum ama... Kahretsin. Delaney'i aşk gibi *seviyor* muyum? Boğazım düğümleniyor, göğsüm sıcaklaşıyor, sanki temiz havaya ihtiyacım var gibi. Ateşi söndürmek için daha fazla şarap içiyorum, ama kadeh boşaldığında, o sinir bozucu dört harfli kelime hala aklımda.

Onu seviyorum.

Dirseklerimi masaya dayayarak başımı avucumun içine gömdüm. Ne oluyor lan? Aşk mı? Cidden mi, Landers? Kadın dengesiz ve sen ona aşık olmaya mı karar verdin?

"İyi misin, Warner?" diye sordu, sırtımı okşayarak.

Başımı kaldırıp, onların kızına, kız kardeşine, cannoli'lerine ve Delly Bean'e aşık olduğum gerçeğiyle boğuşurken, merakımı gizlemeye çalışıyorum. "Doktor, hafıza kaybının öngörülemez olduğunu söyledi. Bir an her şey kaybolur, zihninden silinir. Sonra birdenbire! Anılar sel gibi geri gelebilir. *Ya da gelmeyebilir*. Ben sadece en iyisini umuyorum" diye cevap veriyorum.

Delaney hariç hepsi biraz şaşkın görünüyor. Delaney eğilip fısıldıyor: "Biraz solgun görünüyorsun. Belki de bu, beyin sarsıntın için fazla geldi. Gidelim."

"Bunu paket yapabilir misin?"

O gülüyor. "Evet, paket yaptırabiliriz."

Joe, "Paket kutusu getireyim" diyor.

"Kurabiyeleri unutma," diye ekler Pamela, Joe duyamayacağı bir mesafeye gitmeden önce.

Kızıma bakıp fısıldarım, "Kırk beş dakika dayandım. Fena değil."

"Beklediğimden daha uzun dayandın."

Kabinden çıkarken, Delaney hemen arkamda ve ben dönmeden önce karşımda duruyor. Joe'dan bir çanta alıyor ve ona hızlıca sarılıyor. Kabine geri diz çökerek annesine sarılıyor ve masanın üzerinden uzanarak Anthony'nin elini tutuyor ve aradaki mesafeyi kapatıyor. Lorenzo'nun omzuna hafifçe vurarak, "Sakin ol, evlat" diyor.

"Akşam yemeği ve beni geleneğinizin bir parçası yaptığınız için teşekkür ederim" diyorum.

Pamela gülümser ve "Umarım tekrar görüşürüz, Warner" der.

Delaney'e hakkını vermeliyim. Onları benim gelişime hazırlamadı. Her şeyin doğal akışına bıraktı. Onlar, Delaney'in anlattığı birkaç hikayede tutarsızlıklar buldular, ama ben bunu görmezden geleceğim çünkü daha önemli sorunlarım var — en önemlisi, ona aşık olmam.

BÖLÜM 22

Delaney

"BU KURABİYELER NE TÜR?" Warner'ın sorusu koridordan geçip, rahat bir şey giyindiğim yatak odasına kadar ulaşıyor.

"Çift çikolatalı." Elbisemi sandalyenin koluna atıp dolaba koşuyorum. Ya annem sadece birkaç tane koymuşsa ve ben almadan önce o hepsini yerse? Panik başlıyor, çünkü bir ısırık alırsa geri kalanını da yemeden duramayacağını biliyorum. Dolabından bir hayran tişörtü alıp, başıma geçirerek koridora çıkıyorum. "Bana bir tane ayır, tamam mı?"

O kadar hızlı koşuyorum ki, adaya yaklaşırken yavaşlamaya çalıştığımda çoraplarım beni ana üsse kaydırıyor. Ellerimi tezgaha vurarak, "Kaç tane var?" diyorum.

"Altı." Gözleri büyür. "Büyükler."

"Tüm kurabiyeler öyle olmalı." En üsttekini alıp önce ısıriyorum, sonra konuşuyorum. Ama o ilk ısırık... Duvara yaslanıp inliyorum. "Mmm." Yutkunur yutkunmaz, "Çok güzel" diyorum. Warner yemiyor. Hâlâ onlara, sanki şimdiye kadar var olmuş en sihirli, en lezzetli kurabiyeler değilmiş gibi bakıyor. "Bir tane ye. Çok seveceksin."

"Geçen gün, sadece bir kurabiye yediğini söylemiştin. Tam olarak çift çikolatalı." Endişelenerek ve onun nereye varmak istediğini bilerek, ağzıma daha fazla kurabiye tikiştiriyorum. "Bir fırından." Gözleri bana dikilmeden önce, bana kısa bir süre nefes alma fırsatı veriyor. "Annen mi yapmıştı?"

Şimdi, neden bana böyle açıkça sordu ki? Ona şimdiye kadar yalan söylemek zorunda kalmış olmama rağmen, hala kendimi iyi hissetmiyorum. Ve şimdi, o bana açıkça sorarken, ona yüzüne karşı yalan söylemem gerekiyor. Yavaşça çiğnememden, konuşma yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyor olmalı. Mutfağa gidip dolaptan bir bardak alıyorum ve sonunda, ondan tüm bu sırları saklama isteğiyle birlikte, onu yutuyorum. Artık bunu yapamıyorum. Kötü davranışlarımdan dolayı ne kadar suçlu olduğumu görmesini engellemek için buzdolabının paslanmaz çelik kapısını açıyorum ve "Evet. O gün eve gittim" diye cevap veriyorum.

Kapıyı kapattığımda, o tam orada duruyor. "Tanrım, Warner." Kalbim deli gibi atarken gömleğimi tutuyorum. "Beni korkutmaya çalışıyorsan, başardın." Hala sanki ben zaten korkmamışım gibi bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum, ona bakarak. Ben sürahiyi almadan kapıyı kapatıyor. "Hey, su alıyordum."

"Bekleyebilir."

Sanki bu onu yolundan saptıracakmış gibi boğazımı ovuşturarak, "Bilmiyorum, boğazım çok kurudu. Zımpara kağıdı gibi pürüzlü..." diyorum.

"Ailenle mi yaşıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Seninle yaşıyorum." *Yalanlar yeniden başlıyor...*

"Benimle yaşamadığın zamanlarda ailenle mi yaşıyorsun?" Bu adamı saptırmanın yolu yok. Ama ben o kadar kolay pes eden biri değilim.

"Sen benim ailemsin." Onun pahasına geliştirdiğim becerilerimden daha fazla etkilenmem gerekirdi. *Ama etkilenmiyorum.*

"Delaney." Sesi kararlı, benim adımdan başka tek kelime etmeden bir talepte bulunuyor.

Bu soruya alınarak çenemi kaldırıyorum. "Evet." Gerçekten mi yoksa numara mı? *Hmm.* Emin değilim. Kararsızım.

Yanağıma dokunuyor ve sonra saçlarımdan bir kısmını kulağımın arkasına koyuyor. "Ayrıldığımızda evine geri döndün." Beni göğsüne çekiyor ve bana sarılıyor. Kafam karışık. Yakalandım mı, yoksa hala gizli görevde miyim? "Sana daha iyi bir koca olmadığım için üzgünüm."

Ne olduğunu tam olarak anlamıyorum ama kollarımı ona doluyorum ve fısıldıyorum, "Geçmişin önemi yok. Önemli olan sadece şimdiki zaman ve sen çoktan çok değiştin." Neden gerçek bir yalan gibi geliyor? Of be.

Ama bu hiç iyi gelmiyor. Hiçbir zaman iyi gelmedi. O benim ailemle tanıştıktan sonra her şey değişti. *Ve benim içime girdi.* Aileme geleceğimi haber vermeden, bu adamla el ele tutuşarak ortaya çıktım ve onlar Warner'ı sorgusuz sualsiz aralarına kabul ettiler. Onlar böyle insanlar. Bayetti's, orada yemek yiyen herkese bu aile hissini yaşatmaya çalışıyor. Ve bu his, sırf onun için yakalandı.

Ondan bir daha asla para istemeyeceğim, ama restoranı deneyimledikten ve ailemle tanıştıktan sonra fikrini değiştirip sözleşmeyi iptal edecek mi? Belki, bu kucaklaşmaya bakılırsa. "Warner?"

Geri adım attığımda, gözleri benimkileri arar ve bir gülümseme belirir. Parmağını burnumun üzerinde gezdirerek, "Sana su getireyim" der. Ben de yolundan çekilirim. Bu durumda bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum. Sürahidenden bardağımı doldurur ve sonra hiçbir şey olmamış gibi mutfaktan çıkmaya devam eder. Bu sefer, kutudan bir kurabiye çalar ve koridordan yatak odasına doğru gider.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum. "Yatağa."

Ne... "Kurabiyeyle mi?"

"Evet." Durmadan ve arkasına bakmadan bir ısırık alır.

"Kırıntılar olduğunu fark ettin, değil mi?"

"Farkındayım."

Kesinlikle bir terslik var. Suyu alıp bir kurabiye daha alıyorum ve onun izinden gidiyorum. Odaya girer girmez, o yatağa tırmanıyor. "Haliya ve yatağa yerleşecek kırıntılar mı?"

Kıkırdar. "Biliyorum, Sass."

Yerdeki topuklu ayakkabıları bilerek onun yoluna bırakmıştım, onları aşarak odaya giriyorum ve elbisenin hala sandalyenin üzerine atılı olduğunu fark ediyorum. "Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey. Sadece her küçük şey için endişelenmenin, feda ettiğim güzel anlara değmediğini fark ettim."

"Bu ne anlama geliyor?" Kurabiyemi ve bardağımı komodinin üzerine koyup yorganın altına giriyorum. İpeksi yumuşak pamuklu çarşaf lar sanki her gün yeni yıkanmış gibi. Bir dakika... *Öyle mi acaba?* Ben bakmıyorken buraya gelip çarşaf ları mı değiştiriyor?

"Yanlış şeylere odaklandığım anlamına geliyor."

"Saat dokuzdan sonra uyanık kalmak gibi mi? Neden bu kadar erken yatıyoruz?" Uzanıp kurabiyeden bir parça kopardım ve ısırdım.

"Yatmaya gitmiyorum. Yatağa giriyorum. Seninle birlikte," diyor, eğilip omzuma öpücük konduruyor. Şimdi her şey netleşiyor.

Ona dönmek için bacaklarımı örtünün altında çaprazlayarak kırdığım kurabiye parçasını bitiriyorum. "Beni buraya kurabiyeyle mi çektin?"

"Benimle vakit geçirmek için geldiğini düşünmek isterdim, ama seni yatağa atmak için utanmadan bir tatlı mı kullandım? Evet, kullandım." Sırtını başlığa dayayarak, aşık bir aptal gibi sırtıyor. Aman Tanrım. Burada olan bu mu? Ona olan hislerim katlanarak arttı. Onun bana olan duyguları da aynı şekilde mi? Söylediği bir şeyin doğru olduğunu biliyorum; yüzündeki o muhteşem ve pek de alçakgönüllü olmayan sırıtışına bakarak beni bu yatağa çekmekten utanmıyor. "Seni üstümde istiyorum," diyor, tatlı sesi tıpkı tatlı gibi şeytani bir şekilde baştan çıkarıcı. Belki daha da fazla.

Üzerine tırmanıyorum ve o inanılmaz dudaklarını öpüyorum. *Kesinlikle daha fazla.*

Kırık kolunu yanına koyarken, diğer eliyle iç çamaşırımın kenarını okşadıktan sonra ince kumaşın altına dalarak popomu okşadı. Beni istediği yere, benim de onu çok istediğim yere çekerek tekrar öptü.

Kurabiye unutulur, odanın etrafına bıraktığım dağınık giysiler, komodinin üzerindeki su bardağı ve onunla benim dışımda her şey unutulur. Duygularımdan yükselirim, bacaklarımın arasındaki baskı zaten çok iyi hissettiriyor. Ya çabucak parçalanacağım ya da onunla olan bu bağı biraz daha uzun süre tadını çıkarmaya çalışacağım. Her iki durumda da, beni coşkunun doruğuna nasıl ulaştıracağını çok iyi biliyor. Arkama yaslanıp

ön sevişmeyi atlayıp onu tekrar içimde hissetmek istememden kendimi alamıyorum.

Yüzünü avuçlarımla kavrayarak, alnımı onun alınına yasladım ve bu inanılmaz hissi yaşarken bu pozisyonundan çıkma iradesini topladım. "Benim gitmem gerek..."

"Ben aldım bile." Eli vücudumdan kaybolur ve yastığının altından bir paket sesi gelir, sonra onu yatağın üzerine bırakır. "Kaldır."

O bir tarafındaki boxer şortu aşağı doğru iterken ben dizlerimin üzerine çöküyorum. Diğer tarafına da yardım ediyorum ve sonra şort yatağın altına kayboluyor. Bana bakarak soruyor, "Onu çıkarmak ister misin?"

Başımı sallayarak tişörtümü başımdan çıkarır ve yatağın uzak tarafına atarım. O zaten külotumun kenarını çekmeye başlamıştır, ben de dizlerime kadar inene kadar ona yardım ederim. Gülerek ayağa kalkarım. O külotumu ayak bileklerimden çıkarırken ben de tek tek ayaklarımdan kaldırıyorum. Ben tekrar yere uzanmadan önce, "Orada kal. Sana bakayım." der.

Eli baldırımın yanından geçip, sonra da uyluklarımla arkasına doğru kayıyor. Nefesini içine çekip beni ileri doğru teşvik ettiğinde, nefesim kesiliyor gibi oluyor. "Yaklaş, Sass." Emir ve isteklerinin tartışmaya yer bırakmayacak kadar doğrudan olduğunu fark etmeye başlıyorum. Tartışma da benim istediğim son şey, ama kendinden bu kadar emin olması çok seksi geliyor.

Ayaklarımla birini onun her iki yanına koyarak yaklaşıyorum. Eli arkamdan yukarı doğru kayarken, kalçamı avuçlayıp beni kendine çekiyor. Karnımın en alt kısmını öpüyor ve sonra dilini alt dudaklarımla arasına sokuyor. Kimsenin daha önce yapmadığı şeyi yaparken onu izlerken nefesim hızlanıyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, bunu onunla ve sadece onunla paylaşmak istiyorum. Göğsümde çiçek açan duygular, onunla yakınlaşmamın getirdiği, dikkatimi dağıtmak için ortaya çıkan sahte bayraklar. Elbette... ama bilmiyorum. Onun dili klitorisimi okşarken bile gerçek gibi geliyorlar. "Ah," dudaklarımdan bir ses çıkıyor, ama kulağıma bile zor duyuluyor.

Burnunun ucunu tenimde gezdirip "Uzan, Delaney" dediğinde dizlerim titriyor.

Ona bakıyorum, çenemin altında tırnaklarımı hafifçe kazıyarak, sonra cevap veriyorum, "Tamam." Arkanı dönüp bunu gösteriyorum. Gözleri zaten üzerimde ve bana doyamayacakmış gibi bakışını seviyorum. Onun bakışlarında kendimi güçlü hissediyorum. *Güzel.* Onun gözünde eşit, ancak toplumda benden çok daha fazla saygınlığa sahip olmasına rağmen. Dizlerimin üzerine çökmeden önce tekrar ona bakıyorum.

"Tamamen. Sırt üstü yat." Onun isteğini yerine getirip uzanıyorum, tavana bakarak bekliyorum. Yatak kayıyor ve o, bir bacağını omzuna, sonra diğerini de omzuna kaldırırken ağırlığı bacaklarımın üzerine baskı yapıyor.

Bakışlarım, benimkilere diktiği gözlerinden, sert ve güçlü ereksiyonuna kayıyor. İki bacağını da onun üzerine atarken, o eğilip uzun ve şehvetli bir şekilde amımı öpüyor, dili içime dalıp dönmeye başladığında başım zevkten dönüyor. Başım geriye düşer ve gözlerimi kapatırım, her yalamayı ve ısırmaı hissedirim, parmağını klitorisimde gezdirir, Warner'ın ilgisine kendimi kaptırırım. *Tanrım, bu çok güzel.*

Ben ona doğru ittiğimde dilini yukarı kaydırıp bana yapışıyor, parmağı girişime bastırıldığında ihtiyacımı takip edip arzularımı tatmin ediyor. Onu içimde istiyorum, ama daha çok onun sikini istiyorum. Dirseklerimin üzerine yaslanarak, dün geceki dondurma gibi beni tadını çıkarmasını izliyorum. Bana baktığında, "Beni bekletme, yakışıklı. Bana sahip olduğun her şeyi ver." diyorum.

Onun sırtışı beni neredeyse bitiriyor, ama folyo paket karnıma düştüğünde gülüyorum, bu hafiflik çok iyi geliyor. Aramızdaki etkileşimi gerçekten sevmeye başlıyorum. *Onu* da sevmeye başlıyorum.

BÖLÜM 23

Warner

Kurabiyeler, Delaney'nin inceliğiyle rekabet edemez.

Klitorisini emmek onu boşalmaya götürüyor, ecstasy vücudunu benim ağzımın altında titriyor. Bacakları kulaklarımı sıkıştırıyor ve ben kolumu onun uyluğuna doluyorum, bu lanet alçının onu sıkıca tutmamı engellediğini fark ediyorum.

Prezervatifi alıp sırt üstü yatmadan önce son bir kez daha onu tadıyorum. Paketi dişlerimle sabitleyip yırtıyorum, içinden prezervatifi çıkarıp paketi bir kenara tükürüyorum. Hayatımda bunu yeterince yaptım. Bu konuda uzmanım, ama tek elimle yapmak zorunda kalmak işleri zorlaştırıyor. Dönüp Sass'a bakıyorum, bir kolunu diğer tarafına uzatmış, diğerini ise göğsüme koymuş yatıyor. "Sen nasılsın?"

Başını bana doğru çevirip gülümsüyor. Mükemmelliğin fiziksel bir tanımını olsaydı, o tam da bu olurdu. Cam gibi gözleri maviliğini daha da parlak hale getiriyor, dudaklarının pembeliği öpüşmekten daha da zenginleşiyor ve bana öyle baktığında o gülümseme kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Ne kadar harika hissettiğimi anlatacak kelime yok." Yanına dönüp başımı öpüyor. "Senin de böyle hissetmeni istiyorum."

"Ben de istiyorum." Lanet olsun, bunu çok istiyorum. *Onu* o kadar çok istiyorum ki, sikim ağrıyor.

Ben hiçbir şey yapmadan, o üstüme çıkıyor. Tek bir hareketle, sikimi onun içine sokuyorum ve sonra

beni tamamen içine alırken kalçasını tutuyorum. Başı geriye düşüyor, saçlarının uçları bacaklarımın üstüne sarkıyor. Yavaşça dönmeye başladığında, uzanıp göğüslerini tutuyorum, birini, sonra diğerini, birini dışarıda bırakmamak için. Pembe uçlarını sıkıştırırken, kolları tüyler ürperirken benim için sertleşmelerini izlerim ve düşük bir inilti titreşimi parmak uçlarımdan göğsüne doğru yayılır.

Otururum, meme ucunu ağızma alırım, vücudu titreyene ve gülene kadar onu alay eder ve kızdırırım. Parmaklarını saçlarıma geçirir, eğilip kulağıma fısıldar: "İstediğinde çok yaramaz bir çocuksun."

Yavaş davrandım, hızı ve yağmayı ona bıraktım, ama bana meydan okurcasına söylenen sözler öyle değildi. Elimi sırtının ortasından saçlarına doğru kaydırarak onu olduğu yerde tuttum ve ağızımı kulağına yaklaştırdım. "Neye başladığını bilmiyorsun." Geriye yaslanarak gözlerime baktı ve bana lanet olası bir sırıtış attı. "Öyle mi?"

"Tek kolumu kullanabiliyorum, şanslısın."

"Şimdiye kadar seni durdurmadı." *Meydan okuma kabul edildi.*

Onu yatağa yatırıyorum, hızlı hareketle saçları uçuşuyor ve ciğerlerinden bir çığlık çıkıyor. Bu yaramaz kızın istediği gibi onu sikmeye başlıyorum — sert, hızlı, onun hayal edebileceğinden daha derine. Her itişte nefesimi dışarı vererek, elimi omzuna koyuyorum ve ilk kez karşılaştığımızda istediğim gibi onu sikiyorum. O, şimdiye kadar tanıştığım en seksi kadın ve o ağız, alaycı sözleri, karşılıkları, inatçı tavırları hepsi ön sevişmeydi. Bu yüzden ona istediğini veriyorum ve ihtiyacım olanı alıyorum.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirip, sanki taptığı kişi benmişim gibi adımı haykırıyor. Boynunu öpüyorum, çene hattının dibini yalıyorum, gerçek ortaya çıktığında düşüşümüzün geleceğini tahmin ediyorum. Kendi yalanlarımızdan nasıl kurtulacağız? Kurtulabileceğimize inanmıyorum.

O kadar güzel ki ısırıyorum ve onun her parçasını sahiplenmek için en temel içgüdülerim devreye giriyor. Dişlerimi batırmaya başlıyorum, ama bıraktığım kırmızılığı dilimle silerek yatıştırıyorum. "Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum bir sonraki nefeste.

Vücudumuz yavaşlar, aramızdaki bağ hala güçlüdür, o parmak ucuyla çenemi kaldırır. "Ben seninim, Warner. Ben seninim." Dudaklarımı öper ve fısıldar, "Ben buradayım, seninleyim."

Onu elde edebilmek için yalanlara sonsuza kadar devam edeceğimi bilerek nefes veriyorum. Hızımı artırıyorum ve bu sefer elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Vücudu sırtını kavisleyerek ve pelvisini ileri iterek tepki veriyor. Onun tomurcuğunu ovuşturduğumda, "Durma. Çok yaklaştım," diyor.

Sanki yapabiliyordum gibi. Bunun için çok bencilim. Onun içine giriyorum, sadece bedenimi değil, kalbimi de saran sıkılığından ve tutkusundan çok tahrik olmuşum. Elleri kalçamı kavıyor ve beni ileri itiyor. Geri çekiliyorum, onu içime alıyorum ve tekrar ileri atıyorum. Beni uçurumun kenarında sendeletiyor. Karşı koymuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bunu kabul ediyorum.

Vücudum, onunla birlikte coşkuyu kucaklama arzusuna doğru kendi kendine hareket ediyor. Boşaldığımda, kızımın benimle birlikte düşüşünün sesleri benim alanımı ve zamanımı dolduruyor, yakalıyor ve serbest bırakıyor.

Ve onunla bu hayatın sığınağına döndüğümde, kolumu ona doluyorum ve onu göğsüme sarıyorum. Vücudu toparlanırken nefes alıştı düzensiz, benim üstüme çökmüş durumda. Ter cildimizi kaplıyor ve birkaç kurabiye kırıntısı sırtına yapışmış.

Gülümsüyorum. Ne baktıktan bir durumdayız, ama başka türlü olmasını istemezdim. Onunla birlikteyken. Burası cennet. Kafasının üstüne öpücük kondurup prezervatifi çıkarıyorum. "Acıktın mı? Spagetti ve köfteleri ısıtacağım galiba."

Vücudunun benimkine sürtünmesi, yanağının göğsümde kalkması, beni gülümsetir. Elini üzerime koyar ve çenesini de üzerine koyar. "Yiyebilirim."

"Aferin kızıma."

"Öyle miyim, Warner? Senin kızın mıyım?" Gülümsemesi daha yumuşak, nefesimiz normale dönerken ona uyum sağlıyor. İfadesi çok samimi ve şüpheyle değil, bunun gerçek olabileceği umuduyla şekillenmiş.

Bazen bunun nasıl sonuçlanacağını, gerçeğin sonunda nasıl ortaya çıkacağını merak ediyorum. O zamana kadar çok fazla zarar verileceğinden eminim. Ama şu anda aramızdaki bu durum, gözlerindeki bu bakış, bana

bana da onun hissettiği umudu veriyor. "Öylesin, Sass." Kafasına bir öpücük kondurup yana kayıyorum. Ben kayarken o yatağa düşüyor. "Çoğunlukla," diyorum gülerek, "çünkü başka kimse bu saçmalığa katlanmaz." Sırt üstü dönüp göğüslerini ortaya çıkararak, sanki bir güzellik yarışmasının jürisini etkilemeye çalışıyormuş gibi kocaman bir gülümsemeyle gülüyor.

Ben çoktan banyoya girmiş, çöpü atmış ve saldırı planımı yapmaya başlamıştım. Duş alıp temizliğe başlayacaktım. Halıyı süpürmekten çarşafı değiştirmekten, kafamda bir liste yaparken o, "Senin saçmalık dediğin şeyleri başkaları hazine olarak görür. Dikkatli ol, Hotshot, yoksa beni rakibine kaptırabilirsin," dedi.

Onun ailesiyle tanışana kadar, bu dairenin dışındaki hayatı hakkında hiç düşünmemiştim. Hepsi bu kadardı. Bir erkek arkadaşı olabilir. Hatta, bildiğim kadarıyla başka biriyle evli bile olabilir. Bu geceye bakılırsa, ikisi de mantıklı değil. Ailesi büyük plandan haberdar değildi. Hayatında özel biri olsaydı, bir şeyler söylerlerdi. Değil mi?

Her halükarda, şaka yapıp yapmadığına bakılmaksızın, sözleri mideme yumruk gibi indi. Harika bir geceyi mahvetmek için gerçekliğin bir darbesi. Durup geri dönerek kapının önünde duruyorum. Ona bakarak soruyorum, "Rekabet mi var?"

O da oturur. "Neden bana bunu soruyorsun?" Yüzünde hala bir gülümseme vardır, ama daha yumuşaktır, gözlerindeki endişeyle karışmıştır. "Daha geçen gün ayrıldım, ertesi gün geri döndüm. Sence ne kadar hızlı hareket ediyorum?"

"Bu zor bir soru."

Yataktan kalkıp önüme gelir. Kafamı kaldırdığımda, mutluluğun yerini kızgınlık almıştır. Elini beline koyar, gözleri yerde kalır ve omuzlarında inanamama duygusu belirirken başını sallar. Ruh halindeki değişimi hissedebiliyorum. Sonunda bana bakar ve şöyle der: "Bana güvenmiyorsan, söyle gitsin. Sana sadık olduğuma inanmıyorsan, beni yanında tutmanın bir anlamı yok."

O banyoya kaçmadan önce bileğini yakaladım. "Sadık mı, samimi mi?"

Bu soru kaşlarını çatmasına neden oluyor ve sonra, kayıtsızlık kararlılığıyla omuzlarını silkiyor. "Gerçekten önemli mi?" Bileğini çekip arkamdan tuvalete giriyor.

O anın heyecanıyla, yalanların önemi olmadığını, her şeyin bittiğini ve onun benim için burada olduğunu, para için değil, ikna ediyorum kendimi. Kömürler hala yanmaya hazır haldeyken, gerçek acı veriyor. O duşa girip musluğu açarken ben de banyoya giriyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

Sanki seks yapmaktan çok sorularıyla onu daha çok yorduğumu düşünerek başını eğiyor. Başını kaldırıp iç çekiyor. "Hafıza kaybın olduğunu anlıyorum, ama hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Seninle ilgili hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi. Son birkaç gün içinde yaşadıklarımız dışında hiçbir anım yok."

"Var," diyor o kadar ikna edici bir şekilde ki, neredeyse yanıldığımı düşünmeme neden oluyor. "Sadece hatırlamıyorsun."

"Tabii. Öyle."

Havluyu alıp kancaya asıyor. "Peki ya işin? İşinle ilgili en son hatırladığın şey ne?"

Havlularımı alıyorum, hepsinin benim olduğunu göz ardı etmeden, ve onları onun havlularının yanındaki kancaya asıyorum. "Jocelyn ile konuştuğumu hatırlıyorum..."

"Asistanın mı?" Duştan geri çekilip bana bakıyor. bana bakar.

Onu daha önce adını söylemeden nasıl tanıdı? Ne olup bittiğini anlamak için bir adım geri çekildim. Bunu nasıl bilebilirdi? daha önce bahsetmiş miydim? Ne olup bittiğini anlamak için bir adım geri atıyorum. Bunu nereden biliyor?

Bu kadar. Bu oyunu oynamaktan bıktım. Delaney'i önemsiyorum, ama bu sırlar artık görmezden gelinemeyecek kadar büyük hale geldi. Özellikle birkaç kez mükemmel fırsatlar sunulduğunda, bana gerçeği söyleyeceğini umuyordum. Yine bir test daha dilimin ucuna geliyor, nasıl cevap vereceğini merak ediyorum. "Evet, asistanım."

"Neredeyse kim olduğunu unutuyordum. Devam et."

"Sanki hafıza kaybı olan sensin." Düşüncelerimi altüst ettiği için başarısız mı yoksa başarılı mı olduğunu bilmiyorum.

Gülüyor. "Komik." Sesinde hiç mizah yok. "Yani işini hatırlıyorsun ama beni hatırlamıyorsun? Gerçekten iz bırakmışım, değil mi?"

Ses daha ölçülü, ama en azından bu sefer kendi kendine gülüyor gibi görünüyor.

"Evet, öyle görünüyor." Suyun sıcaklığını kontrol etmek için elimi uzatıyorum. Su hazır olduğu için girmek istiyorum, ama bu lanet alçı suya girerse ıslanacak. "Bana yardım eder misin?"

Çantayı ve lastiği alır ve ikisini de koluma geçirir. Bu hareketinde herhangi bir rahatsızlık ya da kaslarında gerginlik yok, ki onu savunmaya geçirdiğim için bunu bekliyordum. Sadece nezaket var, ki bunu takdir ediyorum. "Duşumu çalmak niyetinde değilsin, değil mi?"

"Hayır. Yardımın için teşekkürler." Suyun altına giriyorum. "Sen her şeyi ele geçirmeden önce ben zaten duş almaya gelmiştim." Birkaç şey için bunu söyleyebilirim. Davet olarak kabin kapısını açık bırakıyorum. Eminim o da benim gibi temizlenince kendini daha iyi hissedecektir. Bunları içimden atarsam kendimi daha iyi hissedeceğim.

Delaney, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve küçük ayağıyla sinirli bir şekilde yere vurarak rahatsız görünüyor. Ama bu, kendi başına çözmesi gereken bir sorun. Benim temizlemem gereken daha büyük bir sorun var: ilişkimiz.

Duşa girip kapıyı arkasında kapattığında, büyük bir savaşın ortasında olduğunu düşünürdün. Kasvetli, aramızdaki sessizlik birbirimize bakmak ve ikimizin de düşündüğünü bildiğim şeyi görmezden gelmek için çok fazla zaman veriyor. Görmezden gelmek ikimize de bir fayda sağlamıyor, bu yüzden soruyorum, "Seninle ilgili hatırlamamı istediğin bir şey olsaydı, bu ne olurdu?"

Beni iterek, yerine duşun altında kalana kadar kayıyor. Gülmek istiyorum, ama bunun sırası değil. Gözleri kapalı ve başı geriye eğik, su saçlarının ucuna kadar akıyor. Ellerini yüzüne sürerek, gözlerine odaklanıyor, sonra kaldırıp açıyor. "Ne olursa olsun, beni sevdiğini söylediğinde hissettiğin duyguyu hatırlayabilmeni umuyorum." Gözlerimi kaçırmadan bakıyor, ama ona verebileceğimden emin olmadığım bir şeyi arıyor.

Ona aşık olmaktan, kullanılmış hissetmeye kadar içimde hissettiğim çatışma, onun sözleriyle azalmadı. Aksine, daha da derinleşti. Bunu ona ne zaman söylemiştim? Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı ve duygularımın yoğunlaştığı anları gözden geçiriyorum. Seks.

Kahretsin...

Dudaklarım boynuna yapışmıştı.

Vücudumuz bizi orgazma yaklaştırıyordu.

Siktir.

"Seni seviyorum" ile "Vücudunu seviyorum" aynı şey değildir. Ne demek istediğimi tam olarak ifade edemediğimden emin değilim, ama ilk seferinde ona bunu söylemeyi tercih etmeyeceğimi biliyorum. Ne yaptığımızı ve bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hatırlıyorum. Buna bağlı duygular daha güçlü. Düşman topraklarında dolaşıyor ve ince bir çizgide yürüyor olabilirim. Yanlış kelimeler her şeyi altüst edebilir, ama doğru kelimeler dilimin ucunda. Onu seviyorum ve onu kaybedemem.

Elinin avuç içine şampuan döküyor ama saçını yıkamıyor. Benim saçımı yıkıyor, arkama geçip parmak uçlarına basarak başımı masaj yapıyor ve saçımı köpürtüyor. "Her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum Warner, ama bunlar bizim ve biz birbirimizin, kusurlarımızla birlikte. Ve bununla sorunum yok. Hatta sorunumdan da öte. Durula."

Başımı suya daldırıp parmaklarımla saçımı ovuşturarak sabunu çıkarıyorum. Kusurlar ve her şey. Yalanlar bu mu? İlişkimizin biyometrik özelliklerindeki basit kusurlar mı? Her şey bu kadar iyi olduğunda, sorunları görmezden gelebilir miyim, gelebilir *miyim*?

Şimdi kendi saçını yıkarken onu izliyorum, ben istemeden benim saçımı yıkadıktan sonra hala ilgilenildiğini hissediyorum, ama beni güldürme şekli gözlerimi açtı. Hayatımın sıkıcılığına takılıp kalmıştım, ama o bana başka bir yaşam tarzı gösterdi.

Onunla kavga etmek istemiyorum ve benimle birlikteyken savunmaya geçmesini istemiyorum. "Birlikte olmamızı istiyorum, Sass. Sen ne dersin?"

On dakikadan önce ona sert bir sorguya çekmemişim gibi bana gülümseyerek, "Hiç sormayacağını sanmıştım" diyor. Bunun nereye varacağını zaten biliyor olabilir, ama sabırla benim de ona yetişmemi bekledi. Artık onun yanıdayım ve o resmi olarak benim kızım, buraya nasıl geldiğimizin ne önemi var? Olmamız gereken yerdeyiz. Önemli olan tek şey bu.

BÖLÜM 24

Warner

"ÇOK YAKIŞIKLISIN, HOTSHOT," diyor Sass, ellerini yeni ütülenmiş gömleğimin önünden aşağı doğru gezdirerek. Ceket giymeden beyaz gömlek giymenin ne kadar yanlış olabileceğini düşünerek yüzümü buruşturuyorum. Gömleğimde leke, yemek lekesi ya da beş dakika önce ellerine sürdüğü losyonun kalıntıları varken toplantıya giremem.

Pazartesi sabahı güneş hala çevredeki binaların tepesinin altında duruyor ve hazırlanmak için çok ihtiyaç duyulan ışığı ulaşılamayacak kadar uzağa bırakıyor. Delaney'nin uykusuna saygı göstermek için tavan ışığını açmaya zahmet etmedim. Bu kadar erken uyanmak benim için alışılmadık bir şey değil, ama onun buna alışkın olmadığını hissediyorum.

Ama ben alçıya beyaz bir gömlek giyerken, o yataktan çıkıp gözlerini ovuşturdu. Dudaklarını dudaklarıma bastırdıktan sonra, benimle birlikte olmak için banyoya doğru yavaşça yürüdü. Sabah rutinime yeni alışmış olabilir, ama onun burada olmasını seviyorum. Bu saatte benim gibi acele etmese bile.

Dün gece soru sormayı bıraktım, onunla geçireceğim günlük hayatın sürprizlerle dolu olacağına karar verdim. Her bir keşif, parlayacağı zamanı bulacaktı. Bu benim doğama, yetiştirilme tarzıma ve kişiliğime aykırı. Ama hayatımı yeniden yaşamaya başlamam için tam da ihtiyacım olan şeydi. Delaney hayatıma girip dünyamı altüst ettiği için sıradan olan olağanüstü hale geldi.

Bu beni çok rahatsız etmiyor, gömleğimde bıraktığı iz bile. Çok fazla değil. "Ceket giyemediğim için, bir kazak giyeceğim galiba."

"Mayıs ayında mı?"

"İnce, bahar kazağı gibi."

Gözleri gömleğin üzerinde o noktaya kayıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Daha hoş ve kışlık olmayan bir fikirim var. Burada bekle." Koridordan koşarak yatak odasına gider. Dört yıl önce koştuğum yarı maratondan kalan bir tişört giymiş ve başka bir şey giymediğini sanıyorum, bu da tişörtün arkası kalkınca poposunun alt kıvrımını görebilmemi sağlıyor. Bana söylendiği yerde kalıyorum.

Saatime bakarım. Her zaman erken gelirim ve çoğu zaman ofiste ışıkları ben yakarım. Çoğu kişiden önce gelmek için hala zaman var, ama zaman çok hızlı geçiyor ve içimde biriken tedirginliği tetikliyor. Erken gelmeyi severim. Zamanında değil. Kesinlikle geç değil. Herhangi bir etkinliğe, işe ve olmam gereken her yere erken gelmeyi severim. Onunla birlikte olmak için feda etmem gereken başka bir şey mi bu? Eğer öyleyse, bu alışkanlığımı bırakmak daha zor olacak, ama eminim o bunu başaracaktır.

"A I," diyor, elinde bir yelekle geri dönerek.

Onu önümde tutarak, arkasına saklanıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım üç parçalı bir takım elbisenin üçüncü parçasını görüyorum."

Bana gülümsüyor. "Warner, ceketin olmasa da sorun değil."

"Bu iki parçalı ve ilk iki parça bile değil. İkinci parçayı atlayamazsın. Bu delilik." Bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışarak, "Bu, makarna olmadan lazanya yemek gibi. Tam bir felaket olur." diyorum.

Yeleği yanına indirip başını eğerek gülüyor. "Bu çok saçma. Makarna, lazanyayı lazanya yapan şeydir."

Birini kızdırmayı bilen tek kişi o değil. Omuz silkiyorum. "Ben et sosunu lazanyanın kalbi olarak görüyorum."

Başı doğal olmayan bir şekilde sallanırken yüzü buruşuyor. "Neden bahsediyorsun? Lazanya, lazanya olmak için karışım da ete ihtiyaç duymaz. Elbette, et güzel bir katkıdır, hatta lezzetli bir katkıdır, ama

hepsi bu kadar. Çeşitlilik için bir katkı maddesi." *Görev tamamlandı.* Yeleği kanepenin arkasına atar. "Peki, giyme." Neden birdenbire yeleğe bu kadar bağlandığını bilmiyorum, ama hayal kırıklığı gülümsemesini mahvediyor. Bunu ben yaptım, hem de bir giysi yüzünden. *Hiç değmez.*

"Siktir et. Tam bir kaos içinde yaşıyabiliyorken kurallara ne gerek var? Yeleği giyeceğim."

Sanki kahvaltıda dondurma yemiş gibi, gülümsemesi geri geliyor ve her zamankinden daha büyük. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

O da onu kapar ve kırık koluma, sonra da diğer koluma geçirmeye yardım eder. "Bu, izleri ve lekeleri kapatmaya yardımcı olur. Böylece, kazara gömleğine bıraktığım iz yerine, önemli işlerine odaklanabilirsin."

Sandığım kadar kurnaz değilim. Yüzümü avuçlayarak, "Siyah gözle ne kadar seksi olduğunu sana söylemiş miydim?" diyor.

Bu itiraf, onun diğer birçok kaprisli davranışı gibi hiç beklenmedik bir anda geliyor. Kıkırdayarak soruyorum, "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Seni sert gösteriyor." Parmak uçlarına yükselerek beni öper.

Normalde övgülerden keyif alırdım, ama bu seferki beni şaşırttı çünkü bir keresinde beni yumuşak oldukları için brownie seven biri olarak gördüğünü söylediğini hatırladım. "Bence bu senin düşündüğün gibi bir övgü değil."

"Çok hassassın."

"Bu, daha önce hiç duymadığım bir şey." Onunla yetişemiyorum. Kahve içmediğim için, denememem daha iyi olur. Kolumu ona dolayarak, onu bir kez daha öpüyorum. "Gitmem gerek." Ona gününü nasıl geçireceğini sormak çok cazip geliyor, ama içimden bir ses bunu bilmek istemediğimi söylüyor. Ya da cevap verse bile, hikayenin tamamını anlatmayacaktır. Bu da döngünün yeniden başlamasına neden olur. *Boş ver, Landers.* Onu bir kez daha öpüyorum ve hala bana sarılmış halde kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Girişe vardığımızda, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ve geri adım atıyor. Ben kapıya uzanırken, iki parmağı hala kemer halkasına takılı kalıyor. "Anahtarı sana bırakacağım."

Sadece bir baş sallama, ama sanki onu sonsuza dek terk ediyormuşum gibi gözlerinde yaşların biriktiğini görebiliyorum. Ona geri dönüp çenesini kaldırarak bir kez daha öpüyorum. Öpücüklerimi kulağına doğru kaydırıp fısıldıyorum, "Görüşürüz, tamam mı?"

"Görüşürüz."

Bu sefer arkama bakmadan ayrılıyorum. Kapıyı açıp ağır adımlarla asansöre doğru yürüyorum. Arkamda kapının yüksek sesle kapanması bana rahatlık vermiyor, oysa geçen hafta sonu tek istediğim ondan kurtulmaktı. Asansör geliyor ama içim birden burkuluyor. Arkama bakıyorum, onu bir daha asla göremeyeceğim korkusu içimi kaplıyor.

Saçmalama.

Döndüğümde burada olacak.

Umarım.

Zamanım daraldığı için yürümek yerine taksiye biniyorum.

Bu saatte trafik az olduğu için yolculuk hızlı geçiyor. Lobide, masanın arkasındaki güvenlik görevlisine selam veriyorum: "Günaydın, Jerry."

"Vay canına, zor bir hafta sonu mu geçirdin?"

"Zor demek az kalır." Asansöre doğru yürürken gülümserim. "Araba çarptı."

"Vay canına, burada olduğun için şanslısın."

Gülümsüyorum. "Aslında öyleyim. İyi günler." Asansörü açan düğmeye basıyorum. Landers Ventures katında durduğunda, dışarı çıkıyorum. Saat çok erken olduğu için resepsiyonda kimse yok, ama kartımı kullanarak ofislerin kapısını açıyorum. Muhasebe departmanındaki bir ofis aydınlık ve bölmeli çalışma alanlarında iki kişinin başını görüyorum. "Günaydın," diyorum, kafasını çıkarmak isteyen var mı diye bakarak.

İkisi de başlarını kaldırır. Neil, yakın zamanda işe aldığımız yeni bir anlaşma uzmanı, ve Sharilyn, çevrimiçi varlığımızı yöneten kişi. "Günaydın," derler ve başlarını tekrar eğerek yerlerine dönerler.

Bu saatte görmeyi beklemediğim kişi asistanım. Jocelyn beni görmeden masasına ulaşıyorum ve "Patronu etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye takılıyorum.

Monitöründen başını kaldırdığında, geniş açık alanda bir çığlık duyulur. Neil, gürültünün nedenini görmek için ayağa kalkar, ama sadece biz olduğumuzu fark edince tekrar oturur.

Jocelyn şoktan ayağa kalkar. "Warner..." Ağzını eliyle kapatarak şaşkınlığını gizlemeye çalışır. Ama bu işe yaramaz, çünkü gizlemeye çalışsa da hala şaşkın olduğunu biliyorum.

Tekrar halka açık bir yerde olmanın, özellikle de Jocelyn'in tepkisinin bu kadar şiddetli olacağını tahmin etmemiştim. O, benim dışımda tanıdığım en dengeli insandır... Öyleydi? Kahretsin. Delaney yüzünden artık her gün bir döngü içinde yaşıyorum. Kafamı ileri geri sallıyorum. "Ben de o kadar kötü görünmediğimi sanıyordum."

"Çok daha kötü görünüyorsun."

Gülümseyerek cevap veriyorum, "Teşekkürler."

Elini indirir, ama gözleri yüzümden koluma kayarken ekler, "Tanrım, Warner."

Masadan kalkıp kolumu inceliyor, ses tonu yumuşayarak sempatiyle doluyor. "Demek istediğim, bunu çok sıradan bir şey gibi gösterdin, yolunda bir engel gibi."

Gülümsüyorum. "Ne demek istediğini anladım."

"Evet, kelime oyunu yaptım." Sonunda gülümsüyor. Yüzündeki endişe ifadesinden bunu tercih ederim. "Bu konuda mizah anlayışın olmasına sevindim." İlk paniği geçtikten sonra nefesini verip sakinleşmeye başlıyor. "İyi misin?"

Kollarımı yanlara doğru kaldırarak cevap veriyorum, "Bazılarını üzecek olsa da, yaşayacağım."

"Kes şunu," diye cevaplar, dönüp e-pad'ini ve kalemini alır. "Seni ofisine yerleştirelim."

Anahtar kartımı tekrar okutarak kapımın kilidini açtım. "Bana bakmana gerek yok. Bütün hafta sonu iyi ellerdeydim."

"Peki kimlerin ellerindeydin?" diye sordu, beni takip ederek içeri girdi. Benden önce ışık düğmesine ulaştı ve ışığı açtı.

"Tanıştığım bir melek." Ne kadar aptalca geldiğinin farkında olarak içimden gülüyorum, ama gerçek bu. Başka türlü davranmanın bir anlamı yok. Sahte bir maskenin altında zaten çok fazla şey var, bir de buna bir şey eklemeye gerek yok.

"Bir melek mi?"

Sesindeki şüpheyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Anlıyorum. Bugün, beni son gördüğünden farklı biriyim. Çoğu zaman kendime bile inanmıyorum. "Hayatımı kurtardı, evet," diyorum, masamın arkasına otururken. "Koruyucu melek daha doğru olabilir."

Masamın diğer tarafında, alnında endişeli bir kırıxıklıkla oturuyor. "Gerçekten kafanı çarpmışsın."

Onun yerinde olsam ben de aynı tepkiyi verirdim, bu yüzden alınmadım. Delaney'i açıklamak zor. O sadece kendisi ve ben onu bu yüzden seviyorum. Bilgisayarıma giriş yaparken, "Senden daha sık haber almadığım için şaşırdım. İzin almak benim sık yaptığım bir şey değil" diyorum.

"Ya da CEO olduğundan beri hiç yapmadım. Bunu söylemen komik, çünkü sürekli sana e-postalarla yük olduğumu hissediyordum."

Alaycı bir şekilde, dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Neden böyle söylüyorsun? Ne gönderdin ki? Bir e-posta. En fazla iki. Her şeyin halledildiğini düşünmüştüm. Öyle değil miydi?"

"İyileşmek için zaman ayırmak senin için en iyisiydi, ama...
." Kaşları çatılır, dudakları yana doğru kıvrılır ve gözleri başımın üstüne bakarak düşünür.

"Ama?"

E-pad'ini kucağına koyup arkasına yaslandı, omuzları yüzündeki ifade kadar gergindi. "Warner, sana her gün, hatta hafta sonları bile, günde birkaç kez e-posta gönderiyordum." Sesini alçaltarak, "Ve sen de bana cevap yazıyordun. Bunları hiç hatırlamıyor musun?" dedi.

Bu haber ruh halimi bozar, moralimi çöker. Neden bahsettiğini anlamıyorum. "Telefonum yanımda değildi..."

"Biliyorum." Öne eğilerek monitörüne bakıyor. "E-postalarını kontrol et."

Gelen kutumu açtığımda midemde bir korku hissettim. Çoğunlukla günümü alacak e-postalarla dolu olan kutuda, Jocelyn'den gelen tek bir e-posta vardı. Zaten okuduğum e-posta. "Tuhaf."

O sessiz. Bu beyin sarsıntısı yüzünden oyundan çıkacağımı düşünüyor olmalı. Yanılıyor. Kendimi iyi, hatta harika hissediyorum. Ta ki o, gelen kutusu ve ikimizin arasındaki yazışmaların bulunduğu e-pad'i gösterene kadar. "Ben..." Ağzımı sıkıca kapatıyorum

, beyin sarsıntısının düşündüğümde daha fazla hasara yol açıp açmadığını merak ediyorum. Nasıl e-posta göndermiş olabilirim ve bunu hatırlamıyor olabilirim? Aklımı mı kaybediyorum? Bayginken e-posta göndermek mi? Böyle bir şey mümkün mü? Bir keresinde uyurgezerliğin insanların sandığından daha yaygın olduğunu okumuştum. Bu da onun farklı bir versiyonu mu? Uykuda e-posta göndermek? Uykuda çalışmak? Kendimi rahat hissettiğim, başarılı olduğum bir şeye geri dönmek şaşırtıcı olmaz. Tam bir sohbet yapmak ise bambaşka bir endişe kaynağı.

Delaney...

Endişeyle, faremi çöp kutusuna kaydırıp tıklayarak açıyorum. Ekran kayıp mesajlarla doluyor. İlki açtığımda, "*Ben iyiyim, merak etme, doğru kararı vereceğine güveniyorum, hafta sonu boyunca çevrimdışı olacağım*" yazdığını görüyorum. İkincisi, hayatımda hiç söylemediğim bir şey. Ama biri beni tamamen kendine ait etmek isterse, söyleyebilir.

Ya da belki Delaney benim için dinlenmenin en iyisi olduğunu düşündü. O benim iyiliğimi düşünüyordu, ki çoğu insan bunu asla yapmaz. Kendimi kandırıyor muyum? Bu aşamada bunun bir gaslighting olduğunu düşünüyorum. Bizim gerçek olduğumuza o kadar çok inanmak istiyorum ki, cevaplar talep etmek yerine onun davranışlarına gerekçeler arıyorum.

Jocelyn'e bakıyorum. Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu göstermeye çalışarak, "Onları ben buldum" diyorum. Kafama dokunarak, "Neden unuttum bilmiyorum..." diyorum.

"Beyin sarsıntısı geçirmişsin."

"Evet," diyorum, hiç de komik bulmasam da onu memnun etmek için gülüyorum. "Garip bir dönem oldu."

"Anlıyorum. Belki iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın vardır?"

"Hayır." Ekrana tekrar bakıp sütunu taradım. "Sorun yok. Ama halletmem gereken çok işim var, izin verirsiniz."

Ayağa kalkarak, "Bana ihtiyacın olursa masamdayım," der.

O kapıya doğru yürürken, "Ben yokken her şeyi hallettiğiniz için teşekkür ederim" diyorum.

Durup geriye dönerek, "Elbette, bu benim işim, ama olmasa bile, her zaman yardıma hazırım efendim," der.

"Bunu takdir ediyorum. Bugün teslim edilecek yeni bir telefon sipariş eder misin?"

"Tamamdır." Ofisten çıkarken kapıyı arkasından kapatır. Yalnız kaldığım anda e-postaları gözden geçirmeye başlarım. Hissettiğim korku haklıdır ve okudukça göğsümde büyür.

Her e-posta başka bir ihanet, başka bir yalan, bunların üzerine inşa edilmiş bir ilişkiye eklenen başka bir yalan. İletişim kuran kişinin kendisi olduğunu itiraf etme zahmetine girmedir. Bunun yerine, kendini araya soktu. Şifremi nasıl biliyordu?

Dikkatle ele alınması gereken anlaşmaları okurken, damarlarımdan ateş geçiyor, yanaklarım kızarıyor. Asistanıma bu anlaşmaları halletmesi için izin verdiği anlaşmalar.*Thank fuck I can trust Jocelyn.* İş hayatında her zaman arkamda durur. Ama bu kararların bazılarını vermek için gerekli bilgi birikimi ve iç bilgisi yok.

Kan basıncım yükselirken ellerim titriyor ve masadan uzaklaşıyorum. Ofisimde bir ileri bir geri yürüyerek, saçımı avuçlayıp çekiyorum, onun çılgınca davranışları beni deli ediyor. Sabrım tükeniyor ve saldırmak için çaresiz hissediyorum.

İlişkimizde yaşadığımız bu yıkıcı aksilikleri görmezden gelebileceğimi, bizi iki adım geriye götürdüğünü düşünmeye devam ediyorum. O etrafta olduğunda hiçbir şey güvende değil, ben de dahil. Ama aynı zamanda aptalca bir şekilde, bunu çözmek için daha fazla zamanımız olduğunu düşündüm, ancak işler çığırından çıkmaya başladı. Bir haftalık işleri yetiştirmek zorunda olmasaydım, eve dönüp cevaplar talep ederdim. Bununla, *onunla*, daha sonra ilgilenmek zorunda kalacağım.

Tekrar dünyaya erişimim ve parmaklarımdan ucunda bilgi varken, arama çubuğuna Delaney Bayetti yazıyorum. Pek bir şey çıkmıyor. Restoranın sahibi Bayetti ailesinin bir üyesi ve ilkokul öğretmenliği okuyor. Bu bilgi o kadar sıradan bir şekilde listelenmiş ki, hazırlıksız yakalanıyorum. O bir öğretmen mi, yoksa öğrenci mi? Öğretmen olması nasıl mantıklı olabilir ki? Neden çalışmıyor? Yoksa yaz tatilinde mi ve ekstra para kazanmak için, hiçbir şeyden haberi olmayan hit-and-run kazalarının kurbanlarını manipüle etmek mi onun hobisi?

Neden bu hikaye, *onunki ve benimki*, gittikçe daha karmaşık hale geliyor? Her bir gerçek için beş yalan ortaya çıkıyor. Bu lanet olası bir durum.

Yaşadığımız kart evi. Ayna evi daha iyi tarif ediyor.

Aksi takdirde değerli hiçbir şey görünmez. Muhtemelen gizli ajan becerilerini kullanarak interneti taramıştır. CIA, MI6 veya KGB'nin bir parçası mı? Bildiğim kadarıyla, ofisim dinleniyor olabilir ve o da benim dairemden dinliyor, seksi poposuyla kıkır kıkır gülüyor olabilir.

Gülümsüyorum. Komik olduğum için değil, ki öyleyim, ya da restoranın aile bağlarını okuduğum için de değil, çünkü bunu zaten biliyordum. Gülüyorum çünkü bu iş o kadar çığırından çıktı ki, geri döndürülebileceğinden emin değilim. Ve çünkü benim o küçük deli kızım tatlı bir öğretmen. Böylesine cömert bir mesleği seçmişse, ne kadar kötü ya da kurnaz olabilir ki?

Görünüşte birbirinden çok farklı olan iki kişiliği, kafamı o kadar karıştırıyor ki bunu kabul edemiyorum. Bunu ancak onunla yüz yüze geldiğimde yapabilirim. Bunu kendi lehime nasıl kullanabilirim? Bu benim bir sonraki düşüncem, ama avantaj elde etmek istemiyorum. Onu tanımak istiyorum, tümünü. Onun gerçeklerini bilmek istiyorum, bunlar onun istediği kadar güzel olmasa bile.

Neler olduğunu anlamak istiyorum, böylece onun yol açtığı yıkıma karşı affedebileyim.

O zaman, yıllardır baktığım manzaranın önünde dururken, ilk kez renkleri görüyorum. Yeşil ağaç tepeler caddenin kenarlarını süslüyor, mavi gökyüzünü kaplıyor, parlak sarı taksiler ve kahverengi kaldırımlar var. Artık her şey gri değil. Bunun sebebi Delaney.

Bu, onun akıntısına karşı savaşmak ya da üzerimize çöken dalgaya boyun eğmekle ilgili değil. Bu duruma tamamen yanlış yaklaşıyordum. Bu, kabul etmek ya da inkar etmekle ilgili değil. Bu, uzlaşma ve dalgayı kıyıya sürmekle ilgili. Bunu yapabilirim. Onun için. Vermek ve almak. Artık sırlara yer yok. Ve umarım o da bana iyilik yapar.

İki saat sonra, Jocelyn masama bir telefon getirir. "Bilgilerinizi ve kişilerinizi güncelledim. Fotoğraflar olduğu gibi düzenlendi ve gizliliğiniz korundu. Her şey buluttan aktarıldı ve diğer telefonunuzla aynı şekilde çalışması gerekir."

"Teşekkürler. Bu çok zaman kazandırdı."

"Oh," diyor, ekrana işaret ederek. "Mesajlar yüklenir yüklenmez Jimmy'den bir mesaj geldi."

"Teşekkürler, Jocelyn." Parlak yeni telefonuma bakıyorum. Onu göğsüme sıkıca sarılmak çok cazip geliyor, ama evet, bu olmayacak. Toplumdan uzaklaşmak bir süreliğine hoştu, ama teknolojinin emrimde olmasını özledim.

Jimmy'nin mesajına dokunup okudum: *Geçen ay bekarlığa veda partisi yaptığımıza sevindim, çünkü ortadan kayboldun. Düğüne iki hafta kaldı. O zamana kadar senden haber bekliyorum, pislik.*

Gülümsüyorum. Keşke yaşadıklarımı bilseydi.

Onun düğününü unutmadım, ama aklımda da değildi. *İki hafta.* Kazayı detaylara girmeden, geniş bir bakış açısıyla anlatarak cevap veriyorum ve bir şeye ihtiyacı olursa tekrar hizmetinde olduğumu söylüyorum. Ama ona bir arkadaşımı da getireceğimi söylediğimde kendimi aptal gibi sırtarken buluyorum.

BÖLÜM 25

Delaney

Giysilerle ve birkaç çift ayakkabıyla dolu bir spor çantasıyla, ayrılmak için oturma odasına geri dönüyorum.

"Ciddi bir şey mi?"

"Sen tam bir sapıksın Lorenzo. Neden burada tamamen sessizce oturuyorsun?"

"Sinsilik yapıyorum." Kıkırdar ama sonra telefonunu kaldırır. "Restoranın e-postalarını kontrol ediyorum. Son bir aydır catering işiyle uğraşıyorum, sen fark etmemiş olabilirsin ama bu seni ilgilendirmez, abla."

Çantanın saplarını iki elimle önümde tutuyorum ve keşke temiz bir kaçış yapabilseydim diyorum. Bu büyüklükte bir ailede ve bu kadar küçük bir dairede, mutlaka biriyle karşılaşacaktım. Annem daha iyi bir seçim olurdu. O, kardeşlerim gibi bana zorluk çıkarmaz.

Babamın koltuğuna yaslanıp, bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve parmaklarını birleştirerek oturuyor. "Öyle mi?" diye sorduğunda, kendini gerçekten önemli biri sanıyor.

"Neden bahsediyoruz?" Pencereden dışarıya bakıyorum, sanki dışarıdaki ağaçların yapraklarının gölgeleri, televizyonun bulunduğu duvara yansıyarak bana günün saatini gösterecekmiş gibi. Sabahları yatakta geçirdim ve Warner eve dönmeden işlerimi halletmek için gözyaşları içinde uyandım.

Daha fazla iş başvurusunda bulundum ve daha fazla eşyama almak için eve gittim.

"Unuttun mu? Dün gece eve getirdiğin, gözü morarmış adam. Hatırladın mı?"

" ok sinir bozucusun. Onun adını söyleyebilirsin. Warner."

"Landers." Sanki bu isim korku uyandırıyor muş gibi midem düğümleniyor. Öyle değil. Sadece onun temsil ettiği şey korkutuyor. Ve kardeşlerimin bunu öğrenmesi, ki en az biri açıkça öğrenmiş durumda. Gözlerini büyük pencereye çeviriyor. "Bizi kapatmaya çalışan adam." Bana tekrar baktığında, "Onu aramıza alıp, sanki bir gün ailemizin bir parçası olacak mış gibi, bizim gibi yemek yedirerek cesur bir hamle yaptın," diyor. Ayağa kalkıp mutfağa giriyor. "O numarayı yaparak annemi ve babamı k  k düşürdün. Annem onun için yemek pişirdi."

"Bu bir numara değildi." En azından onlar için değil. Kardeşime, bu anlaşma gerçekleşirse Warner'a neyin kaybedilebileceğini göstermek için yaptığımı söyleyemem. "Ben böyle bir şey yapmam, bunu sen de biliyorsun, o yüzden gerçeklere dayanmayan suçlamaları kes."

"Eğer  ğrenirlerse..."

"Sen söylemedikçe öğrenmezler," diye söylenerek, tutacakları parmaklarımla sıkıca kavradım.

Buzdolabından bir soda çıkarır ve kapağını açar. Kardeşim iri bir adamdır.  kisi de babamıza çekmiş. Ama yine de Bayetti soyadını hak ettiğimi ve ailemi savunmayı öğrendiğimi kanıtlamamı istediler. En k  ğ  olarak, restoranı alay eden ve yemeklerini berbat bulan bir kızla başa çıkmam bekleniyordu. Başa  ıktım. Onların yapacağı gibi yumruklar kullanmadan. Bu yüzden o, benim için ailenin her zaman ilk sırada olduğunu ve bizi korumak için her şeyi, her şeyi yapacağımı biliyor. Bilmediği şey ise şu anda yaptığım şey, ki bu başlangıçta bir fedakarlıktı. şimdi ise... onun da açıkça görebileceği gibi ciddi bir durum olabilir.

"Onlara söylemeyeceğim, ama aptalca bir şey yapma, kardeşim." Tezgahın kenarına gelerek, sodasını uzun bir yudumla içti ve sonra sanki baskı altında   kecekmişim gibi bana tekrar baktı. Warner'a karşı   kmedim, bu yüzden Lorenzo'nun bunu görmesi mümkün değil. "Bu adam konusunda ciddi olduğunu varsayıyorum. Aksi takdirde, onunla uğraşmamalısn. Onun gibi adamlar bu şehirde gücü elinde tutuyor. Yanlış adama bulaşırsan, bunun bedelini on katıyla  deriz."

"Warner'ı önemsiyorum, o yüzden onunla birlikteyim."

Oturma odasına dönerken sırtıyor. "İyi, çünkü ben onu gerçekten sevmişim."

Aramızdaki gerginlik azalır ve ben de rahatlarım. "Öyle mi?" "Evet.

Yani, o tipik bir Wall Street adamı."

"Wall Street'te çalışmıyor. O bir risk sermayedarı."

"Bunun bir yükseltme olduğunu düşünüyorsan, değil. Ama adamın parası var ve beni şaşırtacak şekilde tam bir pislik değildi." Tekrar koltuğa oturur. "Bu binayı satın alma kararından vazgeçmesini sağlamak için planın nedir?"

"İyi kalpli olduğu için bunu yapacağını umuyorum."

Kardeşim gülümser. "Tamam. Bol şans, Delaney." Arka koridora doğru başını sallar. "Şimdilik yatak odanı olduğu gibi bırakacağız. Ama harika bir spor salonu olur, beni haberdar et."

Kapıyı açarken gözlerimi devirdim. "Hoşça kal, pislik suratlı." "Hoşça kal, seni küçük çürük yumurta."

Gülümseyerek, salona girip kapı kapanana kadar bekliyorum. Ona gülüşümü duyurarak onu memnun edemem. Restorana uğrayıp bu hafta çalışmayacağımı teyit ettikten sonra, bir blok öteye gidip Tribeca'ya giden trene biniyorum.

Köşedeki bir bakkalda durup arkamda bir alışveriş arabası çekiyorum. Akşam yemeği yapmak istiyorum, ama Warner ne yemek ister? O, istediği yemeği alabilir ve şehrin en güzel ve en pahalı restoranlarına gidebilir. Hatta benimle hot dog bile yedi.

Neden bu kadar sinir bozucu bir şekilde mükemmel olmak zorunda?

Ünlü şefleri aşamayacağım. O yüzden denememeliyim. Başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey hazırlayacağım. Bir elimde market poşetleri, diğer elimde spor çantamla onun dairesine doğru yürüyorum. Bu mahallede kalmaktan pek memnun olduğumu söyleyemem. Kaldırımlar daha az kalabalık ve daha geniş. Kaldırımlar ve sokaklar da kesinlikle daha temiz. Eminim sokakları düzenli olarak süpürmesi için özel bir şirkete para ödüyorlardır.

Baker'ın Warner'ın binasına beni karşılarkenki kocaman gülümsemesine de alışmaya başladım. "Bugün nasılsınız?" diye soruyorum, o kapıyı benim için açık tutarken lobinin içine giriyorum.

"Daha iyi olamazdım." O arkamdan girerken kapı kapanıyor. "Ya siz, Bayan Landers?"

"Çok mutluyum, ama bu günlerde mutlu olmamak için ne sebep var ki?"

"Ah." Yanımdan hızla geçiyor. "Ellerinizi dolu olduğu için asansörü ben çağırayım." Düğmeye basıyor. "Yeni evli mutluluğu çok güzel bir şey. Onu sakın kaybetmeyin."

Onun durduğu yerin hemen önünde durup gülüyorum. "Anakonda gibi, elimden geldiğince sıkı tutunuyorum, hayatı ondan çekip alıyorum."

Yüzü belirsizlikle buruşur. "Emin değilim... Hayır, biliyor musun? Beni ilgilendirmez. İyi günler."

Mükemmel bir zamanlamayla asansör kapısı açılır. "Sen de."

Daireye girer girmez, aldığım market alışverişlerini boşaltıyorum ve sonra çantayı karıştırarak, ortamı daha sıcak hale getirmek için getirdiğim birkaç süs eşyasını çıkarıyorum, onun dünyasına kendimden bir parça katıyorum. Küçük Eyfel Kulesi'ni televizyonun altındaki konsolun tam ortasına yerleştirirken gülüyorum, çünkü ben de kendimi onun hayatına katmış oluyorum.

İlkokulda yaptığım bir kupayı tezgahın üzerine koyup, yatak odamda bulduğum birkaç uyumsuz kalemi içine attım. Koridordan geçip, onun ofisine girip masasına oturdum. Onu evli olduğumuza ikna etmek için aldığım önlemler yüzünden birkaç kez kendimi kötü hissettim, ama asistanıyla e-posta alışverişinde bulunmak sınırı aştı. Bu davranışla ilgili tek şey utanç. Bu sayede Warner'la birkaç gün yalnız kalabildim, ama bunun bedeli ne oldu?

Jocelyn de çok hoş birine benziyor, bu da beni iki kat daha kötü hissettiriyor.

Spor çantasını dolaba bırakıp başka bir zaman ilgilenmek üzere, arka cebimden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Üç buçuk. Gün nereye gitti?

O geldiğinde her şeyin hazır olması için zamanlamayı ayarlamalıyım. Sorun şu ki, ofisten ne zaman çıkacağını bilmiyorum. Standart bir saat mi? Onun kişiliğine yerleşmiş bir rutin mi? Hiç şaşırmam. Warner'ın talep ettiği hassasiyet ve mükemmellik, güneşin saatine göre belirlenebilir.

Yine de... Onu düşününce gülümsüyorum. Benim için rahatlık alanından çıktı ve açıkça şüphe duyduğu halde oyuna katıldı. Bu kadar uzun süre bu masalsi komediye isteyerek katıldığı için ona teşekkür etmeliyim. Pazartesi günü burada olup, sevgilimin eve gelmesi için hazırlık yapacağımı hiç beklemiyordum. *Ama işte buradayım.*

Kardeşimin sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. "*Yanlış adamı becerirsen, bunun bedelini on katıyla öderiz.*" Kimseyi becermek gibi bir niyetim yoktu, hele Warner'ı hiç. Buraya kötü niyetle gelmedim. Onun hayatından endişe duyarak, zorla buraya geldim ve sonra onunla birlikte bu oyuna sıkışıp kaldım. Diğer uyarısı da kulaklarımda çınlıyor: "*Aptalca bir şey yapma, kardeşim.*"

Bunun için çok geç. Tek yapabileceğim, kötü durumdan en iyi şekilde yararlanmak.

Lorenzo'ya her şeyi anlatmadım, Warner'ın bana ne kadar sevgi gösterdiğini ya da istediğim her şeyi, beş milyon doların altında olduğu sürece, bana satın alacağını söylemedim. Ve toplumdaki konumumuzdan kariyerlerimize, benim dağınıklıktan onun düzenine, benim dondurmamdan onun gelatosuna kadar neredeyse her açıdan benim tam zıttım olan birine aşık olduğumu da söylemedim. Zıt kutuplar birbirini çeker, ama aynı zamanda hızlı ve şiddetli bir şekilde ayrılırlar. Warner ve ben öyleyiz.

Aramızdaki kimyayı inkar edemeyiz. Aşmamız gereken sadece bir yığın yalan var. O söylediği anda yürüyüş ekipmanlarım hazır.

İşkolik olanın saat beşe kadar eve gelmeyeceğini bildiğim için acele etmeme gerek yok ve banyo yapmak için vaktim var. Sehpadan dev bir mum alıyorum. Seramik kase mavi, altın sarısı ve kahverengi renklerin karışımı. Tasarımı benzersiz ve mekana uyuyor, ancak tam olarak takdir edilebilmesi için gerçekten kullanılması gerekiyor. Onu banyoya götürüyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp saçlarımı topladıktan sonra yakıyorum.

Köpüklü sıcak suya dalmadan ve omuzlarıma kadar, dondurma üzerindeki krem şanti gibi yüksek köpüklerin içine dalmadan önce kendime bir kadeh Sauvignon Blanc doldurdum. Su çok iyi geliyor ve kaslarım New York'ta o çantaları taşırken biriken gerginliği bırakıyor. Ama biraz daha derine daldıkça Warner'ı özlüyorum.

Şehrin kirini vücudumdan yıkamak iyi gelse de, onunla birlikte banyo yaptığım kadar eğlenceli değil.

Şarabı yudumlarken gözlerimi kapatıp rahatlıyorum, Warner'ın elinin karnıma dokunduğunu hayal ediyorum. Nefesinin boynuma üflediği, cildimde tüylerimin diken diken olduğu anı. Bir yudum daha alıp, sonra bir yudum daha alıp, elimi suyun altına ve bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Hassasım, ama bu acı çok hoş. Bunu o yaptı. Beni kendine ait olarak işaretledi ve bunu inanılmaz derecede tahrik edici buluyorum. Hiçbir zaman beyaz atlı prensin gelip beni kurtarmasını hayal eden bir kadın olmadım. Kendimi kurtarabilirim. Ama o adamda bir şey var ki, kendimi demiryolu raylarına bağlayıp ona seslenmeye hazır hissediyorum.

"Merhaba." O şehvetli ses beni uyandırır gibi içimi kaplıyor.

Gözlerimi açtığımda Warner'ın kapı çerçevesine yaslanmış, yüzünde bir gülümsemeye durduğunu gördüm. Yeleği düğmesiz ve açık, kravatı gevşek ve boynunda eğri büğrü asılı duruyordu. Saçları bile her yöne dağılmış kahverengi buklelerden ibaretti. O her zamanki muhteşem haliyle dururken, benim saçlarım sanki bugün bir güvercinle kavga etmişim ve güvercin kazanıp yuva yapmış gibi görünüyordu.

Aniden doğruluyorum ve saçlarımı düzeltmeye çalışırken su kenarlardan sızıyor, ama başaramıyorum. "Merhaba. Erken gelmişsin. Seni saat... kadar beklemiyordum." Bu karışık saçlarımla mücadeleyi bırakıp başımı sallıyorum. "Aslında, ne zaman geleceğini bilmiyordum."

"Erken geldim." O gülümser. "Baker bile beni görünce şaşırdı. Ama daha önce eve aceleyle gitmek için bir nedenim yoktu."

Dün gece ağzıyla beni defalarca tatmin ettiği için zaten bu adamın karşısında eriyip gitmemiş olsaydım, bunu duyduktan sonra yerde bir su birikintisi haline gelirdim. Kalkmaya başlıyorum ama o, "Kal. Banyo keyfini çıkar. Ben üstümü değiştirip biraz beyzbol izleyeceğim" diyor.

"Beyzbolu sevdiğini bilmiyordum."

"İzlemeyi sevdiğim bir oyuncu var. Otuz beş yaşında Major League'e geri çağırıldı."

Gülümsüyorum. "Bu sana umut veriyor mu?"

"Ah." Vurulmuş gibi göğsünü kapattı ve çöktü. "Bu acıttı." Tanrıya şükür, sonra güldü. "Senin yaşlı adam şakalarına doyamayacağım galiba." Yatak odasına kayboldu.

"İyi. Daha çok var."

"Devam et, Sass," diye bağırır kısa bir mesafeden.

Eh, bu işi benim için yapacak bir uzman varken, başladığım işi bitirmeme gerek yok galiba. Yıkamayı bitirip küvetten çıkıyorum. Dev mumun üç fitilini üfledikten sonra, onun boxer şortlarından birini ve tişörtlerinden birini giyiyorum. Yeşil pamuklu tişörtü kaldırıyorum ve mavi harflerle "*Siktir et*" yazıyor. *Hadi Nantucket'a gidelim*. Gülüyorum. Adamım çok şapşal.

Seramik mumu, Bebek'in karpuzu taşıdığı gibi taşıyarak oturma odasına girerim, onu kahve masasının üzerine, onun önüne koyarım ve "Mumu taşıdım" derim.

Gözleri muma kayıyor. "Ha?"

Kanepenin koluna yaslanarak cevap veriyorum: "Biliyorsun, *Dirty Dancing*'den. Johnny için karpuz taşıdı."

"Hiç izlemedim." Gözleri tekrar muma kayıyor. "Banyoda da mum var. Neden bunu yaktın?"

Kahve masasındaki tek şey olan orta süslemeye bakıyorum. "Çünkü sen hiç yakmadın ve bu mum çok güzel, yanık halini görmemek yazık olur."

Ayağa kalkar ve kanepenin diğer tarafına geçip mutfığa gider. "Hiç yakmadım çünkü yakılmak için yapılmamış. Bu bir sanat eseri." Onu izlemek için dönerim, bu yüzden onu göremem.

"Kase çok güzel, ama yine de bir mum, Warner."

Kapı kapalı ve yumuşak kapanma özelliği olmasaydı, çarpardı. Elinde bir şişe bira ile kapağını açıyor. "Bu tam anlamıyla bir sanat eseri, Delaney. Sanatçı vefat etmeden birkaç yıl önce bir müzayedede kazandım. Şimdi değeri üç katına çıktı, ama sen bu kârı ateşe attın."

Elbette mum kazara devrildi, ama içimde daha büyük bir şeylerin döndüğüne dair kötü bir his var. "Özür dilerim. Ben..."

"Yaptığın bir şey için ilk kez özür diliyorsun." Şişeyi geriye doğru eğip yarısını bir dikişte içti, sonra şişeyi indirip elinin tersiyle ağzını sildi. *Ona ne oluyor böyle?*

"Bu doğru değil. Gerektiğinde özür diledim." "*Bana yalancı mı diyorsun?*"

"Yalancı mı? Sen yalancı değilsen ben miyim? Söylediklerinin özünü doğru mu anlıyorum?" Spiker Griffin Greene'in vuruş sırasına geldiğini söylediğinde kanepeye geri döner. Gözleri televizyona kilitlenmiş bir şekilde ayakta durur, sanki burada bir şeyin ortasında değilmişiz gibi hipnotize olmuş gibidir. "Warner?"

Beni görmezden geliyor.

"Beni duydun mu?" diye soruyorum. Televizyona bakıyorum, beyzbol oyuncusunun vuruş pozisyonuna geçtiğini izliyorum. Uzaktan kumandayı alıp, sopanın vuruş sesi duyulur duyulmaz düğmeye basıyorum.

Bana öfkeyle bakar. "Ne halt ediyorsun sen?"

Uzaktan kumandayı aramızdaki kanepeye atıyorum. "Benimle kavga ediyorsun, sonra da sanki bu denklemde benim önemsizmişim gibi beni görmezden geliyorsun."

"Hiçbir denklem yok. Ben, dairem ve televizyondaki beyzbol maçı var. Bir de her zamanki gibi ortalığı yakıp yıkıp sonra da bana umurumda değilmiş gibi davranan sen varsın."

"Mumu yaktığım için özür diledim." Onun öfkesine tepki vermemeye çalışıyorum. Kızmaya hakkı var. Beni görmezden gelmeye hakkı yok. "Ödeyeceğim. O zaman paranızı geri alacaksınız."

Sinir bozucu bir şekilde yüksek sesle gülüyor ve sonra biraz daha bira içiyor. "Sende yüz bin dolarlık bir meblağ olmadığına dair güçlü bir his var içimde."

Aynı şeyi kastettiğimizden emin olmak için tekrar bakıyorum. "Bunun için mi?" diye soruyorum, onu işaret ederek.

"Boş ver." Tekrar televizyonu açıyor. Gözlerinin minik Eyfel Kulesi'ne odaklandığını görüyorum. Şimdi onu orada bıraktığıma pişman oluyorum. Tabii ki, bir mum yüzünden üzüleceğini bilmiyordum, ama bilmeliydim. "Harika. O zaten vurdu, ben ise bir homer kaçırdım."

"Merak etme. Kendi oturma odanda pisliklik parkurunu tamamladın." Yatak odasına geri dönüyorum.

ondan başka bir kelime duymak istemiyorum. Banyoya girip küvetin yanına bıraktığım bardağı alıp kalan ilacı yutuyorum.

Yatak odasına tekrar girdiğimde, o diğer kapının önünde duruyor. Mor ve mavi olan gözü, her geçen gün iyileşerek yeşil ve sarıya dönüşüyor. Alçısı, sanki bugün takılmış gibi hala tertemiz. Dün gece, daha fazla morluk olan omzunu öpüyordum, ama çizikler neredeyse iyileşmiş. Kolundan cildine kadar çok fazla kırık var, ama içsel olarak nasıl olduğunu merak etmeye başlıyorum. "Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, aramızda fısıldayarak.

Kafasını hafifçe eğdiğini ve omuzlarının bu soru karşısında gevşediğini görüyorum. "İşe geri dönmek güzeldi. Ama e-postalarım ile ilgili bazı sorunlar çıktı."

Onunla birlikteyken günüm daha güzel geçiyordu. *Yani şimdiye kadar öyleydi.* Onu özledim. Birine bu kadar çabuk aşık olmanın nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama bu duygu beni çok derinden etkiledi.

"Bu iyi."

"Ne?"

Gözlerimi önümdeki yere çevirip, yatağın ucuna oturdum. "Ne?"

"E-posta sorunum olması iyiymiş dedin."

"Oh, sorun yaşadığın için üzgünüm. Düşüncelerim başka yerlere kaymıştı." Ve onun dokunuşunu ve varlığının bana verdiği rahatlığı özleyen kalbimdeki acıya.

"Delaney?"

Adımı soru olarak mı söyledi emin değilim, ama kesinlikle öyle geliyordu. Ona bakıyorum, cümleyi tamamlayacağından eminim. Saniyeler geçiyor, bizi rahatsız edici bir sessizliğe hapseden. Dayanamıyorum. Gürültüye, gürültücü kardeşlerime ve kahkahalara katılan aileme alışkınım. Joe taşındığında bile, hala her zaman oradadır. Sessizlik bana uymuyor. Sanki başım belada gibi rahatsız edici. "Başım belada mı?"

"Neden başın belada olsun ki, Delaney?"

"Neden sürekli adımı söylüyorsun, sanki söylenenlerin arkasında başka bir şey varmış gibi?"

"Bilmem," diyor, odaya girerken başını omuzlarının üzerinden çevirerek. "Belki de, yaptığın onca saçmalık yüzünden, uyurken bacaklarımı kıracağını düşündüğüm içindir."

Bu hakaret beni ayağa kaldırır, kendimi savunmaya hazır hale getirir. "Geçen hafta sonunu *Misery'nin* konusu ile mi karşılaştırıyorsun?"

"Eğer uyuyorsa, tatlım. Bunu bana sen söylememiş miydin?"
Kollarımı genişçe açarak, kavgaya hazır bir şekilde bağıyorum

"Herkes öyle diyor, Warner." Hâlâ ona bakarak ekliyorum, "Sen bile bana öyle demiştin."

"Sen böyle yaparsın Delaney. Hikayeyi kafandaki hikayeye uydurmak için çarpıtırısın. Beni yıpratmaktan başka bir amacın olmadan tartışırsın. Çoğu zaman işe yarar çünkü sen bir kasırga gibisin, odadaki tüm enerjiyi emip, gittikten sonra ortalığı harap bırakırsın."

"Gittiğimde beni özlemen o kadar da kötü gelmiyor."

Gülüyor, ama gülüşünde bir parça hayal kırıklığı var. "İşte bunun en iyi örneği." Derin bir nefes alırken, vücudundaki değişimi, duruşuna zorla kattığı rahatlığı ve öfkesinin başka bir şeye dönüştüğünü görebiliyorum. *Hayal kırıklığı mı?* Bana yaklaşıyor, elimi tutuyor ve göz hizama eğiliyor. "Bir daha asla işime karışma."

Jocelyn... Pazartesi sabahı erkenden, ilk fırsatta beni ispiyonladı. Onu suçlayamam, ama şu anda birini suçlamam gerekiyor ve o da şanslı aday. Onun için önemli gibi görünen gözlerinin içine bakarak, "Anladım" diye cevap veriyorum.

"İyi." O odadan çıkar ve "Pizza sipariş ediyorum.

Ne tür malzemeler istersin?"

Hâlâ biraz şaşkınım ama cevap vermeyi başarırım. "Pepperoni."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Pepperoni pizza, bizim için aldığım ramen kasesinden daha iyidir. Yine yatağa oturup, onun söylediklerini düşünüyorum. Ben ne hale geldim? Onun yerine geçerek e-posta gönderdiğimde sınırı aştım. Ama bu sadece bir bu yüzden çok daha fazla bu ben tamamen sildim

tamamen. Artık kendimi ve yaşadığım hayatı tanıyamıyorum. İyi ya da kötü, bu benim kendi yaptığım bir şey.

Üzülmeye hakkı var. Ve ben de bu kadar kötü davrandığım için bu gerçeklerle yüzleşmeliyim. Warner iyi bir adam. Kendini savunur ve sahip olduklarını korur. Benim de o kategoriye girdiğimi fazlasıyla açıkça belli etti. Onu incitmek istemedim, ama incittim.

Oturma odasına geri dönüp, kanepede onun yanına oturuyorum ve ellerimi onun ellerinin arasına alıyorum. Bana baktığında, "Gerçekten çok üzgünüm. Yaptığım şeyden çok utanıyorum. Affetmeni beklemiyorum. Sınırları aştım..." Başımı öne eğiyorum, ellerimizin birleşimini, boyut farkını ve dokunduğumuz anda parmaklarının benimkileri nasıl sardığını izliyorum. "Bir sürü mazeretim var, ama hiçbirini yaptığımı haklı çıkarmaz. Sana tek söyleyebileceğim, seni incittiğim ve üzdüğüm için gerçekten üzgün olduğum.

Elini elimden çektiği anda, gözlerimin köşelerinde biriken yaşlar alt göz kapaklarımın barajlarından dökülmeye başlar. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekip kucaklar.

Bu konuda başka bir şey söylemez, ama ikimiz de bunun sadece e-postalardan ibaret olmadığını biliriz. Gerçek her zaman ortaya çıkar ve baraj kapakları açılmıştır.

Saatler sonra, o uyurken yine ona bakıyorum. Daha önce hissettiğim utanç hala göğsümde ağır bir yük olarak duruyor, ama aynı zamanda başka bir şey de hissetmeye başladım, hiç beklemediğim bir duygu. *Minnettarlık*. O yanımda sessizce uyurken, uzanıp çarşafı çenesinin altına sıkıştırıyorum.

Bu tamamen kurtarılamaz adamın hayatta kalmış olmasına çok şanslı ve minnettarım. Ama daha da önemlisi, onun affını veya unutkanlığını hak etmediğim halde, geçmişi geçmişte bırakıyor.

Eğilip, onu uyandırmamak için dudaklarına nazikçe öpüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Warner Landers."

BÖLÜM 26

Warner

DÜĞÜN GÜNÜ . . .

"Bunun acımasız ve olağandışı bir ceza olduğunu mu düşünüyorum? Evet, öyle düşünüyorum. Yine, nedenini anlıyorum, ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor." Tek elle yaşamak, bana hala günde en az bir kez küfür edecek kadar sorun çıkarıyor. Beş dakika önce, o patlamamın sonucunda sağ kol düğmemi kaybettim. Henüz yatak odasında bulunamadı, ama kız arkadaşım gürültüyü duyduktan sonra yardımına koştu.

Sass, smokin gömleğimin deliğinden sol kol düğmesini geçirirken, sanki acil bir durum yokmuş gibi gülümsüyor. Onun kahkahasından daha tatlı bir ses duymadım hiç, şu anda olduğu gibi histerik bir hal alıp burun kıvrarak kesintiye uğrasa bile. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Komik değil bu." diyorum.

"Bu çok komik. Saçmalıyorsun, Warner." Kol düğmesi takıldığında, çenemin altına bir öpücük konduruyor. Tabii ki, minik kız henüz ayakkabılarını giymemiş, bu yüzden parmak uçlarına basmadan ulaşabileceği en yüksek nokta burası. Bu da en fazla dudaklarıma ulaşmasını sağlar. Dudaklarının benim dudaklarıma değmesine karşı değilim... ya da aşağıya, ki her şey böyle başladı. Yoksa ağzının benim aletime sarılmamasından mı bahsetmeliyim? "Beklemek sadece daha iyi hale getirecek," diyor, o lezzetli seksi kalçalarına sarılmış ipler ve straplez bir elbise dışında hiçbir şey giymeden dolaba doğru yürürken.

Sütye n , onun muhteşem göğüslerini tutma zevkine sahip olduğu için beni kışkandırıyor, ben ise sahip değilim. Yumuşak bukleler halinde sarkan saçları, yürürken omuzlarının üzerinde sallanıyor.

Oldukça güzel bir manzara. Neredeyse bana doğru gelirkenki kadar güzel.

Oradaki paket, her bir parçası, beni hayata döndürdü.

Son birkaç hafta içinde, her gün alarm olmadan uyanmamı kolaylaştırdı ve yanımda olduğu için daha hızlı uykuya dalmamı sağladı. Hala çözülmesi gereken sorunlar var, ama kafamızı kuma gömmekte artık profesyonel olduk. Belki de yaşadığımız hayatlar ve söylediğimiz yalanlar, gerçeği yaşayarak yeterince zaman geçtikten sonra sonunda yok olacak. O, aldatma maskesini takmadığında kim olduğunu görüyorum. Delaney'i ailesiyle birlikte, beni koruyan ve rahat hissetmemi sağlayan haliyle görmek... İşte o, gerçekte böyle biri.

Bazen oynadığı bu karakteri canlandırması giderek zorlaşıyor. Başlangıçta takındığı dengesiz halinden çok, artık kendisi gibi davranıyor. Yine de bazı yönlerinin kendi içinden geldiğini düşünüyorum.

Kadın soygun filmlerini çok seviyor. *Garip*.

Buzdolabını elma ve havuçla dolduruyor, ama onları çürümeye bırakıyor, Cheez-its kutusunu ise boşaltıp tezgahın üzerinde bırakıyor. Ölü bir güvercin görünce üzülüyor ve her zaman bozuk paralarını ihtiyacı olanlara veriyor. Niyetleri iyi, çoğu zaman benimkinden daha iyi, ve kalbi saf. Bu yüzden söylediği yalanlar hala mantıklı gelmiyor.

Neden öğretmen olduğu hiç konuşulmadığını hala bilmiyorum ve ilk kez ne iş yaptığını sorduğumdan beri bu konuyu zorlamadım. Cevap başka bir şeye çevrildi, bu yüzden ben isteyken restoranda vardiyalı çalıştığını sanıyorum. Ama henüz bunu doğrulamadım. Ayaklarının ağrıdığından şikayet ediyor ve sonra bana bütün gün hiçbir şey yapmadığını söylüyor.

Saçlarını saran sarımsak kokusu her şeyi ele veriyor. Ama eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa ve benden milyonlarca dolar istemiyorsa, burnumu onun işine sokmam.

Kimse bana bakmazken, kazayı öğrendikten sonra bile o bana bakmaya devam etti. Annemi son gördüğümünden beri ondan haber almadım ve Jimmy düğün hazırlıklarıyla meşgul. *Başka kim var ki?* Hayatımda olması için para ödediğim asistanım mı? Ama onu çok suçlayamam. Her gün öğle yemeği yememi sağladı ve ben daha farkına varmadan acı çektiğimi anlayıp bana ibuprofen verdi.

Ama benim Sass'ım farklı. O benim için burada. Bu aşamada bundan eminim. Onun için, başladığım dolandırıcılıktan daha fazlasını ifade ediyorum. O da benim ona aşık olduğum gibi bana aşık oldu. Eğer şu anki yolumuzda devam edersek, bu fırtınayı atlatma şansımız çok yüksek. İçimizdeki gerçek benliğimizi paylaşarak ve birbirimize gerçek yüzümüzü göstererek. Bu hızlı bir süreç olmayabilir, ama ben bu ilişkinin ihtiyacımız olan hızda gelişmesine şans vermek istiyorum. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde. Bu arada, kumun içine gömülmek gerçekten çok hoş ve serin... "Neden bana bu kadar işkence ediyorsun?"

"Hala oral seksten bahsediyoruz, değil mi?" Elini kapı çerçevesine koyarak köşeyi dönüp kaybolur. Ama sonra başı tekrar ortaya çıkar. "Sanırım bu aşamada Emmy ödüllü tiyatroya geçtik."

Sandalyeye oturup onun geri gelmesini bekliyorum. Etrafta dolaşıp gerektiğinde elbisesinin fermuarını çekerek kendimi işe yarar hissetmekten mutluyum. "Dürüst olmak gerekirse, ağzın bu kadar yetenekli olmasaydı, bu sorunumuz olmazdı."

Yine dolaba girer. "Tek sorunumuz, böyle oral seks için yalvarmaya devam edersen geç kalacağımız."

Gülümsüyorum. "Yani işe yarıyor mu?"

Omuzlarını ortaya çıkaran bebek mavisi bir elbiseyle dışarı çıktığında nefesim kesildi. Saçları geriye taranmış ve ona aldığım kolye boynuna dolanmıştı. Çoğu zaman onu makyajsız ya da mavi gözlerini ortaya çıkaran, onun deyimiyle "en hafif makyaj"la görmeye alışkındım. Dışarı çıktığımızda, durum gerektiriyorsa daha fazla makyaj yapardı. Bu gece bir film yıldızı gibi görünüyordu.

Her adımında kalbim daha hızlı atıyor, sanki kalbim zaten ona ait değilmiş gibi bana doğru geliyor. "Çok... Vay canına. Çok

güzelsin."

Kıkırdıyor ve yanakları anında daha koyu bir pembeye dönüyor, bu renk göğsüne kadar iniyor. Elbise modern bir tasarıma sahip, onun genellikle daha rahat tarzına göre daha mimari ve daha cesur. Belinden kesilmiş, inanılmaz vücudunu ortaya çıkarıyor. Dar eteğin yan tarafına basılmış büyük sarı çiçek, bana onun dünyadaki güneş ışığını hatırlatıyor.

Ayağa kalkıp eğilip onu öpüyorum. Oral seks değil, ama onu öpmek ona rakip olacak kadar iyi. Sanırım sonuçta yaşayacağım.

O tekrar dönüp gülüyor. "Bu eski şey." Bana sırtını dönerek duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Fermuarımı kapatır mısın?"

"Bu yüzden buradayım. Profesyonel fermuar açıcı hizmetinizde." Fermuarı sırtında yukarı doğru kaydardım, sonra omzunun üst kısmını öptüm. Tekrar. Ve tekrar, ellerimi öne kaydırarak göğüslerini sıktım. "Kalabiliriz, tren bozuldu de yeter."

"Eğer o gerçekten en iyi arkadaşınsa, senin asla trenle seyahat etmediğini bilir."

"Haklısın." Önüne geçip parmak uçlarımı omuzlarından kollarına doğru kaydırıyorum.

Yanaklarıma dokunarak, "Çok yakışıklısın, Hotshot. Morarmış gözün bile bugün gitmesi gerektiğini bilmiş gibi kayboldu." der. Başını ileri geri sallar. "Ama şimdiden özledim."

Kıkırdarak, "Senin için yumruk yemek için sokakta kavga çıkarırım," diyorum.

"Yapmayalım. Yüzünün geri kalanını çok seviyorum, zarar verme riskini göze alamam."

Ellerim istediğim yere geri dönüyor. Sonunda gözlerini devirmeden önce güzelliklerini okşamama izin veriyor. "İyi misin?"

"Hayır."

Gülerek, parmaklarında topuklu ayakkabıların arka kayışları sallanarak odadan çıkar. Onu takip ederek oturma odasına girerim ve o yapması gerekeni yaparken ben de kanepeye otururum. Konsolda aniden beliren mini Eyfel Kulesi hiç açıklanmamıştır

. Ben sormadıkça açıklamayacak gibi görünüyor, ben de sonunda soruyorum. "Neden televizyonun yanında bir Eyfel Kulesi var?"

Yanında götüreceği küçük çantaya birkaç şey koyarken, "Bu bir vizyon panosu gibi, ama 3D formunda." diye cevaplar.

"Yani hiç Paris'e gitmedin mi?"

Durup bana bakar. "Hayır. Sen gittin mi?" Bu günlerde kimseyi kandırmaya çalıştığını söyleyemem, çünkü beni kandıramayacağını bildiğinden eminim.

Bu soru beni neredeyse şaşkına çevirdi. Milyonlarca dolarlık bir şirketi yönetiyorum. Ailem dünyanın dört bir yanında mülk sahibi. Elbette, ikimiz de evli olmadığımızı biliyoruz, ancak bu hiç açıkça belirtilmedi, ama o benim hakkımda bu temel bilgiyi bilmemesi gerekmez mi? Eminim internet ona bunu söylerdi. "Evet. Birkaç kez."

Fazla bir tepki yok, ama derin bir nefes aldığını duyuyorum. Bu, benimle ilgisi olmayan bir şeyden memnun olmadığı anlamına da gelebilir. Yüzük çoğu gün hala parmağında, ama ona baktığımda, parmağından çıkarıp çeviriyor. Lavaboya gidip ellerini yıkıyor. Ellerini kurularak çantasına dönmeden önce gözleri benimkilerle sadece bir saniye buluşuyor. "Hazır mısınız?" diye soruyor bana sırtını dönerek, ama yüzüğü yerine takarken onu görebiliyorum.

Delaney'nin yüzük takması beni hiç rahatsız etmedi. Birçok yönden gerçek olmaya başladı, daha büyük bir şey vaat ediyor ve başlangıcımızın çalkantılı sularını aşabileceğimizi gösteriyor. *Umutlu olmakla naif mi davranıyorum?*

Ayağa kalkıp pantolonumu düzeltiyorum ve smokin ceketimin kollarını çekiyorum. Parlak beyaz alçıyı örtecek kadar genişletilmiş kollar, kendimi sahnenin yıldızı gibi hissettiriyor. Aslında gelinin tek başına ilgi odağı olmasını tercih ederim. Ama yapmak istediğim bir şey var. Bu özel etkinliğe gitmeden önce sormak için iyi bir zaman gibi görünüyor. Tezgahımın üzerinde bıraktığı o berbat sanat kupasından bir kalem çıkarıp ona uzatıyorum. "Alçımı imzalar mısınız, Sass?" Çenesini yerden kaldırmasına yardım ederek ekliyorum, "Cehennem dondu."

"Öyle diyebilirim." Markörü alır ve kolunu biraz yukarı çeker. "Alçına grafiti yapmaya razı olmana şaşırdım."

Dağınıklık seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Bazen rahatsız olmak iyi olabilir." Omuz silkiyorum, içim panikle dolu ama onu durdurmayı reddediyorum. "Konfor alanımdan çıkıyorum."

"Alıştıktan sonra çok seveceksin, sonra yeni bir rahatlık alanına gireceksin, bu da bir sonraki rahatsızlığa yol açacak, ve böyle devam edecek." Markerin kapağının çıkarılma sesi kalbimin atışını hızlandırıyor. O eğilirken, zor nefesler alarak başımı sallıyorum. Bana bir kez daha bakarak, "Geri dönüş yok, Hotshot. Bir kez oraya koyuldu mu, dövme gibi ömür boyu kalır. Tabii ki, oyuncu kadrosunda. Emin misin?" diyor.

Vazgeçme, Landers.

Nefes verip bir kez daha nefes alıyorum. "Zaten kim rahatlık alanlarına ihtiyaç duyar ki?"

"Warner Landers'ın ihtiyacı yok, orası kesin."

Kollarımı kasıtlı olarak ona yaklaştırmak, bu iş biter bitmez bunu aşacağım. "İmzalayın."

Seçenekleri inceleyerek, "Herhangi bir yere mi?" diye sordu. "İstediğin herhangi bir yere."

"Ne yazmak istersem yazabilir miyim?"

Her saniye daha da stresli hale geliyor. "Ne yazmak istersen."

"Her şeyi..."

"Lütfen yap şunu." Terlemeye başlıyorum. Düzenli ve organize dünyamda düzensizliği kabul etmek, aşmam gereken kötü bir alışkanlıktan ibaret. O kadar da önemli değil. Ne kadar zamanım var? Dört ila altı hafta. En fazla. O kadar süre boyunca vücudumdaki dağınıklığa katlanabilirim. Ağır bir yudum almam, onun tekrar başını kaldırmasına neden oluyor.

Gülümsüyor ve işe koyuluyor. Marker alçıya değişiyor ve saf bir özgüvenle siyah ucunu beyaz yüzeyde sürüklemeye başlıyor. "Resepsiyonda arkadaşlarınızın imzalaması için markeri getirmeliyiz."

"Harika fikir." *Bir canavar yarattım.*

Tekrar ayağa kalkarak, kalemi ceketimin ön cebine soktu. "Bitti."

Rahat bir nefes alıp, "Güzel. Güzel. Tamam." diye cevap verdim. Ona bakıp gülümsedim. Biraz zorlama bir gülümsemeydi, ama kolumdaki kaos fikrine alışacağım.

"Bakacak mısın yoksa nefes alacak mısın?" Ellerini teslim olarak kaldırarak ekliyor, "Yargılamıyorum. Yeni bir şey denediğin için seninle gurur duyuyorum."

Siyah mürekkep kolumdan dışarı çıkıyor, ama tamamını görmek için kolumu geri çekmem gerekiyor. "Seni seviyorum, Hotshot" ve I harfinin üzerinde bir kalp var. "Küçük harf, cesur bir hareket," diye şaka yapıyorum, ama bu şakada hiç hafiflik yok. Kalbim artık sadece onun için ve hiç yüksek sesle söylemediğimiz sözler için çarpıyor. Tamam, neyse, seks sırasında olanlar hariç, ama orgazm olurken aşkını itiraf etmenin mahkemede geçerli olacağından emin değilim.

"Beni tanıyorsun," diye çok rahat bir şekilde cevap veriyor ve kapıya doğru yürümeye başlıyor, ama ben elini tutup onu bana geri çekiyorum.

"Seni tanıyorum." Parmaklarının arkasını okşayarak, onun güzel mavi gözlerine bakıp fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Delaney."

Gülümsemesi titrer, ama gözlerindeki ışıltıdan bunun mutluluk eksikliğinden kaynaklanmadığını anlayabiliyorum. Elini uzatıp yüzümü avuçlar ve beni öper. Bu öpücük, sözle ifade etmediğimiz vaatleri, şüpheler için özürleri ve her şeyi atlatabileceğimizi bildiğimiz bir geleceği barındırır.

Sonra topukları üzerine iner ve dudaklarını yalar. "Ben de seni çok seviyorum."

"Peki, şimdi bu konu hallolduğuna göre..." Alçımı ona doğru uzatıyorum. "Düğün zamanı geldi." Bu, istediğim gibi çıkmadı. "Arkadaşlarımdan düğünü. Bizimki değil."

Elini dirseğime dolayarak gülmeye başlar. "Merak etme. Bizi Vegas'a götürüp Little White Chapel'da tören yapacağını düşünmemiştim, rahat olabilirsin."

Kapıya doğru yürürken, "Bu çok spesifik bir istek. Sen böyle bir şey yapar mıydın?" diyorum.

"Sadece ailem oradaysa." Ona kapıyı açtım. Kapı arkamızdan kapanmadan hemen önce, "Ailem olmadan evlenmeyi hayal edemiyorum," diye ekledi. Asansörde durduğumuzda bana baktı.

Asansörde durduğumuzda bana bakar. "Peki ya sen? Annenin orada olmasını istemez misin?"

"Bunu hiç düşünmedim. Düşünmeme gerek yoktu." Ona ve parmağındaki yüzüğe bakarken içimde birdenbire bir arzu uyandı. *Gerçek olsa o kadar kötü mü olurdu?*

BÖLÜM 27

Warner

New York silüetinin yüksek bir terasında gün batımının büyü, "Evet"lerin arka planında yakalanıyor. Yeni evli çift öpüşürken, bakışlarım konukların sol arkasına kayıyor ve Delaney'nin gözlerinin zaten bana dikildiğini fark ediyorum.

Konuklar alkışlıyor ve dikkatimi, koridordan ilerleyen gelin ve damada geri çekiyor. Kolumda nedimeyle birlikte onları takip ediyorum ve keşke bu koridoru kız arkadaşım ile birlikte yürüsem diyorum. Aramızdaki sıcaklığı, her dokunuşumuzda hayat bulan elektriği ve aynı ortamda olduğumuzda bizi birbirimize çeken çekiciliği özleyorum.

Kalabalık, bu büyük otelin ikinci katındaki resepsiyona çıkacakları asansörlere doğru dağılırken, biz de kenara itiliriz ve onu gözden kaybederim. Çok fazla fotoğraf çektikten ve bu özel günde arkadaşım ile sıkı bir kucaklaşmadan sonra, düğün konukları resepsiyonun tadını çıkarmaya gönderilirken, çift özel bir an için geride kalır.

Asansör terasa dönmek için o kadar uzun sürdü ki, Delaney'e daha çabuk ulaşmak için yirmi beş kat merdiveni inmeyi düşündüm. Ama kendimi tutarak diğerleriyle sohbet ediyormuş gibi yaptım. Balo salonuna girer girmez, onun açık mavi elbisesini ya da nerede olabileceğine dair herhangi bir işaret aradım.

Loş ışıklar hoş bir ortam yaratırken, odanın dört bir yanındaki hoparlörlerden müzik çalıyor. Klasik caz müziği olmasına rağmen, ses seviyesi onu çağırmak için çok yüksek. Böyle bir etkinlikte bunu yapmayacağım ama çok cazip geliyor. Dans pistini taradıktan sonra, odanın en uzun duvarı boyunca yürüyerek odanın arkasında bulunan barlardan birine doğru ilerliyorum.

Büfe sırasının hemen ötesindeki tatlı barını aramak için duruyorum. Orada. Masalar arasındaki geçitte duran küçük grupların arasından geçip labirentte dolaşırken onu gözden kaybediyorum. Sonunda oraya vardığımda, o yine gitmiş.

"Bir randevu mu arıyorsun?" Onun tatlı sesi beni geri döndürdü.

"Hayır, teşekkürler. Benim var." Yürümeye başladığımda, kahkahalarla dolu bir gürültüyle kıcıma bir şaplak atıldı. Bir anda geri döndüm ve kaçamadan onu kollarımın arasına aldım. Dudaklarımız ortada buluştu, ama öpücük derinleşmeden önce, çünkü çok kolay derinleşebilirdi, onu tekrar yere indirdim. Elimi boynunun yumuşak derisi üzerinde gezdirerek, "Bu odadaki en güzel randevum var" dedim.

"Sadece bu odada mı?" Göğsü yine kahkahalarla sarsılır ve kollarını boynuma dolamaya uzanır.

"New York City," diye cevap veriyorum, aklıma gelen seçenekleri gözden geçirirken gülerek. "Eyalet, ülke. Kıta ve dünya." Gözlerine bakarak fısıldıyorum, "Sen evrendeki en güzel kadınsın."

"Bu da oral seks için bir oyun mu? Çünkü bu iltifat işe yarıyor."

"Söyle yeter, burayı terk edelim."

Hala uzayan büfe sırasına bakıyor. "Yedikten sonra gidebilir miyiz? Bir parça brownie çaldım ama açlıktan ölüyorum."

"Ben de yemek yiyebilirim," diye cevap veriyorum, elini tutup bizi sıranın arkasına götürüyorum.

"Bu teklif daha sonra için mi?"

"İki kez sormana gerek yok." Sıraya girdiğimizde kulağına eğildim. "Sen benim en sevdiğim tatlımsın, Sass."

"Bu gece çok çekicisin. Seni düşünlere daha sık getirmeliyim."

Kolumu omuzlarına dolayarak, başının üstüne öpücük kondurdum. "Ne diyebilirim ki? Aşk havada."

Açık büfe sırasını geçip dans pistinin en uzak köşesindeki bir masada iki koltuk buluyoruz. Bardan içeceklerimi alıyorum. Neyse ki, alçıya rağmen parmaklarım güçleniyor, bu yüzden şampanya kadehini taşımak sorun olmuyor. Tekrar biraz normal hissetmek güzel. Sağdıç konuşmasını yapmak için çağrılmadan hemen önce burbonumdan bir yudum alıyorum.

Delaney'nin gözlerini bulmaya çalışıyorum, ama oda kararmış ve dans pistinde beni bekleyen boş bir spot ışığı var. İçecekleri en yakın masaya bırakıp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Jimmy ile geçmişimizden anıları hatırlıyorum, onun berbat aşk hayatı hakkında birkaç iyi niyetli şaka yapıyorum ve bizi bugün buraya getiren ana olaya zemin hazırlamak için birkaç utanç verici hikaye paylaşıyorum. Ona cesaretle konuştum çünkü onun için doğru kişi olduğunu biliyordum. O konuşmadan önce, şakacı bir şekilde ekledim. Bu, kalabalığı oldukça eğlendirdi. Konuşmamı bitirince, şanslı çifti kucaklamak için doğruca yanlarına gittim, onlara şans diledim ve sonra bardakları alıp Delaney'i bulmak için geri döndüm.

Masamıza döndüğümde, aptal bir herif aptalca onun yanına oturmuş. Kanım kaynamıyor çünkü onun mor desenli smokini ve jöleli, geriye taranmış saçları beni tehdit etmiyor. Ama ona doğru eğilip onu kendinden uzaklaştırması hoşuma gitmiyor.

Ben de kızımın zevki için bir gözümü morartmak için bela aramam gerekeceğini düşünüyordum. Görünüşe göre bela beni buldu. "Affedersiniz, benim koltuğumdasınız." İçecekleri onun yanına koydum, ellerimi boşaltmam gerekebileceğine dair güçlü bir şüpheyi kapıldım.

Adam bana bir bakış attı ve sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi Delaney ile konuşmaya devam etti. Delaney adama, "Kalkman lazım. Bu onun koltuğu." dedi.

Onun bileğini tutup "Hadi dans edelim" dediğinde, kanım kaynıyor.

O ayağa kalkar kalkmaz, Delaney bileğini kurtarmış, ama şimdi benimle uğraşacak. "Bir daha karıma dokunma."

Elime ve karımın eline bakarak, yalan söylediğimi hemen anlar. "Karın mı?" Gülererek, "Yüzük takmıyor ki. Parmağında sadece yeşil bir leke var, seni ucuz piç. Yüzüğünü şeker makinesinden mi aldın?"

Onu mezara göndermek için refleks olarak kolumu geri çekiyorum, ama Delaney'nin elleri göğsüme o kadar hızlı iniyor ki bir adım geriye itiliyorum. "Hayır, Warner."

"Sakin ol evlat," diyor adam, hala gülererek, ama bu sefer kollarını önünde kaldırarak geri çekilmeye başlıyor. "O kız senin boynuna sıkı bir tasma takmış."

Kolumu indiriyorum. "Defol buradan." Kalabalıkta her zaman bir pislik olur. Muhtemelen annelerinden birinin ısrarla davet ettiği sarhoş bir uzak kuzenidir. Hafif Orta Batı aksanından anladığım kadarıyla, kesinlikle buralı değil.

"O kadar da seksi değil, dostum." Hemen yan masada duran birkaç çiftin arasından sıyrılır.

Bu karşılaşma beni, Delaney'nin kendinden emin tavrının kaybolması kadar rahatsız etmiyor. O gelmeden önce dik tuttuğu omuzları ve yüzündeki ifade birden düşüyor.

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii." Yutkunmak, bana gösterdiği yapmacık gülümsemeyi zorlamış gibi görünüyor. "Bir şeyler yemeliyiz," diyor ve tekrar oturuyor.

Yanına oturduğumda, bir lokma ekmek yedi, ama tavuk ve salata hala dokunulmamış durumda. Muhtemelen dikkatini başka yere vermek istemesine rağmen, kendini yemeye ikna edemiyor gibi görünüyor.

Sırtını okşayıp onu yanıma çekiyorum. "O önemli değil."

"İşte bu berbat olan şey. Önemli olmadığını biliyorum, ama yine de kafama takılmayı başardı."

"Biliyor musun? Siktir et onu. Bütün bu olayı siktir et. West Side'da harika bir İtalyan restoranı biliyorum."

Gülümsemesi benim için açıyor. "Bayetti's mi?"

"Evet, cumartesi gecesi için son dakikada rezervasyon yaptırabilir miyiz sence?"

Ruh hali düzelince, "Birkaç tanıdığımı arayabilirim" diyor.

Ayağa kalkıp elinden tutuyorum. Döndüğümüzde annem orada duruyor. Gözleri benden tuttuğum ele kayıyor. "Merhaba oğlum." Delaney'e gülümsemeden bakıyor. "Geçen sefer resmi olarak tanıştırılmadığımızı hatırlıyorum. Ben Grace Landers. Sen Delaney Bayetti'sin. Doğru mu?"

Elinin aniden titremesi, benim elimi onun eline dolamama ve yanımda tutmama neden oldu. Annemin bunu nasıl bildiğini bilmiyorum, ama araştırma becerileri etkileyici. Delaney, "Evet" diye cevaplar.

"Bayetti İtalyan mı?"

Müzik sesinin üstüne Delaney'nin yutkunduğunu duyuyorum ve eminim annem de duymuştur. Nefesini verip şöyle diyor: "Öyle. Annem Connecticut'lı. Babam New York'lu. Ailesi birkaç nesildir İtalya'ya dayanıyor."

Aralarında sessizlik hakim olunca, "Biz çıkmak üzereydik" diyorum.

" de öyle yazık" diyor annem , bakışlarında gerçek bir hayal kırıklığı var.

hayal kırıklığına uğramış gibi. Sempatik bir gülümseme dudaklarının köşelerini yukarı kaldırıyor. "Arkadaşınla biraz zaman geçirip onu daha iyi tanımayı umuyordum." Delaney'e dönerek, elini benim elimden çekip kendi elleriyle tutuyor. "Warner beni arkadaşlarıyla hiç tanıştırmaz. Şey," diyor gözlerini devirerek, "James hariç."

"Konuk listesinde olduğunu bilmiyordum, yoksa seni arardık."

Komplo kurarcasına eğilip fısıldadı: "Töreni kaçırdım. Sadece bir kadeh şampanya ve bir dilim pasta için uğradım." Sass'a bakarak ekledi: "Ama sonra pastanın havuçlu olduğunu öğrendim. Neden biri pastasına sebze koymak istesin, anlamıyorum."

O ve Delaney gülüyorlar, ben ise şaşkın bir şekilde orada duruyorum. Annem acımasız bir kadın değildir. Ben büyürken katıydı ve çoğunlukla müdahale etmezdi, ama bana iyi bakardı. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki, annem ve babam partiler verdiğinde, ben de kulak misafiri olurdum. *Yeni bir sayfa mı açıyor?*

"Ah canım." Annem parmağındaki yeşil yüzüğü fark etti ve onu tutuş şekli sayesinde ben de ilk kez görebildim. "Kaç kez altınla kaparlarsa kaplasınlar,

Daha ucuz metaller her zaman aşınır. Kaliteli parçalara yatırım yapmak ve para biriktirmek en iyisidir. "Gerçi itiraf etmeliyim ki," diye fısıldayarak, etrafta kimse dinlemiyor mu diye bakınıyor, "kendim sokaktan aldığım muhteşem parçalarım da var." "Bunların marka olmadığını asla anlayamazsınız." O pisliğin ona hissettirdiklerinin aksine, bu sefer sesinde herhangi bir utanç duymuyorum. Belki benim ona karşı takındığım yaklaşım bu olmazdı, ama annemin onu satın aldığı şeyden dolayı kötü hissettirmediğini takdir ediyorum. Ancak ben, sert bir bakış ve çatık kaşlarla karşılaşıyorum. "Buna neden olacak bir şey almadın, değil mi?"

"Hayır," Delaney sanki beni savunmak zorunda gibi cevap veriyor, ama yüzünde de bir gülümseme belirliyor. Beni savunmasına gerek yok, ama bu jesti takdir ediyorum. "Sadece kendime aldığım ucuz bir yüzük."

"Merak etme anne. Delaney'e sadece gerçek bir şey alırdım."

Elini okşayarak, "O muhteşem boynu gibi bunu hak ediyor..." der.

"Heyyyy," Jimmy'nin sesi yankılanır ve arkamdan beni kucaklayarak anneme bakar ve "Çek için teşekkürler, Bayan Landers," der.

"Rica ederim, James. Düğününüz için tebrikler."

Bongo çalarmış gibi göğsümü okşayarak, "Bu adam, en iyisi," der.

Jimmy herkese uygun biri değildir, ama sadık bir dosttur ve beni güldürür. Futbol maçı izlemek için uygun biri değildir. Kötü bir karar verildiğinde sinirleri bozulur ve ruh hali maçın geri kalanını hepimiz için mahveder.

"Dikkat et, kolum hala kırık."

Gözlerini Delaney'e dikerek beni yere indirir. Başını eğip elini uzatır. "Sen Warner'ın eşisin, değil mi?"

"Kaba davranma, Jimmy," diyorum, Delaney diğer eliyle Jimmy'nin elini sıkarken, ben de Delaney'nin elini tekrar tutuyorum. "Delaney. Jimmy. Jimmy. Delaney."

Onlar ellerini bıraktıkları anda başını geriye doğru çekiyor. Elini kuşağını tutarken, onu işaret ederek bana bakıyor. "Bu nasıl oldu lan?" İnce davranmak onun güçlü yanı değil. "Onu son

gördüğümde, New York sokaklarında sana bağıırıyordu. Nasıl çıkmaya başladınız?"

"Neden bahsediyorsun?" Ona bakıyorum. Böyle bir şey hiç olmadı. O, onu daha önce hiç görmedi ve sekiz milyonluk bir şehirde onu gördüğünü de hiç sanmıyorum. Kesinlikle onun bana bağırdığını görmemiştir. "Böyle bir şey olmadı."

Delaney'nin eli elimden kayar ve çantasını önüne sıkıca tutar. Yanakları ve o güzel dudakları, normalde onları süsleyen tatlı pembeliği kaybetmiştir ve mavi gözleri camsı yüzeyin altında daha parlak bir şekilde ışıldamaktadır.

Annemin bir arkadaşını ziyarete gitmesi, çevremizi biraz daha daraltıyor. Jimmy hala sessizce burada duruyor, sanki ona bir cevap verecekmişim gibi. Sonra gülüyor, her zamanki gibi gürültücü bir şekilde. "Benimle dalga geçiyorsun, War." Tekrar annemi işaret ediyor ve bakışları onu takip ediyor. "Bu aynı kız. Senin ofisinin resepsiyonunda büyük bir olay çıkardıktan sonra asansörde onu izliyordum." Sanki gerçeklikle bağlantısını kaybeden benmişim gibi başını sallıyor. "Hatırlıyorsun, değil mi? Yanılmadığımı söyle." Yine Delaney'e dönüyor, Delaney içine kapanmış, omuzları öne doğru eğilmiş, ağzı sarkmış, sanki konuşmak istiyor ama kelimeleri bulamıyor gibi. Bu hissi bilirim. "Aynı kızsın, değil mi?"

"*Siktir.*" Elinin tersiyle göğsüme vurur. "O zaman kaza geçirdin. Muhtemelen hatırlamıyorsundur." Normalde gülümsemesi bulaşıcıdır, ama bu sefer değil. Göğsüm sıkışır ve düşüncelerimi bir acı kaplar. Yüzündeki gülümseme kaybolur ve "Ama ben hatırlıyorum" der.

"Bence," diyor Delaney, sesi neredeyse duyulmayacak kadar sessiz, ama kulaklarımda yankılanıyor, göğsümün boşluğunda yankılanıyor, "gitmeliyim." Gözleri benden ona kayıyor ve oturduğu sandalyenin yanına doğru adım atıyor. Yemek tabaklarımızdaki yemekler soğumuş, içecekler ise ılıklaşmış. "Tebrikler. Size mutluluklar dilerim."

Bana başka bir şey söylemiyor. Masadan uzaklaşıyor, hayatımdan iz bırakmadan kaybolmaya çalışıyor. Ama o noktayı çoktan geçtik. Parmak izleri vücudumu kaplıyor, öpücükleri dudaklarımda kalıyor, ama bandaj gibi kopardığı şey onun sevgisi.

"O sana kızılıyordu dostum. Senin affedici bir adam olduğunu bilmiyordum." Pembe kravatlı ve mavi takım elbiseli bir adama, muhtemelen iş arkadaşına bakıp kolunu havaya kaldırdı. "Sırada sen varsın kardeşim."

"Caroline seni kuzeniyle tanıştırmamı istiyor. Çekici biri değil. Seni şimdiden uyarıyorum, ama mutlu eş, mutlu hayat, ve sen yine bekarsın..."

"Siktir git, Jimmy."

"Ne? O kızdan hoşlandın mı? O kız çok enerjik. Senin tipin değil, dostum." "Bazen gerçekten pisliğin tekisin, biliyor musun?"

"Evet, ama yine de senin arkanı kolluyorum." Haksız değil. Haberi getiren kişiyi suçlamaya hakkım yok.

Delaney'nin çift kapıdan geçmesini izlerken, omzuna hafifçe vuruyorum. "Tebrikler dostum." Koşmaya başlıyorum.

"Warner? Caroline jartiyeri yakalamamı istiyor."

Onu, aptalca bir batıl inancı gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazır olan bir sürü misafirin arasından geçerek, ona orta parmak göstererek geçiyorum. Aynı kapılardan geçer geçmez, iki tarafa da bakıp lobideki merdivenleri seçiyorum. Topuklu ayakkabı giyiyor, bu yüzden çok uzağa gidemeyeceğini düşünürdüm, ama lanet olsun, kadın koşabiliyor.

Lobide ya da önündeki sokakta ondan hiçbir iz yok. Soluk maviyi görebilmek umuduyla iki tarafa da bakıyorum, ama bunun yerine diğer tüm renklerle karşılaşıyorum. Eve koşup, taksiye binse bile muhtemelen ondan önce varabilirim. Bunun için uygun giyinmemişim, ama siktir et, koşmaya başlıyorum.

Üç blok ileride, caddeyi geçip köşeyi döndüğümde, nefes nefese kalmış bir halde yere yığılmıştım. Nerede olduğumu anlamak için başımı kaldırdığımda, ofisimin önünde olduğumu gördüm. Su. Bu iyi olur. Kapıyı itip içeri girdiğimde, Jerry masasının arkasında oturuyordu. "Hafta sonları da mı çalışıyorsun?"

"Her iki cumartesi bir. Para iyi." Ayağa kalkar ve beni baştan aşağı süzer. "Güzel takım elbise. Evleniyor musun?"

Gülümserim, ama sonra midemde bir ekşime hissederim. "Hayır. Bir arkadaşımın düğününde sağdıçtım ve gitmek zorundaydım."

Başını sallayarak gülüyor. "Bana kadın sorunu gibi geldi. Yoksa neden bu kadar güzel bir smokini mahvedersin ki?"

Umarım kiralık değildir. Ter lekeleri için sana ücret ödetirler."

"Merak etme. Değil."

"Her zaman iyi bir stiliniz vardı, Bay Landers. Başınız ve kolunuz nasıl? Kötü bir kazaydı. Geçenlerde görüntüleri gördüm. Gerçekten sert bir darbe almışsınız." Eli havada bir yay çiziyor. "Bez bebek gibi."

"Benim istediğim görüntü bu değildi." Yine gülüyor. Alaycı tavırları umursamıyorum. Sadece dalga geçtiğini biliyorum, ama bu görüntüleri umursuyorum. "Görüntüler var mı demiştin?"

"Evet. Binanın her yerinde güvenlik kameraları var, içerde ve dışarda."

Tabii ki var. Bunu biliyordum ama kazayı videoya çekip çekmediklerini sormayı hiç düşünmedim. "Görmek istiyorum."

"Tabii. Elimde var." Neden elinde olduğunu sormayacağım, ama umarım o ve diğer güvenlik görevlileri bu görüntüleri izleyip gülmüşlerdir. "Buraya gel." Ekrana dokunarak, "Burada izle" diyor.

Video oynatılıyor, ama beynimin gördüklerimi işlemesi biraz zaman alıyor. Yaklaşıyorum. Jimmy çıkıyor ve bir yöne gidiyor. Delaney ve ben binadan çıkıp önündeki kaldırımda duruyoruz. Onu duyamıyorum, ama üzgün görünüyor, birkaç kez beni işaret ediyor ve sonra yumruklarını sıkıyor.

Onunla konuşacak kadar sakın değilim, çok üzgünüm. Neden ona yardım etmiyorum ki? Onu orada bırakıp köşeye doğru yürüyorum, ama o orada kalıyor. Yavaşça arkasını dönüyor, ama birkaç adım attıktan sonra geriye bakıyor.

"İşte burada işler ilginçleşiyor," diyor Jerry. "O, senin arkanı dönmeni sağlayacak bir şey söylüyor ve sonra bam!"

"Oh, lanet olsun." Kalbim göğsümde sertçe duruyor, adımı duyduğum en belirsiz anılar geri geliyor. "Bu kötüydü."

"Hayatta kaldığına sevindim."

"Evet." Gülüyorum, ama kazayla ilgili şaka yapabilecek durumda olduğumu söyleyemem. "Ben de." Ekranda cansız bedenime bakarken midem bulanıyor. Hayalet ağrılar, anılarımda üst vücudumda bir yerden bir yere atlayan acılar yaratıyor.

Görüş alanımın kenarında, Delaney tüm dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. Elleriyle ağzını kapatıyor, ama hiçbir adım atmıyor. Şokta,

"Seni öyle bırakarak buz gibi soğuk davranıyor."

Gözlerim ona sabitlenmiş durumda... Sessizce ona kaçmasını, bana yardım etmesini, o anda yaptığı şeyden başka bir şey yapmasını yalvarıyorum. Zaman uzadıkça, öfke beni ele geçirdiğinde sonunda gözlerimi ondan ayırıyorum. Ellerimi başımın üzerine koyarak, ciğerlerime derin bir nefes alırken masadan uzaklaşıyorum.

Beni ölüme terk etti.

Siktir, gerçekten mi?

Hayır. Buna inanmak çok zor. Onu tanıyorum. Ölen güvercinler için bile ağlar. Yaralı birinden, hele de iki dakika önce konuştuğu birinden uzaklaşması imkansız. "Hey, Jerry? Bir kopyasını e-postama gönderebilir misin?"

"Tabii, sen yıldırınsın. Güvenlik şirketine söyleme.

Onların prosedürleri var ve muhtemelen sorumluluk almak istemezler."

Delaney'i bulmak için çıkışa doğru yöneliyorum. "Söylemem.

Teşekkürler. İyi günler."

"Sana da. Umarım onu yakalarsın."

Ben de öyle, ama sanırım ikimizin kastettiği şey farklı. Ayaklarım kaldırıma değdiği anda koşmaya başlıyorum.

Ne kadar aptalmışım. Tuzağa
düşürülmüşüm.

Oyun.

Yalanlar.

Milyonlarca dolar istemek.

Onun dolandırıcılığını anladığımda bana "*Seni seviyorum*" dedi.

O, soygun filmlerini seviyor, Tanrı aşkına. Onun tuzağına düşecek kadar aptalım. Neden, güzel bir kıcı olduğu için mi? Çok kolay dikkatim dağılıyor, peki ne için? Muhtemelen banka hesaplarımı kontrol edip boşaltılmadıklarından emin olmalıyım. *Siktir*.

Yeni gelen adam kapıya yetişemedi çok hızlı koşuyorum. "Her şey yolunda mı, Bay Landers?"

"Harika." Onun burada olmayabileceğini fark ettiğimde asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum. Yalanlar ortaya çıkıyor. Dolandırıcılığın bittiğini anlayarak resepsiyondan kaçtı. "Hey, Rob?"

"Evet, efendim?"

"Bu akşam Bayan Landers'ı gördün mü?" Sözler boğazımda düğümleniyor, ama dolandırıcı kadının istediği her şeyi çalarken nasıl onun suç ortağı olduğumu açıklamak için zaman kaybedemem.

Gülümsemesi parlıyor. "Yaklaşık on beş dakika önce eve gitti."

Asansör kapıları açılır ve ben içeri atlarım. "Teşekkürler."

Kimse onun korkusuz olmadığını söyleyemez. Bu kadın, maçı kazanmak için kendine bahis yapan bir dövüşçünün cesaretine sahip. Bu kibir her zaman abartılır, tıpkı onun durumunda olduğu gibi.

Asansörden inerken, beni kendi dairemden kilitlemiş mi diye merak ediyorum, ama kapı açıldığında, bu harekette en ufak bir rahatlama hissediyorum. Kapıyı kapatıp koridora doğru yürümeye başlıyorum. Adımlarım, kalp atışlarım gibi yavaşlamış. Oturma odasına vardığımda, sağdaki mutfığa, balkona ve sonra da koridora bakıyorum. Buranın *benim* evim olduğunu kendime bir kez daha hatırlatıp, "Merhaba?" diye sesleniyorum. Karşılığında sessizlikle karşılaşıyorum. Yatak odasına varıp içeri girmeden önce içeriye bakıyorum. "Delaney?"

BÖLÜM 28

Delaney

WARNER'IN SESİ, koridorun sert ahşap zemininde yankılanarak yatak odasının girişinde sönüyor. Dolaptaki valizimin yanında diz çökmüş, kollarımdaki giysileri yere bırakıp ne olacağını bekliyorum. Eşyalarımı toplayıp huzur içinde gitmeme izin verecek mi, yoksa yaptığı şeylerin kirli ayrıntılarını, onun yakıcı merakını gidermek için ortaya çıkarmak zorunda kalacak mıyım?

Her halükarda, ailemle birlikte kalan azıcık onurumu koruyabilmek ve kalbim kırılmadan buradan çıkabilmek için dua ediyorum. Bunun imkansız bir görev olduğunu biliyorum, ama kendimden feda edecek başka bir şeyim kalmadı. Bana verilen kartları oynadım. Bu turu bir şekilde kazanabileceğime, restoranı ve ailemin evini kurtarabileceğime ve Warner'ı elde edebileceğime inanarak ne kadar aptalca davrandım. Neden gidip o pislğe aşık oldum ki?

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı eğiyorum, geri dönüşün ya da düzeltmenin mümkün olmadığını biliyorum. Birlikte yaşadıklarımızı kurtarabilecek ne söyleyebilirim ki? Kendimi kaptırdım mı? Sonuç, araçları haklı çıkardı mı? Sana aşık olacağımı beklemiyordum. Bunlar daha önce söylediğim yalanlar gibi olmazdı. Ama o bana artık inanır mıydı ki?

En kötüsü, ilişkimizin böyle biteceğini bilmek. Kendimize yalan söylemede çok iyi olduğumuz için kendi itiraflarımızla değil, en beklemediğimiz anda bir yan darbeyle. Bu karma. Ve bedelini ödeyeceğiz. Umarım bedeli ben öderim, çünkü o bunu hiç hak etmedi.

Warner, dolabın kapısını dolduruyor, sanki orası ona aitmiş gibi yer kaplayan iri yarısı ve kaslı bir adam... *Teknik olarak öyle de sayılır.* Ben davetsiz misafirim. Başından beri, onun hayatına giren ve kendi ve ailemin çıkarları için bencilce onun kimliğinin bir parçasını çalan benim. Cehennem, iyi niyetlerle döşenmiştir, bunun bir nedeni vardır. "Bana cevap vermeyecek miydin?"

"Ne diyebilirdim ki? Söylediğim her şey o kadar saçma gelirdi ki, gerçek bu savaşı kazanamazdı. Bu yüzden cevap vermemek en iyi cevaptı."

"Benden ne istediğini söyle. Bana bunu borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim." Ama bu tamamen doğru değil. Onun asla veremeyeceğini bilmem gereken bir şey istiyordum. "Kalbini istiyordum, ama iki kez reddedildim."

"Ne dediğini anlamıyorum, lanet olsun. Mantıklı ol, Delaney." Gözlerim çoktan ondan ayrılmıştı, ama bakışlarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. "Gidiyor musun? Öylece mi? Tartışmaya bile tenezzül etmeden, bana senin tarafını dinleme şansı bile vermeden? Resepsiyonda yaptığın gibi Tribeca'dan da gizlice kaçacak mısın? Sanki... Sanki gecenin karanlığında bir hırsız gibi, ki bu muhtemelen gerçeklerden çok da uzak değil. Ne kadar olgunca bir davranış."

"Olgunluk benim için önemli bir şey değildi. Bunun için nedenlerim vardı." Ailemi korumaya çalışırken bu nedenlerin onu inciteceğini bilmiyordum. Ama bilmeliydim. Onun duygularıyla oynayarak kaderi kışkırttım. Bu konuda masumiyet numarası yapamam. *Ama her şey nerede yanlış gitti?* O ambulansa bindiğimden beri hayatım kontrolden çıktı.

"Bana gerçeği borçlusun, Delaney." Göğsünü bıçaklayarak yalvarır ve bu, midemi düğümler.

"Sana kaç kez söylemeye çalıştığımı biliyor musun? Ama gerçek, senin istediğin şey değildi. Sen bir eş istiyordun, ben de sana tam da bunu veriyordum." Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıkıyor, ruhum kavgaya giremiyor. Onu incitmek istemiyorum, şu anda sorguya çekilmek üzere spot ışıkları altında olsam bile.

"Peki karşılığında sen ne kazandın?"

Nefes alıp, valize tıktırdığım dağınık giysilere bakıyorum. Cevap burada yok, çünkü tek bir şey yok. Bu valizin alabileceğinden daha fazlası var. Sonunda tekrar ona bakıyorum. "Cevapları hak ediyorsun. Ama bunların duymak istediklerin olmayacağını düşünüyorum."

Birlikte olmak için kanyonları aştık, ama birbirimize bakarken aramızdaki uçurum hiç olmadığı kadar büyük geliyor. Zayıf bir insan değilim, ama Warner söz konusu olduğunda ona saldırma ya da kendimi savunma isteği boşuna geliyor. Ne kadar geçerli olursa olsun, benim gerçeğimi çürütecek gerçekleri ortaya atacaktır.

Bana sırtını dönüp yüzünü ovuşturarak uzaklaşıyor. Ceketinin omuzlarından kayıp yatağa atmasını izliyorum. Hareket etmiyor, hiçbir şey söylemiyor. Sanki bu manzara, sakladığımız sırlar kadar sorunluymuş gibi bana bakmıyor bile. "Cevaplardan kaçarak bunu asla bilemeyeceğiz." Dönüp bana bakıyor. "Ama bana yaşattığın tüm bu saçmalıkların ardından gerçeği duymayı hak ediyorum. Bu, benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor."

"Seni bir insan olarak nasıl gördüğüm için uğraşmıyorum. Kötü ya da şeytani olduğunu düşündüğüm için değil. Öyle olmadığını biliyorum. Ayrıca, söylediğim hiçbir şeyin senin için bir fark yaratmayacağını da biliyorum." Bir gömlek alıp valizin içine sıkıştırıyorum, sonra bir tane daha alıp aynı işlemi tekrarlıyorum.

"Peki ya bu?" O kadar mantıklı konuşuyor ki, bir sonraki sözleriyle beni vuracağından endişeleniyorum. "Ben konuşacağım, senin hikayende yanlış bir şey söylersem sen de araya girebilirsin." Pencereden dışarı bir bakış attıktan sonra nefes aldı ve tekrar bana döndü. "Jimmy haklıymış. Siktir." Kafasını salladı, eğlenmiyordu, ama ses tonu bir anlığına eğleniyormuş gibi geldi. "Bunu çok sık söyleyebileceğim bir şey değil."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını eğdi. Gözleri benimkilere değdiğinde, yüzündeki çizgilerde taşıdığı acı belirginleşti. "Kazadan önce benim ofisimde olduğunu ve birbirimizi tanıdığımızı bana sen söyleyebilirdin, ama söylemedin. Kafanda bizim evli olduğumuzu uydurdun.

Yaralarımınla uğraşırken bunun beni ne kadar korkunç ve kafası karışık hissettirdiğini biliyor musun?

"Özür dilerim."

"Bu artık yeterli değil, Delaney!" diye bağıyor. "Özür dilemen, verdiğin zararı telafi etmez. Söylediğin yalanları gerçeğe dönüştürmez. Sen bir yalancı ve fırsatçıdan başka bir şey değilsin. Eşyalarını topla ve penthouse'umdan defol."

Boynundaki papyonu yırtıp yere atar ve yatak odasından fırlayarak çıkar. "Bu saçmalık, Warner, ve sen de bunu biliyorsun." Ayağa kalkar ve onun izinden oturma odasına giderim. Bana yalancı diyebilir. Bu doğru. O kadar çok yalan söyledim ki, onun için tüm kişiliğimi ele geçirdi. "Bunun doğru olmadığını bilirken bana fırsatçı deme."

"Öyle mi? Bunu nereden bileceğim? Bana beş milyon dolar istedin, sanki vereceğim ve hiç özlemeyeceğim gibi."

"Kaçırmazsın!" diye bağırarak, onun ses tonuna ve öfkesine karşılık veriyorum. Ellerimi mutfak tezgahına vurarak, sanki öyle yapmazsam sözlerim ona ulaşmayacakmış gibi eğiliyorum. "İşte bu. Para senin için anlamsız çünkü çok fazla paran var. Bu yüzden işte berbat, evde mutsuzsun. İhtiyacın olandan fazlasına sahipsindir ve ne yazık ki, geceleri seni sıcak tutan tek şey bu."

"Şunu bir netleştirelim." Ses tonundaki küçümsemeyi sevmiyorum, ama en çok gözlerindeki duygusuzluk canımı yakıyor. "Senin minicik dünya görüşüne göre, param olduğu için mahvolmayı hak ediyorum, öyle mi? Anladım!"

Bunu duyduktan sonra nefes almam gerekiyor. Benim küçücük dünya görüşüm mü? Beni bu kadar küçümsüyor. Kızgın. Ben de öyle. Birkaç sınırı aşan şeyler söylememiz kaçınılmaz. Kavga sanatını kazanan belirlemez, en çok zarar veren sözler belirler. Ben bu kurallara hiç uymadım, ama ikimiz için aynı şeyi söyleyemem. O benden daha çok kazanmak istiyor. "Hayır. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Sadece kendine izin vermiyorsun."

"İzin verdim. Yalanlarını görmezden geldim ve kendimi sana aşık olmak için kandırdım."

Umarım ilk bıçak darbesi en çok acıtıyordur, çünkü daha fazlası da geleceğini hissediyorum. "Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Tanrım," diye cevap veriyorum, kollarımı yanlarımdan yukarı kaldırarak. "Elinde olan tek şey bu..."

"Bu konuda konuşulacak çok şey var." Kaşları kalkık ve ilk tanıştığımızda gözeneklerinden sızan kibir, kendini beğenmiş suratında belirgin bir şekilde görünüyor. "Eğer ayakkabı ayağına uyuyorsa..."

"Siktir git." Arkanı dönüp, onun deyimiyle "benim eşyalarımı" almak için dolaba doğru fırladım, ama durup bir kez daha geri döndüm. "Ben gittiğimde, paranınla kendini tatmin edebilirsin."

"Bunun bir oyun olduğunu biliyordum," diyor sanki kaybedecek hiçbir şeyi yokmuş gibi. "Sen hiç umursamadın..."

"Umursuyordum!" Ona doğru koşarak geri dönerim ve parmağımla onu işaret ederim. "Kimse umursamadığında ben seni umursuyordum." Nefesim sözlerim kadar sert. Bu sözleri evrene yaydığım ve ne kadar zorlansam da asla söylememem gereken sözleri söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Taşımış olduğum momentum sönüyor ve içim boşalmış gibi hissediyorum. "Umursuyordum, Warner. Ama istediğini elde ediyorsun. Sonunda bensiz mutsuz olabilirsin." Yatak odasına doğru yürüyorum, ondan uzaklaştıkça damarlarımda dolaşan kanın hızı azalıyor.

Yere çöküp, titrek ellerimle bir yığın giysiyi kapıp çantanın içine tıktırıyorum ve kapatmaya çalışıyorum. Kapatamıyorum. Gözlerimden yaşlar akmadan önce buradan ayrılmak için çaresizce burnumu çekiyorum, sonra dikkatimi ayakkabılara çevirip onları spor çantasına koyuyorum. Neden böyle davranıyor? Neden her zamanki gibi konuşamıyoruz? Neden bana bu kadar çabuk sırtını döndü?

Onun geçerli nedenleri var, ama benim mazeretim ne? Ona aşık oldum ve buraya gelme amacımı unuttum.

"Gerçeğin ortaya çıkacağını hep biliyordum," diyor, kapının eşiğinde, kolunu dirseğine kadar sıvamış ve gömleğinin üst iki düğmesini deliklerinden çıkarmış halde. Saçları, sanki hayal kırıklığından aşırı yorulmuş gibi alına düşüyor. Soğuk sözlerine rağmen, bana baktığında mavi gözleri hâlâ çok sıcak. Bu şartlar altında böyle şeyleri fark etmemem gerekir, ama bana meydan okuduğunda ya da hakkımda en kötüsünü varsaydığında bile, hala çekici. Değişmesi gereken iç dünyası.

"Bu noktaya gelene kadar durumun ne kadar kötüleştiğini bilmiyordum. Ve hayal ettiğimden çok daha kötü." Sessizce beni azarlamak için başını sallar ve öfkesi sanki su verilmiş gibi yeniden büyümeye başlar. "Paramı almak için yalan söyledin. Oyuna gelmediğimde, ortaya çıkıp parayı istedin."

Onun istediği şekilde davranmak için çok yorgunum, iyi bir cevap verebilecek kadar net düşünecek kadar incinmişim. Sonunda ona bakıp şöyle diyorum: "Bir ayrıntıyı gözden kaçırdın. Sana aşık olduğumda, beni hayatına sokan tek şeyi umursamayı bıraktım."

"Nedir o?"

"Ailem." Onun huzurunda titreyen çenem, bu ilişkiye girmiş olmaktan pişmanlık duymama neden olan bir utanç kaynağına işaret ediyor. *Eşyalarını topla Delaney ve adamın istediği gibi git buradan.*

"Seninle tanışmadan önce ailenin varlığından bile haberdar değildim..."

"Sorun da bu." Neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda? Başka bir gömlek alıp kucağıma indiriyorum. Bu sefer fazla zorlandığım için, sonunda kendimi kaybedip, tutunduğum tüm çekingenliği bir kenara bırakıyorum. "Kendini benden üstün görüyorsun. Hep öyleydin. Bu yüksek kulede yaşayıp, her sabah başka bir kulede çalışmaya gitmek, "onlar pasta yesin" tavrını yansıtıyor. Ama senin altında yaşayan insanlar, çalışmakla çok meşgul olanlar, pahalı tasarımcı ayakkabılarıyla onları ezmeden önce yukarı bakacak zaman bile bulamıyorlar. Bil bakalım ne oldu, Warner? Ben de onlardan biriyim. Ailem senin yüzünden acı çekecek ve sen asla affedilmeyeceksin."

Başını geriye doğru eğip, bana sert bir bakış attı. "Bağışlamak mı?" Kahkahasında, benim tanıdığım adamdan eser yoktu. Tanınmaz hale gelmişti, Landers Ventures'ın asansöründe tanıştığım adamdan daha kötüydü. "İş iştir, tatlım," dedi, eskisi kadar zehirli olmayan bir sesle.

Buna neden olduğum için, köşeye sıkışıp pişman olacağımı bildiğim şeyler söylediğim için kendimden nefret ettiğimi sanıyordum. Ondan daha çok nefret ediyorum. "Ben senin işin değildim. Ben senin..."

"Nesin sen, Sass? Kız arkadaşım mı? Karım mı?"

"Adın önemli değil. Seninle güvende olmalıydım."

"Bu şehirde hiçbir şey güvenli değil. Benim sözüm geçerse tabii." Alındaki sert çizgiler, durakladığında kaybolur ve öfkesini kaybetmiş gibi görünür.

Beni yeterince sevse saldırılara karşı bağışık olacağımı sanmıştım. Ama sevmiyor, benim onu sevdiğim gibi... *sevdiğim* gibi. Sözleri bıçak gibi kesiyor. Bundan geri dönüş yok, bu yüzden yarayı kanamaya bırakıyorum. "Ben bile."

Onun sert bakışları beni valize tekrar bakmaya zorluyor. Bu kıyafetler bu kavgayı sürdürmeye degecek kadar önemli değil benim için. Valizi kapatmaya başlıyorum ama o, gözlerini valize dikmiş bir şekilde eğiliyor. "Kalbim yetmedi mi? Gömleğimi de mi istiyorsun?" Sakladığı yerden bordo renkli bir tişört çıkarıyor ve onunla birlikte sert bir şey de valisten fırlayıp ayaklarının dibine düşüyor.

Sanki durum zaten yeterince kötü değılmiş gibi... Onun eğilip kırık telefonu almasını izlerken kendimi daha da kötü hissediyorum. Zaten alev alev yanan öfkesine bir de bu eklenince, telefonda bana bakıp dişlerini sıkıyor. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

Anlık delilik iddiasıyla sorunsuz bir şekilde serbest bırakılmayı başaramayacağım. Asla olmaması gereken bir oyunu sürdürmek için yaptığım onca şeyi düşünerek içim sızlıyor.

"Bütün bu olayda masum olduğunu iddia eden biri için çok sessizsin," diyor.

"Masum ya da erdemli olduğumu hiç iddia etmedim. En iyisi olduğumu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

"Beni mahvetmek mi? Harika bir planmış." Gözleri buz gibi soğuklaşır, bu soğukluk beni onun önünde titretir.

Tiran karşısında direnemeyerek sonunda gözyaşlarım akmaya başlar. "Seninle konuşmanın bir anlamı yok. İddia ettiğin gibi gerçeğı istemiyorsun. Tek istediğin bir özür ve sana evet diyen bir adam. Ben senin aradığın adam değilim."

"Sen benim için, beni öldürmek isteyen bir yabancidan başka bir şey değildin." O, pişmanlık duymadan omuz silkiyor. "Tahmin et ne oldu? Hayatta kaldım, tatlım."

Çantayı kapatıp bu sefer kilitliyorum ve spor çantasını alıyorum. Onun isteklerini yerine getirmek için çabalarken, ben onun göğsüne bakarken o yoluma çıkıyor. İnatçı bir yapım var ve bazen bu, bana daha fazla fayda sağlayacak olsa bile son sözü söylemeyi gerektirir.

Ağzımı kapalı tutmak için. Gözlerinin içine bakarak, kalbimin parçalandığını görmezden gelerek, çenemi kaldırıp şöyle diyorum: "Ben de kazanın seni daha iyi bir insan yaptığını sanıyordum."

"Sanırım öyle olmadı." Kenara çekildi.

Yanından geçerken gözlerimi ondan ayırmadım. "Sen bir pisliksin. Biliyorsun, değil mi Warner?"

"Ben pislik olmaktan memnunum çünkü ne görüyorsan o'yum, ama seninle durum farklı." Bana sataşmak için koridorda peşimden geliyor. "Yalanlarına o kadar batmışsın ki artık kim olduğunu bile bilmiyorsun, Delaney. Tabii o senin gerçek adınsa."

Durup geri dönüyorum, bu kadar alçaldığına şok olmuşum. "Adımın bu olduğunu çok iyi biliyorsun." Burnumu havaya kaldırarak onu küçümsüyorum. "Bu adı gururla taşıyorum."

Tam geri döndüğümde, "Landers olmak için bir fırsat gördüğün anda hemen atladığını düşünürsek, beni kesinlikle kandırabilirdin. Kapıcımla konuşup, annemi etkilemek için uğraştın ve şehirde tanınmış isimlerin adını anarak dinlemeye zorlayabileceğin herkesi etkilemeye çalıştın" dedi.

Çantaları yere bırakıp, ona yavaşça alkış tutuyorum. "İşte buradasın. Gerçek senin hala orada bir yerde olduğunu biliyordum. Bu kadar uzun süre kendini tuttuğun için bravo."

"Yüksek ücretli performanslardan bahsetmişken, yatakta fazladan çaba gösterdiğin için tebrikler." Sanki bu işin içinde birliktymişiz gibi göz kırptı. "Gerçekten karşılığını aldı."

Öfke, sis gibi göğsümü kaplar, kafama ulaşır ve kanımın kaynamasına neden olur. *Ne cüretkar adam!* "Tam olarak nasıl karşılığını aldı?" diye sorarım, ellerimin diğer kolunu kırmasını engellemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

Etrafımda dolaşarak cevap veriyor: "Ben öpüp anlatan biri değilim."

"Hayır. Sen sadece her fırsatta yaraya tuz basan birisin." "Sen bilirsin," diyor, adaya yaslanarak. "Sen

Eski bir deyiş vardır, ayakkabı ayağına uyuyorsa." "Bunu söylemeyi kes..."

"Yalan nerede?"

Ona doğru yürümeye başlıyorum ama onunla birlikte bu çukura düşmekten kendimi alıkoyuyorum. Karşılık vermek hiç istediğim bir şey olmadı. Çantalarımı alıp tekrar kapıya doğru yürüyorum. "Umarım kendini daha iyi hissedersin."

"Çok daha iyiyim." Sırıttıyor, ama bu ne seksi ne de sevimli. Bunun için fazla kibirli. Görünüşe göre, ona tek gereken bu ve para.

O turda kazandığım tüm gücü bırakarak cevap veriyorum: "Kendini koruduğunu, beni hayatından çıkararak eskiden sahip olduğun hayatı geri kazanacağını sanıyorsun, ama sen mutlu değildin. Beni kaybetmenin seni tamamlamayacağını anlayana kadar asla mutlu olamayacaksın. Elbette, ilişkimizi kurduğumuz tüm yalanlar gözden kaybolacak, ama asla aklından çıkmayacaklar çünkü senin sahip olduğunu bile bilmediğin tek şeye ulaştım. Bir kalbe. Ve ona bakacak kimse kalmadığında o kalp ne olacak?" İstedğim kadar öfkelenebilirim, ama madalyonun diğer yüzünde *beni* en çok inciten şey yatıyor: *onu kaybetmek*.

Bu yüzden o kapıya doğru yürüyorum, özel bir yerde yıkılana kadar kendimi tutmaya çalışıyorum, onun düşündüğü veya ima ettiği gibi onu kaybetmenin onun dünyasına erişimi kaybetmekle ilgisi olmadığını çok iyi biliyorum. Asla pahalı elbiselere, balolara veya Met'teki etkinliklere davet edilmeye, hatta Plaza'daki düğünlere katılmaya ihtiyacım olmadı. Sokakta yediğim sosisli sandviçler, ailemle pazar günleri yediğimiz akşam yemekleri ve onun kollarında uykuya dalmak, kısa süreli olacağını bilmeme rağmen, onun benim, benim de onun olduğumu hissetmek beni mutlu ediyordu.

O kalbini kaybolmaya bırakırken, ben de ondan uzaklaşıyorum, benim kalbimin de artık eskisi gibi olmayacağını bilerek. Hissettiğim kalp atışları başından beri onunkilerken, nasıl olabilir ki?

"Ben hala umudumu kaybetmemiştim ki sen benden vazgeçtin. Tek istediğim, ailenle akşam yemeğinde gördüğüm kişiydi. O, yalanların gizleyemediği gerçek sendin. O nereye gitti?"

Bu engelin son kapısına ayak parmaklarımla yaklaşırken, omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Beni hiç gerçekten hayatına almadın. Yani sen kazandın, Warner. Bu çatı katı yine tamamen senin oldu."

Bana kapıyı açıyor, ama bunun centilmenlikten kaynaklanmadığından eminim. Ben salona girer girmez kapıyı çarpıyor. Mandalların kilitlenmesi son darbe oluyor. Artık burada hoş karşılanmıyorum.

Artık Warner'ım yok.

O haklı çünkü beni kaybetti, ama ben de kendimi kaybettim.
Yol.

Lobiden geçerken Keith beni görünce ayağa kalkıyor. gözleri taşıdığım çantalara kayıyor ve sonra soruyor, "Seyahate mi çıkıyorsunuz, Bayan Landers?"

"Eve gidiyorum." Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben Haziran gecesinin havasına çıktığımda, "Keith, Bayetti. Benim adım Delaney Bayetti" diyorum.

Gülümsemesindeki empati, sanki beni başından beri görmüş gibi, kalbimi sıkıştırıyor. "Güzel bir isim, Bayetti Hanım." Ona bana Delaney demesini söyledim, ama birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi biliyoruz.

"Teşekkürler. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Ben dönüp en yakın tren istasyonuna doğru yola çıkmadan önce şapkasını kaldırarak selam verdi. Yukarıda yaşadığım kavgaya rağmen, bu mahallenin ne kadar güzel olduğunu hala takdir edebiliyorum. Burası kendine özgü bir çekiciliğe sahip, ama belki de benim gibi şehrin nabzını hissetmeye ihtiyaç duyan biri için fazla saf. İki blok ötede, onun binasını görebiliyorum, ama çatı katı benden çok yukarıda olduğu için göremiyorum.

İşte bu kadar.

Vücudumdaki gerginlik azalmaya başlıyor, sanki tanıştığımız andan beri nefesimi tutuyormuşum gibi nefes almam kolaylaşıyor. Ama trene biner binmez, onun dairesinde tuttuğum gözyaşları gözlerimin köşelerinden dikkatsizce akmaya başlıyor. Günün duyguları nihayet dengeleyemediğim bir dönüm noktasına ulaşıyor. Sonunda gerçeği kabul etmem gerekiyor. Sorun duygular değil. En çok Warner'ı kaybetmiş olmam canımı yakıyor.

Gözlerimin altından akan maskarayı silmeye çalışırken, restoranın önünde durup pencereden annemi görüyorum. Elinde tabaklar ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masalar arasında koştururken, babam köşedeki masada oturan bir grup erkekle gülüyor. Her zamanki gibi çocuklarına yaptığı gibi, sevincini paylaşarak bir masadan diğerine geçiyor ve restoranda yemek yiyen herkesin kendini evinde hissetmesini sağlıyor.

Devam ediyorum, kapıyı açıp yukarı çıkarak daireye giriyorum. Odaya girer girmez kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum

ve çantaları yerin ortasına bırakıp yatağa düşüyorum ve biraz daha ağlıyorum.

BÖLÜM 29

Warner

Gece karanlığı, konsolumun üzerinde bıraktığı Eyfel Kulesi'nden kalkıyor. Sabahın cesaretle getirdiği az miktardaki ışık, gözlerimin o bibloya odaklanmasını sağlıyor. Keşke onu da hayatımdan çıkardığı gibi, onu da götürseydi diyorum.

Ona gitmesini mi söyledim? İlişkimizde gerçek olan az şeyi bile savunmak istemediğinde başka seçeneğim yoktu. Ben savunurdum. Bağırmaya dayanabilirim. Olasılığı öldüren sessizlikti. Gerçeği bulmak için mücadele edip, oradan yeni bir temel oluşturabilirdik. Ama o kadar çabuk valizlerini topladı ki, bize başka seçenek bırakmadı.

Telefonum başka bir mesajla yanıyor. Delaney'den olabilir diye her zaman kontrol ederim. Bu sefer de öyle değil, tıpkı önceki dört mesaj gibi. Hepsi Jimmy'den. Sonunda sehpadan telefonu alıp açıyorum ve sadece son mesajı okuyorum: *Cevap versen iyi olur, yoksa yine kaza geçirdiğini düşüneceğim.*

Adil olmak gerekirse, bu bir vurkaç kazasıydı. Sürücüyü polise tarif etmek kolay olurdu: Kısa boylu, göğüs hizasında, muhtemelen başının üstünde toplanmış uzun kahverengi saçları olan, büyük olasılıkla çalıntı bir Harvard tişörtü giyen, bana kızgın olmadığı zamanlarda (ki bu çoğu zaman böyledir) sanki yıldızları ve ayı asmışım gibi bakan inanılmaz mavi gözleri olan ve yatakta kurabiye yemeyi afrodizyak olarak gören biri.

Mesaj atıyorum: *Hayattayım.* Hayatımın yine elimden kayıp gittiğini hissetsem de, "zar zor" kelimesini kullanmıyorum. *Gelininizi rahatsız ederek kışkırtırmayı bırakın*

rahatsız etme ve balayının tadını çıkar.

Ekran başka bir mesajla aydınlandığında, kalbimin yeniden atmaya başladığını hissediyorum. Ama mesaj ondan gelmiyor. Jimmy cevap veriyor: *Hayatta olduğuna sevindim. Aruba'dan döndüğümde birer bira içelim.*

Ekрана o kadar uzun süre bakıyorum ki, başka yere baktığımda sadece lekeler görüyorum. Telefonumu kanepenin diğer tarafına fırlatıp başımı ellerimin arasına gömüyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama Delaney'i şimdiden çok özleyorum.

O bir alışkanlık. Hepsi bu. Kötü bir alışkanlık. Daha önce de kötü alışkanlıklarımı bıraktım. Yirmi bir gün. Onu sistemimden çıkarmak için tek gereken bu. *Buna odaklan, Landers.*

Yatarak, başımı kanepenin yastığına dayadım ve kırık kolumu pazı kaslarımla sabitledim. Siyah mürekkebin alçının liflerine nasıl sızdığını görünce, niyet ne olursa olsun hiçbir şeyin kısa süreliğine mükemmel olabileceğini fark ettim. Büyük harf kullanma seçeneği varken, kalp işaretli küçük harf "i" kullanmak Delaney'nin kendine özgü bir tercihi idi. Onu ve bu yerdeki boşlukları dolduran ruhunu kaybetmekle kalmadım, şimdi de alçı çıkarılana kadar bu lekeli kalbe bakıp duruyorum.

Olaydan sonra üzülmenin bana bir faydası olmaz. Gözlerimi kapatıyorum ve hafıza kaybımın onunla geçirdiğim zamanları da kapsamasını diliyorum. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre kazadan daha fazla zarar verdi, ama bu anılara hapsolmak, aldığım yaralardan daha fazla acıtıyor.

Sabahın erken saatlerinde gözlerim ağırlaşıyor...

Uzun zamandır beklenen bir sözleşme nihayet Pazartesi günü ilk iş olarak gelen kutuma düşer. Onu açar ve ayrıntılarını okumaya başlarım. Sözde "kapanışçı"ım Carl, bu anlaşmada şirketi hayal kırıklığına uğrattı. Belgeleri imzalamamız gerekirken, dördüncü tur müzakereler için her iki hukuk ekibine de gönderdik. Artık devreye girmemin zamanı geldi. O bu anlaşmayı kapatamazsa, ben kapatacağım.

Jocelyn'e mesaj atarak ikimiz için öğle yemeği sipariş ettim, böylece bu sözleşmenin her sayfasını inceleyebilecektik. Dört saat, dışarıda kopan fırtına, iki İtalyan sandviçi ve hatırlayabildiğimden daha fazla kahve içtikten sonra, konferans odasındaki koltuklara oturup birbirimize baktık ve bulgular karşısında şok olduk.

Jocelyn konuşmaya girmedi, ben de sonunda "Gizem çözüldü. Artık neden benden beş milyon dolar istediğini biliyorum" dedim.

"Ona verdin mi?" Ses tonunda herhangi bir yargılama yoktu. Sanırım verdiğimi duymak istiyordu. Ne yazık ki, işler öyle gelişmedi.

Uzun zamandır içimden atmak istediğim bir nefes veriyorum. "Yapmadım. Ama paraya neden ihtiyacı olduğunu bilseydim, bunu düşünebilirdim."

"Akıllıca bir yatırım olmazdı, ama yapsaydın seni suçlamazdım. Gerçekleri bilmeden hayır demek zor olmuş olmalı."

Bütün gün şehri tehdit eden yağmurun yağdığı pencereden dışarı bakıyorum. "Bu her şeyi değiştirir."

Eve uzun yoldan gitmek, taksiyle West Side'a gitmek ve Bayetti'nin restoranının karşısındaki caddede bir sapık gibi durmak anlamına geliyordu. Misafirleri masalarına götürürken onu sadece ara sıra görebiliyorum. Onu gözetlemek için uğradığım birkaç sefer akşam saatleriydi, bu yüzden gündüzleri öğretmenlik yapıp yapmadığını bilmiyorum, ama akşamları ailesinin restoranında hosteslik yapıyor.

Masalar arasında dolaşırken onu iyi görebiliyorum ve onunla hiç temas kurmamış olmama rağmen, onunla hala bağlantı kurma konusundaki içgüdüsel dürtümü tatmin ediyorum.

Sonunda gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Fazla koruma sağlamayan bir tentenin altına sığındım. Zaten sıırılsıklam olmama rağmen buradan ayrılmam gerekiyordu. Ama onu da iyice ıslatmak için bir dakika daha kaldım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve beni tekrar gölgelerin içine gönderdi, ama saklanacak yer yoktu. Beni gördü, bu yüzden elimi hafifçe kaldırdım, alçımı ceketimin altına sakladım ve hafta sonuna kadar buraya geri dönmeyecekmişim gibi oradan ayrıldım.

"SON RÖNTGEN FOTOĞRAFI İYİ GÖRÜNÜYOR. İyileşmen çok iyi." Doktor, alçının parçalanmasını beklermiş gibi alçıya hafifçe vurur. "Eminim bu alçıyı çıkarmaya hazırsındır."

İş arkadaşlarımla renkli geçmiş olsun mesajlarına, Jocelyn'in mor kaligrafi imzasını ve Jimmy'nin New York'taki bir CEO'dan çok üniversite yıllarındaki tuvalet mizahına yakışan, hot dog yemeyi sanatsal bir şekilde yorumladığı resme bakarken, onların artık olmayacaklarına duygusal bir şekilde yaklaşıyorum. Belirli bir şekilde olan şeyleri bırakmaya alışmıştım ve diğerlerinde akışına bırakmaya başlamıştım. Karalamaları görmek beni öldürmedi ve etrafta kimse yokken bana çok ihtiyacım olan gülümsemeleri getirdi. Sonunda kendimi ortaya koymamın sonunda yine de yalnız kalmam garip. "Evet, ama bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii," diyor, elinde devasa bir makas benzeri aletle.

"Bunu benim için sakla."

Başını eğip okur: "Seni seviyorum, Hotshot." Bir profesyonelin, ona muhtemelen çok saçma gelen bir şeyi okumasını sağlamak utanç verici olmalı, ama benim için bu bir can simidi oldu. Bu ve duşta alçımı korumak için bana bıraktığı elastik saç bandı. Artık ona ihtiyacım olmayacak galiba. Kıkırdar. "Kız arkadaşın mı?"

"Eşim." Bu kelime, kendimi durduramadan dilimden dökülür.

İlk kesik atılır ve kolum yana doğru çekilir. "Evli olduğunu bilmiyordum."

"Ben, şey... durum biraz karmaşık." O ortadan keserken ben kolumu bacağıma dayadım.

"Her zaman öyle değil midir?" Aleti yanıma koyar ve "Karım yıl boyunca Aspen'de yaşıyor" der.

Alçının kırılmasıyla soluk ve zayıf ön kolum ve elim ortaya çıkıyor. *Ah, seni ne kadar özledim.* "Ve bu şehirde mi yaşıyorsun?"

"Durum biraz karmaşık." O gülümsüyor.

"Öyle görünüyor."

Benim istediğim kısmı kesip bana uzatıyor. "Kolun nasıl?"

Yumruğumu birkaç kez açıp kapatıyorum. "İyi."

"Bu iyi. Kolunu lavaboda yıkayabilir ve sonra bakım talimatları için hemşire odasına gidebilirsin." Kapıya doğru yönelir, ama çıkmadan önce ekler, "Karmaşık durumunla iyi şanslar."

"Teşekkürler." Delaney artık hayatımda olmadığı halde neden hala hayatımda gibi cevap verdiğimi bilmiyorum. "Sana da."

Ofisten çıkıp, bu civarda olduğum için akşam yemeğinde annemle buluşmak üzere dört blok yukarıya doğru yürüyorum. Annem iletişimde kalmak için bilinçli bir çaba gösteriyor ve iki haftada bir yemek için buluşuyoruz. Sanırım bu, çocukluğumda yaptığımızdan daha fazla.

Onu ön köşedeki bir masada otururken buluyorum. Hostes beni bekliyor olmasına rağmen el salladı. Annemin ona benim fotoğrafımı gösterdiğini sanıyorum. Delaney ile tanıştığından beri benim aşk hayatımla daha fazla ilgileniyor ve şimdi tekrar bekar olduğumu biliyor. Düşündüğümde, Jimmy'nin resepsiyonundan beri genel olarak hayatıma daha fazla ilgi gösteriyor.

İyileşmiş kolumu gösterdikten sonra, Johnathon's Bistro'da içeceklerimizi ve gecenin spesiyalini sipariş ediyoruz. Ben bourbon, o beyaz şarap içerken, bana gelecek yıl Upper East Side Social'ın komite başkanlığını nasıl aldığını ve bundan oldukça memnun olduğunu anlatıyor. Kadehimi kaldırıyorum. "İsteyenin yapar."

"Bir yolu vardır," diyor ve kadehini benimkine dokunduruyor.

Bu, ona anlatmak istediğim bir şeyi hatırlatır. "Babam her zaman bu şehirde hiçbir şeyin güvenli olmadığını söylerdi..."

"Evet," diyor, gözleri domuz pirzolası kesmeye odaklanmış halde. Yüzü ekşiyor. "Benim sözüm geçerse değil. O sözü hiç sevmedim."

"Ben de yakın zamanda söyledim."

Bir elinde çatal, diğer elinde bıçakla, ikisi de bana doğru yönelmiş halde durur. Bana bakarak, "Neden?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Birdenbire çıktı."

"Peki, o zaman neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum." Onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ama cevap restoranın dekorunda ya da garsonun yüzünde gizli mi diye etrafa bakıyorum. Şansım yok. Ona dönüp ekliyorum, "Sözler sanki benimmiş gibi dilimden döküldü. Garip olan, onun mantrasını tekrarlamakla kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüş olmam. Daha kötü hissettim. Hala da öyle hissediyorum."

Saçları geriye çekilmiş ve sıkıca toplanmış, bu yüzden duygularını saklayamıyor. Yüzündeki ifadeden anlaşılıyor. Çatal ve bıçağını indirip, ağzının köşelerine bez peçeteyle dokunuyor. "Bu hikayenin devamı var. Ayrıntıları anlatmak ister misin?"

"Delaney'e söyledim." Bu itiraf göğsümü sıkıştırıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Onun adını kimseye söylemiyorum ve sadece ara sıra onu düşünmeme izin veriyorum. "Sanki onunla ilgiliymiş gibi söyledim."

Zaten bildiğim şeyi bana söyleyen, ince ayrıntılar: hafif iç çekişi, gözlerinin köşelerinin aşağıya doğru eğilmesi, düşünceli duraklaması. Her şeyi mahvettim. "Sevdiğin birine söylemesi hoş olmayan bir söz bu."

Onun sesindeki hayal kırıklığı beni incitıyor. "Hayır, değil."

Bana bakarak soruyor, "Bu yüzden mi artık birlikte değilsiniz?"

"Birçok şeyden biri. Karmaşık bir durum." Sanki bu durumu haklı çıkaracakmış gibi doktora söylediğim şeyi tekrar ediyorum. "Akşam yemeğinde kurabiye, tatlı olarak spagetti ve köfte yiyor, taytları normal pantolon gibi giyiyor, benim tişörtlerime karşı kleptomani eğilimleri var ve penthouse'da her yere ıvır zıvır bırakıyor. Bu başka birine mantıklı gelebilir mi?"

Şaraptan bir yudum alır, ama içimden bir ses bunun gülmesini gizlemek için olduğunu söylüyor. Yeni süpürülmüş odalara girmeme izin verilmezdi, bu yüzden onun da benim tarafımda olacağını düşünmüştüm. Kadehini indirdiğinde, "Ne kadar harika ve eşsiz bir genç kadın" der. *Yanılmışım*. Ama o Sass'ın tarafında olduğunda kızmak zor.

"Anlamıyorsun. O, insan formunda bir kaos, geçen bir kasırga, ardında kirli tabaklar ve Cheez-it kutuları bırakan

arkasında bırakıyor. Radafo sanat eserimi Bath and Body Works'ten alınmış bir mummuş gibi yaktı. Sanatçı öldü. O eser yeri doldurulamaz."

"O eseri hiç sevmedim, ama o balmumu, Warner. Yandığında yeniden doldurtabilirsin. Sorun çözülür."

"O bir yatırım parçasıydı, anne."

"Sanat, değer kazanmasını ummak değil, duygu uyandırmakla ilgili olmalı."

En derin iç çekişimi yaptım. "Peki, duyguları uyandırdı, tamam."

"Dinle evlat, tatlı Delaney hakkında söylediğin hiçbir şey onu sevmememi sağlamaz. Aksine, kaygısız ruhu nedeniyle onu daha çok seviyorum." O eğilip fısıldadı: "Senin farkında olmadığın şekillerde seni değiştirdi, ama ona hakkını veriyorum. Değişiklikler iyi yönde. Son zamanlarda daha çok gülümsüyorsun. Başlangıçta zor olduğunu biliyorum. İnsanlara alçını imzalatmıştın ve onlara katı talimatlar vermemiş ya da aynı rengi istememiştin. Onun yaptığı gibi yemek siparişini değiştirmedim, ama belki bir dahaki sefere akşam yemeğinde bunu deneyebiliriz."

"Önce tatlı mı?"

"Ben iyi bir elmalı turtta à la mode ve New York usulü cheesecake severim. Senin en sevdiğin tatlı nedir, Warner?"

Delaney. Anneme söyleyebileceğim bir şey değil. "Çift çikolatalı kurabiye."

Domuz pirzolasına geri dönerek, "Çikolatayı çok severim. Onları nereden alıyorsun?"

"Bir yer biliyorum. Belki bir ara seni götürebilirim."

"Çok isterim." Bir ısırik alır. Ben de alırım, ama o bitirince ekler, "Sen ve Delaney'nin aranızdaki sorunları çözme ihtimaliniz nedir?"

Barışmak mı? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. O kendi yoluna gitti, ben de kendi yoluma. İkimiz de birbirimizle tekrar iletişime geçmek için çaba göstermedik, ancak son zamanlarda oradan geçtim. Bayetti'nin yanından son iki kez geçtiğimde onu görmedim, bu da nerede olduğunu merak etmeme neden oluyor, ancak bunu sorma hakkım yok. "Bence o barışmak istemiyor, çünkü ilişkimiz öyle bitti. Benimle kavga bile etmedi."

"Sevgili Warner. Sana daha fazla acı ektirmemek için tartıřmadıđını hiç dūřundūn mū?" Hayır, bu daha önce aklıma gelmemiřti ūnkū önceden bir sorun gibi grūnmūyordu, ama bugūnlerde beni rahatsız eden acıdan uzaklařtıđım için farklı bir noktadayım.

"yle değil. Sorularıma cevap bile vermiyordu. O gittikten sonra boşlukları doldurmak bana kaldı ve bu bana hiç yardımcı olmadı."

Elini uzatarak, masanın üzerinde benim elimi kendi eliyle kapattı. "Cevapların ne olduğunu merak ediyorum. O sana aşıktı. Sen fark etmedin, ama herkes fark etti. şeytanın avukatlığını yaparsak, belki de seni korumaya çalışıyordu."

"Neyden?"

"Kendinden. Kesin olarak bildiđim bir řey varsa, o da senin kendini dūnyadan soyutlamak için nedenler aradıđın." Elini gğsūne koyarak, "Bu benim hatam. Babanın hatası. Her zaman her řeyi kendin halletmek zorunda kaldın, bu yūzden duvarların yeterince sađlam ve herkesten daha yūksek olursa, kimsenin onları ařamayacađını ve seni incitemeyeceđini ğrendin. Daha iyi bir anne olamadıđım için zgūnūm. Bir mazeretim yok, ama sana řunu söyleyeyim, sen benim hayatımdaki en būyūk mutluluđumsun."

Annemle daha derin bir bađ kuracađımı hiç beklemiyordum. Ama birlikte daha fazla zaman geçirerek bunu bařardık. Bunu daha önce yapmaya bařlamadıđımız için piřmanım. Beni her grdūđūnde gūlūmseyan yūzūne bakıyorum ve ben de ona gūlūmsūyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Warner."

Akşam yemeğimizi yedikten sonra annem şöyle ekliyor: "İş konusunda çok zekisin, ama daha fazla para kazanmak seni daha mutlu etmeyecek."

Yemeğimi yutuyorum ve soruyorum, "Ne yaparsam mutlu olurum?" "Cevabı zaten biliyorsun."

Evet. O başından beri cevaptı. Sadece şimdiye kadar soruyu sormayı reddediyordum. "Ya çok geç kalmışsam ve onu sonsuza kadar kaybetmişsem?"

"Tam olarak kimden bahsettiđimi bilmen çok ilginç." Bu kız kurnaz. Gūlūmsūyorum. "Gerçek ař için asla çok geç deđildir. Ama ona

ona senin yanında her zaman güvende olacağını göstermelisin. Aşk ve güvenlik. Gerisi kendiliğinden gelir."

Delaney'i sevmek kolay kısmı. İkinci bir şansı hak ettiğimi kanıtlamak ise daha zor. Sözler — yalanlar ve gerçek dışı ifadeler, kötü niyetle söylenmemiş gibi söylenen kötü sözler — bizi bu noktaya getirdi. Onu geri kazanmak için sözlerden daha fazlası gerekecek. "Kahretsin. Ya Delaney başka biriyle grşyorsa?"

"Görmüyor," diyor, kadehini kaldırıp bir yudum daha alıyor. "Senin yaşlı annen, oğlunun bir ay önce yapması gereken araştırmayı yaptı."

Onun beni desteklediğini bilmek güzel.

Akşam yemeğinden sonra eve trenle dönüyorum, artık hiç gitmediğim şehre uğramak istiyorum. Bu bana akşam yemeğinde söylenenleri ve Delaney'nin ayrılmasından sonra olanları düşünmek için zaman veriyor. O olmadan hayatım iyi gitmiyor, ama o bir zamanlar hayatımın bir parçası olduğu için pek çok şey düzeldi.

Annemin dediğine göre kimseyle grşmyor.

Belki de bu bir mucize ya da harekete geçmem için beklediğim işarettir. Belki de Delaney Bayetti'nin hayatına devam etmediğini öğrenmektir. *Benim gibi.*

BÖLÜM 30

Delaney

Ağustos ayında öğretmenlerin klimasız çalıştırılması suçtur. Pencereye doğru yürüyüp açarken, serinlemek için elbisenin önünü çekiştiriyorum. Pencere açılır açılmaz, aralıktan bir esinti giriyor, hızlı bir rahatlama sağlıyor ve bütün yaz kapalı kaldıktan sonra odadaki küflü kokuyu gidermeye yardımcı oluyor.

Üç çeyrek kollu bluz bir hataydı, ama yeni işimin ilk gününde güzel bir şey giymek istedim. İki hafta sonra okul başlamadan önce odayı donatmak için satın almam gereken bitmek bilmeyen malzeme listesine vantilatörleri de ekledim.

"Tık tık." Kafamı kaldırıp tanıdık olmayan bir yüz görüyorum. "Merhaba, ben Art, ama çocuklar bana Bay Johnson der. Koridorun sonundaki fen laboratuvarında öğretmenlik yapıyorum. Uğrayıp kendimi tanıtmak istedim."

"Merhaba, buyurun." Ayağa kalkıp elini sıkarım. Warner'dan daha yaşlı, ki bu günlerde erkeklerle karşılaştırma yaparken temel aldığım kriter bu. "Delaney Bayetti."

"Bayetti mi?" Pencerenin önüne gidip dışarıya bakıyor, sanki benim manzaramı kendi odasından görünen manzarayla karşılaştırıyormuş gibi. "Restoranın adı gibi mi? Yemekleri harika. Hiç gittin mi?"

"Çok." Ellerimi sandalyenin arkasına dayadım. "Neredeyse o mutfakta doğdum. Orası ailemin restoranı."

Omzunun üzerinden bana bakar. "Vay canına, Astor İlkokulu'nda gerçek bir ünlü çalışıyor."

"O kadar da abartma." Kafamı sallayarak gülüyorum. "Tamam, devam et."

Gülerek, dışarıyı tekrar gözden geçirir. "Güzel manzara."

Bu ilkokulda çalışmak, iş ararken okul listemin en başında yer alıyordu. Şehrin harika bir mahalle atmosferine sahip, caddeleri ağaçlarla çevrili ve trafiğin az olduğu bir köşesinde yer alıyor. "Ağaçları seviyorum."

"Klimalara bakıyorum. Gürültülüler, ama sesimi nasıl yükselteceğimi biliyorum." Geri dönerek, "Öyle bir kolye takmamalısın. Burası güvenli bir mahalle, ama sorun çıkarabilir" diyor.

Warner'ın bana verdiği kolyeyi sıkıca tutarak, yarı yürekten gülümsüyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece kristaller ya da sahte taşlar."

"Onlar kristal değil. Güven bana, jeoloji yan dalımdı. Ama sana kanıtlayabilirim."

Kristal değil mi? Tabii ki kristal. Tanımadığın birine pahalı bir elmas kolye vermek saçma olurdu. "Tamam, nasıl?"

"Hemen dönerim."

O ayrıldığında, annesinin Warner'ı sahte yüzüğümü satın aldığını düşündüğünde azarladığı anı aklıma geldi. Bu konuyu ele alması için çok erken konuştum, ama şimdi onun annesini ikna edeceğinden eminim. Kadife kutu, metalin ağırlığı ve berrak taşların ağırlığı. *İmkani yok.* Bu kolyenin üzerinde en az otuz, muhtemelen elli kadar elmas var.

Art geri geldiğinde, elinde bir cihaz tutuyor. "Bu bir elmas test cihazı. Çocuklar oyun alanında gerçek 'elmaslar' bulduğumuzda çok seviniyorlar." Gülüyor. "Pahalı bir cihaz değil, ama çoğu zaman işe yarıyor. Moissaniti elmasla karıştırdığı için, çocukların bulması için oyun alanına küçük parçalar yerleştiriyorum."

"Çok sevimli."

"Doğruluğu şüpheli, ama en azından yüzde elli oranında doğru sonuç veriyor."

"Oranlar pek iyi görünmüyor, Art."

Makineyi kolyeme tutturup, "Elimizde sadece bu var," diyor.

Makine vızıldadı, o da başka bir taşa götürüp düğmeye tekrar bastı. İşini bitirdiğinde, makine beş kez çalıştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence o kolyeyi okula takmamalısın, ben böyle düşünüyorum."

Ağzım açık kalır. "Bu gerçek mi?" Bu bilgiye nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. O bana verdiğinden beri onu çok sevdim ve onun sağlam bir taklit için iyi para ödediğini düşündüm, ama tam olarak ne kadar para ödedi?

"Gerçek, tamam mı?" Masanın yanında durur ve şöyle der: "Genellikle, kişi gerçek olduğunu düşündüğünde sahte olanları buluruz. Burada ise tam tersi bir durum var." Ben şok içinde orada dururken o kapıya doğru yönelir. "Astor İlköğretim Okulu ailesine hoş geldin. Görüşürüz."

"Evet, görüşürüz." Çantamdan bir ayna çıkarıp, kolyenin güzel bir açısını bulmak için kaldırıyorum. Aynam o kadar küçük ki, her zamanki gibi muhteşem olduğunu görebiliyorum ama iyi bir şekilde bakamıyorum. Aynayı cebime koyup, kolyeyi çantamda bir yere saklamalı mıyım diye düşünüyorum. *Harika*. Şimdi onu ya da kendimi korumam gerektiğini hissediyorum. Daha önce hiç endişelenmeden güvenle taktığım için çok sinir bozucu. Bu kolye boynumda olduğu için hayatımdan endişe etmem mi gerekiyor?

Saçmalama, Delaney. Eskisi gibi giyebilirim, sadece okula giymemem yeter. Masamda otururken, farklı bir duygu içime sızıyor. Sahte olduğunu düşündüğümde onu yanımda taşımakta hiçbir sorun görmüyordum. Günlük giymek için en sevdiğim parçaydı ve Warner ile katıldığım iki şık etkinlik için de mükemmeldi. Ama gerçek olduğunu bilerek bu hediye kabul edebileceğimi sanmıyorum. *Ne yapmalıyım...*

Beşten on beş dakika önce binaya vardığımda, kapıyı açıp asansörlere doğru yöneliyorum. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim ve o sefer pek iyi geçmemişti. Bu sefer daha iyi geçmesini umuyorum. Öyle olmalı. Sadece kolyeyi bırakıp gideceğim. Resepsiyona bırakabilirim bile. Hayır, bunu yapmamalıyım. Kötü şöhretli Jocelyn var. Ona bırakabilirim.

Asansöre binerken, adı kadar güzel mi diye merak ediyorum. Eminim öyledir. Warner muhtemelen güzel kadınlarla çevrilidir. Acaba çarpıcı ve heykel gibi bir görünüm şart mıdır?

başvuru formunu doldurup fotoğrafımı ekleyerek gönderdim. Muhtemelen sarışınları da tercih ediyordur. Tam benim tam tersim. *İğrenç.*

Kapılar açılır ve lobide adımlarımı atarım, beni görünce ayağa kalkan Jimmy tarafından karşılanırım. "Delaney?"

"Oh," diyorum, onu tekrar gördüğüme şaşırarak. Asansörün hemen yanında durup cevap veriyorum, "Jimmy. Nasılsın?"

Bir elini cebine sokar, topukları üzerinde sallanır ve diğer elinin parmaklarını kıpırdatır. "İyiyim. Harikayım. Evlendim."

"Evet." Gülümserim. "Hatırlıyorum."

Aklından çıkmış bir anıyı hatırlamış gibi parmaklarını şıklatarak, "Tabii ki. Burada ne yapıyorsun?" der.

"Warner'a bir şey bırakmam gerekiyor."

Resepsiyonist ayağa kalkar ve "Bay Lange, geri dönebilirsiniz" der.

Kapıya doğru başını sallar ve "Neden benimle gelmiyorsun?" diye sorar.

Tereddüt etmeli ve Warner'ı böyle şaşırtmak için o kapıdan geçmeden önce iki kez düşünmeliyim. Bunun yerine, "Çabuk olurum. Asistanına bırakacağım" diye cevap veriyorum.

Girişe doğru yürümeye başlarız ve kapıyı açtığında, önünden geçmemi bekler. "Warner'ın seni görmek isteyeceğinden eminim."

Önerisini takdir etsem de, bu düşünce midemi bulandırıyor. "O kadar emin değilim. İş gününün ortasında ortaya çıkmam..."

"Gün bitti. Onu bira içmeye çıkarmak için uğradım." Yürüyüş yolunun bir köşesine geldiğimizde durup bana baktı. Beni önümdeki her şeyden koruyan bir kalkan gibi hissettim ve o günden beri beni buraya getirdiğine sessizce lanetlediğim her seferinde pişman oldum. "İkiniz konuşmalısınız."

"Söylenecek ne kaldı bilmiyorum Jimmy. Hislerini oldukça açık bir şekilde ifade etmişti."

"Açık, ama yanlış yöne gitti." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Yürüyen bir adama bakıyor ve o geçene kadar ağzını kapalı tutuyor. Sessiz bir sesle, "Warner bazen kendi

en büyük dūřmanıdır. Bir řey söylemiř olabilir, ama seni ōzlüyor."

Onun ısrarı ikna edici, kalbimi kıran bir adam için kalbim acıyor, ama bu tuzağa dūřemem. Warner ve benim, kum ūzerine inřa edilmiş olanı dūzeltmek için pek çok fırsatımız vardı, ama bunu yapmadık. Geri dōnūp yaptığımız hataları gōzden geçirmek yerine, gōrmezden gelmek her zaman daha kolaydı. Onun penthouse'undan ayrıldığımdan beri, sanki o bōlgede iři varmış gibi restoranın ōnūnden geçiyor, ama aslında sadece beni gōzetlediğı çok açık. Bununla kendi yōntemimle bařa çıkmak zorunda kaldım. Hiçbir sınırı aşmadı, ama yakınlarda olması bile, sūrekli ortaya çıkınca onu unutmamı zorlaştırıyor.

Asıl sorun, onun beni ne kadar ōzlediğini duymak, ūnkū ben onu o kadar ōzluyorum ki, bu beni mahvediyor. Onu gōrdūkten sonra paramparça oluyorum, hiç iyileřmeye vakit bulamayan yaralarım yeniden açılıyor. "Dūřūneceğim..."

"Jimmy?" O sesin sıcaklığı içimi kaplıyor, midemde devam eden jimnastik dersini sakınleştiriyor. Tam tersini beklerdim.

Jimmy hareket ettiğinde, kendimi açıkta buluyorum, uzaklařabileceğimi ve geçmiřte bırakabileceğimi sandığım adamlar yūz yūze geliyor. Bu olmadı. İřlerin nasıl bittiğini dūřūnūrsek, onu gereğinden fazla dūřūnuyorum.

Warner açık bir ofisin ōnūnde durmuş, bana bakıyor ve ilk kez onunla eve geldiğimde bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Eminim ki beni şimdi gōrmekteki řoku, o zaman hissettiğı duyguyla aynıdır.

Onu gōreceğimi beklemiyordum, ama bu ihtimalin olduėunu biliyordum. Neden hatırladığımdan daha yakıřıklı gōrūnūyor, ōzellikle de zaten mūkemmek olduėunu dūřūndūğūm halde? Saçları biraz uzamıř, çok fazla deėil ama yeterince daėınık, bu da çok seksi ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istememe neden oluyor. řu anda olduėu gibi. En çok, ceket giymeden giydiğı yeleėi etkileyici buluyorum. Sanki benim geleceğimi hissetmiř ve tūm cazibesini ortaya çıkarmıř gibi. "Kolum kırık deėil" diyor.

Hiçbir zaman kūūk konuřmalar yapan biri olmamıřtı. "İyi gōrūnūyor."

"Diğerine göre zayıf ama bir keresinde bana biraz tombul olduğumu söylemişlerdi." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirir.

"Sen hiç tombul olmadın. Bunu söyleyen kişi sana yalan söylemiş."

"Mmm." Dudaklarını sıkıştırarak başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama duymak güzel."

"Peki," der Jimmy gürültülü bir alkışla, "seni bira içmeye çıkarmak için buradayım, ama aşağıda da buluşabiliriz."

Warner gülümser. "En son böyle ofise geldiğinde, bara hiç gidemedim."

"Öyle olursa seni aramaya gelirim. Ya da daha iyisi, Delaney senin sağ salim varmanı sağlayabilir." Bana bakar. "Bu senin için uygun mu?"

Bu, benim burada durmam gibi berbat bir fikir. Artık geri dönmek için çok geç ve CEO'ya bakıcılık yapmaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Warner'ın ofisinde olay çıkarmak istemediğim için, "Onunla ben ilgilenirim" diye cevap veriyorum. Bu sözler çok doğal bir şekilde ağızımdan çıkıyor. Kabul etmek garip gelse de, ona bakmayı özlemişim. Beyin sarsıntısı ve kırık kolu iyileştiğinden beri, artık onun hayatında bir yerim olup olmadığından emin değilim.

Jimmy başını sallar, Warner'a bakar, sonra tekrar bana bakar. "Barda görüşürüz."

Onun beni bir zamanlar götürdüğü bar mı, yoksa hamburger yemek için geri dönmeye cesaret edebilmiş mi, merak ediyorum. Davranışıma gülmeli mi ağlamalı mı bilemiyorum. Her fırsatta onu kıışkırtmak için elimden geleni yapıyordum. Geriye dönüp bakınca, bu planın mantıklı bir tarafı bile yoktu, ama ben kararlıydım.

Jimmy uzaklaşınca, ben orada tek başıma kalıyorum. Çantamdan kadife kutuyu çıkarıp birkaç adım yaklaşıyorum ve kutuyu önümde tutuyorum. "Bunu saklayamam."

Gözleri kutuya kaydı. Muhteşem mavi gözleri tekrar bana döndüğünde, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bu gerçek."

İki kez gözlerini kırptıyor, ama bağlantıyı kuramadığını görüyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Sas... Delaney. Başka ne olabilir ki?"

"Gerçek değil. Bana verdiğinde benim karın olduğuna inansen bile, kim olduğumu hatırlamıyordun. Öyleyse neden

"Bir etkinliğe gidiyorduk ve giyecek bir şeyin olmasını istedim."

"Bir etkinliğe gidiyorduk ve giyecek bir şeyin olmasını istedim."

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki, yan gözümle bakana kadar yakındaki bir masadan bize bakan gözleri fark etmedim. Seyircilerin olması boğazımı düğümledi, yutkunmak zorlaştı. Ona tekrar uzattım, almasını umarak yaklaştım ve fısıldadım, "Hediye için teşekkür ederim, ama umarım fişi saklamışsındır."

"Ben yapmadım, o yüzden sanırım sen yapmak zorundasın."

"Warner..." Ne dediğimi bile bilmiyorum. Onun kolyeyi geri verme fikrine karşı olduğu kadar, ben de ondan kopuk hissediyorum. Onun dairesinden çıkarken ondan nefret ettiğimi sanıyordum, ama aramızdaki bu mesafeden daha çok nefret ediyorum.

Bana yaklaşıyor. "Ofisimde konuşabilir miyiz?" diye fısıldıyor.

Tereddüt ediyorum. Kolyenin iadesi kafamda böyle gelişmemiştir. Geçerli argümanlar ve cevaplar içeren bir konuşmaya hazır değildim. Birbirimize nasıl yaklaştığımız ve neden ayrıldığımızın detayları, bir şeyin diğerine yol açması ve yalanların söylenmesi dışında, geçen her hafta daha da belirsiz hale geliyordu.

Ayrıca onun boyunun, omuzlarının genişliğinin ve kollarında kendimi her zaman güvende hissetmemin değerini de yeterince takdir etmemiştim. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Kimsenin onun yanında güvende olmadığını fark ettiğimde bu hislerim yok oldu. Bunu kendisi söyledi. Kendimi anılara dalmaktan alıkoymak için bu hatırlatmaya ihtiyacım var.

Ne yapmam gerektiğini bilemediğimden, net düşünebilmek için onun kişisel çevresinden uzaklaşmaya ve zamana ihtiyacım var. Konuşmamızın üçüncü tekerleğine değinmem gerekiyor. Bu yüzden ona odaklanmak yerine, beklediğimden daha nazik gözleri olan, ortasında gri çizgiler bulunan ve mükemmel kırmızı ruj rengini keşfetmiş kadına bakıyorum. Bana gösterdiği samimiyete karşılık olarak gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum, patronuna yaptıklarım ve iyi bir arkadaşlık gibi görünen şey yüzünden benden nefret edip etmediğini ya da çaresizliğin tadını anlayıp anlamadığını merak ederek gerginim. E-posta alışverişinde Warner'ı taklit etmeye karar verdiğimde nasıl uçurumun kenarında durduğumu.

Gülömsüyor ve umarım kötü davranışlarımı bana karşı kullanmayacağına dair bana biraz rahatlık veriyor. "Ben Jocelyn. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Delaney. Senin hakkında çok güzel şeyler duydum." Bana merhamet göstermesi beklediğimden daha fazlası, ama minnettarım.

Bakışlarım Warner'a kayıyor. Onun benim hakkımda o kadar çok güzel şey söyleyeceğini, hatta herhangi bir şey söyleyeceğini bile hayal edemiyorum. "Sizin hakkınızda çok iyi şeyler söylüyor" diye cevap veriyorum. Nefes almıyor gibi görünen Warner'a dönüyorum. Kalmamı mı yoksa gitmemi mi umut ediyor ve dua ediyor mu? Onu üzmeyeceğim, özellikle de Jocelyn dahil başkalarının önünde.

"Sadece birkaç dakikam var." Neden hala restoranda birkaç vardiya çalıştığımı açıklamayacağım, ama o akıllı bir adam ve muhtemelen nedenini anlayabilir. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda, kollarına koşup, ona sarılmak ve onu tekrar öpmek gibi görüntüler zihnimde canlanıyor. Bu güçlü içgüdülerimle mücadele edip onun etrafından dolaşarak ofisine giriyorum, ama kokusu onunla duş aldığımız anıları ve o inanılmaz kokulu sabunu hatırlatıyor.

Pencereden dışarı bakmak için doğruca pencereye doğru yürürken arkamda kapının kapandığını duyuyorum. Onun kulelerinde onun hakkında korkunç şeyler söyledim. Camdan dışarı bakarken, çok da yanılmamıştım, ama yine de öyle söylememeliydim. Arkama bakınca, masanın arkasındaki sandalyesine dönüp oturduğunu görüyorum.

Müdürün odasına çağırılmış gibi hissederek, sessizce onun karşısına otururum ve kadife kutuyu kucağıma koyarak bacaklarımı çaprazlarım. Ben mi başlamalıyım yoksa onun belirli bir konuyu konuşması mı gerekiyor, emin değilim, ama ilk önce onun konuşup "Nasılsın?" diye sormasına seviniyorum.

"Harikayım." Göğsümdeki ağrıyı görmezden geliyorum, ona önem vermezsem kaybolacağını umuyorum. "Siz nasılsınız?" En kötü şekilde yapılan küçük bir sohbet ve ağrı hala orada.

"Gerçekten mi?"

Gülüyorum. "Geçmişimizi bildiğin için muhtemelen en iyisi budur."

"Muhtemelen." O gülömsüyor, ancak aramızdaki gerginlik nedeniyle bu gülümsemenin bir anlamı yok. Gülümsemesi devam ediyor ve "Aslında

Aslında çok iyiyim."

Onun cevabı bana bir ihanet gibi geldi, bu da bana çoktan hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor. "Bu iyi," diyorum, kutuyla oynayarak. "Sevindim." Gözlerimin köşeleri yaşlarla dolarken sesim neredeyse kayboluyor.

Pencereden dışarı bakıp derin bir nefes alır. Bana dönüp şöyle der: "Hayatımda olduğun için daha iyiyim. Gözlerimi, kaçırdığım pek çok şeye açtın. Bilmiyorum, garip ama artık kızgın değilim." Kıkırdaması aksini söylüyor. "Bu yalan. Hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum."

Ona bu kadar ilgi duymam yanlış. Warner'ın gömdüğü duygularını ifade ettiğini ve bensiz mutluluğu bulduğunu duymak canımı yakıyor, ama yanmıyor. Onun kaçırdığı mutluluğu hissetmesini istiyorum. Yine de bu dönüşümün bir parçası olabilmeyi, değişiklikleri duymak yerine ilk elden görebilmeyi dilemeden edemiyorum. "Ne gibi?"

"Seninle birlikte, hayal kırıklığı eğlenceye dönüştü. Senin kaosun benim için bir rahatlık haline geldi çünkü senin beni önemseydiğine inanıyordum. Ama bu, kendimi ikna etmeye çalıştığım bir şeydi, gerçekte yaşadığım bir şey değildi. Senin önemsemediğin için değil. Önemseydiğini biliyorum. Ama o zamanlar hayatıma baktığım merceğin çarpıtmasıyla çoğu şey değişmişti."

"O zamanlar diyorsun, sanki aylar değil de yıllar önceymiş gibi." Bu çok kafa karıştırıcı. Ben sessizce acı çekerken, o hayatında büyük aydınlanmalar yaşamış.

"Sen gittiğinden beri yıllar geçmiş gibi geliyor."

"Kayıtlara geçsin, ben kovuldum."

Sandalyesine yaslanarak gözlerini benimkilere diyor. Onu bu ortamda görmek, her zaman istediğini elde ettiğini hayal etmeme neden oluyor. Mesele bu mu? Beni terk ettiğimi düşünüyor, bu yüzden beni geri kazanmak için fırsat kolluyor, sonra da *beni* terk etmek için mi? En azından kafasında, ilişkimize uygun bir son vermek için.

"Seni hala özlüyorum, Delaney. Hala..."

"Ne özlüyorum biliyor musun? Senin o lanet sabunun. Satın almak için gittim ama fiyatını görünce alamadım. Sonunda bir iş bulsam da harcayacak param yok ve senin sabunun almadığım için pişmanım." Sanki çok fazlaymışım gibi kollarımı açıyorum.

artık zaman kaybetmeye deşmeyecek bir durum. "Bana fırsatçı dedin, ve sana ve o sabuna gelince öyleyim, ama o kadar başarısız oldum ki ikisini de kaybettim. O yüzden, beni elinde tuttuğunu açıkça belli ettiğim halde, senin zaman çizelgede savaşamadığım için beni attığın halde, bana içini dökme." Ben burada ne yapıyorum ki? Ayağa kalkıp sandalyenin arkasına geçiyorum.

"Bu ne demek?"

"Bu, senin bana gitmemi söylediğini duyduğumda hayatta kalamayacağımı bildiğim için valizimi topladığım anlamına geliyor. Ama tahmin et ne oldu? Hayatta kaldım ve hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Yani restoranda beni görmeye gelmen benim acımı dindirmiyor. Sadece sana yardımcı oluyor. Ama önemli olan tek şey bu, değil mi Warner? Daha iyi bir insan olmakla ilgili bu aydınlanmaya ulaştın, ama hala hayatımı nasıl etkilediğini hiçe sayıyorsun."

"Daha iyi olduğumu söylemedim. Daha mutlu olduğumu söyledim."

"Peki, tahmin et ne oldu? Değilim. Sen dünyamı ele geçirip yok etmeye başlamadan önce daha mutluydum. Dürüst olmak gerekirse, seni tanımadan önce şimdi olduğumdan daha mutluydum, ama en mutlu olduğum zamanı bilmek ister misin?" Yüzündeki ifade, bunun onun beklediği bir şey olmadığını gösteriyor, ama o kadar akıllı ki ağzını kapalı tutuyor. Ben de bilmiyordum, ama madem buradayız, içimi döküp her şeyi açıkça söyleyeyim bari. "Sen benim Sass'ım, ben de senin Hotshot'ın olduğum zaman en mutluydum." Bunu söyleyince kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmıştım. Ama daha kötü hissediyorum. "Ne kadar acınası bir durum bu?" Kutuyu masasına atıp dönüp gitmek için arkamı dönüyorum. O arkama bakarken yol çok uzun geliyor, ama çok çabuk geçiyor. Buradan çıktığımda her şeyin biteceğini biliyorum. Sonsuza kadar bitecek ve bu düşünce tek başına ayaklarımın betona saplanmış gibi hissetmeme neden oluyor. Elimi kapı koluna koyup geriye bakıyorum. "Doğru şeyi yapmak için her fırsatın vardı, ama sen bunu mahvettin."

"Seninle olmak için yalanları kabul ediyordum." "Ben ondan bahsetmiyorum."

Ayağa kalkıyor ama büyük masasının arkasında korunaklı kalıyor. "Sen binadan bahsediyorsun." Başını eğip, "Anlaşma çoktan yapıldı." diyor.

"Şimdi fırsatçı kim?" Muhtemelen her şeyi duymuş olan asistanından kaçınmaya çalışarak dışarı çıkıyorum. Çıkış kapısından geçip, bu sefer daha az yara alarak kaçabileceğimi umarak asansör düğmesine basmak için acele ediyorum. Sokak seviyesine ulaştığımda, iki tarafa da bakıp lobiye tekrar kontrol ediyorum. İçimden bir parça, onun peşimden koşarak gelmesini istiyor. Masalsı sonlar her zaman ulaşılamaz gibi görünüyor.

NEREDEYSE BİR AY SONRA . . .

Eve geldiğimde mutfak tezgahının üzerinde çizgili kurdeleli kahverengi bir çanta beni karşılıyor. Etiketini açtığımda üzerinde kaligrafi ile yazılmış ismimi görüyorum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama sürprizlere bayılırım.

Çantayı elimde, yatak odama çekiliyorum. Okul çantamı bırakıp masama oturarak hediye açıyorum. Kağıdı çekip içine bakıyorum ve gördüğüm anda gülümsüyorum, ama heyecanımı biraz dizginlemem gerek. Warner ve ben aramızdaki meseleleri olduğu gibi bırakmıştık, bu yüzden bana hediye göndermesi biraz tuhaf geliyor, ama düşünceli davranışına minnettarım. Ben, onsuz daha mutlu olduğunu söyleyerek onu suçlarken, o beni dinliyordu.

"Duydun mu?"

"Tanrım," diye bağırarak elimi göğsüme vuruyorum. "Bunu yapmayı bırak Lorenzo."

"Duydun mu?" O, yatağıma atlayarak gülüyor. Yatağıma çıkmasına tahammül edemediğimi biliyor, ama dikkatimi başka bir konuya çekiyor.

"Neyi duydum?" Bilgisiz kalmaktan nefret ediyorum. "Bina satıldı..."

"Evet. Bunu zaten biliyordum." Tanrı aşkına, neden bu kadar heyecanlanıyor? *Yaşasın, evimizi ve ailemizi kaybediyoruz!*

restoranda, kendime ciddi bir ifadeyle soruyorum. "Neden bu kadar mutlusun?" "Ne demek istiyorsun? Duymadın mı?"

"Duydum." *Hainin ağzından çıkan sözler...*

O dik oturur. "Kiracıların kalmasına izin verilmesinden neden mutlu olmayayım ki?"

Çantadan sabun şişesini çıkarırım, fiş masamın üzerinde durmaktadır, ama sonra dururum. "Bekle, ne? Ne demek istiyorsun?"

Daha önemli bir işi varmış gibi kalkar ve kapıya doğru yönelir. "Alıcı bizi tahliye etmedi demek. Kalabiliriz."

"Alıcı kim?"

Cevap verirken çoktan koridora çıkmış: "Senin içerideki adamın. Landers Ventures."

"Warner." Neden bana söylemedi ki? Sabunu tekrar inceliyorum — belli ki ondan bir hediye — ve sonra sabununla birlikte düşen kağıdı inceliyorum. Kağıdı açıyorum ve bunun bir fiş olmadığını anlıyorum. Bu bir davetiye.

BÖLÜM 31

Warner

"EVET?" Kapı açıldığında, monitörden gözlerimi ayırıp Jocelyn'in içeriye bakışını gördüm, sonra yazdığım e-postaya geri döndüm.

"Bayan Bayetti sizi görmek istiyor" diyor. Parmaklarım klavyede donuyor. Kalbim de durmuş olabilir. Nefesimin durduğunu biliyorum. Gülümsüyor ve "Bayan Bayetti" diyor.

"Bayan?"

O, gülümsemesini bastıramadan başını sallar. "Onu içeri göndereyim mi?" Sesini alçaltır. "Kurabiye getirmiş."

"Öyleyse içeri al." Bu kurabiyeleri daha önce tattığım için sadece yarı şaka yapıyorum. Onun kızı gibi inanılmazlar, ama bu, zihnimin veya kalbimin derinlemesine düşünmesine izin verebileceğim bir şey değil. Ofisime girdiğini görünce ayağa kalkıyorum. "Seni beklemiyordum, Pamela."

"Anne, hatırladın mı?"

Gülümsüyorum. "Bu seçenek kızınla birlikte gitti sanıyordum." Pek komik değil, ama hafif bir tavır takınmazsam, uzak durmak istediğim bir yere düşeceğim. En iyisinin önümüzde olduğunu ve geçmişte olabilecekler üzerinde durmamak gerektiğini anlamak için çok zaman geçirdim.

O, bu düşünceyi kafasından silip atarken, elinde plastik bir kapla bana doğru geliyor. "Bunları senin için getirdim."

"Çift çikolatalı mı?" *Lütfen çift çikolatalı de.*

"Tek ve gerçek." Jocelyn bize mahremiyet sağlamak için kapıyı kapatırken, kızım masamın önüne oturur ve deri çantasını kucağına bırakır.

Pamela pencereden dışarı bakarak, "Güzel ofis, evlat" der.

Gülerek, kutuyu masanın üzerine koyup sandalyeme oturuyorum. Kollarımı küçük bir dosya yığınının dayayarak öne doğru kayıyorum. "Teşekkürler. Ee," diye cevap veriyorum, "buraya neden geldin?"

"Sen. Kızım." Arkalarına yaslanarak, bugün gündemlerinde olan görevi, yani beni, hiç sorun etmeden üstlenirler. "Sizin neyiniz var?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

Çenesini indirip, sanki benim oyunumu görmüş gibi yukarı bakıyor. "Dinle, Warner, sen onu önemsiyorsun. Tanıştığımız anda bunu anlamıştım. Herkes bunu görebilir, ama benim bildiklerimin önemi yok. O, senin onu önemsediyini bilmiyor. Öyleyse neden sorun olmayan bir yerde sorun çıkarıyorsun?"

"Sorun çıkarmıyorum," diye cevap veriyorum, ses tonum sanki tam da sorun çıkarıyormuşum gibi savunmacı.

"Tabii ki yaratıyorsun. Sen ve Delaney, basit görünen bir şeyi berbat ediyorsunuz."

"Görünüşüyle gerçek aynı şey değildir. Senin düşündüğün kadar basit değil..."

"Saçmalık." Benden bıkmış gibi başını salladı. *Kahretsin, çok sert bir kadın.* "Senin yaptığın kadar karmaşık değil. Onu seviyorsun, ben buna aşk derdim. O da seni seviyor. Birlikte olun. Bir aile kurun. Ayrı yaşamak yerine birlikte yaşayın. Bu kadar basit."

Gözlerimi kafamda tutmak ve çenemin kanca takılmış balık gibi sarkmasını engellemek için uğraşıyorum, ama o her şeyi çözmüş, bu yüzden benim yapabileceğim pek bir şey kalmamış gibi görünüyor. Kendimi gerçeğe döndürmek için iki kez yavaşça göz kırpiyorum. "Konuşmamız gereken şeyler var..."

"Konuşmak kuşlar içindir. Sen kuş değilsin, Warner. Sen aşıksın. Sadece kabul et."

O iyi. Bunu kabul ediyorum. Sass'a olan hislerim azalmadı, aksine daha da arttı. Eğer hayatıma devam etmem gerekiyorsa, zaman işini yapmamış demektir. "Delaney'e olan hislerimi inkar etmiyorum." Ağzımdan çıkan sözler beni şaşırttı. Elbette, ona karşı güçlü hisler besliyordum. Sorunlarımızı çözebilme umuduyla küçük adımlar atıyordum. Hatta yeniden baştan başlayabileceğimizi umuyordum. *Ama*

Aşk mı? Onu o kadar çok seviyorum ki, bu acı beni aşp günümün her anına yayıldı. Duygularımı zorlukla bastırarak, "Onunla buluşmak istediğimi söyledim" diyorum.

Bu cevap onun beklediği cevap değilmiş gibi görünüyor, çünkü geriye yaslanıp yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyor. "Ne dedi?"

"Onu baskı altında hissetmesini istemedim. O gelse de gelmese de ben orada olacağım, ama gelmesini umuyorum."

"Bana söylemedi." İçeri girdiğinde hissettiği heyecanı yatıştırmak için derin bir nefes aldı, sonra gülümsedi. "Ne yapacağını bilemem, ama Atlantic City'de bahis oynayacak olsam, paramı sana yatırırdım, Warner."

Onu seviyorum. Sadece beni ve kızıyla olan ilişkiyi desteklediği için değil – onay önemli bir şey – aynı zamanda işleri yoluna koymak için elindeki imkanları kullanmaktan çekinmediği için de. Delaney bu özelliği miras aldı. Eminim ki evlenmemizin sebebi de budur. *Evlenmedik*. Ne olursak olalım, bir iki imkan kullanıldı.

Ayağa kalkıp çantasının askısını omzuna asıyor. "Restorana dönmem gerek. Bina sakinleriyle olan şartları değiştirmedeğin için teşekkür etmek için sana kurabiye getirmek istedim. Bunun senin asıl planın olmadığını biliyorum, ama bu hayat kurtardı. Teşekkür ederim."

Onun yanında duruyorum. "O aynı zamanda senin kızındı. Delaney bana olaylara yeni bir bakış açısı kazandırdı. Detayları öğrendikten sonra karar vermek zor olmadı."

Kollarını açarak bana sarılır. Ben de yavaşça ve beceriksizce ona sarılırım.

Giderek uzaklaşarak kapıya doğru yürür ve "Delaney'e buraya geldiğimi söyleme. Beni öldürür." der.

"Sırrın güvende." O gitmeden önce, "Geldiğin için teşekkürler" diyorum.

Yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açar. "Pazar günkü akşam yemeğini unutma."

"Bence sen benden daha özgüvenlisin."

"Ben aşka inanırım, Warner." Tekrar arkasına bakar. "Umarım kalbine iyi bakıyorsundur."

"Hayatta kalmaya çalışıyorum."

Kanarya yiyen kedi gibi sırtıyor. "Delaney'nin kalbini kastettim. Onu sana bıraktı." Cevap beklemeksizin kapıyı kapatıyor ve ben, ayrıldığımızdan beri Delaney'nin kalbinin benim ellerimde olduğunu düşünerek kalakalmışım. Bu düşünce kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Ama daha yakından bakınca, o gittiğinden beri göğsüm boş boş çınlıyor. Bu, eskiden var olanın yankısı mıydı?

Pamela, daha önce olduğundan çok daha mantıklı gelen bazı şeyler söyledi. Hissettiğim benim kalbim değildi. *Delaney'nin kalbi idi.*

Kahretsin, bu fırsatı kaçıramam. Kapıyı açıp onun peşinden koşuyorum ve asansöre binmeden hemen önce lobide onu yakalıyorum. "Anne?" Kendimi aptal gibi hissediyorum, ama aynı zamanda hissetmiyorum da, siktir et.

Elini kapıyı açık tutarken, arkasına bakıyor. "Ne?"

"Bana bir konuda yardım eder misin?"

Tereddüt etmeden, "Neye ihtiyacın varsa" diyor.

BÖLÜM 32

Delaney

"Yavaş ol anne. Park bu gece saat 10'a kadar kapalı değil. Saat daha 7 bile değil." Bir trenden diğerine, Boardwalk'a ve şimdi de Luna Park'a koşturup duruyor. "Ne oldu sana? Burayı sevmediğini sanıyordum."

"Burayı sevmiyorum. Sadece Coney Island'a gelmenin eğlenceli olacağını düşündüm." Beni ileri doğru sürüklerken bileğimi daha sıkı tutuyor.

Mesele şu ki, ne yaptığını biliyorum. Warner ile buluşma davetini nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama beni buraya getirmek için oldukça iyi bir performans sergiliyor. Buna gerek yoktu. Zaten gelmeyi planlıyordum. Sadece tüm ailemin bu işe nasıl karıştığını merak ediyorum. "Diğerlerini beklememiz gerekmez mi?" Arkama bakıyorum ve Lorenzo ile Joe'nun babamı maraton koşuyormuş gibi devam etmesi için cesaretlendirdiğini görüyorum.

Otuz metre kadar kala, aniden durdurulup onunla ilgilenmeye başlıyorum. "Çok güzelsin Delly bean."

"Teşekkürler." Beni iyice görmek için ellerimi tuttu ve sonra bir daha beni görmeyecekmiş gibi bana sarıldı. İşten eve geldiğimde kıyafetim yatağımın üzerine serilmişti. Rujum makyaj çantamdan, güneş gözlüklerim şifonyerimden çıkarılmıştı ve yüzümün çevresine ve saç uçlarıma yumuşak dalgalar eklemekten önce saçımı düzeltmekte ısrar etti. Sorular sorduğumda cevap alamadım, bu yüzden plana uydum ve mezuniyet görünümümü yeniden yarattım

mezuniyet kıyafetimi yeniden yarattım, göğüs kafesime bağladığım gömleğimle karnımı ortaya çıkardım.

Beni kapı dışarı etmesinin sebebinin, bu kıyafeti ilk giydiğimde görünüşümü beğenmiş olması olduğunu düşündüm. Şimdi, ailemle birlikte ve umarım Warner'ın beni beklediği yerde, karnımda kelebekler uçuyor.

Babam öfkeyle gelir, kardeşlerim sırtını okşar. "Başardın baba," der Lorenzo. "Hedefe odaklan. Çok az kaldı."

Joe gülerek onu girişe doğru çekmeye başlar. Lorenzo bana bakar ve "Büyüyorsun, abla" der. Gülmeden edemem. Omuz silkerek "Teşekkürler" derim.

Annesi saatine bakarak, "Gitmeliyiz" diyor. "Hadi." Buraya kadar geldik. Onu özlemek istemiyorum, daha fazla özlemek istemiyorum.

Lorenzo koşarak diğerlerine yetişirken, annem ve ben tekrar yürümeye başlıyoruz. İkimiz de bunun nasıl biteceğini biliyormuşuz gibi, adımlarımız biraz yavaşlar. Annem bana bakar ve elimi tutar. Ben de onun elini tuttuğumda, gözleri yaşarır. İşaret parmağının tersiyle gözlerinin altını silerken gülümser. "Neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum."

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum, ama heyecan beni ele geçiriyordu. Gözyaşları ve az önceki kucaklaşması beni tedirgin ediyordu. Kolumu omuzlarına doladım ve yürürken ona yandan sarıldım. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Bu çok klişe bir söz, ama önümde ne olduğunu bilmediğim için ani bir tedirginlik duymama rağmen, söylediğime inanıyorum. Her şey yoluna girecek. *Ben yolundayım.*

İleriye baktığımda onu göremiyorum, bu yüzden son bir fırsatı değerlendiriyorum. "Gerçekten iyi görünüyor muyum?"

"Harika."

Karnavalın girişine yaklaşıyoruz ve bizim gibi yavaş yavaş bekleyen adamlar var. Warner'ı görmüyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, sonra diğer yönde uzaktaki mesafeyi kontrol ediyorum ve her saniye daha da gerginleşiyorum. Annemin saatine bakıyorum. "Yedi dedi."

Bir şarkı çalmaya başlar, eski bir filmde tanıdık bir şarkı. On dört yaşındayken bir pazar öğleden sonra annemle birlikte televizyonda izlediğim *Sixteen Candles* filminin sonunu hayal ettiğimi hatırlıyorum. Bu şarkıyı duyunca o baygınlık hissi geri geliyor, ama sonra telefonunu havaya kaldırıp yüksek sesle çalan Lorenzo'ya yan gözle bakıyorum.

O sırtarak yana çekilir. Joe ve babam diğer tarafa geçerler ve arkalarında duran Warner görünür. Ağzımı kapatarak nefesimi tutarım. Gözlerim yaşlarla dolar, düşmemeleri için çenemi kaldırırım ama bunun boşuna olduğunu biliyorum.

Warner arkasından küçük bir buket çıkarır ve bana doğru gelir. Annem hala gözlerini silerken, ailem onun arkasında toplanır. Gömleğinin kolları kıvrılmıştır, iyileşmiş kolunu gösterir. Yeleği iliklidir, ama yakasının üst düğmelerini açık bırakmıştır. Onun seksi saçlarını parmaklarımla okşamak istediğim dileğimin gerçekleşebileceğini hissediyorum. O mavi gözlere yansıyan gülümsemesinden daha güzel bir şey yok. Onu daha da seksi yapan o lanet kırışıklıklar tam olarak görünüyor. Bana çiçekleri uzatıp "Merhaba" diyor.

Göğsümde duygularım çiçek açarken, onları daha fazla içimde tutamayacağım. "Merhaba."

"Geldiğine sevindim."

Aileme bakıyorum, onlar kendi aralarında konuşmakla meşguller ve Coney Island'ın bize sağlayabileceği azıcık mahremiyeti bize tanıyorlar. "Ben de." Diğerlerine doğru başımı sallıyorum. "Arkadaşlarından yardım almışsın."

O gülümser, başparmağının ucuyla alt dudağını okşar ve aileme bir bakış atar, sonra bana döner. "Başka seçeneğim yoktu."

Resimdeki mükemmel güller yerine yabani çiçeklere burnumu dayıyorum. Bunları daha çok seviyorum. Başımı eğip, bu uzun boylu adama bakarak, "Zaten gelmeyi planlıyordum. Yardıma ihtiyacın yoktu. Sen yeterdin, Warner. Benim için her zaman yeterdin." diyorum.

Aramızda kalan küçük mesafeyi kapatarak yanağımı okşuyor. "Bayetti ailesi bir plana karar verdiğinde, tüm gücüyle o plana odaklanır. Bu bana tanıdığım başka birini hatırlatıyor."

Gülüyorum. Hafif bir gülümseme, ama sanki ağır bir bulut kalkmış ve önümüzde sadece mavi gökyüzü kalmış gibi hissediyorum. "Yalan tespit edilmedi."

Eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. "Öyle kalalım." Tartışacak yer bırakmadan, ki zaten tartışacak yerim yoktu, beni öpüyor.

Kollarını boynuma dolarken, o da kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimi açıp Lorenzo'ya tekrar bakıyorum. O da "Gerçek hayattaki bir film müziği gibi" diyor.

"Bence iyiyiz."

Warner'ı bırakıp soruyorum, "Beni mezuniyet kıyafetlerimle buraya kadar getirdin, şimdi benimle ne yapacaksın?"

Kolunu omuzlarıma üzerine atarak beni girişe doğru götürmeye başlar. "Önce, ilk seferinde sormadan çekmen gereken fotoğrafı çekeceğiz." Beni Luna Park tabelasının altına yerleştirir, alnımı öper ve "Burada kal" der. Ama sonra geri gelir, elini açıkta kalan boynuma geçirir ve "Çok güzelsin, Sass" der.

O bana öyle baktığında, kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Hızlıca bir öpücük çaldı, ona uzattığım çiçekleri aldı ve üç metre kadar geri çekildi. Aptalca yakışıklı yüzünün önüne telefonunu tutarak, "Warner de" dedi.

Elimi başımın arkasına koyup poz vererek, "Hotshot" diyorum.

Telefonu indirip aileme işaret eder. Ailem koşarak gelir ve etrafımı sarar. Babam kolunu omzuma atar ve "Seni seviyorum Cannoli" der.

"Seni seviyoruz."

Annem kolunu belime dolayarak yanıma oturur. Lorenzo diğer tarafında otururken, Joe kolunu babamın omuzlarına dolamıştır. Kalbim o kadar doludur ki, az önce düşmek üzere olan gözyaşlarımı zorlukla tutarım. Tam bir damla düşecekken, Warner "Gülümseyin" der.

"Parmigiano Reggiano" diyoruz hep birlikte, sonra kahkahalara boğuluyoruz.

Annem "Bir tane daha" diyor. Annem Warner'a doğru yürürken diğerleri dağılır ve annem Warner'ın telefonunu alır. Telefonu havaya kaldırır. Sevgilimin bana doğru yavaşça yürümesi kalbimi hızla çarptırıyor. Tamam, hepsi hayal gücümün ürünüydü, ama Warner'ın yürüyüşü gerçekten çok güzel. Arkamdan bana sarılır, başımın üstüne öpücük kondurur ve "Evet" der.

Ona bakıp gülüyorum. "Kabul ediyorum? O 'gülümseyin' dedi."

Yaklaşarak, önümde tek diz çöküyor. Ağzım açık kalıyor. "Warner?" Ne demek istediğimi bilmiyorum çünkü olanların şokuyla kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Elimi tutarak, "Seninle kavga etmek istemiyorum," diyor.

"Teklifim için hayal ettiğim romantik bir başlangıç değildi." O gülüyor. "Geri kalanı için iyi bir önsöz gibi geldi."

"İzin vereceğim." Ne derse desin, kalbim tanıştığımız andan itibaren zaten ona aitti. Tamam, belki tanıştığımız *anda* değil, ama birkaç gün sonra, ben tamamen onundum, o da benimdi.

"İkimiz de içine düştüğümüz yalanları biliyoruz. Bir amaca hizmet ettiler, ama artık hizmet etmediklerinde, ayrıldık. Bu sefer öyle olmayacak. Seninle yeniden başlamak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum. Temiz bir sayfa. Geçmiş yok. Sadece buradan ileriye doğru ilerlemek."

Sanki sözlerini ağzından çalmışım gibi başını sallıyor. Hayır, belki de çalmışımdır. Bu teklifi istediği gibi yapmasına izin vermeliyim. Kontrol etmeye gerek yok. Bırakayım da sihrini konuştursun. Çünkü o benim için öyle biri: asla gerçekleşeceğini düşünmediğim bir rüya.

O şöyle diyor: "Geçmişten yanımızda taşıyacağım tek şey, bana nasıl yaşanacağını gösterdiğin. Yaşadığımız her çılgın ve deli dolu anı sevdim ve hiçbir şeyden pişman değilim. Ama daha çok sevdiğim şey, kalbinin her zaman bunun merkezinde olması. Senin kadar özverili, ailesini her şeyin önüne koyan ve sonra da nefret ettiğin bir yabancıyı bile öncelikli gören başka birini tanımadım. Zorunda olmadığın halde bana yardım ettin." Başını sallıyor. "Yani, beni ölüme terk ettikten sonra."

"Seni ölüme terk etmedim. Elbette tereddüt ettim, ama o zamanlar sen tam bir pisliktin." Yanağını avuçlarım. "Seni kurtardığım için pişman değilim," diye sırtarak ona göz kırparım.

"Bunu duyduğuma sevindim." Yine kıkırdar. "O zaman olanlar bizi buraya getirdi. Gelato sevmeyen, yatakta kurabiye yiyen halini bir gün daha kaçırmak istemiyorum."

"Eğer fark eder ise, bu aralar gelato'yu tercih ediyorum."

"Seni ikna edeceğimi biliyordum."

Eğilip yanağına öpücük kondururum ve fısıldarım, "Beni ikna ettin, tamam. Sana deli gibi aşığım, Warner Landers."

"Bütün güzel sözlerimi çalarken bu kadar seksi olduğun için şanslısın."

Ayağa kalktım. "O zaman, iyi kısıma geçelim."

"Seni çok seviyorum, Delaney Bayetti. Benim karım olur musun?"

O ayağa kalktığında, ben de "Evet" diye cevap veriyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve o da bana ulaşmak için eğiliyor. "Bugünden itibaren evet, Hotshot."

Öpüşüyoruz. Öpücük derinleşirken, dünyanın geri kalanı yok oluyor ve o şarkı tekrar çalmaya başlıyor, bizi güldürüyor. Cebine uzanıp, "Sana bir şey aldım," diyor. Mavi kadife kutunun menteşeli kapağını kaldırıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. "Warner."

"Bu sefer gerçek," diye bir kadın seslenir ve dikkatimizi çeker. Dönüp bakarız, annesinin annemin yanında durduğunu görürüz. İki ailenin bizim için bir olması kalbimi sıkıştırır.

Warner'a dönüp, parmağıma elmas yüzüğü takıyorum. Yüzüğü havaya kaldırıp parmağımı sallayarak hayranlıkla seyrediyorum. Bu elmas, kendim için seçeceğim türden bir elmas. Çok büyük ve gösterişli değil. Yüzüğün kenarları, ortadaki elmasın iki yanında elmaslarla süslenmiş. Tam da bir milyon dolarlık bir yüzük gibi görünmesi için yeterli. Bir dakika, o kadar para harcamaz, değil mi?

Endişelenecek kadar güzel. Bu tür şeyler için sigortaları var. "Bayıldım." Bir kez daha kollarıma sarılıp, "Seni tahmin edebileceğimden daha çok seviyorum" diyorum.

"Ben de."

Gözlerimi devirdim. "Aynı şekilde mi? Hepsi bu mu?"

"Peki ya bu? Hayatıma bir sürü insan girdi, en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olan insanlar. Ama ihtiyacım yoktu. Benim tek ihtiyacım sensin, Sass."

Beni öpmek için eğildiğinde, tam o anda, "Çok daha iyi" diyorum. Ailelerimizle bir araya gelir ve birbirimizi kucaklarız. Annem, "Senin adına çok mutluyum" der.

Onun Warner'a "Aileye hoş geldin" dediğini duyarım.

Grace ile kucaklaştığımızda, geriye yaslanıp "O tüm hayatı boyunca seni bekledi. Seni bulduğu ve sana kızım diyebileceğim için çok mutluyum" diyor.

Onu sıkıca kucaklarım, muhtemelen onun alışık olduğundan daha fazla, ama artık bir aileyiz. "Teşekkür ederim. Görünüşe göre kader başından beri bizim için bir plan yapmıştı." Eğer o küçük adamı gasp etmeye çalışmasaydı, tanışmayacağımızı söylemeye gerek duymuyorum. Binayı ve kiracıları, ailemin restoranını kurtararak bize bir iyilik yaptı ve bana bugün hep umduğum anıyı yaşattı. Ve hepsini benim için yaptı. Bu bir aşk hikayesi değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Onun güçlü kollarına geri düşerken, kendimi onun inanılmaz kokusunda ve gözlerindeki sıcaklıkta, alt dudağını yalamışında ve o gece geç saatlerde yine onun cennet gibi yatağında kaybediyorum. Geçmiş geçmişte bırakıyoruz. Nefes nefese ve hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde yuvarlanırken, yanımda yatan ona bakmak için dönüyorum. Warner'ın gözleri kapalı, ama yüzünde bir gülümseme var. Bu, hayatımızda bundan sonra izin vereceğimiz tek yalan.

Onun yanına sokulup göğsünü öperken, ilk tanıştığımız günü hatırlıyorum. O gün bana sorduğu soruyu ona soruyorum: "Neye ihtiyacın var?"

Gözleri benimkilere bakarken sırtımı okşuyor. Yüzünde hala o gülümsemeyle cevap veriyor: "İstediğim her şeye sahibim. Senin kalbine."

Buraya gelmek çılgın bir yolculuktu, ama saf mutluluk ve memnuniyet içinde yatarken, hiçbir şeyi değiştirmedim. *Aşkta ve Warner'da her şey mubahtır.*

EPILOG

Warner

O kuleden taşındık, onun deyimiyle. Penthouse'u seviyordum, ama o gittikten sonra eskisi gibi olmadı. Onun taşınması, bizim için yeni bir sayfa açmak gibi gelmedi. Bu sayfa, ailemize uygun hale getirmek için bir brownstone'u yenilemeyi içeriyor. West Side'da yaşamak iyi bir değişiklik oldu. Okuluna yakın ve ailesinden sadece iki blok uzaklıkta.

Bu Sass'ı mutlu ediyor, bu yüzden ben de mutluyum, her ne kadar en uygunsuz zamanlarda içeri girseler de, geçen hafta onu duş duvarına sıkıştırıp siktiğim zaman olduğu gibi. Kardeşi Joe'nun bir daha gelmeyeceğini sanmıyorum.

Ama onu şimdi görünce, uzak durmaları umurumda değil. Beyazlar giymiş, elmas kolyesi ve ona uyan alyansıyla yerli yerinde duran Sass'ım, bana bir şeyler yapıyor — karımı ilk kez sahiplenirken göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Sadece bir kağıt parçası, ama her şekilde birbirimize bağlı olduğumuzu bilmek, ihtiyacım olan tüm ön sevişme.

Yatağın yanında prezervatiflerin bulunduğu şekerlik var, ama ondan bir tane almak için onu kaldırdığımda, "Bebek yapmaya ne dersin?" diyor.

Komodın çekmecesini açıp şeker kutusunu içine koyuyorum, çekmeceyi kapatıp karıma öpücük vermeye dönüyorum. "Hiç sormayacaksın sandım." Gülümsüyorum, sonra eğilip boynunu öpüyorum.

Bir saat sonra, duştan yeni çıkmış, odanın karşısına geçip, ayrı odalarımız yapılına kadar paylaştığımız dolaba giriyor. Bir havluyu gövdesine, diğerini saçlarına sararak, dolabın içine giriyor. "Warner, o ne?"

"Ne?" diye soruyorum, kısa bir dinlenme uykusundan sonra hala yatakta yatarken.

Alçıyı elinde tutarak dışarı çıkar. "Bu." Üzerinde onun yazısı olduğu için ne olduğunu bildiğinden eminim.

Yine de onu eğlendireceğim. "Alçımın bir parçası."

"Neden sende?" Ses tonundan bunun onu mutlu mu yoksa rahatsız mı ettiğini anlamaya çalışıyorum.

Yatarken omuz silkme hareketimin etkisi azalıyor. "Bunu saklamak istedim istiyordum."

Bakışları yine hatıraya düşüyor ve gülümsüyor. komodinın üzerine koyar, geri çekilir ve gurur kaynağıymış gibi onu hayranlıkla seyreder. "Bu hiç sana göre değil."

"Değiştim, bebeğim."

"Öyle. Etkilendim. Spontansın ve geçen gün lavaboda bir kaşık bıraktın."

"Geç kalıyordum."

"Yine de. Ben buna ilerleme derim."

"Ben bunu bir başarısızlık olarak görüyorum, ama tabii ki senin kitabında bu iyi bir şey." Gülüyorum.

Başındaki havluyu çıkarır ve yatağa geri sürünür. Başını göğsüme yaslayarak, "Rahatlık alanından çok uzaktasın," der. Başını kaldırıp gözlerime bakarak ekler, "Ama ben her zaman yanında olacağım."

Bunu söylemesine gerek yoktu, ama zaten hissettiğim şeyi onun da onaylaması iyi geldi.

Tek pişmanlığım, babamın sözlerini tekrarlamış olmamdı. Geri kalan hayatımı, onun hayatına tek bir kelimesinin bile dokunmamasını sağlamak için harcamaya değer bir şey varsa, o da Delaney'dir. *Onu çok seviyorum.*

Hatta, mümkünse, videoyu sonuna kadar izlememi istediğinde onu daha da çok sevdim. O haklıydı. Beni ölüme terk etmedi, ama bunu düşündüğü kesin. Onu suçlamıyorum. O zamanlar ben bir pisliktim. Tanrıya şükür, o gelip beni kurtardı.

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

Sana ÜCRETSİZ bir bonus sahne hazırladım: [BURAYA TIKLA](#)

Okumak için eğlenceli bir şey mi arıyorsunuz? Size tam da uygun bir kitap var! Never Got Over You, bir oturuşta okumaya değer mükemmel bir kitap. *Sayfayı çevirin ve bir göz atın!*

Never Got Over You

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif hakkı © 2021 S.L. SCOTT

Tüm Hakları Saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür

Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde

yayınlanmıştır ISBN: 978-1-940071-99-2

Kapak Fotoğrafçısı: ReginaWamba.com'dan Regina Wamba Kapak

Modelleri: Claire + Noah Villalobos

Kapak Tasarımcısı: RBA Designs

Marion Archer, Makaleler Jenny Sims,

Editing4Indies

Düzeltilme: Kristen Johnson Beta

Okuma: Andrea Johnston

Natalie St. James

Bir daha denemeye hakkım olmadığını ilk kabul eden benim.

Özellikle son ikisinden sonra.

Ama bir oda dolusu yabancı benim adımları haykırırken ve özellikle çılgın bir arkadaşım kafama shot şapkası takıp elime küçük bir bardak likör koyduğunda bir kız ne yapabilir ki?

İçerim.

Catalina Adası'ndaki Avalon'un ana caddesinden gizlenmiş küçük bir delikte, bir şampiyon gibi içkiyi yudumlar, sonra da hemen bar taburesinden düşerim.

Gözlerimi kapatıp darbeye hazırlanıyorum, ama... biri beni yere düşmeden hemen önce yakalıyor. Nefesim boğazımda sıkışmış halde, çelikten yapılmış kolların dengesinde asılı kalıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Bir yabancıнын ruh dolu gözlerine bakarken, sarhoşluğun getirdiği utançla birlikte kahkahalar da kaybolur.

"Merhaba," diye fısıldar kirli rüyalarımın gelecekteki kahramanı... *Oh, bekle.*

Belki bayılmışımdır? Belki bayılmışım ve rüya görüyorum. Gözlerimi kırpıyorum. Neden gözlerim açık? Göz kapaklarımı kapatıp, dua edecek kadar uzun süre kapalı tutuyorum: "Lütfen onun gerçek olmasını sağla. Eğer değilse, lütfen beni bu rüyada biraz daha bırak." Göz kapaklarımı tekrar açtığımda, onun hala bana baktığını görüyorum.

"İyi misin?"

"Mükemmel," diye cevap veriyorum. *Sanırım.* Bu cevabı gerçekten sesli olarak mı söyledim, yoksa içimden mi söyledim, emin değilim. Ama onun kollarında kendimi gerçekten mükemmel hissediyorum,

Bu cevap, ben, o ve vücudumu saran kolların dahil olduğu her durumda hala uygun.

Çıplak olmak güzel olurdu, ama bunu ikinci randevumuza saklayacağım. Kaşları çatılır, ama dudaklarının köşeleri gülümser.

Alkolün sisi zihnimi bulandırıyor, beynime ağır bir battaniye gibi çöküyor. Yine de, saçma sapan seksi bir yabancının - Create-a-Hottie gerçek olsaydı tam da yaratacağım türden bir adam - doğru zamanda doğru yerde olup düşersem beni yakalayabileceği ihtimalini hesaplamaya çalışıyorum.

Bu imkansız, bu yüzden bu bilmeceye tek mantıklı cevap ya onun şimdiye kadarki en iyi üniversite mezuniyet hediyesi olduğu ya da benim rüya gördüğümdür. "Nasıl bu kadar seksi olabilirsin?" diye soruyorum, duman ve aynalar içinde kaybolacağından endişelenerek. Gözlerimi tekrar kapatıp fısıldıyorum, "Tanrım, lütfen onun bir serap olmasına izin verme."

"Ben gerçeğim." *Evet!*

Bu, arkadaşımın benim için bu buluşmayı ayarladığı anlamına mı geliyor? O her zaman harika hediyeler veren biri olmuştur. Sonuçta bu bizim işimiz. Bir gözümü kısarak, alt dudağımı ısıyorum. "Mm, çok gerçekçi," diyorum. *Ama gerçek olamayacak kadar mükemmel. Rüya görüyor olmalıyım.*

Gülümsemesi, Grand Canyon ile rekabet edebilecek çukurlar oluşturuyor. *Bu çılgınlığa eklemek için çukurları bu kadar sevdiğimi nereden biliyordum?* Bilmiyorum, ama bir puan benim için.

"Bence sen iyi olacaksın," diyor rüyamdaki adam, sesi yüzü kadar çekici.

Bekle, ne? Hayır. "Benim iyi olduğuma gelince, o kadar acele etme dostum. Uyanma saatlerine doğru acele etmeye gerek yok. Her neyse..." Elimi alnıma koyuyorum. "Rüya ya da gerçek, ağızdan ağıza suni teneffüs yapman gerekecek."

Gülme çukurları daha da derinleşir.

"Öyle mi?" "Aynen öyle," diye nefes nefese söylerim.

"Sence ambulans çağırmalı mıyım?"

"Bu benim için biraz tuhaf, ama sen istersen..." Dudaklarımı güzel bir şekilde büzerek bu değişikliği ciddi olarak düşünürüm. "Hayır. Fikrimi değiştirdim. Sadece seni istiyorum. Sadece ikimiz birbirimizi canlandıralım."

"Beni mi istiyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak sesinde şaşkınlık belirliyordu. Güçlü, erkeksi kollarıyla beni yeniden düzeltti. "Gerçek kısmına geri dönersek, rüya görmediğinin farkındasın, değil mi?"

Kollarımı uzatıp boynuna doluyorum, yine kollarında erimek istiyorum. Bu kadar mükemmel uyum sağlamış olmaktan tamamen etkilenmiş bir şekilde, onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum. "Aptalca çekici olduğunun farkındasın, değil mi?"

O gülümser, bir tarafındaki gülümsemesi daha da belirginleşir.

O sırtıış, rüyamda bana yaptıklarına bakılırsa, beni kesinlikle yatağa atar. Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Hazırım."

"Ne için?" Derin, tatlı sesi vücudumda titreşiyor. "Canlandırma.

Hazırım. Canlandırmaya başla."

Hiçbir şey olmadığında, bir gözümü açtım. Hâlâ seksi yüzündeki öpücek gibi sırtıışıyla bana bakıyordu ve fısıldadı, "Bence bana ihtiyacın yok..."

"Bana güven." İki gözümü de açarak, parlak, kestane rengi saçlarını parmaklarımla okşadım ve yumuşak tellerinin dokusunu hissettim. "Sana gerçekten, *gerçekten* ihtiyacım var."

O eğildiğinde, dudaklarımı hızlıca yalayıp onun dudaklarına dokunmaya hazırlanıyorum... En azından, bu rüyanın bu yönde ilerlemesini umuyorum.

"Düşünüyordum da..."

"Evet?" Bakışlarım ağızından gözlerine kayıyor.

"Uzun süredir buradayız. Belki de seni yerden kaldırmalıyız?" Başını yana eğdiğinde, üzerindeki endüstriyel ışıklar gözlerime parlak bir şekilde yansıyor, sanki bir iş yeri, restoran veya bar gibi. Eski bira kokusu havayı doldururken, duyularım geri gelmeye başlıyor.

"İğrenç." Ardından sedir kokulu kolonya ve tuzlu hava dalgası geliyor. Bu kokuyu seviyorum, ama o anda başka bir şey fark ediyorum. *Ya rüya görmüyorsam?*

"Kalk bakalım," diyor ve beni ayağa kaldırmaya çalışırken yine gölgem gibi peşimden geliyor.

Kıpırdamıyorum. "Rüya olsun ya da olmasın, seninle yatay pozisyonda olmaktan oldukça keyif alıyorum."

"Sen her zaman bu kadar, *nasıl desem*, flörtöz müsün?" diye soruyor, sorusunu kahkahalarla vurgulayarak.

"Uyanıkken değil, hayır."

Sanki daha da yakışıklı olamazmış gibi, gözlerinin dış köşelerinden çıkan küçük çizgiler, parmağımı her birinin üzerinde gezdirmek için beni cezbediyor. Yapmıyorum, ama yapmak istiyorum. "Gözlerin ela mı, kahverengi mi? Bu ışıktaki ayırt etmek zor."

"Kahverengi."

"Kahverengi onlara haksızlık ediyor. İçlerinde bir renk cümbüşü var. Güneş ışığında daha yakından bakmam gerekecek."

"Güneş yakında batacak." "O zaman acele etmeliyiz."

Dudakları hafifçe kıvrılır. "Gözlerimin içine bakabilirsin, ama seni uyarmalıyım, bir kez baktığında bana deli gibi aşık olacaksın. Ve yarın ayrılıyorum, yani aşık olacaksak, sen zaten aşık olduğun için sevgi kısmına geçsen iyi olur."

"Haklısın."

"Kalk, Natalie," diyor en iyi arkadaşım, kabaca fantezime girip omzunun üzerinden bana bakarak. "Yer pis! Şimdi saçını yıkaman gerekecek."

Gözlerim ona kaydı. "Lütfen git ve bu küçük rüyayı görmeme izin ver, Tatum."

Yüzümün önünde iki kez parmaklarını şıklatınca başımı geriye doğru çekiyorum. "Uyanıksın ve kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

Kalabalık bardan gelen gürültü bilincime sızıyor. Etrafıma bakıp bunu doğrulamak yerine, Dreamy'nin gözlerine bir an daha bakıyorum ve sonra utanç gerçeğe dönüşünce nefes verip şimdiki zamana geri dönüyorum. "Sen gerçeksın, değil mi?"

Yavaşça başını sallarken kendini beğenmiş bir ifade takındı.

Yanaklarımın ısınması, cildimi serinletmek umuduyla ellerimi yanaklarıma bastırmamı sağladı. "Bana kalkmama yardım eder misin?"

"Önce bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Ne?" diye soruyorum, ayıldığımda ne kadar saçma davrandığımı fark etmeden önce gitmem gerektiğini bilerek.

Hala beni tüy kadar hafifmişim gibi kollarında tutarken, gözlerini ağzıma dikip bana yaklaşır. Bakışları benimkilere ulaştığında, "Aşık oldun mu?" diye sorar.

Kalp atışları hızlanır ve kulaklarımda kalp sesleri  ınlar. Belki de kafamı  arpmıştım, çünkü o anda, hayalimdeki erkeğe  epileceğim, hatta istersem yalayabileceğim kadar yakın olduğumda, d r st ce cevap verebileceğime yemin edebilirim.

Fiziksel olarak aksini hissetmeme rağmen, "Biliyorsun. Sanırım gitme vaktim geldi" diye cevap veriyorum. *Son birkaç dakika gerçekten anlam kazanmadan önce.*

Ayaklarım sağlam zemine basarken, elleri beni dengelemek için  n kollarımın altında kalıyor. Tam bir beyefendi gibi. "Keşke..."

"Nat," diyor Tatum fısıltıyla. Yaklaşıp elimi tutuyor.

"Ne?"

Saçlarını omzunun üzerinden atarken saçları ışığı yakalıyor ve hemen ardından yorgun bir i  çekiş geliyor. Her sarışının esmer bir en iyi arkadaşa ihtiya ı vardır ve Tatum Devreux, annelerimiz bebek partisi hediyesi olarak Tiffany'den aldıkları gümüş kaşıkları takas ettiğinden beri benim en iyi arkadaşım olmaya yazgılıydı. Onun  ılgın tavırlarına tam olarak sakinlik katamıyorum ama o her zaman benden daha iyi parti yapabilir.

"Liman'da bir yatta parti var. Ama şimdi gitmeliyiz."

Göğsümde panik yükselir. Kendimi daha fazla utançtan kurtarmak için buradan kaçmam gerektiğini biliyorum, ama gitmek istemiyorum. Burada gayet mutluyum.

Bundan  ekinmiyorum. Ona doğrudan bakıyorum, ama hazır olmadığım bir samimiyetle karşı karşıya kalıyorum, acıma duygusunu yansıtan ifadesinin altında egom eziliyor. şimdi, fırsatım varken hemen ka madığım için pişmanım.

Midem, az önce üzerinde durduğum yere  akılıyor. "Evet, gitme zamanı," diyorum Tatum'a, kendimi toparlamak için karnıma bastırıyorum. Elim tutuyor ve "Hoşça kalın, canlarım," diye seslenirken beni peşinden sürüklüyor.

Arkamı dönüp, beni izleyen Bay... *Hayalperest, Kendini Beğenmiş, Seksi, Sarhoş Kızlara Acıyan'a* bakıyorum. Daha fazla olay çıkmadan kaçmak için iki seçeneğim var. Bu çılgınlığı kafa travmasına bağlayabilirim ya da sadece gidebilirim. "Şey... teşekkürler," diyorum garip bir şekilde kapıya doğru geri çekilirken. *Evet. İkincisini seçiyorum.*

"İyi olduğundan emin misin?" Sesi kalabalıkta duyuluyor.

Kıçımdaki kiri silkeliyorum. "İyiyim. Sanırım tekila içen bir kız değilim." "Rom içtin," diyor, bir tarafı eğri bir gülümsemeyle, dikkatli olmazsam beni yine başımdan alıp götürebilecek bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Rom. Tekila. Aynı şey." Bu fikri önemsiz olduğu için bir kenara bırakıyorum. "Alkolle aram iyi değildir." Bu konuyu kapatmalıydım, ama yine de gözlerine bakma hatasına düştüm. Aramızdaki bir buçuk metrelik mesafe adeta yok oldu ve zihnimde yine kollarında buldum kendimi, yüz hatlarını oluşturan düz yazıları okuyordum. Onun düşüncelerini ve hafif çizgilerle yazılmış geçmişini anlamak günlerimi alırdı. Gözlerimi ondan ayırmam çok zordu.

Öne doğru adım atarak elini kaldırır ve sonra yüzünde çelişkili bir ifade belirince tekrar yanına indirir. "İyi olduğundan emin misin? Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin."

Onun endişesinden etkilenmediğimi söyleyemem. Gülümsayarak sorarım, "Beyin sarsıntısı kalbimi de etkiler mi?"

"Kalbin ne durumda?" "Çılgınca atıyor."

Gülümseriz. "Bence başka bir şey yaşıyorsun, ama istersen ambulans çağırayım..."

"Hayır," diye araya girer Tatum, beni tekrar kapıya doğru çekerek gülümser. "O sevimli, ama yatı kaçırmak istemeyiz." Benden hasır şapkamı çıkarır ve ona atar.

Arkamı dönüp bakarım. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Kelimenin *tam anlamıyla.*"

"Ne zaman istersen," der, gözlerini gözlerime dikerek. Ellerini ceplerine soktuğunda, Ralph Lauren reklamında poz veriyormuş gibi görünür. Bronz tenli. Sert hatlı yakışıklı. Uzun boylu. O rüya gibi gözler ve beni kendisine çeken gülümseme. Ama hayat rüya değildir. Gerçekliğe dönme zamanı.

Hoşça kal, hayallerimin erkeği. Seninle vakit geçirmek çok güzeldi... sana.

Nick Christiansen

İki gün boyunca gece geç saatlere kadar süren çalışma gruplarının, hukuk firmasında stajyer olarak deli gibi çalışmanın ve babamın sürekli mikro yönetiminden kurtuldum. Yirmi beş yaşında, uzun zamandır onun kontrolünden kurtulmaya hazırdım.

O ise benim artık çocuk olmadığımı henüz anlamış değil.

Stanford Hukuk Fakültesi'nden mezuniyetim ve ailemin baskısı öncesinde son dakikada gelen bir davet beni buraya getirdi. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. En iyi arkadaşım ile bir gece geçirmek, tatil köyünün havuzunda bir gün dinlenmek ve sonra okulun son yılını kutlamak için barlara gitmek... Bugün de aynı şekilde geçmeliydi.

Peki, ne oldu?

Biliyorum. Bir dakika önce en iyi arkadaşımın parmağında dönen anahtarların sesini dinleyerek biramı bitirirken, bir dakika sonra kulaklarımı sloganlar dolduruyordu. *"Shot. Shot. Shot."*

Onu ilk gördüğümde, fırsatı değerlendirmeye hazır bir pislikti. Fırsat ise, üst iki düğmesi açık, bol beyaz gömlek giymiş sarışın bir kadındı. Kesik pantolonları, düzgün bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkarmıştı ve kahverengi deri kemeri, işlevinden çok süs olarak beline takılmıştı. Sadece dikkatli bakarsanız fark edebileceğiniz sandaletleri, boyunu uzatmıyordu. Turkuaz detaylı gümüş ve altın bilezikler bileklerini kaplıyordu ve barın eski püskü şapkası kafasına yeni takılmıştı. Açıkçası, pişmanlık duymadan onu birkaç saniyeden fazla süzdüm.

New York'tan Kaliforniya'ya, sarhoş ya da ayık, her durumda bir hayaldi ama içgüdülerimle hareket edip ona ulaşmak için diğerlerine çarpmama neden olan kıyafeti değildi. Onu becerdiğini övünen pislikti, o ne olduğunu anlamadan önce. Elbette, minicik bir penisi olduğu için kimse onunla yattığını bilmeyecek diye karşılık verebilirdim. Ama yüzündeki sert çizgiler ve karanlık gözlerindeki öfke, onun söylediklerini şaka ya da tehdit olarak değil, tamamlamayı amaçladığı bir görev olarak söylediğine inanmamı sağladı.

Onun suratına yumruk atmalıydım, ama zamanım yoktu. Bir çığlık sesi, havada sallanan kollar ve yere doğru uçan güzel kadın dikkatimi çektiği anda koşmaya başladım.

Ellerimle işlerim iyi olduğu için, üniversite futbolu yetenek avcılarının dikkatinden tatildeki kılıç balığına kadar her şeyi yakaladım. Ayrıca, Golden State'te büyüdüğüm için hayatım boyunca altın çocuk olarak anıldım. Ama bu kız yere çarpmadan hemen önce onu yakalamak, şimdiye kadarki en iyi yakalamam olabilir.

Hiç ağırlığı yoktu ama oldukça etkileyiciydi. İçimi yakan garip bir enerjiden kurtulmak için parmaklarımı sırtının altında esnettim. *Tanrım, annem gibi konuşuyorum.*

New Age gibi şeylere asla inanmayacağıma yemin etmiştim. O elinden geleni yaptı, ama sonuçlarımızda mantığın da bir rolü olmalı. Ama neden hala o kadını düşündüğümün mantıklı bir cevabı yok, sanki iki insanın rızası olmadan hayatlarına girmesinden daha fazlası varmış gibi.

Harrison'ın eli göğsüme kondu. "İyi kurtardın, ama neden onun gitmesine izin verdin?"

"O istediğini yapmakta özgür."

"Ne?" diye sordu, kaşları gözlerinin arasında kayboldu. "Hayır, demek istediğim, neden onun numarasını almadın? O çok çekiciydi ve ona tutunduğun halin, onu bırakmaya niyetin yokmuş gibi görünüyordu. İkinizin birbirinize sarılmasını izlemek garip bir hal almaya başlamıştı..."

"Birbirimize yapışık değildik. Ben..."

Kafasını sallayarak, "Boş ver Nick. Bir kıza aşık olduğunu duymak istemiyorum."

"Teknik olarak, aşık olan oydu."

"Bu durumu garip hale getirmeyelim." Kapiya doğru başını salladı.

"Taylor bizi listeye ekledi. Yat limandan ayrılmadan gitmeliyiz."

Onu kapiya doğru takip ediyorum, ama çıkarken o pisliğin yanından geçmeden olmaz. "Bugün senin şanslı günün, çünkü eğer bir daha yollarımız kesişirse ya da o kadına 10 metreden fazla yaklaşırsan, ne olduğunu anlamadan yere yapışırsın. Anladın mı, pislik?"

Ayağa kalkıyor ama gözlerime bakmak için başını kaldırması gerektiğini fark edince hemen tekrar oturuyor. "Siktir git," diye homurdanıyor sakallı yüzünden.

Vurma fırsatı bulamadan kolum tutulur. "O buna değmez," der Harrison.

Haklı.

Bu pislik, bir gece hapiste kalmaya da değmez.

O pislik, gelmeyecek bir yumruktan korkarak başını eğip bar taburesinde korkakça otururken, ben de kolumu indiriyorum. "Şanslı günün."

Harrison ve ben çıkışa doğru ilerlerken konuşma yavaş yavaş yeniden başlar. Arkadaşım girişin hemen dışında kıkırdayarak güler. "Ne oldu Christiansen? Uzun zamandır kavga etmemiştik." Parmaklarını çatırdatarak ekler, "Yanlışı anlama. Ben hazırım, ama neden Catalina'da bizim iki katımız yaşında bir adamla kavga ediyoruz?"

"Ona bir ders verilmesi gerekiyor..." *Sarışın. Bronz tenli. Mavi gözlü bir güzellik.*

"Ne dersine?" Harrison koluma vurarak sorar.

Scooter'ın yanında diz çökmüş mavi gözlü güzellikten gözlerimi ayırıp Harrison'a bakıyorum. "Ha?"

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde, onun homurdandığını duyarım. "Ah. Şimdi her şey çok netleşti."

Bu anı değerlendiriyorum. "Ne tesadüf. Merhaba, tekrar," diyorum, elimle selam verirken sesim ergenliğe giren on üç yaşındaki bir çocuğunki gibi çıkıyor. *Ne oluyor lan?* Boğazımı temizleyip, aptal gibi konuştuğum için kendimi zihnimde azarlıyorum.

Harrison ve iki kadın da bana dönüp bakıyor. Sarışın kadın güven verici bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor ve ellerini arka ceplerine sokuyor. "Merhaba, sana da."

Bu fırsatı değerlendiren tek kişi ben değilim. Harrison yavaşça yaklaşır ve arkadaşına "Sorun ne?" diye sorar.

"Büyük T ile başlayan bir sorun. Merhaba, ben Tatum," diyor.

Harrison elini tutar. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Harrison."

Kız kızarmış gibi görünse de elini çekip lastiği işaret eder. "Bir partiye gitmemiz gerekiyor ama lastiğimiz patladı ve kiralama şirketi bir saat sonra gelecek."

"Bu oldukça zor bir durum. Belki biz yardımcı olabiliriz," der Harrison.

Üç dakika önce bu kadar aceleci davranması komik. Daha yakından bakmak için yaklaşıyor. Harrison Decker, iki güven fonu ve bir sürü dadı ile dünyaya geldi. Mekanik konusunda pek bilgili bir şekilde büyümedi. Benim geçmişim de benzer olduğu için onu çok sert yargılayamam, ama yine de ona gülebilirim çünkü en azından lastik değiştirmeyi biliyorum.

Geriye yaslanıp esmer kadına bakıyor. Kadın güzel ama yanımdaki güzelliğin yanında sönük kalıyor. Hazır lafı açılmışken... Vespa'nın etrafında dolaşıp eğiliyorum. Lastiği sıkıp dinliyorum. Gözlerim, yeni arkadaşıyla kenara çekilen Harrison'inkilerle buluşuyor. Etrafta güzel bir kadın varken sadakat eksikliği şaşırtıcı değil.

Arkadaşı ona Natalie diyor, ama tanıştırılmadığımız için sadece "Yavaşça hava kaçışıyor" diyorum.

"Bunu tüm dünyaya duyur, neden olmasın." Ciddi kalamıyor ve gülmeye başlıyor. "Üzgünüm, yapmam gerekiyordu."

Kendini bu kadar güldürdüğü için gülümsüyorum. O hala eliyle işaret ediyor. "Pardon, ne diyordun?" Ama yine de bir kıkırdama kaçışıyor.

"şirket, seni bu scooter'a binmeden önce iyice kontrol etmemeliydi."

Yan tarafa bakıyorum ve o mavi gözlerin benimkilere baktığını görüyorum. "Yani burada mahsur kaldık mı?" Lastiklere tutunuyor, sanki onu hayata döndürebilecekmiş gibi birkaç kez pompalıyor ve sonra elini birkaç dişin üzerinde gezdiriyor. Garip bir şekilde ona yaslanarak ekliyor: "Birlikte mi?"

Flört mü ediyor? Benim tercih edeceğim bir yaklaşım değil, ama ilginç bir şekilde eğlenceli. "Korkarım öyle." İkimiz de ayağa kalkıyoruz.

"Korkmana gerek yok. Isırmam."

Bir şey bana, bakışlarının vücudumda aşağı yukarı dolaşmasından, ısırılabilceğimi söylüyor.

"Gerçekten korktuğumu kastetmedim."

"Biliyorum. Sadece şaka yapıyordum." Sarhoş olduğunu bilmesem, tuhaf biri olduğunu düşünürdüm. Kesinlikle tuhaf bir mizah anlayışı var. Belki benim de vardır, çünkü şakağına dokunduğunda yüzünün yan tarafına siyah kir bulaşıyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Ona yardım etmeye kararlı bir şekilde öne uzanıyorum, ama gözlerinde bir kıvılcım parlıyor ve "Golf arabası kiralamamız gerektiğini biliyordum. Tatum Vespa'da ısrar etti, ama dört tekerlekten az olan hiçbir şeye güvenmiyorum." diyor.

"Akıllıca." Bu cevap, onun önceki gülümsemesini geri getirir. "Arkadaşının sana..."

"Parti," diye araya girer arkadaşı, endişeli bir ifadeyle. "Şimdi çıkmazsak partiye yetişemeyeceğiz."

"Kalabiliriz..."

"İşte bu!" Harrison parmaklarını şıklatır. "Sen kalıp lastiği tamir etmeye yardım edersen, ben de Tatum'u götürürüm. Sorun çözüldü."

"Bizi götürmek mi? Evet, harika," Tatum hiç tereddüt etmeden söyler ve onu da yanına alarak scooter'a doğru yönelir. Yolda omzuma hafifçe vurur, mesajı çok net bir şekilde almıştır. *Sanırım kalacağım.*

"Sorun olmaz, değil mi?" Tatum kaskını takıp Vespa'nın arkasına bacağını atarken sorar. Cevap vermek üzereyim, ama yanımdaki güzel kız benim yerime cevap verir. "Kızlar gezimiz ne olacak?"

"Her şey yolunda gidiyor, sence de öyle değil mi?" Tatum, Harrison'ı işaret eder ve sessizce "O çok seksi" der. Harrison'ın kulağına, "Limonları limonataya çeviriyoruz" diye ekler.

Yanımdaki güzel kız nefes verir ve sonra kaşlarını çatar, gözleri içeride tanıştığım eğlenceyi seven kızdan ruh halindeki değişimi yansıtır. Gözlerini devirmeden hemen önce güneş gözlerine vurur.

"Harika. Tek ihtiyacımız olan votka."

"Alkol hakkında pek bir şey bilmediğini sanıyordum?"

Elini ileri geri sallayarak gülüyor. "Uzman değilim, ama hayatımda birkaç limonlu kokteyl içtim." Bana bakarak soruyor, "Hiç içtin mi?"

"Hayır."

" denemelisin." Bu sanki sanki unutmuş
unutmuş bir arkadaşını arkadaşını tamamen unutmuş.

"Onlar gerçekten çok iyiler."

"Belki birlikte bir tane alabiliriz."

"Belki." Gülümsemesi kendinden emin ve oldukça etkileyici. Ama o yağ...

. Yüzündeki lekeyi ona söylemeliyim, ama bu lekeyi fark etmemesi bir şekilde sevimli geliyor.

Harrison park yerinden çıkıp önümde durdu. "Odada görüşürüz."

"Evet, tabii." Bir kızla gitmesi beni rahatsız etmiyor. Biz hep böyle yaptık, birbirimizin flörtleri konusunda birbirimize zorluk çıkarmadık.

O park yerinin kenarına çekilirken, Tatum arkadaşının şakağına işaret eder, ama sonra "Şehirde bunu telafi edeceğime söz veriyorum" der.

Trafiğe karışıp köşeyi döndüklerinde, biz onların tozunu yutuyoruz. Ben yanımdaki sarışına daha çok ilgi duyuyorum. Elini güneşlik gibi kullanarak sokağı izliyor, sonra kaldırıma geçip üzerine oturuyor. İçeriden bir şakaya gülüyor, sonra bana dönüyor. "Sanırım benimle kalmak zorundasın."

Onun yanına oturuyorum. "Takılmak zorunda kalabileceğin daha kötü insanlar da var, sanırım," diye cevap veriyorum ve eski dostlarmışız gibi ona hafifçe dirsek atıyorum.

"Bundan emin misin?" Gülümsemesi, kısa bir süreliğine denediği hayal kırıklığına uğramış görünüşünü bozuyor, diğer görünüşü ise onun doğal mizacına hiç uymuyor. Sarhoş hali de öyle. "Kim bilir, belki de başa çıkması zor bir kabus olabilirim."

"Eminim ki bir şey olmaz. Sen seri katil değilsin, değil mi?"

Yüzünde bir anlık bir kızgınlık belirir, ama hemen kaybolur. "*Ben mi?*" Parmakları burnumun yanında dönüyor. "Komşu çocuğuna benzeyen yüzlü olan ben değilim."

Parmağını yakalayıp rehin tutarak ona sııttım. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Yakışıklı erkekler de hep çok kibirlidir."

"Ben sadece yakışıklı kısmını duydum."

Yine gözlerini devirmesini izledim, bu seferki daha dramatikti ve bana yönelikti. "Tabii ki öyle." Gözleri daha aşağıya odaklandı. "O Omega saat muhtemelen bir kurbandan çalınmıştır. Eğer gerçekse..."

"Şunu bir netleştirelim. *Gerçek* bir Omega saat taktığım için seri katil radarın mı çalışıyor? Dedektiflikte uzman değilim, ama bunun güvenilir bir yöntem olmadığına eminim." İsteksizce parmağını bırakıyorum, ama onun bir kez bile çekilmeye çalışmadığını unutmuyorum.

"Para, kadın katilleri için her zaman açık bir ipucudur."

"Seri katillerden bahsettiğimizi sanıyordum."

"Kadın katilleri. *Seri katiller*. Domates. *Tamahto*." O başını sallar. "Hepsi aynı şey."

Gülümserim. "Paranın bir ipucu olması konusunda hala merak ediyorum. Bu düşünceyi biraz daha açar mısın?"

"Para insanları kötü yapar."

"Bunu ilk elden mi biliyorsun yoksa tahmin mi ediyorsun?"

"İkisi de biraz. Her neyse, kötü adamların kim olduğunu bulmak için başka ne yöntem önerirsin? Seri katiller seri katil olduklarını asla itiraf etmezler, bu yüzden onlara soramam." Bu deliliğe anlamlı bir cevap verecekmişim gibi başını yana eğmesi, yakamın altında terlememe neden oluyor. Birazcık. *Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem*.

"Seri katil konuşmasını bir kenara bırakalım," diye başlıyorum, elimi uzatarak. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Nick."

Elini elime koydu ve parmaklarımız birbirine dolandı. Ah, işte önceki muhteşem gülümseme. "Merhaba Nick. Ben Natalie."

KINDLE UNLIMITED'DA OKUMAYA DEVAM ET, [Amazon'dan indir veya sesli kitabı dinle.](#)
[BURAYA TIKLAYIN](#)

AYRICA ŞUNLARI DA BEĞENE BİLİRSİNİZ

Öneriler - *Love and Warner'ı* okuduktan sonra keyifle okuyacağınız kitaplar. Bu kitaplar, karakterlerle birlikte aşık olmanızı sağlayacak.

Kindle Unlimited'da okuyun ve sesli kitap olarak dinleyin

Never Got Over You - Üçüncü seferde şans yüzüne güldü. Şakalar, espriler, antikalar, sonsuza kadar sürecektir dostluklar, bu karakterlerle birlikte aşık olmanıza ve gülümsemenize neden olacak. Bu New York City aşk hikayesi, en güzel tanışma sahnesine sahip ve Kindle Unlimited'da ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta okuyun ve sesli olarak dinleyin

Head Over Feels - Arkadaştan sevgiliye en güzel hali. Şakalar, espriler, alaylar, gizlice dolaşmalar, bu New York City aşk hikayesinde çok eğlenceli. Yılın Bekarı, üniversiteden beri aşık olduğu komşu kız arkadaşı karşısında diz çöküyor. Kindle Unlimited'da ücretsiz.

Kindle Unlimited'ta okuyun ve sesli olarak dinleyin

Long Time Coming (Peachtree Pass serisinin 1. kitabını okumadıysanız) - Small Town Frenzy'de Tagger ve Christine ile tanıştınız. Şimdi, bu küçük kasabada, büyük çiftlikte, bekar bir babanın aşk hikayesinde yolunu bulan bu ikilinin büyüleyici ve neşeli yolculuğunu okuyun. Kindle Unlimited'ta ücretsiz. Sayfayı çevirerek okumaya başlayın

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz ekibe çok teşekkür ederiz:

Kenna Rey, İçerik Editörü
Jenny Sims, Metin Düzenleme,
Editing4Indies Kristen Johnson, Düzeltmen
Andrea Johnston, Beta Okuma
Kapak Tasarımı: RBA Designs
Fotoğrafçı: Britt & Bean Photography
Ses Yapımcısı: Erin Spencer, One Night Stand Studios.
Anlatıcılar: Savannah Peachwood & Tor Thom

Süper Yıldızlar ve harika Facebook grubumun üyelerine teşekkür ederim. Ve muhteşem arkadaşlarıma da çok teşekkürler!

Kocam, oğullarım ve küçük köpeğim Ollie benim her şeyim. Sizi evrenden daha çok seviyorum! Güzel desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Sizi her zaman seveceğim. XOXOX

YAZAR HAKKINDA

Suzie, muhteşem okyanus manzarasını, baharatlı margaritaları ve boş zamanlarını ailesiyle ve sevimli köpeği Ollie ile geçirmeyi sever.

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı S.L. Scott, sizi sayfaya bağlayacak, karakter odaklı, kalp atışlarını hızlandıran ve baş döndüren aşk romanları yazıyor. Esprili plaj kitaplarından kalp burkan ve kalbi iyileştiren hikayelere kadar uzanan öyküleri, duygusal, samimi ve büyüleyici olarak yüksek beğeni topluyor.

Kitapları, günümüzün okuma tutkunu okuyucuları için bir kaçış noktasından daha fazlasıdır. Her zaman sonunda mutlu bir sonla ödüllendirilen kalbin yolculuklarıdır.

Onu şu adreste bulabilirsiniz: www.slscottauthor.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM